செந்தமிழ்

திருத்தக்க தேவர் இயற்றிய

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப்
பத்திராசிரியர் மு. இராகவையங்காரால்
அரும்பதவுரை யெழுதி வெளியிடப் பெற்றது

மதுரை தமிழ்ச்சங்க முத்திரா
சாலைப் பதிப்பு

1907

வி - ரை. இதனால் நீயே கடவுளென்பது கூறப்பட்டது. இயல்பினர் எ - து எழுவாய்; யாவர் எ - து பயனிலை. (௪)

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

இயல்கொண்ட பொருளனைத்து மெஞ்சாம லெப்பொழுது முடனே காணுஞ், செயல்கொண்ட திசைமுழுதுந் திகழ்ந்திலங்குந் திருமுகத்து நின்னை யல்லான், முயல்கொண்ட கறைதுடைத்த முத்தணிந்த மும்மதிமுக் குடையா யிந்த, மயல்கொண்ட வகன்ஞாலந் திசைமுகனென் றெவ்வாறு வழங்கு மாறே.

இ - ள். குணத்தைக்கொண்ட அறுவகைப்பொருளையுங் குறையாமல் முக்காலத்தினும் ஒருதன்மையாகப் பார்க்கின்ற செயலையுடைய நான்கு திக்கினும் விளங்கி ஒளிர்கின்ற அதிசயத்தானன்குமுகத்தையுடைய உன்னையல்லாமல், முயலைத் தன்னிடத்துக்கொண்ட களங்கத்தை நீக்கி முத்துமாலைகள் தரித்த மூன்றுமதிபோன்ற மூன்றுகுடையினையுடையவனே! மயக்கத்தை மனதிற்கொண்ட அகன்ற இவ்வுலகத்தார் விகாரத்தானன்முகம்பெற்றவனைத் திசைமுகனென்று எவ்விதம் சொல்லும்விதம்? எ - று.

வி - ரை. இதனாலுலகத்தாருடைய பேதைமை கூறப்பட்டது. வழங்குமாறு எ - து எழுவாய்; எவ்வாறு எ - து பயனிலை. (ரு)

கட்டளைக்கலித்துறை.

வழங்கும் பதினெண் மொழியு மிதமு மதுரமுமாய்
முழங்குங் கலைமகள் காந்தர்கண் டீர்முது நீர்மடுவுங்
கிழங்குந் தவிர விசும்பிடைப் பூத்தலர் கிண்டிவண்டு
தழங்குங் கமலத்து வந்துல கேழையுந் தந்தவரே.

இ - ள். உலகத்தில் வழங்கும் பதினெண்பாடையும், இதமுள்ளனவாயும் மதுரமுள்ளனவாயும் ஒலிக்கின்ற சரஸ்வதியினுடைய நாயகர், பழமையான ஜலத்தையுடைய குளமும் கிழங்கும் நீங்க,ஆகாயத்திலுண்டாகி மலர்ந்த, குடைந்து வண்டுகள் இசைபாடும் தாமரைமலரிற் றோன்றி எழுவயுலகங்களையுந் தெரிவித்தவர்; எ-து.

வி-ரை. கண்டீர்என்பது முன்னிலையசை. இதனால் உ... ாதனிவனெனக் கூறப்பட்டது. உலகேழையுந் தந்தவர் எ- கலைமகள் காந்தர் எ-து பயனிலை.

எழுவகை யுலகாவன—நாகலோகம், பவணலோகம்,நரலோகம், சோதிர்லோகம், கல்பலோகம், அகமிந்திரலோகம், மோக்ஷலோகம். (௬)

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

தந்த வுலகிற் பொருளனைத்துந் தமதுண் மையினு ளுளவாகு
மந்த மிலதன் பிறகுணத்தி னுளவல் லனவா மெனவறைந்தாய்
பந்த விருள்கால் சீத்திலங்கும் பகலோய் பகல்காணுப்புள்ளி
னெந்தை பெருமான் வாய்மையினை யேனோர் காணு ரானுரே.

இ-ள். நீதெரிவித்த உலகத்தில் அறுவகைப்பொருளு மவற்றினுடைய நிச்சயநயத்தினல் நித்தியமாகுமென்றும், முடிவில்லாதனவாகிய அப்பொருளுடைய விவகார நயத்தினல் அநித்தியமாகுமென்று சொன்னுய்; உயிரைப்பந்தித்த காதியாகிய இருளை முழுதுங் கெடுத்து ஒளிர்கின்ற ஞானசூரியனே! சூரியனை யென்றுங்காணுத கூகைபோல், என் சுவாமியாகிய பெருமானே! நினது வாக்கினை ஏகாந்தவாதிகள் அறியப் படாதவர்களானுர்கள்; எ-று.

வி-ரை. இதினல் ஏகாந்தவாதியரிழிவு கூறப்பட்டது. ஏனோர் எ-து. எழுவாய்; வாய்மையினை எ-து செயப்படுபொருள்; காணுரானுர் எ-து பயனிலை. (எ)

அறசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

ஆனவா றுக மெய்ம்மை யறிவரி துலகிற் பல்லோர்
போனவா றல்ல தில்லைப் போநெறி யென்பா ரென்க
வானவா வியுள்வண் டார்ப்ப மலர்ந்தபூச் சுமந்த தாளெங்
கோனவா மறைகள் சொன்ன நெறியலாற் குறுக லேனே.

இ-ள். ஆனவகையாகத் தக்கது; உண்மையை அறிதலரிது; 'உலகத்திலநேகர்கள் நடந்தவழி யல்லாமல் வேறொன்றில்லை நமக்குப் போகும்வழி' என்று சொல்பவர் சொல்லுக; ஆகாயமாகிய தடாகத்தில் வண்டுகள் இசை — விரிந்த தாமரைப்பூவானது தாங்குகின்ற பாதத்தையுடைய எமது ...ியை அவாவிச்சொல்லும் நான்கு வேதங்களுஞ்சொல்லிய வழியல்லா ...த்தியாமார்க்கத்தை யடையேன்; எ-று

இதனல் தந்துணிவு கூறப்பட்டது. யான் எ-து எழுவாய்; ...த்தை எ-து செயப்படுபொருள்;குறுகலேன்எ-து பயனிலை.

எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

குறுகு முறைபொறி மறைபி லதுகுறையில துமலர்வெறியென்னவே
யுறுவ தொருசுக நிகழ நிகழ்வதொரொழிவிலொளியுமைமூன்றுமே
கறுவு பகையற வுறவி லருள்புரி கடவுண் மலரடி யன்னியோர்
மறுவி றிருவற வமிர்த வருவியின் மயல்கொ ளிருவினை மண்ணவே.

இ-ள். அடைகின்ற கிரமமும் காரணமும் மறைவும் இல்லாததும், ஒருகுறைவும் இல்லாததும், பூவினுடைய வாசனைபோலவே பொருந்துவதாகிய ஒப்பற்ற இன்பம் தோன்றும்படி தோன்றுவதுமாகிய நீங்காத முச்சோதி உங்களையடையும்; கோபிக்கின்றபகை நீங்க நட்பில்லாத கிருபையைச் செய்கின்ற அருகபரமேட்டியினுடைய தாமரைப் பூப்போன்ற பாதங்களை அடைந்து, ஒரு குற்றமுமில்லாத செல்வத்தைத்தரும் சினதருமமாகிய நீரையுடைய ஆற்றிலே அழுக்காகக்கொண்ட இருவினையையுங் கழுவினால்; எ-று.

வி-ரை. இதனால் சினதருமத்தினுடைய பெருமை கூறப்பட்டது. ஒளி எ-து எழுவாய்; உம்மை எ-து செயப்படுபொருள்; நண்ணும் எ-து பயனிலை. முச்சோதியாவன:—மநசோதி, வாக்குச்சோதி. காயச்சோதி. (கூ)

எழுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

மண்ணார்கதிர்மணி மலரார் செங்கையில் வைத்துக் கண்டவரொத்தென்று,மெண்ணு தகிலமு முடனே கண்டருள் கின்றாய் நீயலதிலையென்றாய், பண்ணார் வண்டிறை கொள்ளக் கள்ளவிழ் பனிமா மலர்மிசை வருமாலே, கண்ணார் கடனுல கெல்லா மறிவதொர் கரியாதற்கெவ ருரியாரே.

இ - ள். ஒப்பனைபொருந்திய கிரணத்தையுடைய இரத்தினத்தைத் தாமரைமலர்போலே பொருந்திய செம்மையாகிய கரத்தின் நடுவில் வைத்து பார்த்தவரை யொப்பாக, எக்காலத்துஞ் சிந்தியாமலே யாவற்றையுமொருதன்மையாகப் பார்க்கின்றாய்; நீயல்லாமல் அப்படிக் காண்கின்றவர் வேறொருவரில்லை என்று சொல்லப்பட்டால்; இசைபாடுகின்ற வண்டுகள் தங்குதல் கொள்ள, தேனையுடைய, விரிந்த குளிர்ச்சியையும் பெருமையையுமுடைய தாமரைப்பூமேல் வாராநின்ற அருகனே! இடம் பொருந்திய கடல் சூழ்ந்த உலக மெல்லாம் அறிதலிலே ஒரு சாட்சியாகுதற்கு யாவர் உரிமையுடையார்? எ-று.

வி - ரை. இதனாற் சர்வஞ்ஞனிவனே யென்பது சொல்லப்பட்டது. உரியார் எ-து எழுவாய்; எவர் எ-து பயனிலை. (கO)

எழுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

உரிமையால் யாவ னுரைவழி நடப்ப துலகெலா மவனுல காளும்
பெருமையா னென்னி னெழுநயம் பகர்ந்த பிண்டியா யலதியா ருரி
கருமைசால் வினையின் கட்டற வாழிய மட்டவிழ் கமலமா நடவி [யார்
யருமைசா லுலக மேழினு நடாத்து பாணையா யமரர்நா யகனே.

கு-ள். உரிமையினாலே எவனுடைய தருமவாக்கினது நெறியில் எல்லாவுலகமும் செல்லுகின்றதோ அவனே உலகத்தை யாளுகின்ற பெருமையுடையவன் என்று சொல்லப்பட்டால், சத்தபங்க நியாயத்தைச் சொன்ன அசோகினையுடையவனே! நீயல்லது எவர்கள் உரிமையுடையவர்கள்; இருளானது மிருந்த உயிர்களைப்பந்தித்த வினையினுடைய பந்தமாகிய வலியானது கெட* தேனானது வழிகின்ற தாமரைப் பூவாகிய யானையை நடத்தும் அருமைசான்ற ஆணையையுடையவனே! தேவர்களுக்கு நாதனே! எ-று.

வி-ரை இதினால்வவனே யுலகத்திற்கு நாதனென்பது கூறப்பட்டது. உரியார் எ-து எழுவாய்; எவர் எ-து பயனிலை.

சத்தபங்கமாவன:- சியாதஸ்தி,சியாம்நாஸ்தி, சியாதஸ்திநாஸ்தி, ஸ்சியாதவக்தவியம், சியாதஸ்தியவக்தவியம், சியாம்நாஸ்த்தியவக்தவியம், சியாதஸ்திநாஸ்த்தியவக்தவியம். (கக)

காப்பியக் கலித்துறை.

நாயக னிவனென வகிலமு நவில்வதோர் பதநண்ணிப்
பாயந லிசையொடு பலவுந நிலவுதல் பெறினும்பேர்
தூயன பெரியன வாயிர முடையவர் சுடர்போதிற்
போயவ ரடிபுகழ் புலவரொ டலதுரை கலவோமே.

கு-ள். நாதனிவனென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லுவதாகிய ஓர் வாழ்வை யடைந்து, பரந்த நல்ல புகழுடன் கூடி, பல பொருள்களுமழியவும் தாம் விளங்குதலை யொருவர் பெற்றாராயினும், நாமங்கள் பரிசுத்தமுடையனவும் பெருமை யுடையனவுமான ஆயிரத்தையுடையவர், ஒளிர்கின்ற தாமரைப் பூவில் நடந்தவருடைய பாதங்களைத் துதிக்கின்ற அறிவுடையவருடனல்லாமல் பேசமாட்டோம். எ-று.

வி-ரை. இதனால் மித்தியாதிருஷ்டிகள் எத்தன்மையராயினும் அறிவிலரென்பது கூறப்பட்டது. யாம் எ-து எழுவாய்; உரைகலவோம் எ-து பயனிலை. (கஉ)

---

* கெட நடாத்தும் என இயையும்.

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

(ஊசல்)

கலவமயிற் குலமனையி ராடாமோ வூசல்
கருங்குழன்மேற் சுரும்பிரிய வாடாமோ வூசல்
உலவுதுணைக் கயல்பிறழ வாடாமோ வூசல்
ஒளிருமணி வடமசைய வாடாமோ வூசல்
புலவுசுவைத் தொளிருபடை தொடாது முத்தி
பொருபகடிப்* பகைதுரந்த புனிதர் கோலத்
திலதமலர்ப் பதம்பாடி யாடாமோ வூசல்
செம்பொனெயில் வளம்பாடி யாடாமோ வூசல்.

இ-ள். தோகையையுடைய மயிற்கூட்டங்களை யொப்புடையீர்! ஆடுவோம்ஊஞ்சல்; கருத்த அளகமீது வண்டுகளோட ஆடுவோம்ஊஞ்சல்; திரிகின்ற இரண்டாகிய சேற்கெண்டைகள் புரள ஆடுவோம் ஊஞ்சல்; விளங்குகின்ற முத்துவடமசைய ஆடுவோம் ஊஞ்சல்; நிணங்களைப்புசித்து விளங்குகின்ற ஆயுதங்களைத் தீண்டாமல் † பேரின்பத்தை யடையாமல் தடுத்துப் போர்செய்கின்ற பிரகிருதியாகிய சத்துருவைச்செயித்த அருகருடைய அழகிய, யாவருக்குந்திலதமான, தாமரைமலர்போன்ற பாதத்தைத் துதித்து ஆடுவோம்ஊஞ்சல்; சிவந்த பொன்னுலாகிய மும்மதிலினுடைய வளப்பத்தைத்துதித்து ஆடுவோம்ஊஞ்சல்; எ-று.

வி-ரை. இதனுலிவனே நிர்மலனென்பது கூறப்பட்டது. நாம் எ-து எழுவாய்; ஊசலாடுவோம் எ-து பயனிலை (கஅ)

கலிவிருத்தம்.

ஊசற்குழை நல்லார்தம துளவாறறி யாதே
நேசப்படு நெஞ்சானினை வாரேயினை வாரே
பேசப்படு மொருகுற்றமு மில்லார்தமை யொருகாற்
பேசப்படு வாரேபிற வாரேயிற வாரே.

---

* பிரகிருதி என்பது "பகடி" எனத் திரிந்துநின்றது; "பகடிப்பகைவா" என்றார் அவிரோதியாரும் (திருநூற்றந்தாதி-அ).

† தீண்டாமல் எ-து செயித்த என்பதனுடன் இயையும்.

இ-ள். அசைகின்ற குண்டலத்தையுடைய மாதர்களது மனத்திலெண்ணும் கபடமார்க்கத்தை அறியாமல், மயல்கொள்ளும் மனத்தால் அவரை நினைக்கின்றவர்களே துக்கமடைவார்; சொல்லப்படு மொருதீங்குமில்லாத அருகபரமேட்டியை ஒருதரந் துதிப்பவரே இனிப் பிறவாதவர்களும் இறவாதவர்களுமாவார்; எ- று.

வி- ரை. இதனுல் பற்றற்றவனது பற்றினைப் பற்ற வேண்டுமென்பது கூறப்பட்டது. நினைவாரே எ- து எழுவாய்; இனைவார் எ- து பயனிலை; பேசப்படுவோர் எ- து எழுவாய்; பிறவாரிறவார் எ- து பயனிலை.

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

இறந்துதாம் பொன்றுதலே வீடென் பாரு
மிறவாது கல்லாத வியல்பென் பாரும்
பிறந்துகோ னுடனென்று குதலென் பாரும்
பிறவாது சித்தலவென் பாரு மெங்க
வறஞ்செய்வான் றிகிரியா லகில மாண்ட
வறவாழி யசஞ்சலர்தா மறைந்த நூலின்
றிறங்கொள்வா னச்சுதா நந்த மல்லாற்
செய்தவத்தா லுறநினையார் தேர்கிற் பாரே.

இ- ள். கையற நசித்தலே முத்தியென்று சொல்பவரும், சாகாமற் கற்போலாகுதல் முத்தித்தன்மை யென்பவரும், உலகத்திற்பிறந்து ஈசுவரனுடன் கலத்தலே முத்தி யென்பவரும், என்றும் பிறப்பில்லாமல் ஞானத்தினுடைய அளவாதலே முத்தியென்பவரும் அப்படியே சொல்லுக; தருமத்தைச் செய்யும்பொருட்டுத் தருமசக்கரத்தினுல் உலகத்தையாளுகின்ற அறக்கடலாகிய சஞ்சலமில்லாத அருகபரமேட்டி சொன்ன பரமாகமத்தினுடைய கூறுபாட்டைக் கொள்பவனுடைய கெடாத சுகமேயல்லாமல், செய்யப்பட்ட தவத்தினுல் வேருன சுகத்தையடைய எண்ணுர்கள் விவேகமுடையார்; எ- று.

வி- ரை. இதனுல் மித்தியாதிருஷ்டிகள் கூறும் முத்திநிலை இழிக்கப்பட்டது. தேர்கிற்பார் எ- து எழுவாய்; வேருனசுகத்தை எ- து செயப்படுபொருள்; நினையார் எ- து பயனிலை. (கரு

நேரிசையாசிரியப்பா.

தேர்வநொன் றுடையன் யானே காரெனக்
கடிமலர் மாரிபோ டிடிமுர சியப்புங்

கொடிநுடங் காரெயிற் கிழவனை யொருதனி
யிருவினை யிரிய மூவரான் முருக்கிய
பொருவி ருளினை யென்ப வருள்புரிந்
தறந்தரு நாவினை யமரரு மரசருந்
தொடர்ந்தன ரிறைஞ்ச நடந்தனை சென்ற
போதும் வாடல தாயின்
யாதுகொ லாங்கவை நீயடு மாறே.

இ-ள். அறியவேண்டுவது ஒன்றினையுடையேன் நான்; மேகம்போலே வாசனைபொருந்திய பூமாரியுடன் இடிபோலத் துந்துபி முழங்குகின்ற கொடிகள் அசையப்பட்ட, முறையாகப் பொருந்திய மும்மதிலினுடைய சமவசரணத்திற்கு உரியவனாகிய உன்னை, ஒப்பற்ற இருவினைகளும் ஓடமும் மலங்களைக் கெடுத்த ஒப்பில்லாத பாதங்களையுடைய என்று சாதுக்கள் சொல்லுவார்கள்; கருணையை விரும்பித் தருமத்தைத்தருகின்ற நாவினையுடையாய்! தேவர்களும் சக்கரவர்த்திகளும் தொடர்ந்து வணங்கநடந்தாய்; நடக்கப்பட்ட மலரும் வாடாததாயினல் யாதுதான். அம்மலங்களை நீகெடுக்கும் விதம்? எ-று.

வி-ரை. இதனால் இறைவனைப் பழிப்பதுபோலக்கருமங்களைக் கெடுத்தமை கூறப்பட்டது. யான் எ-து எழுவாய்; தேர்வதொன்றுடையனை எ-து பயனிலை. (கசு)

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

அடல்விடங்கொள் பாதபங்க ளமிர்தீனுங் கால
மரியினொடு கரியுமிருந் தறங்கேட்குங் காலங்
குடரிடங்கொள் பசியினொடு பிணிநுழுகாக் காலங்
குறைந்தபொறி நிறைந்தெவருங் குணம்புரியுங் காலங்
கடல்கிளர்ந்த தெனவுலகு தொடர்ந்திறைஞ்சச் செய்ய
கடிக்கமல மடிக்கபல மேந்தத் தொல்லை
யிடர்கடந்த கருணைமுகில் விசும்பிலெழுங் கால
மெம்மனமுங் காமனம்புக் கிடருழவாக் காலம்.

இ-ள். கொல்லுதலையுடைய நஞ்சத்தைக் கொண்ட எட்டிமுதலாகிய மரங்கள் அமிர்தத்தைக் கொடுக்குங்காலம், சிங்கத்துடன் யானை பகை நீங்கியிருந்து தருமத்தைக் கேள்விப்படுங் காலம், குடரையிடமாகக்கொண்ட பசி

யுடனே வியாதிகள் அணுகாத காலம், குறைவுபட்ட பஞ்சேந்திரியமும் நிறைவுபட்டு எவர்களும் நன்மையை விரும்புங்காலம், சமுத்திரம் பொங்கினதுபோல உலகத்தாரடைந்து வணங்க, சிவந்த வாசனைபொருந்திய தாமரைப்பூவானது பாதமாகியதாமரைப்பூவைத்தாங்க,பழமையாகிய துன்பங்களைக் கெடுத்த கருணையையுடைய மேகமாகிய அருகபரமேட்டி ஆகாயவீதியில் நடக்குங்காலம்; எமதுமனமும் மன்மதனுடைய பூங்கணையினுல்வருந்தாதகாலம்; எ- று.

வி- ரை. இதனுல் அருகபரமனை நம்பினவர்க்குச் சகலநன்மையுமுண்டாமென்பது கூறப்பட்டது. எழுங்காலம் எ-து எழுவாய்; காலமென்பன வெல்லாந் தனித்தனி பயனிலைகள். (கஎ)

வஞ்சி விருத்தம்.

காலனென் றுடல் கால்பறிந் துயிர்
மால வந்துழி மாலொழிந் துமுன்
மூல மந்திர மூலமேயென
வோல மென்பவ ரும்பர்நாதரே.

இ-ள். கூற்றுவனென்று சொல்லும் அந்தியகாலம் தேகமானது நிலைகுலைந்து சிவன்மயங்க வந்தபோது மயக்கத்தினின்று நீங்கி, அநாதியாயிருக்கின்ற * பஞ்சமந்திரத்தைக் கொண்டு ஆதியேயென்று, அடைக்கலமென்று சொல்பவர்கள் தேவேந்திரராவர். எ- று.

வி- ரை. இதனுல் அருகபரமனை அந்தியகாலத்தில் நினைத்தவர் இந்திரராவரென்பது கூறப்பட்டது. ஓலமென்பவர் எ- து எழுவாய்; உம்பர்நாதர் எ- து பயனிலை. (கஅ)

எழுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

உம்பர்நாடடைவா ரம்பர மடைவா ரொழிந்தவ ரிழிந்தநாற்கதியிற், றுன்பமே யடைவா ரென்றுநி விதித்த தொல்விதி கடந்தவருளரே, வம்புலாய்ச் சிமிர்ந்து வடஞ்சுமந் தடங்கா வனமுலை மடந்தைபர் தடங்க, ணம்பினு லுடையா வருந்திற லுடையா யமலனே கமலவா கனனே.

---

*சிலப்பதிகாரம், நாகொண்கதையில் வரும "மொழிப் பொருட்டெய்வம் வழித்துணையாகென"என்னும் அடியின் விசேடவுரையில் "அவது பஞ்சமந்திரம் "அ ஸி ஆ உ ஸா—அ சி ஆ உ சா" என்றமைகண்டு கொள்க. இப்பஞ்சமந்திரத்தைப் பஞ்சநமஸ்காரம் என்பர் சைநர்

ளூற்றந் தொழில்வடிவு தம்முட் டடுமாற்றம்
வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட
ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்."

இஃது ஐந்தடியான்வந்த ஒரு விகற்பப் பஃறொடைவெண்பா.

"பன்மாடக் கூடல் மதுரை நெடுந்தெருவி
லென்னோடு நின்றா ளிருவ ரவருள்ளும்
பொன்னோடை நன்றென்றாள் நல்லளே பொன்னோடைக்
கியானைநன் றென்றாளு மந்நிலையள் யானை
யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலைவேற் றென்னன்
றிருத்தார்நன் றென்றேன் றியேன்."

இஃது ஆறடியான் வந்த பல விகற்பப் பஃறொடைவெண்பா.

"வையக மெல்லாங் கழனியா வையகத்துச்
செய்யகமே நாற்றிசையின் றேயங்கள் செய்யகத்து
வான்கரும்பே தொண்டை வளநாடு வான்கரும்பின்
சாறேயந் நாட்டுத் தலையூர்கள் சாறட்ட
கட்டியே கச்சிப் புறமெல்லாங் கட்டியுட்
டானேற்ற மான சருக்கரை மாமணியே
யானேற்றான் கச்சி யகம்."

இது பல விகற்பத்தான் வந்த எழடிப்பஃறொடைவெண்பா:— (க)

(எ) பலவடியா யளவிலவா யொரூஉவெதுகை யிரண்டாம்
பாதங்க டொறும்பெறினும் வெள்ளடிகுன் றுவாங்
கலிவெண்பா நேரிசையின் னிசைபோன்மூன் றடியேற்
கருதப்பேர் சிந்தியலொப் பீரடிசெந் துறையிற்
றிலகடிகுன் முதல்குறட்டா ழிசையடிமூன் றாய்ச்சிற்
றிற்றடியா யிறல்வெண்டா ழிசையடிமூன் றீறேழ்
குலவடியந் தந்துறையும் வெண்டுறைநான் கடியுங்
கொண்டடிகடொறுந்தனிச்சொற்பாவல்வெளிவிருத்தம்.

'பலவடியாய் அளவிலவாய்' எ - து—பலவடிகளாலும் பஃறொடைவெ ண்பா முதலான வெண்பாக்கள்போல அடிவரையறுத்துச் சொல்லாமல் அளவிலாத அடிகளையுடைத்தாய்; "ஒரூஉவெதுகை யிரண்டாம் பாதங்க டொறும் பெறினும்." எ - து இரண்டாமடிகடோறும் தனிச்சொல்லாகிய ஒரூஉவெதுகையைப்பெற்றும்; "பெற்றும்" என்பதனால் ஒரூஉவெதுகை

பெருமையுமாம்; "வெள்ளடிகுன்றுவாங் கலிவெண்பா" எ-து—வெள்ளடிக்குச்சொன்ன இலக்கணங்களிற் குறையாமல் வருவது கலிவெண்பா; "நேரிசையின்னிசைபோன் மூன்றடியேற் கருதப்பேர்சிந்தியல்" எ - து—நேரிசைவெண்பாப்போலத் தனிச்சொற்பெற்றும், இன்னிசைவெண்பாப்போலத் தனிச்சொல்லின்றியும், மூன்றடியாய்வருமாயின் அவ்வப்பெயராலே நேரிசைச்சிந்தியல்வெண்பாவென்றும், இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பா வென்றுங்கொள்க. "பெயர் கருது" என்பதனால், அவைபோல ஒரு விகற்பமும் பல விகற்பமுங் கொள்க. "ஒப்படி செந்துறை" எ - து—இரண்டடியுந் தம்முள் ஒத்துவருவது வெண்செந்துறை; "ஈற்றிலகடிகுன்றுதல் குறட்டாழிசை" எ - து—பலசீரா யீற்றடிகுறைந்து வருவது குறட்டாழிசை; இவ்விரண்டுங் குறட்பாவினம். "அடிமூன்றாய்ச் சிந்தீற்றடியாய் இறல் வெண்டாழிசை" எ - து—மூன்றடியாய் முடிவிலடி முச்சீராய் முடிவது வெண்டாழிசை. "அடிமூன்றிறேழ் குலவடி அந்தங்குறையும் வெண்டுறை" எ-து—மூன்றடி முதலாய் எழடியீறாய் முடிவிலடி குறைந்து வருவது வெண்டுறை. "நான்கடியுங் கொண்டடிதொறுந் தனிச்சொல் பரவல் வெளிவிருத்தம்" எ - து—நான்கடியு மூன்றடியும்பெற்று அடிதோறு மிறுதியொருசொல் தனிச்சொல்லாய்வருவது வெளிவிருத்தம். உம்மையான் மூன்றடியுங்கொள்ளப்பெற்றது. உதாரணம்:—

"சுடர்த்தொடீஇ கேளாய் தெருவினா மாடு
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நா
ளன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லிரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கன்னை
யடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழா
யுண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்றா ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேன்மற் றென்னை
வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்
டன்னா யிவனொருவன் செய்ததுகா ணென்றேனா
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
னுண்ணுநீர் விக்கினா னென்றேனா வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
கடைக்கணாற் கொல்வான்போ னோக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்."

என்னும் பாட்டும் மடல்போல்வனபிறவுந் தனிச்சொல்லின்றி வந்த கலிவெண்பா:—

"வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம்
வட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியா—முட்கா
தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்தல் நொச்சி
யதுவளைத்த லாகு முழிஞை—யதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கார்
செருவென் றதுவாகை யாம்"

என்னும் பாட்டுமுதலாயின போல்வன பிறவுந் தனிச்சொற்பெற்று வந்த கலிவெண்பா:—

"நற்கொற்ற வாயி னறுங்குவளைத் தார்கொண்டு
சுற்றும்வண் டார்ப்பப் புடைத்தாளே—பொற்றேரான்
பாலைநல் வாயின் மகள்" எனவும்,

"அறிந்தானை யேத்தி யறிவாங் கறிந்து
செறிந்தார்க்குச் செவ்வ னுரைப்பச்—சிறந்தார்
சிறந்தமை யாராய்ந்து கொண்டு" எனவும்,

இவை, மூன்றடியால் நேரிசை வெண்பாப்போல இரண்டாமடியினிறுதி தனிச்சொற் பெற்று இரு விகற்பத்தானும் ஒருவிகற்பத்தானும் வந்தமையால் நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பா.

"நறுநீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப்
பிறநாட்டுப் பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி
பறநாட்டுப் பெண்டி ரடி" எனவும்,

"சுரையாழ வம்மி மிதப்ப வரையனைய
யானைக்கு நீத்து முயற்கு நிலையென்ப
கானக நாடன் சுனை." எனவும்,

இவை, மூன்றடியால் இன்னிசைவெண்பாப்போற் றனிச்சொல்லின்றி ஒரு விகற்பத்தானும் இருவிகற்பத்தானும் வந்தமையால் இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பா.

"முல்லை முறுவலித்துக் காட்டின மெல்லவே
சேயிதழ்க் காந்த டுடைப்பின்ற போயினர்
திண்டேர் வரவுரைக்கும் கார்"

இதுவும் பலவிகற்பத்தான்வந்த இன்னிசைச்சிந்தியல்வெண்பா.

"ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லா
மோதலிற் சிறந்தன் றொழுக்க முடைமை" எனவும்,

"கொன்றை வேய்ந்தன் செல்வ னடியிணை
யென்று மேத்தித் தொழுவோம் யாமே."

இவை, ஒழுகியவோசையும் விழுமியபொருளும் பெற்று, இரண்டடியுந்தம் முன்னொத்து வந்தமையால் வெண்செந்துறை.

"நன்றுணர்வார்வினை நையநாடொறு நற்றவர்க்கர சாயஞானநற்
சன்னிறுனடியே யடைவார்கள் கற்றவரே" எனவும்,

"நீலமாகடல் நீடுவார்திரை நின்றபோற் பொங்கிப் பொன்று மாங்கவை
சாலம்பல் காலஞ்சென்றபின் செல்வர் யாக்கை கழிதலுமே" எனவும்,

இவை, பலசீரா யீற்றடிகுறைந் திரண்டடியாய் வந்தமையாற் குறட்டாழிசை. உரைத்தவிரண்டுங் குறட்பாவினமே.

"நண்பி தென்று தீய சொல்லார்
முன்பு நின்று முனிவு செய்யா
ரன்பு வேண்டு பவர்."

இது, மூன்றடியா யீற்றடிமுச்சீராய்ப் பிறதளைவிரவி வெண்பாப்போல முடிந்தமையால் வெண்டாழிசை.

"குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காந்தட் குலமேற் பாய
வழலெரியின் மூழ்கினவா லந்தோ வளியவென் றயல்வாழ் மந்தி
கலுழ்வனபோ னெஞ்சயர்ந்து கல்லருவி தூஉ
நிழல்வரை நன்னாட னிப்பஞ்ஞே வல்லன்"

இது, நான்கடியா யீற்றடியிரண்டுஞ் சீர்குறைந்து வந்த ஒரொலி வெண்டுறை.

ஆவா வென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா ரொருசாரார்
கூகூ வென்றே கூவினி கொண்டா ரொருசாரார்
மாமா வென்றே மாய்ந்தனர் நீந்தா ரொருசாரார்
ஏகீர் நாகீ ரென்செய்து மென்று ரொருசாரார்.' எனவும்,

"கொண்டன் முழங்கினவாற் கோபம் பரந்தனவா லென்செய்கோயான்
வண்டுவரிபாட வார்தளவம் பூத்தனவா லென்செய்கோயான்
எண்டிசையுந் தோகை யியைந்தகவி யேங்கினவா லென்செய்கோயான்."

எனவும், இஃதடிதோறும், நாற்சீராய் நான்கடியாலு மூன்றடியாலும் வந்து அடிதோறு மிறுதியிலே யொருசொல்லே தனிச்சொல்லாக வந்தமையால் வெளிவிருத்தம்.

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ரு] பிலவங்கஹூ ஆடிமீ. [பகுதி-கூ.

பழையகைத்தொழில் வியாபாரங்கள்.

(முற்றொடர்ச்சி.)

இனி, பரதகண்டத்தேயுள்ள மற்றநாட்டுத்தொழிலாளரில் திறமைவாய்ந்தபலர் தமிழ்மக்களால் அபிமானிக்கப்பெற்று, தமிழ்த் தொழிலாளிகளுடன்கூடித் தங்கள் தொழிற்றிறமைகளைக் காட்டி வந்தார்கள். இது,

"மகத வினைஞரும் மராட்டக் கம்மரும்
அவந்திக் கொல்லரும் யவனத் தச்சரும்
தண்டமிழ் வினைஞர் தம்மொடு கூடிக்
கொண்டினி தியற்றிய கண்கவர் செய்வினை"

என்னும் மணிமேகலையடிகளால் தெளியப்படும். இவரது தொழில்களேயன்றி, கூர்ச்சரச்சிற்பவேலையும்,* கோசலநாட்டு ஓவியவேலையும்,வற்சநாட்டுக்கம்மவேலையும் பிறவும் தமிழராற் பாராட்டப்பட்டன. † இவ்வாறு பூர்வீகர் பலவகைப்பட்ட கைத்தொழில்களிலும் பயிற்சிபெற்றிருந்ததோடு, கரும்பாலைகளில் விசேஷக் கவலைசெலுத்தியும், பி[illegible]ருவியாபாரத்தைப் பெருக்கியும், பல்வகைக் கள்ளுச்சமைத்தும், வெள்ளுப்புண்டாக்கியும், வியாபாரஞ்செய்து பேருதியமடைந்து வந்தார்களென்பது முன்னூல்களால் தெளிவாகிறது. முற்காலத்தே தொழில்செய்மாக்கள் வியாபாரிகள் முதலியோரது ஆரவாரமும் அழகும் தெரியவேண்டின் சிலப்பதிகாரத்தே இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையிலும் கடலாடுகாதையிலும் கூறப்பட்டனவற்றைப் படித்து மகிழ்தல் இன்றியமையாதது.

---

* மணிமேகலை, காதை - கசு, அடி கருஉ.

† ஷ, காதை - கக, கறஎ-ம் அடி அரும்பதவுரை.

இவ்வாறு, இயற்கையும் செயற்கையுமான பண்டங்களைக்கொண்டு வியாபாரஞ்செய்து பெரும்பொருள்படைக்கும் வணிகரைத் தமிழரசர் பெரிதும் அபிமானித்து வந்தனர். வாணிபத்தால் செல்வமும் புகழும் சிறக்கப்படைத்த வணிகர்க்கு, அரசன் "எட்டி" என்னும் அரும்பட்டமும் அதற்கடையாளமான பொற்பூவொன்றும் அளித்து, அவரை ஊக்குதல் பண்டைமரபாக இருந்தது. மணிமேகலையில்,

"வாணிக மரபின் வருபொரு ளீட்டி
நீணிதிச் செல்வனாய் நீள்நில வேந்தனால்
எட்டிப் பூப்பெற்று இருமுப் பதின்யாண்டு
ஒட்டிய செல்வத்து உயர்ந்தோ னாயினன்"

என ஒரு வணிகன் இவ்வாறு புகழப்பட்டிருத்தல்காண்க.

பழையகாலத்தே, தமிழ்மக்கள் கப்பல்செய் தொழிலினும் வல்லவராயிருந்தனர். "கலஞ்செய் கம்மியர்" "கலம்புணர்மாக்கள்" எனவரும் மணிமேகலைத் தொடர்களால் இஃது உணரப்படும். கப்பல்கள் நடுக்கடலிற் சென்று திரியுங்காலத்தே, திசைதடுமாறாது கரைசேர்தற்கு அநுகூலமாக, காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கலங்கரை விளக்கம் அமைக்கப் பட்டிருந்ததென்பது சிலப்பதிகாரத்துக் கடலாடுகாதையிற் காணலாம். [கலம் கரை விளக்கம்- கப்பல்களை (கரைக்கு) அழைக்கும் விளக்கு. கரைதல்-அழைத்தல்.] சென்னை முதலிய பெரும் பட்டினங்களில் இக்காலத்து வைக்கப்பட்டுள்ள "லைட்- ஹௌஸ்" (Light-House) போன்றதே இவ்விளக்கமும். இதனால் பழையோரது நாகரிகம் இத்தன்மைத்தென்பது நன்கு விளங்கக்கூடியது.

இனி, உண்ணாடுகளிலே, வியாபாரிகள் ஓரிடத்திருந்து மற்றோரிடத்துக்குத் தங்கள் பண்டங்களைக் கொண்டுசெல்வதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் முற்காலத்தே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பெருங்காட்டுவழிகளிலே தக்கவூர்களிற் காவற்படைகள் வைக்கப்பட்டு, வழிப்போக்கர்க்கும் வணிகர்க்கும் திருடர்முதலியவராற் சிறிதும் கேடு வராதபடி பாதுகாக்கப் பட்டன என்றும், அப்படைகளின் செலவுக்காக, அவ்வவ்விடங்களிலே சுங்கச்சாலைகள் அரசனாணை

யால் அமைந்திருந்தன என்றும் முன்னூலால் விளங்குகிறது. இவற்றை,

"நெரியற், புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்து
அணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்
வில்லுடை வைப்பின் வியன் காட்டியவு" எனவும், ✻

"அத்தஞ் செல்வோர் அலறத் தாக்கிக்
கைப்பொருள் வௌவும் களவேர் வாழ்க்கைக்
கொடியோ ரின்று அவன் கடியுடை வியன்புலம்"

எனவும் வரும் பெரும்பாணாற்றுப் படையடிகளால் உணர்க. இனிப் புகார்முதலிய பெருந்துறைமுகப் பட்டினங்களிலுள்ள பண்டசாலைகளின் சிறப்புக்கள் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றிற் கூறப்படுவனவற்றைப் படிப்பவர்க்கு, இக்காலத்துப் பெருந்துறைமுகங்களின் பண்டசாலைச் சிறப்பினும் குறைந்தவைகளல்ல வென்று தோன்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

"நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழின்மாக்கள்
வைகல்தொறும் அசைவின்றி
† உல்குசெயக் குறைபடாது
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவும்
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவும்
மாரிசெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேறவும்
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
வலியுடை வல்லணங்கினோன்

✻ இதனுரை வருமாறு:—மிளகினது மூட்டையைத் தாங்கிய, வடு அழுந்திய வலியினையுடைய முதுகினையும் எடுத்தசெவியினையுமுடைய கழுதையின்மேல் மிளகெடுத்துக்கொண்டு போகும்கூட்டத்தோடே வியாபாரிகள் வழங்கும் பெரிய வழியில், சுங்கச்சாலைகளையுடைய கவர்பட்ட பாதைகளைக் காத்திருக்கும் விற்படையிருக்கும் ஊர்களைக்கொண்ட அகன்ற காட்டு மார்க்கம்—என்பது.

† சுங்கம் கொள்ள.

"* புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதி நிறைந்த மலிபண்டம்" (பட்டினப்பாலை)

இவ்வடிகள், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் சரக்குகள் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் அழகையும், அவற்றில் சோழவரசனது புலிமுத்திரை யிட்டுஎண்ணிச் சுங்கம் கொள்ளும் சிறப்பையும் எவ்வளவு நன்ருக விளக்கிநிற்கின்றன. இன்னும், இறக்குமதியாகும் பண்டங்களில் முக்கியமானவை சில பின்வருவனவற்ருல் விளங்கும்.

"நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடன் முத்தும் குணகடற் றுகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் †காழகத் தாக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெளிய வீண்டி" (பட்டினப்பாலை)

வியாபாரிகள், தாம் கொடுக்கல்வாங்கல்செய்யும் பண்டப்பொதிகளில், அவற்றின் நிறை, அளவு, எண் இவற்றை எழுதிச் சாலைகளில் அடுக்கிவைத்துப் பின்பு எடுத்துச் செல்வர். இவ்வுண்மை,

" வம்ப மாக்கள் தம்பெயர் பொறித்த
கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பலபொதி
கடைமுக வாயிலும் கருந்தாழ்க் காவலும்"

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரவடிகளில் காண்க. தமிழ் வியாபாரிகள் அக்காலத்து விளங்கிய பெருந்தன்மை பின்வருமாறு புகழப்பட்டுள்ளது.

" நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடி

---

* பொதிகளில் சோழனது புலிமுத்திரையிட்டு வெளியேற்றி என்பது கருத்து.

† பர்மா.

"கொள்வதூஉ மிகைபடாது கொடுப்பதூஉங் குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல்கொண்டி துவன்றிருக்கை" (பட்டினப்பாலை)

எனக்கண்டு கொள்க. இவ்வியாபாரிகளில், கடற்கரையிலிருந்த அந்நியவணிகர், தாம் தாம் விற்கும் பண்டங்கள் இன்னவை யென்பதை ஒவ்வோர் அடையாளக்கொடிகளாற் குறிப்பித்து வந்தனரென்பது,

" கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
வேலை வாலுகத்து விரிதிரைப் பரப்பிற்
கூல மறுகிற் கொடியெடுத்து நவலும்
மாலைச் சேரி"

என்னும் சிலப்பதிகாரத் தொடர்களால் விளங்கும்.

இனி, பண்டைத் தமிழ்மக்கள், தம் நாடுவிட்டு அந்நிய நாடுகட்குச் சென்றும் பொருள் திரட்டி வந்தார்கள். சுமாத்ரா, ஜாவா, மலேயா முதலிய தீவங்களிலுந் தீவகற்பங்களிலும் முற்காலத்தே நம்மவர் குடியேறி அரசுமுறைநாட்டியும் வர்த்தகம்செய்தும் வந்த செய்தி மணிமேகலைநூலைத் துருவியாராய்வார்க்குப் புலப்படத்தக்கது. அவற்றுள், சாவா என்பது "சாவகநாடு" என இலக்கியத்துக்காணப்படும். அங்கே புண்ணியராஜன் என்பவன் நாகபுரிஎன்னும் நகரினை ராஜதானியாகக்கொண்டு தர்மிஷ்டனாய் ஆண்டனனென்பதும், மணிமேகலை அவ்வரசனிடஞ்சென்றுவந்ததும்,பிறவுமலாறும் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. இவற்றிற்கேற்ப, அந்நாடுகளில் நம் முன்னோர் முற்காலத்தே கட்டிய கோயில்களும் கட்டிடங்களும் அழிந்து கிடப்பவை இன்றும் காணப்படுகின்றனவென்றும், அங்கிருந்த விக்ரகங்கள், மேனாட்டு லீடன்நகர்ப் பொருட்காட்சிச் சாலையிலே இன்றும் உள்ளன என்றுங் கூறுவர் * "ஏறக்குறைய 2000-வருஷங்கட்கு முன் இந்தியரும் அவரரசரும் குடியேறி, மலேயதீபகற்பத்தின் தென்கோடிவரையிலும் ராஜாங்கம் வகித்து வந்தனரென்பது தற்காலத்தில் அங்கேகிலமாகக்கிடக்கும் பாகான் (Pagan) பட்டின

* "செந்தமிழ்"—தொகுதி-ரு, பக்-கசுO.

த்தின் இடிபாடுகளை நோக்குவார்க்கு நன்கு விளங்கும்" என்று, அப்பிரதேசத்தேயுள்ள ஒரு தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் கூறியிருக்கின்றார்.

"மேலும், கீழ்நாடாகிய காம்போதியாவில் வெகு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னால் ஹிந்து அரசர்கள் அரசாட்சி செய்து வந்ததைக் காட்டும் சின்னங்களாக, அங்கே வெகு உன்னதமான அரண்மனைகளும், தேவாலயங்களும், ஹிந்து தேவதைகளின் பிரதிமைகளும் இப்போதும் காணப்படுகிறபடியால், அவைகளைப் பார்க்கும் ஐரோப்பிய யாத்திரிகர்கள் மூக்கில் கைவைத்துத் திகைக்கிறார்களாம். அவவாறே ஜாவா என்ற பலிபிக்கடல்தீவிலும் ஹிந்துக்களின் நாகரிகம் ஒருகாலத்தில் மேம்பாடுற்றிருந்ததற்கு அறிகுறிகளான அனேக பாழான கட்டிடங்களும் கோயில்களும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒரு காலத்தில் ஹிந்துக்கள் ஊக்கப்பிரியர்களாய்க் கடல் கடந்து தூரதேசம்போய் ராஜாங்கஸ்தாபனம் செய்தும், பிற்காலத்தில் தாய்த்தேசமாகிய இந்தியாவில் நேரிட்ட அநேக கேடுகளால், ஜனங்கள் ஊக்கமும் பேரெண்ணங்களுமிழந்து, தூரதேசம் சென்றிருந்த நம்மினத்தாரை யாதரிக்காமல் கைவிட்டுவிடவே, அங்கு மகமதியர்கள் ஆக்கிரமித்து ஆரிய நாகரிகத்தை இருந்தவிடந் தெரியாமலழித்துவிட்டார்கள்." *

இவ்வாறு, பண்டைக்காலத்தே, தமிழ் மக்களது ஊக்கமும் உழைப்பும் பலவழிகளிலும் சென்று பயனளித்து வந்தன. காலகதி யாரையும் விடாதாகலின், அவரது பழைய உன்னதநிலை பிற்காலத்தே தாழ்ந்துவிடலாயிற்று. நம்நாட்டுத் தொழில்வியாபாரங்கள் நசித்துப்போனதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அவற்றுள் முக்கியமானவை சில, நம் வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்பிவிடக்கூடியவையாதலால் அவற்றை இங்கே விவரிக்க எண்ணமில்லை. ஆயினும், நமதறியாமையால் நாமே கொன்றுவிட்ட தொழிற்றுறைகள் பல. இவைகளையெல்லாம் அறியவேண்டின், பேன்மைதங்கிய சுதேசமித்திரன் பத்திராசிரியரது அரியமுயற்சியால் சமீபத்தில் வெளிவந்த மொழிபெயர்ப்பு வியாஸங்களைப் படித்தல் இன்றியமையாதது. நம் நாட்டுத் தொழில்கள் நசித்தமைக்குரிய பலகாரணங்களில், முக்கியமானதொன்று

* ஸ்ரீ. ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களது "ஜப்பான்சரித்திரம்"--முகவுரை

வது:—தேசாபிவிர்த்திக்கு இன்றியமையாத தொழிற்றுறைகளை, அவ்வளவு கூரியவறிவுமாற்றலுமில்லாச் சிலவகுப்பினர்க்குரியவாக ஒழித்தமையால், அப்பழைய தொழிற்றுறைகள் காலத்துக்கேற்ற திருத்தங்களும் பெருமையும் பெறவியலாது, பழையநிலைமையிலே நிற்பனவாயின—என்று மகாநிபுணரும் தேசாபிமானியுமான மகாராஜரொருவர் சமீபத்தே அபிப்பிராயப்பட்டனர். இக்கருத்து, உண்மையிற் றிட்பநுட்பமுடைய தன்றோ! பண்டுமுதலே நல்லறிஞரெல்லாம் தொழிற் றுறைகளில் கவலைசெலுத்தி வந்திருப்பராயின், ஏனையதுறைகளில் அவரால் உண்டான பெருமைகள் கைத்தொழிற்கண்ணும் சென்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. முன்னாளில் நல்லறிஞர்கள் யந்திரதந்திரங்களிலே தம்கவலையைச் செலுத்திவந்ததாலன்றோ, எத்தனையோ அருமையான யந்திரங்களும் ராஜதந்திரங்களும் பழைய சங்கநூல்களிலும் பிறவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. "நிறைக்குறி னிறைதரூஉப் போக்குறிற் போக்கும், பொறிப்படை யமைந்த பொங்கில வந்திகை" என்னும் யந்திரவாவியும், சிலப்பதிகாரத்து அடைக்கலக் காதையிற் கூறப்படும்,

> "வளைவிற் பொறியும், கருவிர லூகமும் கல்லுமிழ் கவணும்
> பரிவுறு வெந்நெயும் பாகடு குழிசியும்
> காய்பொன் னுலையும் கல்லிடு கூடையும்
> தூண்டிலுந் தொடக்கும் ஆண்டலை யடுப்பும்
> கவையும் கழுவும் புதையும் புழையும்
> ஐயவித் துலாமும் கைபெய ரூசியும்
> சென்றெறி சிரலும் பன்றியும் பணையும்
> எழுவுஞ் சீப்பு முழுவிறற் கணையமும்
> கோலுங் குந்தமும் வேலும் பிறவும்" என்ற—

அக்காலத்துபயோகப்பட்ட யந்திர ஆயுதங்களின் வகைகளும் பூர்வீகரது யந்திரஞ்செய்யுந் திறமையை நன்குகாட்டுவனவாகும். இவ்யந்திரங்களின் பொருள்கள் அவ்வடிகளின் உரையிற் கண்டுகளிக்கத்தக்கன. இவ்வாறே, மூற்காலத்து வழங்கிய யந்திர ஆயுத விசேஷங்கள், சிந்தாமணி நாமகளிலம்பகம் எஉ—எடு-ம் பாடல்களிலும் மிகுதியாகக் காணப்படும். இவ்வாறு வழங்கியவைகளெல்லாம், விர்த்திமுகங் காட்டாமற்போயினும், இறந்துபோகாமலேனு

ம் நம்காலத்தில் இருத்தலாகாவோ? நாம் வரவர அறிவாற்றல்கள் குறைந்தவராகி நம் முன்னோர்கள் வைத்த பெருமையைக் காப்பாற்றாது கெட்டோம். அதனால் நம் தேசம் சிறுமைப்பட்டது. ஆயினும், "வறுமை" என்பது, ஒருஜனசமூகத்தை நெடுங்காலம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தூங்கும்படி விடாதன்றோ! கைத்தொழில் வியாபாரங்களால் தமக்கு நேர்ந்துள்ள குறைகளையும், அதனால் தம்வறுமை அதிகப்பட்டுவருதலையும், தேசஹீனத்தையும் நம்மவரெல்லாம் அறியத்தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆதலால், உயர்வகுப்பாருள் படியாவரும் தொழிற்றுறைவியாபாரத்துறைகளில் விருப்பத்துடன் புகுங்காலமும் நெருங்குகின்றதென்னலாம். இங்ஙனமாயின், இந்தியாவின் வருங்காலம் பழமைபோலவே சிருஞ்சிறப்பும் பெற்றிருக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. முற்காலத்தேவிளங்கியதெய்வப்புலவராகிய திருவள்ளுவரினும் சிரியஅறிஞர் எக்காலத்தும் உண்டோ? அப்புலவர் பெருமானே தம்ஜீவனோபாயத்துக்காக மேற்கொண்ட விர்த்தி நெய்தற்றொழில் என்றால், கைத்தொழிலைப்பற்றி முன்னோர் கொண்டிருந்த எண்ணம் எவ்வளவுயர்ந்ததாகும்? "செய்புந் தொழிலெல்லாஞ்சேர எடுத்துரைக்கின், நெய்புந்தொழிற்கு நிகராகா" என்பதே தெய்வப்புலவர் திருவுள்ளமாம். அவர் நெய்தற்றொழில் செய்துவந்தவரென்பது "இழைநக்கி நூல்நெருடும் ஏழையறிவேனே, குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் கூத்து"—என வழங்கும் அவர்பாடற்பகுதியால் தெளிவாம். இப்புலவர் பெருமானைப்போலவே, முற்காலத்தே, கைத்தொழில் வியாபாரப்பெருமைகளை நன்குணர்ந்து அவற்றையே தம்விர்த்தியாகக் கொண்டுவந்த நல்லிசைப்புலவர்கள் பலர் உளர். மணிமேகலையாசிரியரான சித்தலைச்சாத்தனார்க்குக் கூலவாணிகன் என்னும் அடையும் இளவேட்டனார்க்கு அறுவைவாணிகன் (அறுவை - ஆடை) என்னும் அடையும், சாத்தனார் என்பவருக்கு வண்ணக்கன் என்னும் அடையும் வழங்குதலாலும், மதுரைப்பெருங்கொல்லனார், உறையூர் இளம் பொன்வாணிகன் சாத்தங் கொற்றனார், மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார், மதுரைப் பொன்செய்கொல்லனார் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் பெயர்களாலும் மேற்கூறிய விஷயம் தெளியப்படும். இடைக்காலத்தில், கைத்தொழிற்பெருமையை, அறிஞர்கள்

அறியாது கைநெகிழவிட்டமையாலேயே, நம்தேசம் உண்டு உடுப்பதற்கும் கண்டுகளிப்பதற்கும் பெருக்கிமெழுகுவதற்கும் ஊர்ந்துஉலாவுவதற்கும் அந்நியக்கைத்தொழிற் பொருள்களையே எதிர்பார்க்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது. இவ்வாறு அந்நியக்கைத்தொழில் வியாபாரிகட்கு நாம் அடிமைப்பட்டிருப்பதை நிவர்த்தித்து, உலகத்து நாகரீகமக்கள்முன் நம்மைக்காட்டிக் கொள்ளவேண்டுமாயின், எல்லா மேல்வகுப்பாரும் நல்லறிஞரும் நாகரீகம்படைத்தபிரபுக்களும் தேசவிர்த்திக்கு இன்றியமையாத தொழிற்றுறைகளிற் புகுவது ஆவசியகமாகும். இத்தேசத்துள்ள எல்லாரும் ஜாதிமதவேற்றுமையை அறவேயொழித்து, "தேசநன்மை" என்னும் பொதுநோக்கத்துக்காகத் தம்சக்திகளையெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டி ஒற்றுமையுடன் உழைத்து வந்தால், நினைத்த எண்ணங்கள் யாவும் எளிதின் முற்றுப்பெறுதல் திண்ணம். சுதேசிய உணர்ச்சி எழுந்த இரண்டுவருஷங்களுள், நம் தேசத்தார் அடைந்திருக்கும் எண்ணிறந்தநன்மைகளே இதற்குத் தக்க சான்றாம்.

"ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா
ஊக்க முடையா னுழை"

"ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உஞற்று பவர்"

என்பவை பொய்யாமொழிகளன்றோ. "எல்லாம் பொருளிற் பிறந்துவிடு" மென்பது முதுமொழியாதலின், அப்"பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை" யென்பது திண்ணம். அன்றியும் மறுமையின்பமுங் கூட, அப்பொருளில்லையேல் எளிதிற்பெற இயலாதென்பது மேலோர் திருவுள்ளமாகும். என்னை?

"அருளென்னும் அன்பீன் குழவி பொருளென்னும்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு"

என, மறுமைக்குரிய அருள்வளர்ச்சிக்கு இம்மைக்குரிய பொருளைக் காரணமாகக்கூறுதலால் என்க. இதுபற்றியே, "ஆராயிற்றானே அறம்பொருளின்பமென்று, ஆராரிவற்றினிடையதனை யெய்துவார், சீராரிருகலையு மெய்துவர்" எனவும் "முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னுன்முடியும்" எனவும் திருமொழிகள் பிறந்தன. செல்வப்

*

பெருக்குடைய தேசங்கள் "குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன், றுண்டாகச்செய்வான்வினை" என்றபடி, எந்த அருமையான காரியத்தையும் சாதிக்கவல்லன. இதற்கு மேனாடுகளே போதிபசான்றாகும். பொருள்வருவாயின்றி ஏழைமையுற்ற நாடோ எத்தனை ஞானவலியைப் பழங்காலமுதலே பெற்றிருப்பினும், அஞ் ஞானம் ஒருகால் போலியாகி அஞ்ஞானமாக முடிதலுங்கூடும். என்னை? இம்மையின்பத்துள்ளபற்று, அநுபவித்துக்கழிதற்கு இடமின்றாதலால். இதுபற்றியன்றோ, போலி வேதாந்திகள் பலர் நம் நாட்டில் தலைப்பட்டு பொய்புரட்சிகளுக்காளாய், இருமையின்பத்தையுமிழந்து கெடுகின்றனர். ஆதலால், உலகவாழ்வுக்கு இன்றியமையாத பொருணிலையின் தத்துவத்தைச் செவ்வனேயுணர்ந்து போற்றுதல் ஒவ்வொரு தேசத்தாருடைய கடனுமாம். இம்முறைப்படி நோக்கின், இந்தியாதேசத்தின்நிலைமை மிகச்சீர் கெட்டுக்கிடக்கின்றது. இந்நிலைமை மாறவேண்டின், அது "சுதேசிய முயற்சி"யாலேயே நிறைவேறத்தக்கதென்பது அறிஞரெல்லாருடைய கொள்கையுமாம். ஆதலால், நம்மவரொவ்வொருவரும் இம்முயற்சியைத் தத்தம் அறிவாற்றல்களுக்கு ஏற்றவளவு கொண்டுசெலுத்துதல்தேசத்தின் பெருநன்மைக்குக் காரணமாகும்.

"உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது
தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து"

என்னும் அருமைத்திருவாக்குப்படி, நம்முடைய எண்ணங்களும் கர்மங்களும்மேன்மையுடையனவாகுக. நம்முயற்சி ஒருகால் தவறினும் அது பயனளித்தற்குரியதேயாகும். கைத்தொழில்வியாபாரமுதலிய துறைகளில் சிறோற்ற அறிவும் அநுபவமும் வாய்ந்து, நமக்கு அநுகூலிகளாயுள்ள அந்நியரிடம் மதிப்பும் அபிமானமும்காட்டி, அவரைப் போட்டியும் நம்பெருமையை முற்படுத்த முயலவேண்டும். உலகவியறிபாத பலர்கருத்தில் அந்நிய நாட்டாரெல்லாம் அநாகரிகத்தன்மை வாய்ந்த மிலேச்சரென்னும் எண்ணம் சிலகாலமாக இருந்ததாயினும், இப்போது, அவர்கள் உலகியல்விஷயங்களில் பெரிது உயர்ந்தவரென்றும், அன்னாரிடமிருந்து நாம்கற்றுக்கொள்ளற்குரியவை எத்தனையோ உண்டென்றும் நம்மவர்மனதில் உதித்துவருகின்

றன. ஆமுஷ்மிகவிஷபங்களில் அவரறிவு கடைப்பட்டதாயினும் ஐகிகத்தில் அன்னோர் உயர்வுகருதி,

"தோணி யியக்குவான் றொல்லை வருணத்துக்
காணிற் கடைப்பட்டா னென்றிகழார்—காணில்
அவன்றுணையா யாறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன்றுணையா நல்ல கொளல்"—(நாலடியார்.)

என்னும் முதுமொழிப்படி, நடந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. வானசாஸ்திரத்தில் உலகத்தே ஒப்புயர்வற்று விளங்கியவரும் இற்றைக்கு 2000-வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவருமான கர்க்காசாரியர்மேல்நாட்டு அறிஞரைப்பற்றிக் கூறுவதாவது:— "யவனர்கள் மிலேச்சர்களே; ஆனல் அவர்கட்குள்ளே இந்தசாஸ்திரம் (வானசாஸ்திரம்) அநுபவசித்தமாக நிலைபெற்றுள்ளது; ஆகலால் பிராமணஜோதிஷ்கரினும் அவர்கள் ருஷிகளாக மிகுதியும் மதிக்கப்படுகிறார்கள்" என்பது. * இதனல், முற்காலத்தில் அறிவுஅநுபவமிக்க மேல்நாட்டார்களை ஆரியமக்கள் எவ்வளவு மேலாக மானித்திருக்கிறார்க ளென்பது விளங்கும். இத்தகைய விரிந்தசிந்தனையும் தேசாபிமானமும் கொண்டு, "உடைத்தம் வலியறியா ரூக்கத்தி னூக்கி, இடைக்கண் முரிந்தார் பலர்" என்றவாறில்லாமல், தளராத உறுதியுடன் நின்று நல்லறிஞர்கள் நம்மவர்க்குவழிகாட்ட முயல்வராயின் உலகமுழுதும் அவ்வழியையே பின்பற்றி நல்வாழ்வுபெறும் என்பதுதிண்ணம். நம் தமிழ்ச்சங்கஸ்தாபகர்களும், அதன் அக்கிராசனாதிபதியும், கல்வியும் செல்வமும் ஒருங்கேகவினப்பெற்ற வள்ளலுமாகிய ஸ்ரீமாந்- பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், சுபாஷாபிவிர்த்திமட்டுமேயன்றி, நாட்டுத்தொழின் முயற்சிகளிலும் பெருநோக்கங்கொண்டு நம்மவர்க்கு வழிகாட்ட முன்வந்திருப்பது இத்தமிழகம் செய்த தவப்பேறேயாகும். இவர்களைப்போலவே, ஏனைப் பெரியோர்களும் பிறரும் தேசாபிவிர்த்திபிற் கவலை கொள்ள முற்படுவார்களாயின், அப்போது, பரதக்ஷேத்திரம், உழவுதொழிலே வரைவுவாணிபம் வித்யா சிற்பமென்னும் ஷட்கர்மங்களும் நிரம்பிக் "கர்மபூமி" என்னும் பழம்பெயரோடு நிலைபெற்று விளங்கத் தடையென்னை? ஆதலால், அறிஞர்காள்! தென்னாட்டு ஞானபூர்ணரான பெரியார் திருவாய்மொழியால் உங்கட்குக் கூறிமுடிப்பதாவது:—

"வம்மின் புலவீர்! நும் மெய்வருத்திக் கைசெய்து உய்மினோ"—

பத்திராசிரியர்.

(முற்றும்)

---

* Civilisation in Ancient India. Part—II, p. 120.

தவம்புரியுஞ் சில ஜீவஜந்துக்கள்.

:o:

உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு—திருக்குறள்.

"ப்ரெய்ட்" என்னுமாங்கிலராலாக்கப்பெற்று, 1850-வது வருடம் வெளிப்போந்த "மானுடத்தவம்" என்னுமோர்கிரந்தத்தே இவ்விநோதக்கதை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. 1837-ம் ஆண்டு, லாகூர் நகரத்தில் துறவியொருவனிருந்தானும். ரஞ்ஜீத்ஸிங்கென்னும் மரசர்க்கும், ஸர்-க்ளாட்வேட் என்னும் வெள்ளையர்க்கு மெதிரில், அத்துறவியை உயிரோடு ஒருபெட்டியிலிட்டுத் தாள்போட்டு பூமியிலோர் குழிதோண்டி, அதிற்பெட்டியைப்புதைத்துச் சிலர் அக்கல்லறைக்குக் காவல்காத்திருந்தார்களாம். இங்ஙனஞ் சிலமாதஞ் செல்லப் பின்பொருநாள், அரசருமாங்கிலரும், சவக்குழியைத் தோண்டிப்பெட்டியை வெளியிலெடுக்க ஆணையிட, அவ்வாணைக்கேற்பப் பெட்டியும் வெளிவா, அதையுடைத்து, அதனுட்சவம்போற்கிடக்குந்துறவியைத் தட்டியெழுப்ப,அவருமெதிரில் நிற்போர்க்கு ஆச்சரியமுண்டாகத் தம் தவத்தினின்று மெழுந்தாராம்.

ஜர்மானிய தேசத்தவரும், ஜீவாங்கசாஸ்திரத்து மகா நிபுணருமான மாக்ஸ் வெர்வோர்ன் என்பவர், ஐந்தாண்டுகட்கு முன் வெளியேற்றிய தமது புத்தகமொன்றில் பின்வரும் வியக்கத்தக்க சம்பவமொன்று விவரித்திருக்கின்றனர். வடஇந்தியாவில் ஓர் ஊரில் ஆண்டிவேடம்பூண்டு அங்குமிங்குமலைந்து திரியுமொருவ ரிருந்தனர். அவரிருந்தகாலம் ஏறக்குறைய இருபதுவருடங்கட்குமுன். அவரைச்சுற்றிலுமுள்ளோர் அவர் யோகசாஸ்திரத்துக் கைதேர்ந்தவரென்றும், அன்னமின்றி வருஷக்கணக்காய்க் காலங்கழிக்க வல்லவரென்றுஞ் சொல்லிக்கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட ஐரோப்பியர் மூவர் அவரிடஞ்சென்று தாம்பார்க்கவந்த விஷயத்தைஅவரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ளத், தவசியும் அவர்கட்கிணங்கினவராய், "நீங்கள் விரும்பும் விஷயம் நானேசெய்து காட்டொணாது: எனது மாணு

க்கருள் ஒருவனைச்செய்பச்சொல்லுகின்றேன்" என்று விடைபகர வே வெள்ளையர்கட்கு ஆச்சரியம்பெருகிற்று. உடனே யோகி தமது சிஷ்யருளொருவனையழைத்துப் படுக்கவைத்துச் சுவாசத்தையடக்கச்சொன்னார். வேடிக்கைபார்க்கப்போன மூவருள் ஒருவர் வைத்திய சாஸ்திரத்துத்தேர்ந்தவராதலால், மாணாக்கன் மார்பிற்கையைவைத்துப்பார்க்க, அவன் சுவாசம் நிறுத்திநிறுத்தி விடுவதையும், அவன் நாடிவரவர மெதுவாயடிப்பதையுங் கண்டார். ஐந்து நிமிஷமானதும் மாணாக்கன் பிணம்போற்கிடந்தான். பின்பு அவனை யொருபெரும்பைபிற்போட்டுக்கட்டி, ஓரறையில்வைத்து இரவும்பகலும் மாற்றிமாற்றிக் காவல்காத்து வந்தார்கள். இடைபிடையே வைத்தியர் அப்பிணத்தை யுருட்டியுருட்டிப் பார்ப்பார்; ஒன்றிற்கு மசைவதில்லை. இங்ஙனஞ் சிலநாட் சென்றன. பின்பொருதினம் ஆங்கிலர் யோகியையழைத்து மூட்டையையவிழ்த்துவிடும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். யோகியும் அவ்வண்ணமேசெய்து, மாணாக்கன்காதில் ஏதோ மந்திரம் முணுமுணுத்தார். மாணாக்கனும் சிறிதுசிறிதாய்ச் சுவாசம் உள்வாங்கி வெளிவிட ஆரம்பித்தான்! நாடியும் மெல்லமெல்ல அடிக்க ஆரம்பித்தது. இரண்டுமூன்று நிமிஷமானதுந் தூக்கத்தினின்றெழுந்தவன்போல் மாணாக்கன் எழுந்துட்கார்ந்தான். வியப்படைந்தெதிரில் நின்று நோக்குமாங்கிலர்க்கு அவன்தேகஞ் சிறிது மெலிந்ததாகவே காணப்படவில்லை. ஒருவரையொருவர் ஏறிட்டுப் பார்த்து இவ்வதிசயத்துக்குக் காரணங்கண்டிலராய், யோகிக்குவந்தனமளித்து வந்தவழிபார்த்துத் திரும்பினார்கள்.

இச்சிறுகதையிரண்டையும் வாசித்தும் எமக்குண்டான ஆச்சரியமளவிடத்தக்கதன்று; ஆனால் அவை நம்பக்கூடியனவா? என்று வினவுவார்க்கு ஜர்மானியவிற்பன்னர் கொடுக்கு முத்தரமே தகுதியுடைத்து. இக்கதைகள் நம்பக்கூடியனவோ, அல்லவோ? இத்தகையதிறமை வாய்க்கக்கூடியதே. ஏனெனில், மனிதரினுங் கீழ்ப்பட்ட எத்தனையோ ஜீவராசிகளிடத்து இச்சக்தி மிகுதியு மிருப்பதாதலின். நம்மவர்களோ இக் கதைகளை உடனே நம்புவார்கள். இவ்வாறு அன்னஞ்சுவாசமின்றி நாட் கணக்காகவும், மாதக்கணக்காகவும், வருடக்கணக்காகவும் காலங்கழிக்கும் பலயோகிகள் நம் பரதகண்டத்துள்ர்

என்று அவர்கள் சொல்ல நாம் பன்முறையுங் கேட்டிருக்கின்றோம். மற்றெத்துணையோவிடயங்கள் மானுடரினுங் கீழ்ப்பட்டபிராணிகளிடமிருந்து அவர்கள் கற்றிருப்பதுபோல், இவ்வற்புததிறமும் அவற்றினிடமிருந்தே யோகிகளறிந்தார்களென்பது எமது கொள்கை. இதற்குதாரணமாகச் சில ஜீவப்பிராணிகள் தவஞ்செய்தலைப்பற்றிச் சில சொல்லுவோம்.

மாரிக்காலத்திரா இரவில் "க்ணங் க்ணங் க்ண க்ண" என்று பல்லவிபாடுந் தவளையை நம்மவரிற் பலருங் கண்டிருப்பார்கள். அதன் வயிறு பருத்துத் தலை சிறுத்திருக்கும்; கண்ணைப்பறிக்குமழகிய வர்ணந்தீட்டப்பட்டது; வெகுதூரிதமாய் மண்ணைப் பறிக்குங்கால்களுடையது. அது வாய்விட்டிடு மகோரமான சத்தம் ஆண்பெண்ணையழைக்கு மற்புதசங்கீதமாம். இரண்டங்குலமழைபாவது பெய்தாற்றான் தரையின் கீழிருந்து மேல்வரும்; மற்றையகாலங்களில் தரைமட்டத்திற்குக்கீழ் மூன்று நாலடி தாழ்ந்திருக்கும் பாழில் வசிக்கும். தரையின்மேல் நான்குமாதமும் தரையின்கீழ் எட்டுமாதமுஞ் சாதாரணமாய்க் காலங்கழிக்கின்றது. மாரிக்காலத்து மழையேயில்லாவிடின், இவைபுந்தரையின்மீது தலைகாட்டுவதில்லை. மாரிகாலத்துமாத்திரமே உண்பதும், ஆண் பெண் சேர்ந்து வாழ்வதும் குஞ்சுபொரிப்பதுமாம். கோடை முழுவதுந் தரையின்கீழ்க் காற்றன்னமின்றிக் கொடுந்தவம்புரியும். அவைசெய்யும் யோகம் பற்றியன்றே இந்திரனுமிரங்கி மழைபொழிகிறான். சிலவருடங்களில் மழையில்லாமற் போவதற்குக் காரணம் இத்தவளையின் யோகஞ் சற்றுக்குன்றியிருக்கவேண்டுமென்பதே எமது அபிப்பிராயம்.

மாரிக்கால முழுவதும் பனிக்கட்டிபால் மூடப்பட்ட உத்தரப்பிரதேசங்களிலுள்ள வெண்கரடி போன்ற சில பிராணிகள் அம்மாரிக்காலஞ் செல்லும் வரையில் மண்ணிற் குடையப்பட்ட பெரும் வளைகளுட் பதிந்து கிடக்கும். ஆதவனுக்கிரத்தால் சிறிதுஷ்ணம்பட்டுப் பனிக்கட்டிகளுடைந்து அவை நீங்கித் தரை கண்ணுக்குப் புலப்படவே, ஆறுஏழு மாதமாக யோகஞ் செய்துகொண்டிருந்த இப்பிராணிகள் மிகக் களிப்புடன் வெளிப்போம். மானுடயோகிகளோ தேஜோமயமான கடவுளைக் காணுதற் பொருட்டு யோகத்திலி

றங்குகிறார்கள். இச்சிவ ஜந்துக்களோ தன்னொளியால் இருட்டை நீக்கி உலக முழுதையும் உற்சாகப்படுத்தும் சூரியனைக் காண்டற்குத் தரையின் கீழ்த்தவம் புரிகின்றன.

இங்ஙனமே எய்ப்பன்றியும், வௌவால்களிற் சிலவும் ஊண் சுவாசமின்றி வருடத்திற் சில மாதத்தை உறக்கத்திலேயே போக்கிவிடும். அக்காலத்து வௌவாலானது மலைக் குகைகளிலாவது, மரப்பொந்துகளிலாவது மறைந்திருக்கும். எய்ப்பன்றியும், மலைப்பாறையின் சிறுபொந்துகளிலும், மரத்து வேரடிகளிலும் மாரிகால முழுவதையுங் கழிக்கும். அப்போது அதனுறக்கத்தை யாரேனுங் கலைத்தால், பெருஞ் சுவாசமொன்று உள்வாங்கிப் பின்பு சலனமின்றி ஓய்ந்து கிடக்கும்; கோடை திரும்பவே தன்னுறக்கத்தினின்று வெளிவரும்.

நத்தை முதலிய அற்பப் பிராணிகளும் இவ்வதிசய சக்தியைக் கொண்டிருக்கின்றன. தமதுடம்பினின்றிழியுமோர் பொருளால் சிறு தட்டொன்று செய்து, அதனுதவியால், தங் கூட்டின் வாயை மூடிக்கொண்டு, கூட்டிற்குள் மோனத்திலிறங்கும். லண்டன் மாநகரத்தமைத்திருக்கும் பலபொருட் காட்சிச்சாலையில் நான்கு வருடகால மிவ்வாறு யோகத்திலிருந்த ஒரு பனிநத்தையைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அது கூட்டினின்று வெளிவந்த பிறகு இரண்டாண்டுவரை உயிரோடிருந்ததாம். இன்னணமே பூச்சிகள் யாவையும் கூட்டுப்புழு உருவாயிருக்கும் நிலையில், காற்று அன்னம் முதலியனவன்றிக் காலஞ் செலுத்துகின்றனவென்று "செந்தமிழ்" முற் பகுதியிற் சொல்லப்பட்டிருந்தது. சாதிக்குத்தக்கவாறு நாட் கணக்காகவும், மாதக்கணக்காகவும் அந்நிலையிலிருக்கும். மூன்றாண்டுமட்டுங் கூட்டுப்புழுவாயிருந்து பின்பு வெளிவந்தவன்றே முட்டையிட்டிறந்துபோம். ஒரு பூச்சிக்கு இது காரணம்பற்றி 'அற்பாயுளுள்ளது" என்னும் பெயரே யிடப்பட்டிருக்கிறது. அம்மூன்று வருடகாலமும் ஊணின்றிக்காற்றின்றித் தன்னை யறியாப்பெருந்தவத்திலிருக்கும்.

வேறு சில பிராணிகள் வருஷக்கணக்காக உறக்கங்கொள்ளும். இவற்றைப் பார்க்கப் பூதக்கண்ணாடி யுபயோகிக்கவேண்டும். ஆறு,

குளம், ஏரி இவற்றிலவை அபரிமிதமாயுண்டு. இவை அங்குமிங்குமோடுவதற்கு ஏதுவாயிருப்பது இவற்றின் தலையின் கீழிருக்கும் சக்கரம் போன்ற ஓரங்கம். அவ்வுறுப்பு ஓயாது சுழலுவதால் இவற்றிற்கு "சக்கரக்கிருமிகள்" என்றுபெயர். இச்சிறுபிராணிகளுட் சிலவற்றைப் பிடித்து ஒரு சமமான வெள்ளைக் கண்ணாடித் துண்டின்மேல் சிறிது தண்ணீரோடு வைத்துப் பூதக்கண்ணாடியால் நோக்கத், தண்ணீருள்ளளவுங் கண்ணாடியின்மேல் வெகு சுலபமாய் அங்குமிங்குமோடும். தண்ணீர் சிறிது சிறிதாய் நீராவியாகமாறவே இவற்றின் சுறுசுறுப்பும் நிற்கத்தொடங்கும். கடைசியாய் நீர் முழுவது மறையவே இவை தஞ்சக்கரவங்கத்தை உள்ளிழுத்து, ஓடுதல் நின்று, உயிரிழந்த பிணம்போற் கிடக்கும். அவ்வமயத்து தம்மைச் சுற்றிக் கண்ணாடி போன்ற ஒரு பொருளால் கூடொன்று கட்டிக்கொண்டு அதனுள் வசிக்கும். கூட்டிலிருக்குங்கால் உண்ணுவதுமில்லை. சுவாசம் விடுவதுமில்லை; ஒரே உறக்கந்தான். இக்கூட்டிற்குள் மூன்று வருஷப்போதிருக்கும். சிற்சில சமயங்களில் இச்சிறு கூடுகள் ஆகாயத்தில் தூசிபோற் பறக்கும். பிறகு முன்போல் ஒரு கண்ணாடியின்மேல் வைத்துச் சிறிது தண்ணீரைச் சேர்த்துப் பூதக்கண்ணாடியால் பார்க்க, கூடுடைந்து இச்சிறுபிராணி வெகு சுறுசுறுப்பாய் வெளிவந்து, சிறையினின்று விடுபட்டவன்போல் ஆனந்தத்துடன் ஆடும். இவை இவ்வண்ணம் உயிர் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குக் காரணம் என்னை? ஆறு குளங்கள் மாதக்கணக்காய்த்தண்ணீர் வற்றிப்போகின்றமையால், அக்காலத்து இவை வேறு எவ்விதத்தால் தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்? சிறுகூடு கட்டி அதனுள் ஏரிகளில் தண்ணீர் வருமளவும் அபாயமின்றி வாழ்கின்றன. இவ்விதமே சில மீன்களும், அவற்றின் முட்டையும் கோடைக்காலத்தைச் செலுத்துதல் நம்மவர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தவிஷயமன்றோ?

(இன்னும் வரும்.)

வி. நரசிம்ம ஐயங்கார்.

உ

பண்டித சங்கம்.

:o:

[எமக்கு, சுதேசவித்தியாபிவிர்த்திசங்கத்தார் அனுப்பியவிளம்பரமொன்றில், சென்னையில் பண்டிதசங்கமொன்று ஸ்தாபிக்கப்பெறும் விஷயத்தையும் அதனாலுண்டாகும் நன்மைகளையும் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதன்விஷயமாகச் சென்னையிலுள்ள பிரபல புத்திமான்கள் சிரத்தை கொண்டுள்ளார்களென்று தெரிகிறது. இச்சங்கங் கூடுவதன் நோக்கம், அதில் எழுதப்பட்ட பின்வரும் விஷயங்களால் வெளியாம். பத்திராசிரியர்.]

பண்டிதசங்கம் சேர்ப்பதன் கருத்தும் பயனும்.

“ஸங்கே ஶக்தி: கலௌ யுகே” என்று வசனமேற்பட்டிருப்பதால், கூட்டத்தாலேயே பல காரியங்கள் நடத்தப்படும் என்ற கருத்து நமது தேசத்திற்கு நூதனமல்லவென்று தெளிவாகிறது பலவிதமான அசௌகரியங்களால் அந்தவழக்கம் இக்காலத்தில் மாறிப்போயிருக்கிறது. நாகரிகம்பெற்ற இதர தேசங்கள் பலவற்றில் பலவகைத் தொழிலாளிகளும் கூட்டங்கூடிப் பற்பல நன்மைகள் செய்துவருகிறார்கள். அவையாவன: 1-பொருள் சம்பாதிப்பது, 2- ஜனங்களுக்கு வேண்டிய உபகாரங்கள் செய்வது. 3-துரைத்தனத்தாரிடத்தில் விசேஷமான செல்வாக்குடையவர்களாய், அவர்களுடைய ஆதரவும் அபிமானமும் பெற்று, அதனால் அநேகம் காரியங்களைச் சாதிப்பது முதலியவைகளாம். இப்போது இத்தேசத்திலுள்ள முனிசிபாலிடிகளும், லோகல் பண்டு சபைகளும், யூனிவர்சிட்டி என்கிற கலாசாலைகளும், இருப்புப்பாதைச் சங்கங்களும் இப்படிப்பட்ட சங்கங்களேயன்றோ? இவை துரைத்தனத்தாருடைய அபிமானம்பெற்று, தத்தம் காரியங்களை ஒருவாறு செய்துவருகின்றன. மற்றும்பலதொழில் துறைகளிலும் இப்படியே சங்கம்கூட்டத் துரைத்தனத்தாருக்கு அவகாசமில்லாமையால் அவர்கள் உபேக்ஷையாயிருக்கிறார்கள், அங்கங்கே தேசத்தாரே சபை

*

கள் சேர்ந்து துரைத்தனத்தாருடைய உதவியைவேண்டினல், அவர்கள் தங்களாலான சகாயம் செய்வார்கள். தற்காலம் இச்சென்னையிலேயே 'டீச்சர்ஸ்கில்டு' என்கிற உபாத்தியாயர்சபையும் பிரதமவித்தியாப்யாஸ பாடசாலை உபாத்தியாயர் சபையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும் இச்சபைகளில் பண்டிதர்களுக்குச் சேர்ந்துகொள்ள வழியில்லை; தம்பிள்ளைகளின் படிப்பு சரியாக நடக்கிறதா வென்று விசாரிக்க ஆவல்கொள்ளும் பெற்றோர்களுக்கும்சேர்ந்துகொள்ளவழியில்லை.

பண்டிதர்கள் சபைகூடினல் பின்வரும் காரியங்களிலுள்ள குணதோஷங்களைக் கண்டறிந்து துரைத்தனத்தாருக்கு எடுத்துக்காட்டித் தேசத்திற்கு வேண்டிய நன்மைகள் செய்யலாம்.

1. இப்பொழுது ஐந்து (5) வருஷகாலத்தில் அரைகுறையாக நடத்திவருகிற பிரதம வித்யாப்யாஸத்தை இரண்டு மூன்று வருஷத்தில் இத்தேசத்து முறைப்படி பூர்ணமாகப் படிப்பிக்கலாம்.

2. காங்கிரெஸ் மஹாஸபையாரும், மாகாண ஸபையாரும், ஜில்லாஸபையாரும்,நாகரிகமுள்ள இதரதேசங்களிலிருப்பது போல் இத்தேசத்திலும் நிர்ப்பந்தப்படிப்பு அவசியம் வேண்டு மென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டபடி ஸெக்ரிடெரி அவ்ஸ்டேட் ஆகிய மார்லி பிரபுவும், நமது கவர்னர் ஜனரலாகிய மிண்டோ பிரபுவும் இத்தேசத்திலுள்ள அறியாமையின் அளவைக்கண்டு விசாரப்பட்டு, அதுவிஷயத்தில்எவ்வளவுபணம்வேண்டுமானாலும் செலவழிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். படிப்பென்பது, பண்டிதர்களாலேயே முடியவேண்டிய காரியமாகையால், இப்படிப்பட்ட நல்லகாலத்தில் பண்டிதசங்கமேற்பட்டுப் பற்பல தொழில் துறைகளிலும் வித்தியாபிவிருத்தி செய்யவேண்டிய விஷயங்களை நன்கு ஆலோசித்து அதற்காகப் பொருட்செலவு செய்யவேண்டிய விதங்களைக் கண்டறிந்து துரைத்தனத்தாருக்குத்தெரிவித்தால்,தேசத்தில் வித்தியாபிவிருத்தி யுண்டாக மிகவும் அநுகூலமாகுமே. இச்சென்னையில்மட்டும் நிர்ப்பந்தப்படிப்புக்கு லக்ஷம் ரூபா செலவாகுமென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு செலவுசெய்தும் படிப்பிக்கும்படிப்பு எழுதப்படிக்கத்தெரிந்துகொள்வதற்கு அதிகமில்லையே.

சுதேச வித்தியாபி விருத்தி சங்கத்தார், முன் பிரசுரம்செய்த பிரதம வித்யாப்யாஸ பத்திரிகையிலே எடுத்துக்காட்டிய குறைகளில் 1-பரீக்ஷை வேதனப்படிப்பு முறை—2-கட்டிட நிர்ப்பந்தம், 3-தாறுமாறுன ஒழுங்கற்ற படிப்புமுறை இவைகள் நிவர்த்தியாகிவிட்டன. போதிக்கும் திறமையுள்ள நல்ல உபாத்தியாயர் இல்லாமையும், படிக்க நல்ல புஸ்தகங்கள் இல்லாமையும் மாத்திரம் இன்னும் மாறவில்லை. நூதனமாக வேறு சில இடையூறுகளும் உற்பத்தியாயிருக்கின்றன.

3. த்விதீய வித்யாப்யாஸப் படிப்பில், பாஷையிலே சம்பந்தப்படாத விஷயங்களைத் தேச பாஷையிலேயே படிப்பிக்கவும் கூடும், கற்றுக்கொள்ளவும் கூடுமென்று இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் பிரசுரம் செய்திருக்கிறபடியால், அதற்குத் தக்க புஸ்தகங்கள் இருக்குமிடங்களைக் கண்டறிந்து தெரிவிப்பதும், இல்லாத புஸ்தகங்களை நூதனமா யியற்றுவதும், அவைகளைத் தக்கபடி போதிப்பதும் பண்டிதர்களுடைய காரியமே யன்றோ? சுதேச வித்யாபி விருத்தி சங்கத்தார் ஏற்றுக்கொண்ட பல முயற்சிகளில் முக்கியமானது இதுவே. இதனை இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும் அங்கிகரித்து அப்படியே நடத்தும்படி அநுமதி கொடுத்திருக்கிறார்கள். பண்டிதர்களுடைய ஒற்றுமை யிருந்தால் இக்காரியம் சீக்கிரம் கைகூடித்தேசத்திற்கு நன்மையுண்டாக்குமல்லவா?

4. பாஷையில் சம்பந்தப்படாத விஷயங்களைத் தேசபாஷைகளிலேயே கற்பிக்கவேண்டுமென்று சுதேச வித்யாபி விருத்திசங்கத்தார் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி, இப்பொழுது வித்யாவிசாரணாதிகாரிகள் செய்திருக்கிற (எலிமெண்டெரி பாடசாலை, ஸெக்கெண்டெரி பாடசாலையென்கிற) பிரிவினையினுல் ஈடேறத் தடையா யிருக்கிறது. சுதேச வித்யாபி விருத்தி சங்கத்தா ருடைய கருத்தாவது, பாஷையில் சம்பந்தப்படாத பூகோளம், சரித்திரம், கணிதம் முதலானவைகளைத்தேச பாஷைகளிலேயே படிப்பித்தால், சீக்கிரத்தில்சுலபமாய்த் தெளிவாகக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடு மென்பதும், ஆங்கிலேய பாஷையில் விசேஷமான பாண்டித்தியம் சம்பாதித்துக்கொள்ளக்கூடுமென்பதும், இப்படி நாட்டுப்புறத்திலேயே பிள்ளைகள்கற்றுக்கொ

ள்ளக் கூடுமாகையால் அவர்கள் பட்டணம் வரவேண்டிய அவசிய மில்லை யென்பதுமேயாம்.

5. உயர்தரப் பாடசாலைகளில் சுதேசபாஷைப் படிப்பு முறைகளிலுள்ள குணதோஷங்களைக் கண்டறிந்து சீர்திருத்தப் பாடுபடலாம்.

6. சகல கலாசாலையார் செய்த நூதன ஏற்பாடுகளால் தேசபாஷைகளுக்குப் பலவிதமான குறைபாடுகள் நேர்ந்திருப்பதைக் கண்டு மதுரை, பாலக்காடு, தஞ்சாவூர் இவ்விடங்களிலுள்ள தமிழ்ச் சங்கத்தார் அவைகளைப் போக்கிக்கொள்ளச் சென்னை துரைத்தனத்தாருக்கு விண்ணப்பம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கலாசாலையாருடைய நூதன ஏற்பாடுகளில் குறைபாடுகள் உண்டென்பதைத் துரைத்தனத்தாரும் கண்டு, முதலில் கலாசாலையாருடைய கருத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தமக்குத் தெரிவிக்கும்படி அவர்களுக்கு உத்தரமெழுதி யிருக்கிறார்கள். அதன்மேல் அவர்கள் செய்த காரியமின்னதென்று தெரியவில்லை. பண்டித ஸபைகள் அநேகம் ஏற்பட்டிருந்தால் அப்போதப்போது விண்ணப்பமெழுதி அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டுவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யக்கூடுமல்லவா?

7. பண்டிதர்கள் வெகுவாய்த் தனவந்தர்களாயில்லாமை பற்றிப் பணத்தால் தருமம் செய்யக்கூடாதவர்களாயிருப்பதால், அவர்கள் இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் முயற்சியெடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் வித்தியாதானம் செய்த பெரிய தருமம் அவர்களுக்கு உண்டாகாதா?

8. என்னால் என்னகாரியம் முடியும், என்னால் என்ன காரியம் முடியும் என்று சொல்லி அநேகர் பின்வாங்குவார்கள். பல பேர் ஒன்றுகூடினால் செய்யக்கூடாதகாரியமும் ஒன்று உண்டோ? பல புற்கள் ஒன்று கூடிக் கயிறாகிப் பெரியயானைகளையும் கட்டிவிடுகின்றனவல்லவா?

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

யாப்பருங்கலக் காரிகை என்பது யாப்பருங்கலம் என்னும் யாப்பிலக்கணநூலை அநுசரித்தெழுந்த ஒருயாப்பிலக்கணநூலெனப் பொருள்படும். காரிகை என்பது பல்வகைப் பொருள்களைச் சில்வகை எழுத்துக்களாய சொற்றொடரிலே அடக்கி, யாவரும் பாடஞ் செய்தற்கு இயைபுடையதாகச் செய்யப்படும் பாட்டு எனப்பொருள் படும். காரிகா என்னும் வடமொழி காரிகை எனத் தற்பவமாயிற்று. காரிகை என்பதற்குக் கட்டளைக் கலித்துறை எனப் பொருள்கூறு வாருமுளர்.

இந் நூலாசிரியர், தந் நூற்கு யாப்புறவாக எடுத்துக்கொண்ட செய்யுளாகிய கட்டளைக் கலித்துறையிலே எல்லாப்பாகங்களையும் இலக்கணவிடயத்தால் முடித்தாரல்லர். பல பாகங்களை மகடூஉமுன்னிலையால் நிரப்பி முடித்தனர். இலக்கணவிடயம் கூறும் பாகமெல்லாம் சூத்திரம் என்றேசொல்லத்தகும் அத்துணைத்திட்பநுட்பங்கள் அமைந்திருக்கின்றன; ஆரியவியாகரணசூத்திரம் போன்று சுருங்கிய சொற்றொடராய் விளங்குகின்றன. உரைகூறுங்கால் பலவாகிய பொருள்கள் விரிந்து பரந்து வெகுதூரம் போகின்றன. இவ்வளவு சுருங்கக்கூறற்குக் கிரமாலங்காரமும் வேறுசூத்திரமுங்கொண்டு சொல்வருவிக்குமாறு உய்த்துணர வைத்தலும் பிறவும் இவர்க்குப் பெருந்துணையாயின.

இந்நூற்கு முன்னோர்சிலரியற்றிய உரைகளுள்ளே பலபாகங்களினுரை விடுத்துரைகூறற்கு இயைவுறாது விலக்கற்பாலனவாகத் தோன்றுகின்றன. பின்னோருரைகளும் கதாநுகதிகநியாயமாக முன்னோருரைகளின்வழியே சென்றன. அவற்றின்கண் எமக்குத் தோன்றும் ஆக்கேபங்களையும் உரைகளையும் உரைத்துக் காட்டுதும். அசங்கதங்களை விடுத்து விலக்குதல் அறிஞர் கடப்பாடு.

க. தன்சீர் தனதொன்றிற் றன்றளையாம்.

இது, நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, வெண்சீர்வெண்டளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை என்னும் நால்வகைத்தளைகளை

யுட் விவரத்தோடு உரைகூறி அறியுமாறு சுருக்கிக் கூறிய ஒரு சூத்திரம். இப்பாகத்திற்கு முன்னெழுந்த சில உரையை முன்னர்க் கூறுதும்.

"தன்சீர் தனதொன்றிற்றன்றளையாம். எ - து. தன்சீர்நின்று தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவது தன்றளையாம். எ - று. எனவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராயொன்றுவது நேரொன்றாசிரியத்தளையாம்; நிரையாயொன்றுவது நிரையொன்றாசிரியத்தளையாம். வெண்பாவுரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவதுவெண்சீர்வெண்டளையாம். வஞ்சியுரிச்சீர் நின்று தன்வருஞ்சீர்முதலசையோடொன்றுவது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையாம். தனவாதவென்று மிகுத்துச்சொல்லிய அதனால் தன்சீர்நின்று பிறிதாகி வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவதுமம் தன்றளையே சிறப்பின்றாயினும் எனக்கொள்க."

தனவாத என்பதுகொண்டு பிறிதாகி வருஞ்சீர் முதலசையோடொன்றுவது எங்ஙனம் பெறப்படும்? தனவாத என்பது தன்றளையாம் என முதல்விடயம் முடிந்தபின் அடுத்துவரும் வஞ்சியை விசேடித்து நின்ற அடைமொழியன்றோ? அது முதற்காவதெப்படி? சிறப்பில்லாத்தளையும் இவராற்கூறப்பட்டதோ? தன்சீர் எனக்கிளந்ததற்கும் தனது என உய்த்துரை வைத்தற்கும் பேதமில்லையா? தன் என்றது வெண்பா, அகவல், வஞ்சிப்பா என்னும் மூன்றினையுந் தனித்தனி குறித்து நின்றது என்றது எனவும், தனது என்பது சீரின் இறுதியசைகளைத் தனித்தனி சுட்டிநின்றது எனவும் கொண்டால் என்னை? ஒன்றின் என்பதனாற் குறித்துவருவது பெறப்படாதா?

"தனது தன்சீர்" எனஇயைத்துப் பொருள்கொள்வாருமுளர். அதுவும் பொருந்துமா? ஆறாவது அந்தத்திலும் வருமா? அந்தத்தில் வருவது உருபுபோலத்தோன்றினும் குறிப்புமுற்றே என்றார்கருத்தொடு முரணாதா? அவகாசம் வாய்ப்புழி இன்னும் வரும்.

இங்ஙனம்,

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

ஓர் சாஸனம்.

கீழ்ப்பதிப்பிக்கும் சாஸனமானது, ஸ்ரீ: ஆண்டாள் கோயிலின் மணி மண்டபத்தும் மஹாமண்டபத்தும் தென்சுவர்களில்வரைந் துள்ளது. இச்சாஸனம் முற்ற முழுவதும் இந்நாச்சியார் பாசுரங் களின் பகுதிகளைச் சேர்த்து ஒரு முழுவாசகமாக்கியிருப்பதை யிட்டு அச்சிடப்படுகிறது. ஸ்ரீ:ஆண்டாள்கோயில் கர்ப்பக்கிரஹம் அர்த்தமண்டபம் மஹாமண்டபம் முதலியவைகள் சுந்தரத்தோளுடை யார் மஹாவலிவாணாதிராயர் கட்டுவித்தனவென்று அவ்வவைகளில் கல் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன, இச்சிற்றரசன் சாஸனம்பல இக் கோயிலிலுள. அவற்றிலொன்று 1399-ம் சகவருஷத்தது. இதனால் இவன் தன் "குறையறுப்புக்காக" நாச்சியாருக்குச் சுந்தரத்தோள் நல்லூர் என்று தன் பெயரால் ஓர் கிராமம் விட்டானென்று தெரியவருகிறது. மற்றொன்று சக 1398ல் எழுதப்பட்டது. இதில் இவன் தாயார்பெயர் ஸ்ரீரங்கியார் என்றும் இவன் தகப்பனார்பெயர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்றார் மாவலிவாணாதராயரென்றும் விளங்குகிறது.

ஸ்ரீ: ஆண்டாள்கோயிலுக்குப் புராதனமான விஷ்ணுவாலயமொன்றிருக்கிறது. இக்கோயிலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்வாமிக்கு வடபெருங்கோயிலுடையான் என்று பெயர். இக்கோயிலின் ஓர் பாகம் சிவாலயமாயிருந்திருக்கவேண்டுமென்பது பலர்களுடைய சங்கை. ஆயின், ஆதாரங்கள் வெகுவாய்க்கிடைத்தில. மஹாமண்டபத்தின் தென்கிழக்குமூலையிலிருக்கும் வட்டெழுத்துச் சாஸனமொன்றில் "மல்லிநாட்டு ஸ்ரீஹதேயம் வில்லிபுத்தூர் ஸ்ரீஹாவஹேஹேயோங் கூட்டஞ்சாற்றிக் கூட்டக்குறைவின்றித் திருக்கற்றளி ஸ்ரீஹாதேவர் கோயிலிற் கூடியிருந்து இவ்வூர் ஜலஶயநத்துக்கிடந்தருளின பரமஸ்வாமிக்குமிவ்வூர் ஸபாஸ்வாஹாராகர்க்கும்........" என்று கூறியிருக்கிறது. இக்கோயிலின் கர்ப்பக்கிரஹத்து வடபுறத்திலோர்சாஸனம், "இக்கோயில் புறச்சாறணையாயிருந்தமையில்" அதைப்பலப்படுத்த எடுத்தகட்டிடங்களில் மறைந்துபோன சில சாஸனங்களை மேற்கூறிய அவ்விடத்து எடுத்தெழுதப்பட்டனவென்று கூறுகிறது. சிவாலய

த்தைப்புதுக்கட்டிடத்தால் மறைத்திருக்கிறார்கள் என்பது இப்புறச் சாறணையாயிருந்தவிடமாகவேண்டும். இதில் இப்பொழுது பிற்காலத்து எழுந்தருளுவிக்கப்பட்ட நாரசிம்மமூர்த்தி ஒருவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். பாஸ்லாலயமும் இக்கோயிலிற்முனிருந்ததோ இல்லையோவென்பது இப்பொழுது சொல்லமுடியவில்லை.

இக்கோயிலின் கிழ்புறம் உன்னதமான கோபுரம் ஒன்றிருக்கிறது. இது பாண்டியர்கள் திருப்பணி. மீனலாஞ்சனத்தால் அறியத்தக்கது. இதை அடியில்வருமாறு ஒருகவி வருணிக்கிறார். இவ்வர்ணனை அக்கோபுரத்தின் தென்னிலைக்காலில் பொறித்துளது :—

“இருக்கோதுமந்தணர்சூழ் புதுவாபுரியெங்கள்பிரான்
மருக்கோதைவாழும்வடபெருங்கோயில்மணிவண்ணனூர்
திருக்கோபுரத்தக்கிணையம்பொன்மேருச்சிகரமென்றே
பருக்கோதலாமன்றிவேறுபமானப்பணிப்பில்லையே.”

சாஸநம்.

1. ஸகலலோகஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரகாரணஸ்ய ஸ்ரீதேவ ஸ்ரீரங்கநாயகஸ்ய ஸாஸநம் ஸாஸ்வதம் | பொருப்பன்ன மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவையர்கோன் விஷ்ணுசித்தன் கோதை (1) க்கு நாம் வரக்காட்டின ஸ்ரீமுகபத்ரிகை; பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய்முனிவர்களும் பரந்தநாடுஞ் சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்ச திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற (2)நல்லார்கள்வாழுமவிரரங்கப்பெருநகருள் (3) நம்விட்டில் சேரனைவென்றான் மண்டபத்து சுந்தரபாண்டியன் பந்தற்கிழ் அரியராயன் கட்டிலில் இருந்து உம்பரும் தும்புரு நாரதரும் வந்து முகங்காட்ட அவர்களுக்கு அழகோலக்கம் குடுத்து இருக்கச்செய்தே நம் விட்டில் குடவர் கோவணவர் பூவிடுவார் தழைபிடுவார் தண்ணீர்சுமப்பார் தண்டெடுப்பார் அணுக்கர் கணக்கர் மற்றும் நம் காரியத்துக்குக்கடவார்.

(1) நாச்சியார் திருமொழியில் 2-ம் திருமொழி 10-ம் பாட்டு.
(2) பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 4-ம்பத்து 9-ம் திருமொழி 10-ம் பாட்டு.
(3) நாச்சியார் திருமொழியில் 11-ம் திருமொழி 5-ம்பாட்டு.

2. எல்லாரும் வந்து நம்கோதைவீட்டில் நின்றும் ஸவுகர் குடவர் கோவனர் தண்டெடுப்பார் இராமானுஜஉடையார் வந்தார்களென்று சொல்லி நாமும் ஸ[வு்] பரிகரமும் அனைத்துக்கொத்துள்ளாரையும் எதிரேபோகவிட்டு தம் வீட்டில் உள்ளாரையும் கூட்டிவந்து காண்பித்துக்கொள்ளும் அடைவிலே காண்பித்துக்கொண்டு, தாம் வரக்காட்டின ஸஜாநமும்(4) ஷீகரிக்கை அடைவிலே ஸ்வீகரித்தோம்; தாம் வரக்காட்டின ஶாஸ[ன] (5) மும் வாசித்துக்காட்ட அறிந்துகொண்டோம்; தாம் சொல்லிவரக்காட்டினபடி ஆவது:— நாம், பதினாறுமாயிரவர் தேவிமாருடனே (6) பெரியமண்டபத்திலே விநோதித்திருந்தோம் என்று, தம் சுற்றத்துத்தோழிமார்(7),தமக்குச்சொல்ல அப்பொழுது,தாம் புண்ணிற்புளிப்பெய்தாப்போலவும்(8) வேலாற்றுன்னம் பெய்தாப்போலவும், (9) நெஞ்சூடு:—

3. நிலைமையுந்தளர்ந்து, (10) கொள்ளும் பயனொன்றில்லாக்கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப் பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்தென்னழலைக் காவேனென்று, (11) உள்ளே புருகிநைந்து, (12) தாம் நம்மைப் பொருத்தமிலியென்றும் புறம்போல உள்ளுங்களியாள், பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான் (13) வஞ்சக்கள்வன், மாமாயன், பாம்பணையாற்குந் தம்பாம்புபோல நாவு இரண்டுளவாயநாணிலி(14)யென்றும் தாய்சொல்லிவரக்காட்டினது, தாம் மாமிமார் மக்களாகையாலும் (15) நாம் மாமன்மார்மக்களாகையாலும் (16) நந்திறத்

---

(4) திருப்பாவை, பாட்டு 27.
(5) இவ்வெழுத்து வரிபிளந்தெழுதப்பட்டுள்ளது.
(6) நாச்சியார் திருமொழி ; 8-ம் திருமொழி, பாட்டு 8.
(7) திருப்பாவை, பாட்டு 11.
(8) நாச்சியார்திருமொழி, 13 திருமொழி. பா 1.
(9) ஷை ஷை ஷை பா 2.
(10) நாச்சியார் திருமொழி. 13 திருமொழி. பா. 3
(11) ஷை ஷை ஷை பா. 8
(12) ஷை ஷை ஷை பா. 8
(13) ஷை ஷை ஷை பா. 1
(14) ஷை ஷை 10 திருமொழி பா. 3
(15) ஷை ஷை 3, ச்கு பா 8.
(16) 2 ம் திருமொழி பா. 1. திருப்பாவைப்பா 9.

*

தூடல்கண்டு(17)வப்பவேண்டிச் சொன்னதாயிருக்கும்; நாமுப் பத்து மூவாயிரமார்க்கு முன்சென்று கப்பம்தவிர்ப்பது(18) காரியம்ஆகவும் தெவாஸஹஸ்ரம் ஆகவும் பெரியமண்டபத்திலே இருந்தோம். நாம் மணவாளர்வைத்த பரிசிலே இருந்தோம் என்றும், நாங்களெம்மி லிருந்தோட்டியகைச்சங்கம் நானுமவனும் அறிந்தும் (19) என்றும் பாசிதூர்த்துக் கிடந்தபார்—

4. மகட்குப்பண்டொருநாள் மாசுடம்பில் நீர்வார மானமிலாப்பன் றியான தேசுடைதேவர் திருவரங்கச்செல்வனார் பேசியிருப்பனகள் பேற்கவும் பேராது(20)என்றும்,திண்ணாந்திருந்தசிசுபாலன் தேசழிந் த அண்ணாந்திருக்கவே யாங்கவளைக்கைப்பிடித்த பெண்ணாளன் (21) என்றும், செம்மையுடைய திருவரங்கரென்றும் (22)சொன்னபடியே நாம் தம்மை யல்லது வேண்டுவது இல்லை தம் வீட்டில் உள்ளவர்க ளைத் தாட்க நிறுத்தி நில்லாமல் வரக்காட்டச் சொன்னபடியே அவர்களுக்கு வேண்டு[ம்] ஸத்காரங்களும் செய்து தமக்கு நாம் எறும்பல்லக்கும், நாம் இருக்குங் குடையும், நாம் பூணும்கண்ட மாலை ஆபரணங்களும், பட்டுப்பருத்தி, ஸுகந்தத்திரவ்யங்களும் வேண்டுமதுங்குடுத்து தமக்கு அடுக்களைப்புறம்ஆக நமக்கு வழிவழி நடத்துவந்திறசீர்மையில் விட்ட ஸகாப்தம் ௲௩௱௭௰௫ ன் மேல் செல்லாநின்றஸ்ரீமுக வருஷம்மீநஞாயற்று பூர்வபக்ஷத்து ஏகா தசியும் வியாழவாரமும் பெற்ற உத்தி[ர]த்துநாள் உறங்காவில்லி தா[ஸ:]ந ஆன மஹாவலிவாணதராயர்[23]சீர்மை ஆனமதுரைமண்ட லத்து முட்டநாட்டு திடியன்ஆன திருவரங்கநல்லூ[ர்]ற்கு எல்லை ஆ வது மேல் எல்லைபுத்தூ[ர்]மலைக்கும் வயிரன்பற்[று]க்கும் கிழக்கு

(17) ஷை. 4-ம் திருமொழி பா 11
(18) திருப்பாவை பா 20.
(19) நாச்சியார் திருமொழி 5. பா. 8.
(20) நாச்சியார் திருமொழி; 11 ம் திருமொழி; பா 8.
(21) ஷை ஷை ஷை. பா. 9.
(22) ஷை ஷை ஷை பா. 10.
(23) வாணதராயர்.

வடவெல்லை வாராந்தூர்பற்றுக்கு தெற்கு கீழ் எல்லைக்கு மாத்தூரில் குளத்துக்கு மேற்கு தென் எல்லை புளியஞ்சோலைக்கும் குத்துக்கல்லுக்கும் வடக்கு ஆக இன்னுன்கெல்லைக்கு உட்பட்ட மாவடைமரவடை பட்டடைபதிமுதல் மற்றும் ஏற்பட்ட ஸஷ்லுவ்யாஷிகளும் கைக்கொண்டு கல்லிலும் செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்ளவும். இப்படிக்குத்திருவாய்மொழிந்தருளினமைக்குஅருளால் திருமந்திரஓலைநாயகம் ஸ்ரீராமனுஜ24 வ்யநல எழுத்து.

து. அ. கோபிநாதராவ்,

பொன் தோண்டி எறும்புகள்.

இவ்வாராய்ச்சி பழஞ்சரிதங்களுக்கோர் துணையின்றெனினும் நமது "செந்தமிழ்" ப்பத்திரிகையில் வெளிப்போந்தமட்டுக்கும் இதனுண்மை இவ்வளவிற்றென்பதை அறவிசாரித்து அதன் முடிவைக் கூறின் மற்றவரும் தத்தம் கருத்துக்களை வெளியிடுவர். அப்பால் அக்காரியம் நன்கு விளக்கமாகிஅதனுண்மையும் எளிதிற் புலப்படுமென்ற முழுநோக்கங் கொண்டெழுதலாயிற்று.

"தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையா
ரிகவில வெஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலின்"—அறிதற்கருங்காரிய முளதோ ?

"செந்தமிழ்" நான்காந்தொகுதி கஎ௩-வது பக்கத்தில் ஸ்ரீமத்-R. அரங்காசாரியாரவர்கள், இக்கதைகளினுண்மை யின்னதென்று கண்டுரைத்தற்குத் தக்கசான்று கிடைத்தில. அவ்வெறும்புகளோ தற்காலத்தேஇலவாயின. அவற்றைப் பற்றிய விஷயங்களும் வடமொழி தென்மொழி நூல்கள் ஒன்றிலேனுங் கிடையாவெனக் கூறுகிறார்.

ஊர்வபதிமொன்றில் தோன்றிமறைவன அபூர்வம். இவ்வெறும்புகளைக் குறித்தகதைகள் கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன்னர் மட்டு

---

(24) ஸ்ரீராமாநுஜ.

மல்ல. பின்னரும் பதினாறும் நூற்றாண்டு வரை அரபியர், துருக்கியர்களுக்குள் பெருவழக்காயிருந்தன. பூர்வசரிதவாராய்ச்சியரும் இவ்வெறும்புகளைக்குறித்த சரிதங்கள் யாவு முண்மையன வென்றனர். ஆயினும் அவருள்ளே "ஸற்றிராபோ" என்பவர், இவை கட்டுரைகளெனவும், "ஆல்பெர்ட்டுஸ் மாக்னுஸ்" என்பவர் இவ்வெறும்புகளைக் கண்ணாரக்கண்டவர் யாருமிலரெனவுங் கூறியுள்ளர். இருந்துமென்னை? பூர்வகொள்கையே கொள்கையாயிற்று. 18-ம் நூற்றாண்டில் "லார்ச்சர்" என்பவரும் 1788-ல் "மேஜர் ஜேம்ஸ் ரென்னெல்" என்பவரும் இவற்றின் உண்மையைச் சாதித்தனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் எறும்புகள் குழிநரிமுதலிய மிருகங்களிலொன்றன் ஜாதியாயிருந்திருக்கலாமென்பது வதந்தியாயிற்று. மகாபாரதத்தில் யுதிஷ்டிர மகாராஜாவுக்கு வடபாலுள்ளதேயத்தினின்றுங் கொண்டுவரப்பட்ட காணிக்கைகளில் "பிபிலிகி" என்னும் எறும்புகளாற் கூட்டப்பட்டவையின் "பைபீலிகா" வெனப்பெயரிய தங்கமுமெனக்கூறப்பட்டுள்ளமையின் இவ்வதந்தியு மொழியலானது. இந்தியாவின் நாநாவிதஜாதிகளின் பெயர்களில் "எறும்பு" எனும் பெயரையுடைய ஓர்ஜாதியாரிருந்திருக்கலாம்; அவர்களே இப்பொன்தோண்டி யெறும்புகளென்பவர் என்றார்—1819-ல் "மால்ட்டி-பிரன்" என்பார்.

இது நிற்க, பொன்கவரச் செல்பவர் "காஸ்பாட்டிரஸ்" "பாக்ட்டைக்" எனும் நகரங்களை யடுத்துளாரென "ஹெறொடோட்டஸ்" கூறியிருக்கிறார்.

"கோடெக்ஸ் சாங்கிராப்பட்டியானுஸ்" "ஸ்ற்றெபானுஸ் பைஸான்றினுஸ்" ஆதிய நூல்களில் இக்"காஸ்பாட்டிரஸ்" எனும் பதம் "காஸ்பாபிரஸ்" என்பதாகக் காணப்படுவதாகவும், அது "காசியப்பபுரம்" அல்லது "காசியபுரம்" எனும் காஷ்மீரதேயத்தின் தலைநகரென்பதாகவும்; கிறிஸ்தாப்தத்திற்கு முன் 5-ம் நூற்றாண்டில் பாரஸீக ஆட்சிக்குட்பட்ட பஞ்சாப்தேசத்தின் ஓர் மாகாணத்தினின்றும் மற்றைய மாகாணங்களைவிட அநேகந்திரளான அரசிறை'டெரையஸ் ஹிஸ்டாஸ்பிஸ்" எனுமரசனுக்குச்செலுத்தியதாகவும் அம்மாகாணத்தைச்சேர்ந்த நகரமே"காஸ்பாட்டிரஸ்" என்றும், சிந்துநதியின் படற்

சங்கமம்யாது நாரமெனவறியுமாறு "ஸ்கைலாக்ஸ்" என்பவன் இந்ந கரினின்றும் நதியின் மார்க்கம் புறப்பட்டான்; என்றும் கூறுவர். இப்பெயரையே "டாலமி" யென்பவர் 'காஸ்பெய்ரா' வென்றதும், அபூரிஹான் "காசியப்பபுரமென்றதும். இதுவே மூல்த்தானுக்குப் பூர்வத்தில் வழங்கியபெயரென்றும் தெரிகிறது. காஷ்மீரதேசத் திய சிக்கியர் 'திபேத்' தைக்கைப்பற்றப்பலமுறை முயன்றனர். பஞ் சாப்தேசத்தினின்றும் "காக்கர்" எனும் ஜாதியார் 'தீபேத்'தைக் கைப்பற்றிப் பத்துத்தலைமுறையாண்டபின் காஷ்மீரத்தை ஜெயித் துப் பதினாறுதலைமுறை யாண்டதாகவும், யுதிஷ்டிர மகாராஜாவுக்கு க் காணிக்கையாக அளிக்கப்பட்ட பொன்னுடன் தேனுஞ் சாமர முங் குறிக்கப்பட்டுள்ளன என்றும், இவை கொணர்ந்தவரான "காசர்" அல்லது 'காசியர்' என்பார், "காக்க" ராயிருக்கலாமோ வெனச் சந்தேகிக்கக்கூடியதாகவுந் தெரிகின்றன. இவை யெவ்வாறாயினும் சாமரம் "திபேத்" "யாக்" எனும் எருமையின் வாலினின்றுஞ் செய் யப்படுவது. இச்சாமரங் கொணர்ந்தவரே பொன்னுங்கொணர்ந்தவ ராவர். ஆகையினால் இப்பொன்னுங் 'திபேத்'தில் விளைவதாகவே கொள்ளலாம்.

இப்பால் 1865, 67, 68- இவ்வாண்டுகளில் திபேத்தேயத்தி னுளவறியச் சிலபிராமணபண்டிதர் சர்க்காரால் அனுப்பப்பட, அவர் கள் கண்டுங் கேட்டுந் தெரிந்தவைகளை "மேஜர் மன் காமரி" என்ப வர் வெளியிட்டிருக்கிறார். இப்பண்டிதர்கள் அத்தேயத்தைச்சுற்றி யேறக்குறைய முழுவதும் பார்த்துவந்ததுடன் பொன்விளையுமிடங் களாகிய 'தொக்ஜலுங்' முதலிய விடங்களையும் கவனித்தவராவர். ஒருவர் ஆவணிமீ இவ்விடத்திற்றங்க நேர்ந்தவமயம் குளிரினாற்பட் ட அவஸ்தையே அவஸ்தை யென்றும், அவ்விடமானது கடல் மட்டத்தினின்றும் 16,330 அடி உயரியதென்றும், குளிர்காலங் களிற் சுரங்கவேலையாட்கள் மிருதுவான மயிர் நிறைந்துள்ள எருமை யின் தோலை அங்கமுழுவது மணிந்து கொள்வரென்றுங் கூறுகிறார். ஆவணிமீமேயவ்வளவு குளிரானாற் கார்காலத்துக்குளிரெவ்வளவிரு க்குமென வியம்பவேண்டாததன்றோ. ஐரோப்பா கண்டத்தில் நார் வேஸ்வேத தேயவடபாலுள்ள 'லாப்லாண்டர்' என்னும்சாதியார் குளிருக்காக அத்தேயமான்றோலைப் பாதாதிகேசம் வரை அணிந்

துகொள்வர். அத்தோ லுடன் கன்னுற்ற “ற்ரோர்னியஸ்(Tornaeus) என்பவர், இவை மான்கள் தானேவென லுயுற்றதாகக் கூறுகின்ற னர். அங்ஙனமே இச்சுரங்கவேலையாட்களும் தோல்போர்த்திருப் பதுடன் அவர் நடை பாவனைகளையுங்கண்ட ஆரியர் இவர்களையும் மிருகக்குழாங்களிலொன்றெனக் கூறியிருந்திருக்கலாமெனல் தகுதி யுடைத்தே. இவர்கள் மூக்குதட்டை.பிறுந்தட்டை. வாலில்லாக்குரங் கின் அம்சமுற்ற முழுவதும் மிவர்களுக்குப் பொருந்தி யிருக்கின்றன வென்று 'Pallas' (பல்லாஸ்) என்னுமாசிரியர் கூறுகிறார். அன்றியும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தலவளாவுதல்-தலையசைப்பது நாநீட்டல் பல்இளித்தல் காது சுரண்டலாம். நித்திரைசெய்யும் விதம் விந்தை. குந்தி முழங்கால்களையுயர்த்தி அதன்மேல் தலைவைத்துத் தூங்குவர். இவ்வண்ணம் மயிர்த்தோலையும் போர்த்துக்கொண்டு தூங்கும் ஒரு நூறு பெயர்களைக் கண்டவர் இவர்களை மானிடரென் றேனுஞ் சொல்லக்கூடியதோ? ஆயின் இவர்களையெறும்புகளென்று கூறற்குக்கார ணமென்னை யென்பது விசாரிக்கற்பாலது.

இவ்வெறும்புகள் வளைகளைத் தமிருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழ் கின்றன வென்று 'ஹெரொடோட்டஸ்' கூறுகிறார் 'மெகாஸ்தனிஸ்' என்பவர் இந்தியாவைப்பற்றி யெழுதிய சரிதங்கள் முற்றுங் கிடைத் தில வெனினும், ஆங்காங்கு எஞ்சியவைவயுஞ் சிதறுண்டிருப்பதில் 'ஸ்ற்றிரபோ' என்பவர் இவ்வெறும்புகள் குளிர்காலத்திற்றான் மண் தோண்டியங்கே குளிக்கின்றனவென்றும் 'பிளினி' என்பவர் இவ் வெறும்புகள் குளிர்காலத்திற் சேர்த்துவைக்கும் பொன்னை இந்தியர் கோடைகாலத்திற் கவர்ந்து செல்கின்றன ரென்றும் கூறுகின்றனர். அன்றியு மிவ்வெறும்புகளுக்குக் கொம்புகளுமுளவென்கின்றார்.

சர்க்காரால் அனுப்பப்பட்ட பண்டிதரில் ஒருவர்பொன்விளைத லங்கள் மிகவுமுயர்ந்தனவாகலானும் அதிககோரமான பனிக்காற்றுவீ சுவதனாலுண்டாகுங் கொடிய குளிரினாலும் சுரங்க வேலைக்காரர் “யாக்” எனும் எருமைத்தோலினுற் செய்யப்பட்ட கூடாரங்களை பூமியின்கீழ் 8-10அடிவரை தோண்டியவண் நட்டுச் சுற்றிலும் மண் ணைகுவித்துக்கொள்வது வழக்கமென்கிறார். குளிர் அதிகமாயிருந் தபோதிலும் அக்காலத்திற்றான் நிலம் இறுகி வெகு ஆழந்தோண்டி

னும் இடிந்துவிழாவண்ணம் இருப்பதினுல் கோடைகாலத்தில் வெகு சொற்பமாக வேலைசெய்து குளிர்காலத்தில் வேண்டியமட்டும் ஆட்கள்சேர்ந்து அதிகமான வேலைசெய்வது வழக்கமென்று மற்றொரு பண்டிதர் கூறுகிறுர்.

இன்னும் திபேத்தியரிடம் ஒருவகை நாய்களுண்டு. அவை கழுதையளவு பெரியனவென்கிறுர். "மார்க்கோபோலோ" என்பவரும் மீர் இஸ்ஸெ உல்லா என்பவரும் இந்துஸ்தான்நாய்களைவிட இந்நாய்கள் இரண்டத்தனை பாரியன, பாரியதலை நீளியஉரோமம் அதிகபலம் மிகு தைரியமுடையன, சிங்கத்தை யெதிர்க்கவல்ல பலமுடையனவென்றுங் கூறுகிறுர்.

ஒருகாலத்தில் உவில்லியம் ராபின்சின் (Willam Robinsin, Inspector of schools in Assam) என்பவர் குமாரி திபேத்தியரைக்காண நேர்ந்தது. அவர்கள் "காமரூபம்" என்ற அஸாமுக்கு வந்திருந்தபொழுது "யாக்" என்னுமெருமைத்தோலைக் கொம்புகளுடன் போர்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கையில் இவை யேதோ ஓர்வகை மிருகங்களென ஐயுற்றுப்பின் விசாரித்துத் திபேத்தியரென வறிந்ததாக அந்த அம்மாள் (prof) ஷியெர்ன் என்பவரிடம் கூறியதில் அம்மேதாவியர் "பொன்தோண்டி யெறும்புகள்" எனக்கூறப்பட்டவர் பொன்தோண்டி திபேத்தியர்தாம்: அவர்களை யெறும்புகளென்று சொல்லவேண்டியதன்காரணம் மண்ணைத்தோண்டிக்குளிருக்காகத் தம் கூடாரங்களைச் சுற்றிக்குவித்துக் கொள்வதனு லாகுமெனக் கூறுகின்றுர். பொன்கவரச் செல்பவரைத்தாக்குவது அவர்களிடமுள்ள நாய்களே. எறும்புகள் அவ்வளவு வேகமாயோடி மனிதரைத்தாக்கிக் கொல்வதென்றுல் நம்ப மார்க்கமில்லை. ஆகவே, சுரங்கவேலைக்காரர்தாம் பொன்எறும்புகள் என்பதை ஒருவாறுநிச்சயிக்கலாம்.

ஞானதிக்கபச்சாது

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தணிகைப்புராண அரும்பதவுரை.*

கடவுள் வாழ்த்து.

(௪) ஒங்குஒளியாய்- பரஞ்சோதியாய். விசும்பாதி - ஆகாயம் முதலியபஞ்சபூதங்கள். தனதுஇயல்பை-தமது (சொயம்பிரகாசசத்திச்)சுபாவத்தை. உரு-தூலபூதங்கள்.தெளிநீர்-கங்கையும்,சரவணவாவியும். வாழ்வையுடையபொருள்,"வாழ்வு"என்றுபசரிக்கப்பட்டது.

(௫) இறை - இறைமைதொழில். முறை - செல்லும்முறை; ஒளிவிடுகிறமுறை யெனக் கூறுவாருமுளர். நளினம்-வெண்டாமரை. இடமும்வலமும் என்னும் உம்மைகள் தொக்கன.

(௬) கள்அகம்தளித்த மலர்த்தலைச்சேக்கும் கடவுள் நாரணன் முதல்-தேனானது உண்ணின்று துளித்தலையுடைய தாமரைமலரின் கட்டங்கும் நான்முகக்கடவுள் நாரணக்கடவுள் முதலிய, வானோர் உள்அகம்தழும்ப-தேவர்களுடைய உள்ளகங்கள் தழும்பேற, மலர்ப்பதம் அமைத்திட்டு-மலர்போலும் திருவடிகளை அமையச்செய்து, உடல்எல்லாம்தழும்ப-அவர்களுடல்முழுதுந் தழும்பேற,திண்-வலிய.

---

* இத்தணிகைப் புராண உரையைக் குறித்து யான் 'செந்தமிழ்' எ-ம் பகுதியிற் றெரித்துள்ளேன். இவ்வுரையை 'செந்தமிழ்' மூலம் வெளியிடுவதிற் கல்வியிற்பெரியரும், செந்தமிழ்ப்பத்திராசிரியருமாகிய ஸ்ரீமத் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் தம் நல்லபிப்பிராயத்தை அவ்வுரைமுடிவிடத்தின்கீழ், குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டன முற்றுமுண்மையே. முன்னேறியே என்னுள்ளக்கிடக்கையுமது;எனினும் இவ்வுரையை எவ்வாற்றானே வெளியிடுவதன்முன், பத்திராசிரியரவர்கள் விடுத்தலிகிதப்படி, தணிகைப்புராண அரும்பதவுரையைத் தொடர்ந்தெழுத அவாவுகின்றேன். இதனினும் செந்தமிழ்க்கவிஞர் கருத்து யாதாகுமோவெனப்பெரிதுமஞ்சுகின்றேன். இவ்வுரையை எழுதுவதில் எமதுதமிழாசிரியரும்மஹாவித்துவானுமாகிய ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள் செய்துவரும் பரோபகாரம் என்றும் மறக்கற்பாலதன்று.

வள்ளல் அம்கமலம் தனிக்கரவேத்திர மமைத்தவரதனை-வள்ளற்றன் மைபொருந்திய அழகிய தாமரைமலரை நிகர்த்த ஒப்பற்றதிருக்கரத் திற்றுங்கிய பிரம்பை யமையச்செய்த மேலானவரை, ஈற்றை வெண் கதிர்கால்- கூட்டமாகிய வெள்ளொளி வீசாநின்ற, வெள்ளி அம்கயி லை காவல்பூண்டருளும் வீரனை- வெள்ளியங் கயிலாயகிரியைக் காக்கும் திருத்தொண்டு பூண்டருளும் வீரராகிய திருநந்திதேவரை, வார்கழல் பணிவாம்- நெடியதிருவடிகளின்கண் வணங்குவாம்.

அம்-சாரியை யெனினுமமையும். சாம்பவிதீக்கையாகிய திரு வடித்தீக்கைசெய்தமையால் உள் அகம்தழும்ப மலர்ப்பதமமைத்திட் டென்றும், பிரம்பாலடித்து நிரைபெறச் செய்தலால், உடலெலாந் தழும்பக் கரவேத்திரமமைத்தவரதனை என் னுங் கூறினர். கரவேத்தி ரமமைத்தல் பரிசதீக்கையெனினுமாம். 'முதலையையுறிற் சினையைக் கண்ணுறும்' என்பதோத்தாகலின், கழலின்கணென்றுரைக்கப்பட் டது. வேண்டுவார் வேண்டியன ஈதலின், வள்ளலங்கமலத் தனிக்க ரமென்றார். சேத்தல்-இருத்தல்.

(அ) நாலும்- தூங்கும். 'பொன்றூவித்து' என்பதின் பிறவினை ப்பொருளையுணர்த்தும் விவ்விகுதி தொக்குப் பொன்றிஎனநின்றது. நாவப்பின்னனும் என்பதற்கு, நாவுதலினுற் பின்னே யாடுமென உரைப்பினுமமையும். திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனர் என்பைப் பெண்ணுக்குதல், பொற்கிழிபெறல் என்னு மிவற்றுனும், திருநாவுக் கரசுநாயனர் படிக்காசுபெறல், உழைவாரப் பணியிலகப்பட்ட பொ ன்னைத் திருக்குளத்தெறிதல், தம்மை மயக்கும்படி இந்திரனலேவ ப்பட்ட தேவதாசிகளுடைய லீலாவினோதங்கட்குள்ளங் கொடாமை என்னுமிவற்றுனும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ஊமைப்பெண்ணைப் பேசுவித்தல், பாண்டியன் குதிரைகொள்ளக் கொடுத்தபொன்னை விருப்பின்றி இறைவன் திருவடிக்கீழிடுதல் என்னுமிவற்றுனும் சுந்தரமூர்த்திநாயனர் திருமுதுகுன்றரிடம் பெற்றபொன்னை மணி முத்தநதியிலிட்டு திருவாரூர்க் குளத்திலெடுத்தல், பரவையாரிடத் திறைவனைத் தூதுவிடுதல், "வனப்பகை, சிங்கடி" என்னும் பெண் களில் விருப்பின்றி அவர்க்கப்பனுதல் என்னுமிவற்றுனுந் தெரிவித்

*

தமையின், "திருத்தொண்டின் பெருக்கவீறுபொன்னுலும் பெண்ணு லுமறிவுறுத்து'' என்முர். அகரம்-பண்டறிகட்டு.

(சு) பாதகம் புண்ணியம் ஆகப்போற்றிய-தந்தை வதையாகி ய பாதகம் புண்ணியமாகும்படி செய்தருளிய. அம்-சாரியை. தக்க ஞர்-இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. "அரனடிக்கன்புசெய்யும்பாவமுமறமதாகு ம்-பரனடிக்கன்பிலாதார் புண்ணியம்பாவமாகும்-வரனுடைத்தக்கன் செய்த மாவேள்விதிமையாக - ஈரினிற்பாலன்செய்த பாதகநன் மையாய்த்தே'' என்னுஞ் சிவஞானசித்தித்திருவிருத்தமும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

(கக) தெருள்-மெய்யுணர்வு. மேதகை என்பதில் வினைமுதற் பொருளுணர்த்தும் இகரவிகுதி புணர்ந்து கெட்டது. அன்மொழித் தொகையெனக் கூறுவாருமுளர்.

அவையடக்கம்.

(க) என்னுள்ளே அந்தரான்மாவாய் வியாபித்துநின்று கரு விகளையெல்லாம் தொழிற்படுத்துகின்ற (சேதனனுகிய) முதல்வனை யன்றி யான் வேறொரு தொழிலைச்செய்தல் முடியாமையினுலே எ னது இந்தப்பாடலிற் பொருந்துங் குற்றத்தைப் பொறுத்துக்கொ ள்ளுங்கள் என்று சொல்லற்கும், அங்ஙனம் நினைத்தற்கும் நாணமுற் று, கல்விச்செல்வ மமைந்தார்பாட்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாதொழிந் தேன்.

கருவிகளாவன:—ஆன்மதத்துவம்,வித்தியாதத்துவம்,சிவதத்து வம் என்னும் அகக்கருவி முப்பத்தாறும், நால்வகைவாக்கு முதலிய புறக்கருவிகள் அறுபதுமாம். என்னுட்கலந்து நிற்றன்மாத்திரத்தா லமையாது, யானறிதற்குக் காரணமாகிய கருவிகளினுங்கலந்து அ வற்றையுந் தொழிற்படுத்தும் முதல்வன் செயலேயன்றி, என்செய லன்றென்பார் "ஒருவனையன்றி'' எனவும், என்பாடலென்றுகூறின் அறிவுடையோர்க்கு நகைபாகுமென்பார், "பொறுமெனப்பகிக்க'' எ ன்றும், குணவசப்பட்டு எவற்றையும் யான்செய்தேன், செய்கின் றேன், செய்வேன் என்பீர்; இதறகுமாத்திரம் இங்ஙனங்கூறுவது என்? எனவாசர்கை நிகழுமாதலின், "ஒன்றுஞ் செப்பிலேனுல்''

என்றுங் கூறினர்; எனவும், மதிக்கவும் என்னும் எண்ணும்மைகள் தொக்கன.

(௨) வசி-வசிக்கப்படுதல். வசிபெறுமென்பதற்கு, "முத்திபஞ்சாக்ஷரோபதேசம்பெற்றவர்க்கு" என்றுரைப்பினு மமையும். அவரின்-அவ்வடியார் கூறுதல் போல. அவரினன்றேனெக்கொண்டு, அவரின்வேறாய ஆன்றோர்க்கு என வுரைப்பினுமமையும். இப்பொருட்கு அன்றும், ஏயும் அசை.

(௩) முதுக்குறைவு-பேரறிவு. புதுக்குபு-புதுக்குவித்து. கேட்குமார்வம்-கேட்டற்கணுண்டாகிய விருப்பம். கேட்குமார்வம்; வழி நடந்த இளைப்பு என்பதுபோல நின்றது. நிற்பவும் என்னும் எச்ச உம்மை தொக்கது. புன்மை ஈண்டு இளமைமேற்று.

(தொடரும்)

அ. க. வைத்தியலிங்க உபாத்தியாயன்.
இணுவில், யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீமத்-கம்பராமாயண ஆராய்ச்சி.

:o:

ஸ்ரீமத்-கம்பராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டத்தை நாம் பற்பல ஏட்டுப் பிரதிகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ச்சி செய்து வந்ததில், பின் வரும் சிலபாட்டுக்கள் புதியனவாய் இடையிடையே காணப்பட்டன. இப்பாடல்கள் திருநெல்வேலி, மதுரை, தஞ்சை முதலிய இடங்களில் சிறந்த வித்வான்களது வீட்டிலிருந்த பழைய ஏடுகளிலெல்லாம் இருக்கவும் அச்சுப்புத்தகங்களில் மாத்திரம் காணப்படாமைக்கு யாது காரணமோ தெரியவில்லை. கீழ்க்குறிக்கப்படும் பாடல்கள் அவ்வவ்விடங்களில் அவசியம் இருக்கவேண்டியவைகளாகவும் காணப்படுகின்றன. இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகிய இக்கவிகள் நம் நண்பர்கட்கு மிகவும் பயன்படுமாறு இச் "செந்தமிழ்" ச்சஞ்சிகை மூலமாய் வெளிப்படுத்தலானோம்.

முதலாவது, மந்திரப்படலத்தில்,

மன்னனே யவனியை மகனுக் கீந்துநீ
பன்னருந் தவம்புரி பருவ மீதெனக்
கன்னமூ லத்தினிற் கழற வந்தென
மின்னெனக் கருமைபோய் வெளுத்த தோர்மயிர்.

தீங்குழ லிராவணன் செய்த பாவந்தான்
ஆங்கொரு நரையதா வணுகிற் றாமெனப்
பாங்கில்வந் திடுநரை படிவக் கண்ணடி
யாங்கெதிர் கண்டன னவனி காவலன்.

இந்த இரண்டு விருத்தங்களும் ஆரம்பத்தில் 'மண்ணுறு முரசினம்' என்னுங் கவிக்கு முற்பட்டுக் காணப்படுகின்றன. இவை, சக்கரவர்த்தி தனது நரையைக் கண்ணாடியிற் கண்டு தனக்கு மூப்பு வந்துவிட்டமையையறிந்து ஸ்ரீராகவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய நினைந்தனன் என்பதாக ஸ்ரீராகவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யத் தசரதன் நினைந்ததற்கு ஓர் காரணங்காட்டுதலால் பொருத்த முடையனவாகவேயிருக்கின்றன. ஸ்ரீ வான்மீகத்திலும் இவ்வாறு கூறப்பட்டிருத்தல் கருதத்தக்கது.

பின், 'மூவெழு முறைமை' என்னும் 77-ம் கவிக்குப் பின்னர்

1. நறைக்குழற் சிதையு ஞால நங்கையும்
மறத்துமிங் கொருவர்க்கு மணத்தின் பாலரோ
கறுத்தமா மிடற்றவன் கடவுட் காலவில்
இறுத்தவர்க் கன்றியென் றிரட்டர் கூறினர்.

2. எத்தவந் துலகெலா மீன்ற வேர்தையைப்
பூத்தன னல்லனேற் புனித வேள்வியைக்
காத்தவ னுலகினைக் காத்த னன்றென
வேத்தவை யுவப்புற விதர்ப்பர் கூறினர்.

3. பெருமையா னுலகினைப் பின்னு முன்னுநின்
றுரிமையோ டோம்புதற் குரிமை பூண்டவத்
தருமமே தாங்கவிற் றக்க தின்றொரு
கருமம்வே றிலதெனக் கவுடர் கூறினர்.

4. சேடகல் படியினைக் கெடுத்துக் கேடிலாத்
தாடகை வலிக்கொரு சாமன் றேவிய

வாடக வில்லிக்கே யருள்க பாரெனத்
தோடவிழ் மலர்முடித் துருக்கர் சொல்லினர்.

5. கற்றநான் மறையவர் கண்ணே மன்னுயிர்
பெற்றதா யெனவருள் பிறங்கும் வாரியை
யுற்றதே னுலகினி லுறுதி யாதெனக்
கொற்றவேல் வனைகழற் குருக்கள் கூறினர்.

6. வாட்டொழி லுழவநீ யுலகை வைகலும்
ஊட்டினை யருளமு துரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை யாதலிற் பொருவி னன்னெறி
காட்டினை நன்றெனக் கலிங்கர் கூறினர்.

7. தொழுகழல் வேந்தநின் தொல்கு லத்துளோர்
முழுமுத விழுத்தகை முறைமை யாக்கியீண்
டெழுமுகில் வண்ணனுக் களித்த விச்செல்வம்
விழுமிது பெரிதென மிலேச்சர் கூறினர்.

8. கொங்கலர் நறுவிரைக் கோதை மௌலியாய்
சங்கநீ ருலகத்துத் தவத்தின் நன்மையால்
அங்கண னரசுசெய் தருளு மாயிடில்
சிங்கள ரிங்கிதிற் சிறந்த தில்லென்முர்.

9. ஆதியின் மனுவுநின் னரிய மைந்தற்குப்
பாதியு மாகலன் பரிந்து வாழ்த்துமவ்
வேதியர் தவப்பயன் விளைந்த தாமெனச்
சேதியர் சேதனை தெரியச் செப்பினர்.

10. அளம்படு குரைகட லகழி யேழுடை
வளம்படு நெடுநில மன்னர் மன்னனே
உளம்படி யுயிரெலா முவப்ப தோர்பொருள்
விளம்பினை பெரிதென விராடர் கூறினர்.

11. வாய்நனி புரந்தமா மனுவி னூன்முறை
தாய்நனி புரந்தெனத் தரும வேலியாய்
நீநனி புரத்தலின் நெடிய காலநின்
சேய்நனி புரக்கெனத் தெலுங்கர் கூறினர்.

12 வையமும் வானமும் மதியும் ஞாயிறும்
எய்திய தெய்துப நிகழும் யாண்டெலாம்

செய்தவழ் வேலினுய் நிற்கும் வாசகம்
செய்தவம் பெரிதெனச் சேரர் கூறினர்.

13. பேரிசை பெற்றனை பெருத தென்னினிச்
சிரிய தெண்ணினை செப்பு கின்றதென்
ஆரிய நக்குடிக் கதிப நீயுமோர்
சூரிய ருமெனச் சோழர் சொல்லினர்.

14. ஒன்றிய வுவகைய ரொருங்கு சிந்தையர்
தென்றமிழ் சேணுற வளர்த்த தென்னரும்
என்றுநின் புகழொடு தரும மேமுற
நின்றது நிலையது நினைந்து கூறினர்.

இப்பதினான்குபாட்டுக்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள், 'தொழுகழல்' என்னும் 7-வது செய்யுள் தஞ்சைப் பிரதியில் மட்டுந் தானிருந்தது. இவை, "சேவகன் சேவகஞ்செகுத்த சேவகற்-காவ லிவ் வுலகமென் றறைகின் றாரரோ" என்பதற்கும், "வேறெலாமன் னரும்" என்பதற்கும், இடையில் இன்றியமையாமல் வேண்டப்படு தலின் பொருத்தமுடையனவாம். இத்திருவிருத்தங்கள் இல்லாக்கால் 'அறைகின் றாரரோ' என்பதற்கும், 'வேறெலாமன்னரும்' என்பதற் கும் தொடர்ச்சி இனிது காணப்படாமையோடு, 'வேறெலாமன் னரும், என்பதற்கும் நலிந்து பொருள் கொள்ளவேண்டி வருதலை யும் நோக்குக.

பின், நகர்நீங்குபடலத்தில், 'நிறைமகவுடையவர்' என்னும் 195-ம் பாட்டுக்குப் பின்னர்,

வானமே யனையதோர் கருணை மாண்பலால்
ஊனம்வே றிலானுட லுலகம் யாவையுங்
கானமே புகுமினிக் காதன் மைந்தனுந்
தானுமே யாளுங்கொ றரையென் றார்சிலர்.

என்னுங் கவி காணப்படுகின்றது. மிகச்சிறப்புடைய இச்செய் யுள் ஈண்டுச் சாலவும் பொருத்தமாயிருத்தலின் வேண்டப்படு மென்க. 'ஊனமே வேறிலா னுலகம் நைபவும்' என்றும் பாடபேதம்.

பின், தைலமாட்டு படலத்தில், (இப்படலப்பெயர் 'இலம்பாட்டு ப்படலம்' எனக் காணப்படுகின்றது. இதுவே, பொருத்தமாமென்

பதைப் பின்னர் விசாரிப்போம்) 'மாதரார்கள் அறுபதினுயிரர்' என்னும் 74-ம் கவிக்குப் பின்னர்,

வந்த முனிவன் வரங்கொடுத்து மகனை நீத்த வன்கண்மை
எந்தை தீர்த்தா னெனவுள்ளத் தெண்ணி யெண்ணி யிரங்குவா
னுந்து கடலிற் பெருங்கலமொன் றுடையா நிற்பத் தனிநாய்கன்
னைந்து நீங்கச் செயலோரா மீகா மனைப்போ லேவுற்றான்.

என்னும் இவ்வரியசெய்யுள் காணப்படுகின்றது. "சோதி மணித் தேர்ச் சுமந்திரன்சென் றரசன் றன்மை சொலவந்த-வேத முனிவன் விதிசெய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்" என்று கூறியவர் அம் முனிவன் நைவுற்றதாக ஒரு செய்யுளேனும் கூறுதொழிந்தார் என்று சொல்வது ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இச்செய்யுள், அவ்வசிட்ட முனிவரன் மற்றையோரினும் பெரிதும் வருந்தி, மனம் நைவுற்ற தன்மையை மிக அழகாகக் கூறுகின்றமையின் இங்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்க.

பின், கங்கைப் படலத்தில், (இப்படலப்பெயர் குகப்படலம் என்று காணப்படுகின்றது) 'சுற்றமப்புறநிற்க' என்னும் 37-ம் கவிக்குப் பின்னர்,

நின்று னெஞ்சி னிரம்புறு மன்பா
லின்றே நின்பணி செய்திட விறைவா
நன்றே வந்தன னுயடி யேன்யான்
என்றே கூவினன் எயினரி னிசையோன்.

என்னும் செய்யுள் காணப்படுகின்றது. 'கூவாமுன்னம்' என்னும் அடுத்தகவியோடு இனிது தொடர்கின்றமையின் இஃது ஈண்டுப் பொருத்த முடைத்தாமென்க. 'கூவாமுன்னம்' என்னுங்கவிபோல இக்கவியும் சந்தம் வேறுபட்டிருத்தலும் கவனிக்கத்தக்கது.

பின், 'கோதைவிற்குரிசிலன்னான்' என்னும் 45-ம்கவிக்குப்பின்னர்.

அடிதொழு துவகை தூண்டி யழைத்தன னாழி யென்னத்
துடியுடைச் சேனை வெள்ளம் பள்ளியைச் சூழ வேவி
வடிசிலை பிடித்து வாளும் வீக்கிவா யம்பு பற்றி
யிடியுடை மேக மென்ன விணையடி யேத்தி நின்றான்.

என்னும், இத்திருவிருத்தம் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள், 'இருத்தியின் டெம்மொடென்முன்' என்னுங்கவியோடு இனிது தொடர்கின்றமையின் பொருத்தமுடைத்தாம். 'சுற்றமப்புறநிற்க' என்றுசுற்றங்களைத் தனியேவிட்டுவந்த குகப்பெருமான் எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுதபின்னர், அச்சுற்றத்தை யழைத்து ஸ்ரீராகவனைச் சூழநின்று காக்குமாறு ஏவினன் என்பது நன்கு பொருட்டொடர்ச்சி யெய்தப் பெறுதல் காண்க.

பின், 'மாலைவாய்ச்சியமஞ்செய்து' என்னும், 48-ம் கவிக்குப்பின்னர்,

(1) வெயில்விரி கனகக் குன்றத் தெழில்கெட விளங்குஞ் சோதி
கயில்விரி வயிரப் பைம்பூட் கடுந்திறன் மடங்க லன்னான்,
துயிலெனு மணங்கு வந்து தோன்றலு மவளை நாமே
யெயிறுடை யயோத்தி மூதூ ரெய்துநா ளெய்து கென்றான்.

(2) மறக்கண்வா ளிளைய வீர னுணையை மறுத்தல் செல்லா
உறக்கமா மாது மண்ண லுபயபங் கயங்கள் போற்றித்
துறக்கமா மென்ன லாய தூய்மதி லயோத்தி யெய்தி
யிறக்குநா ளெந்தை பாத மெய்தவ னென்னப் போனாள்.

(3) மற்றவ ளிறைஞ்சி யேக மாமலர்த் தவிசு நீங்காப்
பொற்றொடி யோடு மையன் றுயிலுறும் புன்மை நோக்கி
யிற்றதோர் நெஞ்ச னாகி யிருகணீ ரருவி சோர
வுற்றவோ வியம தென்னவொருசிலை யதனி னின்றான்.

என்ற இம் மூன்று திருவிருத்தங்களுங் காணப்படுகின்றன. இவை இளையபெருமானான இலக்ஷ்மணன், ஸ்ரீ இராகவனோடு மீண்டும் திருவயோத்திபெய்துமளவுமபதினான்குவருஷமும் துயிலொழிந்திருந்தசெய்தியைச் சாதுர்யமாகக் கூறுதலின் பொருத்தமுடையனவாமெனக.

பின், சித்திரகூடப்படலத்தில், 'மேவுகானமிதிலையர் கோன்மகள்' என்னும் 52-ம் கவிக்குப்பின்னர்,

எய்த வின்னல் வந்த போதி யாவ ரேனும் யாவையும்
செய்ய வல்ல ரென்ற சொன்ன சேனை நிக்க னீங்கிட

மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல வாய வெம்பிதன்
கைக ளின்று பன்ன சாலே கட்டும் வண்ண மாயவே.

என்னும் செய்யுள் காணப்படுகின்றது. 'நிநெறிக்கணெய்தவாண்' என்றும் 'மற்றிவன்' என்றும், 'கட்டவல்லவாயவே' என்றும் பாடம். இச்செய்யுள் 'புறத்திரட்டு' என்னும் நூலில் இடுக்கணழியாமை என்னும் அதிகாரத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுமென்க.

பின், பள்ளியடைப்படலத்தில், 'சூழியுடைத்தாயுடைக்கொடிய சூழ்ச்சியால்' என்னும் செய்யுளின் பின்னர்,

கவ்வா விதுவென விருத்திர் கற்பெறு
மவ்வாம் பழித்துமை யகத்துளே வைத்த
வெவ்வாம் பொருதவே லரசை வேறுத்
திவ்வாங் கொண்டநீ ரினியென் கோடிரோ.

என்னுந் திருவிருத்தம் காணப்படுகின்றது. ஸ்ரீமத் பரதாழ்வான் தன் தாயான கைகேயியை நிந்தித்துரைத்த பிரகரணத்தில் வந்துள்ள இச்செய்யுள் முன்பின் தொடர்ச்சிக்கு இயைந்து நிற்றலிற் கொள்ளத் தக்கதென்க.

இவற்றைத்தவிர மற்றும் இரண்டொரு செய்யுட்கள் சில பிரதிகளின்மட்டும் காணப்பட்டன. அவை பிழைமலிந்தும் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஒட்டாமலு மிருந்தமையின் ஈண்டுக்காட்டப்படவில்லை.

பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியன்.

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள் இராமாயண அயோத்தியாகாண்டத்தைப் பல ஏடுகளைவைத்து ஆராய்ச்சிசெய்து சில அரிய பாடல்களை வெளியிட்டிருத்தல் "செந்தமிழ்" அபிமானிகட்கு இன்பம் அளிக்கத்தக்கது. இவர்கள் கம்பராமாயணத்தில் மிக்க பரிசயமுடையவர்கள் என்பதும், அவ்விராமாயணத்தைப் பல ஏடுகளைவைத்து ஆராய்ந்து "ஸ்ரீ வாணிவிலாச" அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்துவருவதும் பலர்க்குந் தெரிந்திருத்தல் கூடும். இவர்கள், புதியனவாக ஏட்டுப்பிரதிகளிற் கண்டதாக எழுதியுள்ள பாடல்கள், இச்சங்கத்துப் புத்தகசாலையிலுள்ள பல ஏடுகளிலும் காணப்படுகின்றன. அப்பாடல்கள், ஆசாரியரவர்கள் கூறியவாறே, சந்தர்ப்பங்களை நோக்கும்போது பெரிதும் பொருந்துவனவாதலோடு, கம்பர்வாக்கென்று கருதற்கேற்றவாறு சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவுங் கொண்டுள்ளன. ஆசாரியரவர்கள், இவ்வாறே, தம் ஆராய்ச்சியிற் கண்டவிஷயங்களை தமிழ்நாட்டார்க்கு வெளியிட்டு மகிழ்வூட்டுவார்களென்று நம்புகிறேன். —பத்திராசிரியர்.]

*

நாவடக்கம்.

——:o:——

[சிழக்கரை M. ஜோஸப் டையாஸ் அவர்கள் எழுதிய வியாசம்.]

பொதுவாக ஐம்புலஅடக்கவொடுக்கத்தைப் பற்றிச்சொல்லிய பின் நாவடக்கத்தைப்பற்றிச் சிலகூறி இவ்வியாசத்தை முடித்தல் தகுதியாம்.

"யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு"என்றார், பெருநாவலரும்.

புண்ணியஞ்செய்யத் தொடங்குகிறவர் மௌனம் காக்கவேண்டுமென்றும் மௌனங்காப்பதே நன்றாய்ப் பேசுவதற்கான வழிபாடென்றும் நன்றாய்ப்பேசுவது மிகவும் பிரயாசையாயிருப்பதினால் இதற்கு அதிக எச்சரிக்கைவேண்டுமென்றும் நன்றாய்ப்பேசுவதில் தேர்ந்தவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். யாதோர் கல்வித் துறையிற் றேர்ந்த பாண்டித்திய மடையவேண்டு மென்றால், அநேகவருஷமதைப் படிக்கவேண்டுமன்றோ? நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தை நாம் படிப்பதற்கு சில வருஷமாயினுஞ் செலவழித்தல் சால்புடைத்தாம். ஆனால்,மற்றச சாஸ்திரங்களிலே இடைவிடாமற்பழகுவதினால் அதைக் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்களே, அவ்விதமே வெகுவாய்ப் பேசில் நன்றாய்ப் பேசுகிறசாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்வோமெனின், இதற்கு மறுமொழியாக, பேசாமலிருந்து மௌனங் காப்பதினால் மாத்திரம் நன்றாய்ப் பேசுகிற சாஸ்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஏனெனில்,நன்றாய்ப்பேசுகிறதற்கு மிக்கவெச்சரிக்கை அவசியமாயிருக்கிறதினாலும் நாம் இவ்வாறு எச்சரிக்கையாயிராமல் மனதுக்கானபோது நமக்குப்பிரியமான சத்தத்துடன் ஓர் ஒழுங்குமின்றி வாயிலே வந்ததெல்லாம் பேசப் பழகியிருந்தாலும் இக்குறைகளையெல்லாந் திருத்திக்கொண்டு நன்றாய்ப்பேசுவதற்குமௌனமாவசியகமென்று பேசில்என்பவர் சொல்லுகிறார்.

மௌனத்தினா லிரண்டுபிரயோஜனங்களுண்டு. யாதொருவன் யாதொரு கல்வித்துறையில் விற்பன்னனாவதற்கு அதன்பேரில் அவனிடத்தில் முன்னேயிருந்த தப்பிதமான எண்ணங்களையெல்லாம் தள்ளி ஒழித்துவிடுமாறு, அவன் முன்னர்த்தகாத விதமாய்ப் பேசி

ப்பழகியிருந்த பழக்கத்தை மறந்தொழிப்பது அத்தியாவசியகமாயிருக்கிறது; இரண்டாவது, நெடுங்காலம் மௌனமாயிருப்பதினாலே நன்றாய்ப் பேசப் படிப்பதற்குச் சாவகாசமுண்டாகும். ஏனெனில், நன்றாய்ப்பேசுகிற சாஸ்திரத்தில் மிகவும் தேர்ந்தவர்களையுற்றுப்பார்த்து அவர்களைக் கண்டுபாவித்து அவர்களுடைய பேச்சில் விளங்குகிற எச்சரிக்கையையும் மதுரகுணத்தையும் ஒழுக்கமரியாதையையும் நாமடைவதற்கான சாவகாசம் மௌனத்தினாலுண்டாகும். நன்றாய்ப் பேசத் தெரிந்தவர்களைப் பார்த்து நாமுமவர்களைப் போலப் பேசப்பழக வேண்டும். பித்தாக்கோரென்பவன் தன் சீடர்கள் துவக்கத்தில் ஐந்துவருஷம் வரைக்கும் பேசாமலிருக்க வேண்டுமென்று கற்பிப்பான். ஏனெனில், இவ்வைந்து வருஷத்திற்குள்ளாக அவர்கள் முன் படித்திருந்த தப்புக்களை மறந்து இவ்வைந்துவருஷந் தான்போதித்த சத்தியங்களை மாத்திரம் அவர்கள் கேட்டுப் படித்துக்கொண்டு, அதன்பின்னவர்கள் நன்றாகப் பேசிக்கெட்டிக்காரர்களாகலாமென்பான். வெந்நீருள்ள பெரிய அண்டாவை அடிக்கடி திறந்தால் சூடெல்லாஞ் சீக்கிரத்தில் பறந்துபோம். இவ்வாறே வீண்பேச்சுப் பேசுகிறதற்கு அடிக்கடி வாய்திறந்தால் பத்தியுருக்கமெல்லா மெளிதாய் வாய்வழியாகப்பறந்துபோம். இருதயம் உடனேபலவீண்காரியங்களின் பேரில் பராக்குக்கொள்ளும். ஆத்துமாவைவிட்டு நல்லநினைவு அகன்றுபோம். இதனால் கொஞ்சநேரத்தில் பத்தியெல்லாம் புகையாய்ப் பறந்துபோனதாகக் கண்டு ஆச்சரியப்படுவோம். பேச்சினால் நாம் குற்றங்குறைகளைக் கட்டிக்கொள்ளாமலிருக்கிறது அபூர்வமென்றறிந்திருந்தாலும், நாமொருவரோடொருவர் அவ்வளவு சந்தோஷமாய்ப்பேசித்திரிகிறதற்குக்காரணத்தைநோக்கின், பேச்சினால் ஒருவரிடத்திலொருவ ராறுதலைத் தேடுகிறோம்.

ஆயிரம்நினைவு வந்து நமதிருதயத்தை யமுக்குவதினால் அந்த வருத்தத்தைத் தணிக்க ஆசைப்படுகிறோம். நாம் சிநேகிக்கிற காரியங்களின்பேரில் பேசப் பிரியப்படுகிறோம். அல்லது நமது ஆசைக்கு விநோதமென்றெண்ணுகிற காரியங்களின்பேரில் சம்பாஷிக்க அபேக்ஷிக்கிறோம். ஒரு சந்தோஷமுமில்லாமல் உயிரோடிருக்கக் கூடா

தென்பதுமெய்தான். ஆனால் கடவுளோடு நமக்குஉள்ளத்திற்சந்தோஷமில்லாததினால் உலகத்தில் வெளிச்சந்தோஷத்தை நாடித்திரிகிறோம். எங்கே அதிகப்பேச்சுண்டோ அங்கே நிர்ப்பாக்கியமுமுண்டாயிருக்குமென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். லிக்கூர்க்கென்பவன் லாசதேமோனியருக்குக்கொஞ்சமொழுங்குமாத்திரம் கொடுத்ததற்குக் காரணமென்னவென்று லாசதேமோனியனான ஓர்ஞான சாஸ்திரியிடத்திற் கேட்க அவன் சொன்னமறுமொழியாவது:—கொஞ்சம்பேசுகிறவர்களுக்கு அதிக ஒழுங்கு கொடுக்கவேண்டியதில்லை என்றான். வாக்கினாற்குற்றங்கட்டிக்கொள்ளாதவன் உத்தம புண்ணியனாவான். நாவை யடக்காமற்தன்னிருதயத்தை அங்குமிங்குபசிதறவிடுகிறவன் பத்தியுள்ளவனென்று நினைத்திருந்தால் அவன் பத்தி வீணும் வியர்த்தமுமென்று யாகப்பர் தம்முடைய நிருபத்தில் எழுதுகிறார்.

தவிரவும் மூடியை வைத்து மூடாமல் திறந்திருக்கிற பாத்திரம் அசுத்தப்படுமென்று வேதாகமத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. தன் வாயை மூடாதவன் மூடியைவைத்து மூடாதபாத்திரம் போலிருக்கிறான். பாத்திரத்தை மூடாவிட்டால் அதிலே எவ்வித அசுத்தமும் தூசியும் மட்டுவன. இவ்வாறே யாதொருவன் பேசுகிறதற்கு வாய்திறந்தால் அவன் ஆத்துமா சீக்கிரமாய்ப் பாவமுங் குற்றங்குறைகளும் நிறைந்திருக்கும். இதனால் முழுதும் பேசாமலிருக்க வேண்டுமோ: நாம் ஊமைகளாக வேண்டுமோ? என்று கேட்போம் போலும். இல்லை, இல்லை. நாம்ஊமைகளாக வேண்டியதில்லை. பேசாமலிருக்கிறது மௌனமென்னும் புண்ணியமலல. வேண்டியபோதுபேசி வேண்டாதபோது பேசாமலிருப்பதே மௌன மென்னும் புண்ணியமாம். பேசுவதற்கும் நேரமுண்டு; பேசாதிருப்பதற்கும் நேரமுண்டு. இவ்விரண்டையுஞ் சரியாய்ச்செய்வதற்கு விவேகம வேண்டும். ஏனென்றால், வேண்டியபோது பேசாதிருந்தால் குற்றமாகலாம. அப்படியே அவசியமில்லாதபோது பேசினாலுங் குற்றமாயிருக்கும். தகுந்த விதமாய் விவேகத்தோடு பேசுவதற்கு ஓர் எச்சரிக்கையும் விடாமல் சகல எச்சரிக்கையும் அனுசரிப்பது அத்தியாவசியகம். நன்றாய்ப்பேசுவதற்கான எச்சரிக்கை யின்னதென்று மகாத்துமாக்களாகிய "பேசில். அம்புரோஸ், பெர்நார்துஸ் முதலிய முனிவர்கள்" சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

(தொடரும்.)

முதலாம் இராஜராஜனது ஆட்சியிறுதியிலிருந்த
சோழராஜ்யத்தின் விஸ்தீரணம்.

ன் தந்தை வித்தியாதரனுமாகவேண்டும்.† வாணர்கள, வடஆர்க்காடு ஜில்லாவில் சில பாகமும், தென்னார்க்காடு ஜில்லாவில் சில பாகமும் ஆண்டுவந்த பலசாலிகளாகிய சிற்றரசர்கள். இவர்களாண்டுவந்த நாட்டுக்கு, வாணகப்பாடி அல்லது வடுகவழிமேற்கு என்று பெயர்.

பராந்தகன் பலராச்சியங்களும் வென்று கொண்ட செல்வத்தால் தங்கள் குலதெய்வமாகிய தில்லைச்சிற்றம்பலவர்கோயிலை பொற்றகட்டால் வேய்வித்தான்.

இவ்வரசன்பட்டத்தரசி கேரளராஜன் மகள். இவளன்றி, இவனுக்கு மற்றும் பல மனைவியரிருந்தார்கள். இவன் மூதல்மகனாகிய இராஜாதித்தன் என்பவன் கோக்கிழானடிகள்என்னும் சம்சாரத்துக்குப்பிறந்தவன்‡. இவனுடைய மற்றைய மூன்று புத்திரர்களுக்குப்பெயர் கண்டராதித்தன், அரிஞ்சயன், ஆதித்தனாகியகோதண்டராமன் என்பன. கோதண்டராமன்தாய் கொடும்பாளூரைச் சேர்ந்தவளென்று தெரியவருகிறது.

முதற் பராந்தகன் காலத்திலேதான் சோழராச்சியம் வெகு பிரபலமடையத் தலைப்பட்டது. அதற்கேற்ப இவ்வரசனும் 40-வருஷகாலம் இரா[illegible]தைப் பெருக்கிச்சீர்ப்படுத்தியாண்டு பின்பு காலஞ்சென்றான்.

—

நான்[illegible]

பராந்தகனிறந்ததும் [illegible]
சூடினான். இவனாட்சியின் [illegible]
ரைக்கரையி லரசாண்டுவந் [illegible]
படையெடுத்துச் சென்றா [illegible]
ஜன் (இராஷ்டிரகூடராஜன் [illegible]
ஷ்ணதேவன். இப்பெயரை [illegible]

---

† குடிமல்லத்துச்சாஸ [illegible]
224 of 1903.

‡ Ep. Ind; Vo[illegible]

பதும் உண்டு. கன்னரதேவன், சோழ-ராஜாதித்தன் தன்மேல் படையெடுத்து வருகிறான் என்று, தானே பெரியசைன்னியங்களுடன் எதிர்கொண்டு, தக்கோலத்தில் * யுத்தஞ்செய்ய,அதில் முறியடிக்கப்பட்டான்†. இராஜாதித்தன் வெற்றியடைந்தும், நெடுங்காலம் அரசாளக் கொடுத்துவைக்கவில்லை. அன்றிரவே, கன்னரதேவன் சகோதரிகணவனும், கங்கவம்சத்தானுமாகிய பூதுகன் அல்லது பூதராஜன் என்பவனால் நயவஞ்சகத்தாற் கொல்லப்பட்டான். ‡

இவ்வரசன்மனைவி, இலாடத்தரையன் பிருதிவிபதியின்மகளாகிய மஹாதேவடிகள். இவள் தமையன், ராஜாதித்தனிடம் சிற்றரசனானதலால், இவன்பெயரையும் தன்பெயருடன் சேர்த்து, இராஜாதித்தன்பு கழ்விப்பவர் கண்டனென்று விளங்கினான்.

இராஜாதித்தன் தன் பிரஜைகளால் நன்கு மதிக்கப்பட்டவனாயிருந்திருக்கவேண்டும். இவனுடன் தக்கோலம்வரையில் யுத்தஞ்செய்யச்சென்ற ஒவ்வொருவரும், இவனால்திருநாவலூரிற்கட்டப்பட்டுள்ள இராஜாதித்தேசுவரமென்னும் கோயிலில், இவன் இறந்தபின், இவனுக்குப்பல திருவிளக்குகள் வைத்திருக்கிறார்கள்.

இராஜாதித்தனிறந்தவோடும் சோழராச்சியம் இரட்டவரசனான கன்னரதேவன் வசமாய்விட்டது ... சியும் தஞ்சையும் கொண்ட கன்னரதேவர்க்கு யாண்டு ... த்த சாஸனங்கள் சோணாட்டின் வ... ரிலும் காணப்படுகின்றன. ... றம்பி அரிஞ்சயனும், ஒரு ... ஆண்டுவந்திருக்கவேண்டும். ... யும் காணோம். அரிஞ்சய ... ருமுண்டு.

... னும் பெயருடைத்தாய் ஆர்க் ... ருக்கிறது.

... nd Atukur Inscription of

கன்னரதேவன் ஆளுகையில், க்ஷீணகதியடைந்திருந்த பல்லவ வம்சம் மறுபடியும் சிறிது தழைக்கத் தொடங்கியது. நந்திவர்மன் புதல்வனும் நிருபதுங்கன் தம்பியுமாகிய கம்பவர்ம்மனென்பவன், தன்முன்னோர் அரசாண்ட நாட்டில் சிற்சிலபாகங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, அத்திமல்லன் பிருதிவிபதி முதலியவர்கள் துணையால் அரசாளத்தொடங்கினன். இவ்வாறு பதினெட்டு வருஷகாலமாவது நடந்திருக்கவேண்டும்.*

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

கன்னரதேவன் உத்தேசம் 971-கி.பி. யிலிறந்தான். இவன் பின் பட்டந்தரித்தவர்கள், கொட்டிகதேவனும் இரண்டாம் கக்கராஜனும். இவர்கள், முறையே ஒன்று இரண்டு வருஷங்கள் அரசாண்டார்கள். அதற்குள் மேனாட்டுச்சாளுக்கியர் (குந்தளர்) இரட்டராஜ்ஜியத்தைத் தாக்கி, தம்மாட்சிக்குட்படுத்தினார்கள். அப்பொழுது சோழரும் சுவாதீனமடைந்தார்கள். கண்டராதித்தனும், அரிஞ்சயனும் அரசாண்டபிறகு, பின்னவன் மகனாகிய இரண்டாம் பராந்தகன் சோழசக்கரவர்த்தியானான். இவனுக்குச் சுந்தரசோழன்† என்னும் மறுபெயர் ஒன்றிருந்தது. இவன் அரசாட்சியில், இவன் சேனூர் என்னுமிடத்தில் யுத்தஞ் செய்தானென்று மாத்திரம் தெரிகிறது. இதில் இவன் ஒ லமுடைய இறந்து போயிருக்கவேண்டுமென்றுந் தோன்றுகிறது. எடு ய நாகண்ணனைத் தோ ில் அரசாண்டுவந்த வீரபாண்டியனென்பவன், ர, காலிகன், நாகவர்ம்மன் ண்டியனென்று கூறிக்கொள்ளுகிறான். டையிலிறந்தான்.* கலி டை இவனோடே யே நடந்திருக்கவேண்டும். ஜராஜன் சேரர்மீது ன்பிரஜைகள் மனுவின் அவதாரமென்று பா ரும் தளகர்த்தன . இவன் மனைவி கேரளராஜன் மகள். இவள்பெ மீதேவி. தன்கணவன் பராந்தகனிறந்ததும், வானவன் ஹகமனஞ்செய்தாள். பராந்தகனுக்குப் "பொன்மாளிகைது இப்பெ தேவர்" என்றோர் காரணப் டு. இ

* Ep. Ind. Vol VII, p 3 & 1194.

† Tiruvalangadu Pla s of Rajendracholadeva, Ante p. 1.

பெயருண்டு.* இவனுடையதும், இவன் பத்நினியுடையதுமான படிமங்களைச்சமைத்துத் தஞ்சாவூர் இராஜராஜேசுவரத்தில் எழுந்தருளுவித்து, பூசைநைவேத்தியங்களுக்கு இவர்கள் மகளாகிய குந்தவையால் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

பராந்தகன்பின், அவன் பெரியப்பன் கண்டராதித்தன் மகனாகிய மதுராந்தகன் அரசுபுரிந்துவந்தான். பராந்தகன் முதல் மகனாகிய இரண்டாம் ஆதித்தன், சிறுபையனாயிருக்கையிலேயே, வீரபாண்டியன் முடித்தலையைக்கொய்து பந்தாக உருட்டி விளையாடினனும். மதுராந்தகனுக்குக்கண்டராதித்தன் என்றொருமகனிருந்தான். இவர்தான் திருவிசைப்பாப்பாடினோரிலொருவரான கண்டராதித்தர்.†

ஆறும் அதிகாரம்.

மதுராந்தகன் அரசுபுரியுங் காலத்திலேயே முதலிராஜராஜன் இளவரசுப்பட்டஞ் சூட்டப்பட்டான். இவன் பட்டம் பெறும் விஷயத்தில் சில இடையூறுகளிருந்தனபோற் றோன்றுகிறது. இவ்வரசன் தன்பிரஜைகளால் தானே அரசனாகவேண்டுமென்று வருந்திக் கேட்கப்பட்டுப், தன் சிற்றப்பன் மதுராந்தகன் சோழராச்சியத்தில் வைத்திருக்கும் வாஞ்சை திருமளவும் தான் முடிசூடுவதேயில்லையென்று மறுத்துவிட்டான்.‡ [torn] இவ்வரசன் கி பி. 985-ல் பட்டாபிஷேகஞ்செ[torn]

சிறிதுகா[torn] டந்த சோழராச்சியத்தை க்ஷீணதசையினின்[torn] நிதிக்குக்கொணர்ந்து மறுபடியும் ஸ்திரமாக ஸ்[torn] ராஜகேசரி-இராஜராஜனே. பட்டத்துக்குவந்து உத்[torn] க்ஷகாலமாய்த் தன்னாட்டை

---

* செந்தமிழ். தொகுதி-3.

† S. I. I, Vol. I.

‡ Thiruvalangadu Plates of [torn] ndrachola Deva, Ep. An Rep—for 1905—6, p. 68.

§ Ibid.

பலப்படுத்திக்கொண்டு, தகுந்த சேனைகள் முதலியவற்றையும் சேகரித்துவைத்து, புறநாட்டரசர்களை வெல்லக் கருதி வெளிக்கிளம்பினான். இவன் ஆட்சியின் 10-முதல் 12-வதுவருஷம் வரை,காந்தளூர் என்னும் துறைமுகத்தின்கண்ணுள்ள கப்பல்களை அழித்து, சேரரைச் சயித்து, அவர்களைத்தன்கீழ்ச் சிற்றரசர்களாக்கித் திரும்பினான். இக்காலத்திற்றான், மதுரையாண்டுவந்த அமரபுஜங்கனென்னும் பாண்டியனும், இராஜராஜனால் வெல்லப்பட்டு, அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனானான்.

பின்பு, 12-முதல் 14-வது வருஷம்வரை இவ்வரசன் கைக்கொண்ட நாடுகள் கங்கபாடி,நுளம்பபாடி, வேங்கைநாடு, குடகு முதலியன. இவற்றுள் கங்கபாடி யென்பது இப்போதை மைசூர் ஜில்லாவின் கீழ்ப்பாகமுழுவதும்,அவ்விடத்தைச்சுற்றிய சிலநாடுகளுமுடைத்தாய், காவிரிக்கரையிலுள்ள தழைக்காடு என்னுநகரத்தை ராஜதானியாகக் கொண்டிருந்தநாடு. இக்கங்கபாடியை முற்றிப்பிடித்ததும், இராஜராஜன் தன் பெயரால் தழைக்காட்டுக்கு இராஜராஜபுரமென்று பெயர்கொடுத்தான். அவ்வூர்ச் சாஸனங்களில், அது, தழைக்காடாகிய இராஜராஜபுரமென்றே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கங்கபாடி கொண்டபிறகு தழைக்காட்டுக் கருகிலுள்ள கலியூரில் ஒரு பெருத்த யுத்தம் நடந்தது. அதில் இராஜராஜனுடைய சேனாதிபதிகளுள் ஒருவனாகியகொத்தமண்டலமுடையானான அப்பிரமேயனென்பான், போசளராஜன் மந்திரியாகிய நாகண்ணனைத் தோற்கடித்து, போசள வீரர்களாகிய மஞ்சகன், காலிகன், நாகவர்மன் என்பவர்களைக் கொன்று தானுமிச்சண்டையிலிறந்தான்.* கலியூர்ச் சண்டை நடந்தது கி. பி. 1006. இராஜராஜன் சேரர்மீது படையெடுத்துச்சென்றபோது இவ்வப்பிரமேயனும் தளகர்த்தனாய்ப் போய், உடனிருந்து சண்டைசெய்தவன்.

வேங்கை நாடென்பது இப்பொழுது கோதாவரி, கிருஷ்ணா ஜில்லாக்களாயிருக்கும் நாடு. இது கி. பி. 972-முதல் 989-வரை

---

* Ep. Carn, Mysore District, Vol. I, Tirumakudlu Taluk, No. 44.

உட்சச்சரவுகளால் அரசர்களில்லாமல் அல்லலுற்றிருந்தது. அச்சமயம் பார்த்து, இராஜராஜன், தன் மகன் இராஜேந்திரன் வசம் ஒரு சேனையை ஒப்புவித்து, அதனைச்சயித்துவர ஏவினன். இராஜேந்திரன் அதனை வென்றதோடு, சாளுக்கிய வம்சத்தானன விமலாதித்தனைப் பிடித்துக்கொண்டு தஞ்சாவூருக்குத் திரும்பினன். விமலாதித்தன் தஞ்சாவூரில் 23-வருஷமிருந்து, இராஜராஜனல் அபிமானிக்கப்பட்டு, அவன் மகள் குந்தவையை மணந்து, தன்னுடுமளிக்கப்பெற்றுத் திரும்பிச்சென்று 7-வருஷம் அரசாண்டான்.

வேங்கைநாட்டுக்கு வடக்கேயுள்ளது கலிங்கம். இதுவும் இராஜராஜன் ராச்சியவருஷம் 16-வதில், இவன் வசமாயிற்று. நுளம்பர் என்பவர்கள் பல்லவ வம்சத்து ஒரு கிளையைச்சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் நாடு கங்கபாடியை அடுத்திருந்தது. இராஜராஜன் ஜயித்தகாலத்து அதனை யாண்டவன் அய்யப்பநொளம்பன்.

குடகுநாட்டின் பேரில் தண்டெடுத்துச் சென்றபோது, பஞ்சவமாராயன் என்னும் தண்டநாயகன், பனசோகே யென்னுமிடத்தில் நடந்த யுத்தத்தே வெகு தைரியமாய்ச் சண்டைசெய்ததைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து, இராஜராஜன், அவனை வேங்கை மண்டலம் கங்கமண்டல மிவ்விரண்டுக்கும் தண்டநாயகனுக்கி, க்ஷத்திரிய சிகாமணி கொங்காள்வான் என்னும் பட்டமும் கொடுத்து, மாலவ்வி என்னும் ஊரையுமளித்தான். அக்காலத்து மலைநாட்டிலுள்ள கொல்லமும் இராஜராஜனல் கொள்ளப்பட்டது.

பிறகு, 16-முதல் 20-வருஷத்துக்குள் ஈழமும் (இலங்கைத்தீவு) ஜயிக்கப்பட்டது. இவ்வரசன் சாஸனங்கள், அவ்விடத்து அனுராதாபுரமுதலான விடங்களில் காணப்படுகின்றன. இவனுக்கு, சோழ பாண்டியகேரளராச்சியங்கள் மூன்றுக்கும் ஏகசக்கரவர்த்தி யென்பது விளங்க, மும்முடிச்சோழனென்னும் பெயருண்டாயிற்று.

இவ்விராச்சியங்களெல்லாம் வென்றுகொண்டபின், மேனுட்டுச் சளுக்கிய அரசனுகிய சத்தியாசிரயன்மீது படையெடுத்துச் சென்று, அவனை முறியடித்து வந்தானென்பது, "ஸத்யாசிரயனை எறிந்து எழுந்தருளிவந்து" என்று பலதடவை இவனல் தஞ்சாவூர் பிரஹதி

சுவரன் கோயிலில் வெட்டப்பட்ட பல சாஸனங்களால் வெ கிறது. இவ்விராஜராஜன் காலமுதல் சோழர்களுக்கும் குந்த (மேனாட்டுச்சாளுக்கியர்)களுக்கும் ஓயாச்சண்டையே பணியமாயிற்று.

மேற்கூறிய திக்குவிசயங்கள் முற்றமுடிந்தபின், இராஜராஜன் இராச்சியம் ஏறக்குறைய சென்னைராஜதானியில் முக்கால் வரிசை விஸ்தீர்ணமுடையதாயிருந்தது. இவ்வரசனுக்கு முற்கூறியபடி மும்முடிச்சோழனென்பதுடன் சிவபாதசேகரன், அருண்மொழி, ராஜாசிரயன், உத்தமசோழன், க்ஷத்திரியசிகாமணி யென்னும் பல பெயர்களுமிருந்தன. இவன் மனைவியர் தந்திசத்திவிடங்கி, திரைலோக்கியமாதேவி, பஞ்சவன்மாதேவி, அபிமானவல்லி,சோழமாதேவி என்று ஐவரிருந்தார்கள். இவனுக்குப் பரகேசரி இராஜேந்திரசோழனைத் தவிர்த்து வேறுபுத்திரர்களிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வேங்கைமண்டலத்தரசன் மனைவி குந்தவையைத்தவிர்த்து, இராஜராஜனுக்கு மாதேவடிகளென்னும் இன்னமொரு குமாரத்தியுமிருந்தாள். இவனை திருவலஞ்சுழியின்* சாஸனமொன்றில் "நடுவிற் பெண்" என்று கூறுவதால், மற்றுமொரு பெண்ணுமிவனுக் கிருந்திருக்கவேண்டுமென்று ஊகிக்கலாம்.

இராஜராஜன் தன்னாட்சியில் 29 - ஆம் வருஷத்தில் துலாபாரம் புக்கதையும், இவன் தர்மபத்தினியாகிய தந்திசக்தி விடங்கி இரண்ய கர்ப்பம் புக்கதையும், திருவிசலூர்ச் சாஸனம் ஒன்று அடியில் வருமாறு குறிக்கிறது.

"ஸ்ரீகோவிராஜகேஸரிவன்மரான ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர்க்கு யாண்டு இருபத்தொன்பதாவது இராஜேந்திர சிங்கவளநாட்டு மண்ணிநாட்டு ப்ரஹ்மதெயம் வேம்பற்றூராகிய சோழமார்த்தாண்ட சதுர்வேதி மங்கலத்து ஸபையோம் கையெழுத்து நம்மையுடையசக்கிரவர்த்தி உடையார் ஸ்ரீ ராஜராஜதேவர் இவ்வூர் திருவிசலூர்மஹாதேவர் ஸ்ரீ கோயிலிலே துலாபாரம் புக்கருளின அன்று நம்பிராட்டியார் தந்திசத்தி விடங்கியார் ஹிரண்யகர்ப்பம் புக்கருளி இத்திருவிசலூர் மஹாதேவர்க்கு அக்காரடலை அமுதுக்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்காக வைச்சகாசு சாஜிவது."

* Ep. An. Rep—for 1902—3, No. 633 of 1902.

இவ்வரசன் பட்டமகிஷியரில் ஒருவராகிய திரைலோக்கியமாதேவியார் திருவையாற்றில் இப்போது உத்தரகைலாசமென்று பெயர்படும் லோகமகாதேவீசுவரம் கட்டுவித்தாள். சோழவம்சத்தார்களே மிகுந்த சிவபக்தர்கள். அவர்களிலும் இவ்வரசனும் இவன்பெண்டுகளும் மக்களும் பெருத்தசைவாபிமானிகள். இராஜராஜன் அதிகாரமுள்ள கோயில்களிலெல்லாம் மிகச் சிறந்ததாயிருக்கவேண்டுமென்று கருதி, இற்றைக்கும் கண்டோர் வியக்கும்படியான, பிரஹதீசுரமென்னப்பட்ட இராஜராஜேசுவராலயம் கட்டினான். இதனைப் புகழ்ந்து இவ்வரசன் காலத்தராகிய கருவூர்த்தேவர் தந்திருவிசைப்பாவில் ஒருபதிகம்பாடி யிருக்கிறார். இக்கோயிலுக்கு இவனும் இவன் உறவினரும் கொடுத்த பொன்னும் மணியும் முத்தும் நிலங்களும் அளவற்றன. இவன் பெருமையை விளக்க இராஜராஜேசுவர நாடகமொன்று இயற்றி ஆண்டுதோறும் நடிக்கப்பட்டு வந்தது.*

இவ்வரசன் கல்விமான்களிடத்தில் வெகுபற்றுடையவன். இவன் காலத்திற்றான் நம்பியாண்டார் நம்பிகளும், கண்டராதித்ததேவர் முதலிய திருவிசைப்பாக்காரரும் பிறருமிருந்தனர். திருமுறை கண்ட சோழனும் இவனே.†

இவன் சைவமதத்தில் வெகு ஈடுபட்டவனாயினும், பிறசமயங்களில் கொஞ்சமேனும் வெறுப்புடையவனல்லன் என்பது இவன்

---

* S. I. I., Vol. II, p. 306.

† "மல்லல்மிகு சேனையுடனிராசராச மன்னவனு மங்கரில் வந்து சேர்ந்தான்" (திருமுறைகண்டபுராணம். பா. 6) திருவிசைப்பாவுடையரான கண்டராதித்ததேவரை முதலாம் கண்டராதித்தராகச் சொல்வது வழக்கம். (செந்தமிழ்த் தொகுதி 3. பக் 290; S. I. I, Vol I, p. 144). அவர் இராஜராஜன் பாட்டனுக்குத் தமயனானதால், இராஜராஜனால் கட்டப்பட்ட இராஜராஜேசுவரம் பாடியிருக்க வலாது. ஆதலால் திருவிசைப்பாவுடையார், அவர் பெயரும் மதுராந்தகன் மகனுமாகிய இரண்டாங்கண்டராதித்தரேயாவர். இவரே, தங்காலத்தே திருவல்லம்கோயிலின் அக்கிரமங்களை விசாரித்தவர்.

காலத்துப் பல பௌத்த விஹாரங்களுக்கும், ஜைனப் பள்ளிகளுக்கும், விஷ்ணுகிரகங்களுக்கும் இவனால் வைக்கப்பட்ட பல திருநுந்தாவிளக்குகளால் வெளிப்படும். நாகபட்டணத்து, கடாரத்தரசனான சூளாவன்மனால் கட்டத்தொடங்கி, அவன்மகன் மாறவிஜயோத்துங்கனால் முடிக்கப்பெற்ற பௌத்தவிஹாரத்துக்கு இராஜராஜப் பெரும்பள்ளி என்று தன்பெயரிடச் சம்மதித்தான். அதுவுமன்றி இவன் அதற்கு ஆனைமங்கலமென்றோர் கிராமமும் அளித்தான். * இவ்வரசன் சாஸனங்கள் சிற்றூமூர்க்காட்டாம்பள்ளியிலும், திருநறுங்குன்றை நாற்பத்தெண்ணாயிரப் பெரும்பள்ளியிலும்,இற்றைக்கும் காணலாம். பௌத்தப்படிமங்கள் இராஜராஜேசுவரத்தில் சிற்சிலவிடங்களில் வெட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வரசன் காலத்திருந்த மிகப் பெருமையுடைய சேனாபதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ராமனான மும்முடிசோழப் பிரம்ம மாராயன் என்பவன், இராஜராஜனுக்கு முக்கிய மந்திரியாயிருந்தான்.

இராஜராஜனால் குடிகட்குச் செய்யப்பட்டநன்மைகள் பலவாயினும், முக்கியமானது, தன்னிராச்சியத்திலுள்ள பூமி முழுதுமளப்பித்து, ஆறிலொருகடமை வாங்க ஏற்பாடு செய்ததுதான். இவன் காலத்து இராச்சிய விவகாரங்கள் எவ்வாறு நடத்தப்பட்டதென்பதை "இராஜாங்க ஏற்பாடுகள்" என்னும் கடைசி அதிகாரத்தினடியில் தூலமாக வரையப்படும்.

ஏழாம் அதிகாரம்.

இராஜராஜனுக்குப்பின் பட்டந்தரித்தவன், அவன் மகனாகிய பரகேசரி இராஜேந்திரசோழதேவன். இவன் "பூர்வதேசமும், கங்கையும் கடாரமுங்கொண்ட" இராஜேந்திரசோழதேவன் என்றுகுறிக்கப்படுவான். இவ்வரசனுக்கு மதுராந்தகன், உத்தமசோழன், விக்கிரமசோழன், பண்டிதசோழன், முடிகொண்டசோழன் என்னும் பல நாமதேயங்களுமுள. இவன் கி. பி. 1012-ல் முடிசூட்டப்பட்டான். அதுமுதல், தன் தகப்பனைப்போல, பல இராஜ்யங்களும் ஐயிக்கமு

* The large laiden grant.

*

யன்று, முதன்முதல், இப்பொழுது மைசூரிலாகாவைச்சேர்ந்த இடைதுறைநாட்டையும், வனவாசியையும், கொள்ளிப்பாக்கையையும் மண்ணைக் கடக்கத்தையும், ஈழமண்டலத்தையும் கைப்பற்றினன். அரசுரிமைபூண்ட ஐந்தாறு வருடங்களிலெல்லாம் மலைநாட்டைப்பிடித்துக்கொண்டான். பிறகு இரட்டவரசனாகிய மூன்றும் ஜயசிங்கனை உச்சங்கிதுர்க்கத்தில் தாக்கி; அவனுடாகிய இரட்டபாடியை வசப்படுத்திக்கொண்டானென்று சோழசரித்திரங் கூறுகின்றது. ஆயின், இரட்டர்கள் சாஸனங்களில், ஜயசிங்கன் சோழவரசனை வென்றதாகக் கூறியிருக்கிறது. ஆதலால் உண்மையில், இராஜேந்திரன் இரட்டராச்சியத்தைத் தாக்கியிருக்கலாமேயன்றி முற்றப் பற்றினவனல்லன். நாளடைவிலேயே ஒட்டரதேசமும், * கோசலைநாடும், இலாடதேசமும், வங்காளமும் இராஜேந்திரனல் வெல்லப்பட்டன. இந்நாடுகளின் அரசர்களிற் சிலராகிய இந்திரரதன், கோவிந்தசந்திரன், இரணசூரன், மகிபாலன் என்பவர்கள் தன்கீழ்ப்படிந்ததாயும், இவர்களுள்மகிபாலன் தலையில் கங்காநீர்த்தம் நிரப்பியகுடமொன்றேற்றி தன் இராஜதானிக்குக் கொண்டுவரும்படி இராஜேந்திரன் செய்தானென்றும் இவன் மெய்க்கீர்த்திகூறுகிறது. அதற்குப் பிறகு "அலைகடல் நடுவிற் பலகலஞ்செலுத்தி" "மாநக்கவாரத்" † தீவுகளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு பின் கடாரம் நோக்கிச் § சென்று, அத்தேசத்தின் கடற்றுறையாகிய மாப்பபாளத்திலிறங்கி, அதை அரசாண்டுகொண்டிருந்த சங்கிராம விஜயோத்துங்கவர்மனை ஜயித்தான். சங்கிராமவிஜயோத்துங்கவர்மன் மாறவிஜயோத்துங்கன் மகனும், சூடாமணிவர்மன் பெயரனுமாகவேண்டும்.

பண்டிதசோழன் என்று இவ்வரசனுக்குப் பெயரிருத்தலின், இவன் மிக்ககல்விமான்போற் றேன்றுகின்றது. இவன்காலத்தும்,

* இவ்வரசன், தன் தங்கைகுந்தவ்வையின் கணவனுகிய விமலாதித்தனை ஜயித்து, அவன் நாட்டிலுள்ள மஹேந்திர பர்வதத்தில் ஓர்ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினன் என்று மஹேந்திர பர்வதத்தின் மேலிருக்கும் கோகர்ணசுவாமி கோயிலின் தமிழ்ச் சாஸனம் ஒன்றுதெரிவிக்கிறது. இச்சாஸனத்தின்கீழ் ஒரு புலியும், இரண்டு கயல்மீன்களும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

† நிக்கோபார்த்தீவுகள் § பர்மாதேசம்.

இவன் தந்தைகாலத்துப்போல கௌடமுதலிய பல தேசங்களினின்றும் பிரபல பிராமணர்கள் வரவழைத்து ஆதரிக்கப் பட்டார்கள். இவன் மிக்க ஈகையும் பக்தியுமுடையவன். இவன், தன் காரணப்பெயராகிய கங்கைகொண்ட சோழன் என்னும் நாமதேயத்தால், கங்கைகொண்ட சோழபுரமென்று ஒரு நகரங்கட்டி, அதில் கங்கைகொண்ட சோழீசுவரமென்னும் ஓர் சிறந்த ஆலயமுமாக்கினன். இக்கங்கைகொண்ட சோழபுரம் பிற்காலத்துப் பல சோழ அரசர்களால் இராஜதானி யாக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வூருக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவாசாரியர்களுள் முதல்வராகிய ஸ்ரீமந்-நாதமுனிகள் அடிக்கடி போய்க்கொண்டிருந்து கடைசியில் இவ்வூரிலேயே காலமும் சென்றார் என்று குருபரம்பரைகள் தெரிவிக்கின்றன. *இவ்வரசன் கட்டிய கங்கைகொண்ட சோளீசுவரமே கருவூர்த்தேவரால் தம் திருவிசைப்பாவில் பாடப்பட்டது†.

எட்டாம் அதிகாரம்.

இராஜேந்திரசோழன் காலத்திற்குப்பின், ராஜகேசரி இராஜாதித்தன் சிம்மாசனமேறினன். இவனே கலிங்கத்துப் பரணியில் "கம்பிலிச்சயத்தம்பநட்டதும்" ‡ என்று புகழப்பட்டவன். முற்கூறியபடி இராஜேந்திரசோழதேவன் கி. பி. 1012 ல் பட்டந்தரித்து கி. பி. 1032-வரையாண்டான். ஆயின் மின்டிங்கல் என்னுமிடத்திலுள்ள ஒருசாஸனம், இராஜாதிராஜன் கி. பி 1018-ல் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்றனென்கிறது. ஆதலால், இவன் இராஜேந்திரசோழதேவனுடைய 7-வது இராச்சியவருஷத்தில், ராஜாங்ககாரியங்களை நிர்வஹித்துவரத் தலைப்பட்டானென்று தோன்றுகின்றது. இவ்வரசன்காலத்துச்சாஸனங்களெல்லாம் இவனுடைய 26-வதுஇராச்சியவருஷமுதல் 32-வது வரையில் காணப்படுகின்றன. இவனுடைய 26-வதுவருஷந்தான் இராஜேந்திரசோழதேவனிறந்தது. ஆதலால் இராஜேந்திரசோழதேவன்பின் இவன் 6-வருஷம் அரசாண்டான்.

---

* பின்பழகிய ஜீயர் குருபரம்பராபிரபாவம்.

† "அன்னமாய்" என்றாரம்பிக்கும் பதிகம்.

‡ இராஜ பாரம்பரியம்-பா 26.

இவ்வரசன், தன் மெய்க்கீர்த்தியில் தன்னுடைய உறவினராகிய எழுவரை சேர, பாண்டிய, சாளுக்கி, கங்க, ஈழ, பல்லவ, கன்னியாகுப்ஜ நாடுகட்கு அரசராக நியமித்தானென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். சாளுக்கியருடைய குந்தளநாடும், கன்னியாகுப்ஜமும் இவன் ஆட்சியிலிருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. இவ்வரசன், மானாபரணன், வீரசோழன், சுந்தரபாண்டியனென்னும் மூன்று பாண்டியர்களோடு போர்புரிந்து முதல்வனாகிய மானாபரணனென்பவன் தலையைக்கொய்து, வீரசோழனை யானையால் மிதிப்பித்து சுந்தரபாண்டியனை முல்லையூர் புகத் துரத்தித் திரும்பினான். அப்பொழுதே வேணாட்டரசனொருவனையும் சயித்தான். அன்றியும் தன் பாட்டனாகிய இராஜராஜனைப்போல இவனும் காந்தளூர்ச்சாலையில் கலமறுத்ததாகவும் விளங்குகிறது.

இவ்வாறு தென்னாட்டில் யுத்தங்கள் முடிந்ததும், குந்தளரைத் தாக்கச்சென்று அவர்கள் அரசனாகிய ஆஹவமல்லனையும் அவன் மக்கள் விக்கியையும் விஜயாதித்தனையும், சங்கமய்யனென்னும் தளகர்த்தனுடன் தோற்கடித்து; கண்டப்பய்யன் கங்காதரன் என்னுமிரு சேனாநாயகர்களைக் கொன்று, கொள்ளிப்பாக்கை என்னுமிடத்தில் தீயிட்டுத் திரும்பினான். ஆஹவமல்லன் என்பவன் சாளுக்கியனாகிய முதல் ஆஹவமல்லசோமீசுவரன் (கி. பி. 1044—1068); விக்கியென்பவன் பெயர் விக்கிரமாதித்தன் (கி, பி, 1056—1076; 1126.) மற்றவன்பெயர் விஷ்ணுவர்த்தனவிஜயாதித்தன் எனப்படும் (கி பி. 1064—1074)

இச்சண்டைகள் முடிந்தபின் ஈழத்தின்மேற் சிந்தை சென்றது. உடனே படையெடுத்துப் போனபோது விக்கிரமபாஹு, விக்கிரமபாண்டியன், வீரசலாமேகன், ஸ்ரீவல்லபமதனராஜனென்பவர்கள் இவனை எதிர்த்தார்கள். சிறுசண்டைநடந்ததும் இவர்கள் தோல்வியடைந்தனர். மேற்கூறிய விக்கிரமபாண்டியனென்பவன் ஈழத்துக்குக் குடிவந்தவனென்றும். இவ்வாறு வருதற்குமுன் "தண்டமிழ்முழுது" மாசாண்டவன் என்றும் தெரிகிறது. "விக்கிரமபாண்டியன்பருமணிமகுடமும் காண்டகுதன்னதாகிய கன்னகுச்சியும்" இழந்து, ஈழஞ்சென்று அவ்விடத்தும் சோழர்களால்பாதிக்கப்பட்டு முடியிழந்தான். வீரசலாமேகன்மாத்திரம் வெகு கஷ்டங்கட்குட்படுத்தப்பட்

டான். இராஜாதிராஜன், அவன் தமக்கையையும் பெண்டாட்டியையும் பிடித்துக்கொண்டு அவன் தாயையும் மூக்கரிந்து கடைசியாகவீரசாலாமேகனையும் கொன்றுவிட்டான்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்விராஜாதிராஜன் மெய்க்கீர்த்தியில் மாத்திரமன்றி, இலங்கைச்சரித்திரமாகிய மகாவமிசத்திலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னமொருகால் குந்தளரோடு போர்புரியச்சென்று, இந்தமுறை அவர்கள் இராஜதானியாகிய கம்பிலியைச் சுட்டுத் துங்கபத்திரைக்கு அக்கரையிலுள்ள கரடிக்கல்லென்னும் குன்றின்பேரில் ஒரு ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினன். இச்சண்டைகளிலெல்லாம் இவன் தம்பியாகிய இராஜேந்திரதேவனென்பவனுல் மிக்க உதவிபெற்று வந்தான். கடைசியாக இவ்விருவரும் சளுக்கியருடன் கொப்பத்தில் போர்புரியும்போது, அச்சண்டையில் இராஜாதிராஜன் உயிரிழந்தான். இவ்வரசனுக்கு ஜயங்கொண்ட சோழனென்னும் பெயருமுண்டு.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

கி. பி 1052-ல், இராஜாதித்தனுக்குப் பிறகு, இராஜேந்திரதேவன் இராஜ்யம் பெற்றான். இவனுக்கு விஜயராஜேந்திர தேவனென்னும் பெயருண்டு என்பது, "மூன்பு கல்லியாணபுரமும், கொல்லாபுரமும் கொண்டருளி ஆனைமேற்றுஞ்சியருளின பெருமாள் விஜயராஜேந்திர தேவர்" * என்று ஒரு சாஸனத்துக் கூறியிருப்பதால் விளங்கும். இவன், தன் றமையனைப்போலவே, தானும் பலநாடுகளைத் தன்னுற்றார்க்கு வழங்கினதாகக் கூறுகிறான்.

வழக்கம் போல, இவ்வரசனும் பட்டம்பெற்ற நாள்முதல் சாளுக்கியருடன் யுத்தஞ் செய்யத் தலைப்பட்டான். இவன் கொப்பத்துச்செய்த சண்டையில் இராஜாதிராஜன் மடிந்தானென்று முன்னரே சொன்னேம். இச்சண்டையினிறுதியில், இவன்கொல்லாபுரத்தைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு அவ்விடத்து ஓர் ஜயஸ்தம்பம் நட்டான். விஜயராஜேந்திரதேவன் குந்தலத்துக்குப் படையெடுத்துச்சென்று,

---

* Ep. an. Reps. for 1898—9. No. 5 of 1899.

ஆஹவமல்லனை மறுபடியும் கொப்பத்து எதிர்கொண்டு பொருததில், முதன்முதற் சிறிது அபஜயங்கிடைத்தது. தானும், தன் யானையும் காயப்பட்டதோடு தன்யானைச் சேவகரெல்லாரும் இறந்தார்கள். இதற்குள் ஒரு புதிய சோழசைன்னியம் உதவிக்குவந்து சேர்ந்தது. சாளுக்கியர் தோல்வியடைந்து, ஆஹவமல்லன் ஓடநேர்ந்தது. சாளுக்கிய தண்டநாயகர்களிற் பலரும் மடிந்தார்கள். அவர்களிற் சிலர், ஜயசிங்கன், புலகேசி, தசபன்மன், அசோகையன், ஆவியன், மொட்டையன், நன்னிநுளம்பன் என்பவர்கள். ஓடித் தப்பினவர், வன்னிரேவன், துத்தன், குண்டமையன் என்பவர்கள்.

இவ்யுத்தத்தில் விஜயராஜேந்திரன் சாளுக்கியருடைய சத்துருபயங்கரன், கரபத்திரன், மூலபத்திரனென்னும் மூன்று பட்டத்து யானைகளையும், மற்றும் பலயானைகளையும், அவர்களுடைய வராகக் கொடியையும், சத்தியவ்வை, சாங்கப்பை என்னும் ராஜபத்தினியரையும் பிடித்துக்கொண்டான்.

இவ்வரசன் காலத்து, ஈழமண்டலம் மறுபடியும் ஜயிக்கவேண்டியதாயிற்று. இவனும் மற்றொரு மானுபரணனையும், வீரசலாமேகனையும் தலைகொண்டதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். இவர்கள் முன்னமே கூறிய இருவரல்லர். ஏனெனில், இம்மானுபரணன்பாண்டியன் என்றும்,வீரசலாமேகன் கலிங்கனென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயின் இவர்கள் இன்னாரென்று விளங்கவில்லை. இப்பெயர்களையுடையவர் இருவரிருந்தார்களென்று மகாவமிசத்தால் தெரியவருகிறது. ஈழம் இவன் கைக்கிழடங்கியிருந்ததென்பதற்கு ஐயமேயில்லை. இவ்வரசன் காலத்துச்சாஸனங்கள் சில அவ்விடத்தில் இருக்கின்றன.

இவன் மகளாகிய மதுராந்தகி என்பவள், முதலாவது குலோத்துங்கனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். இவ்வரசன் யுத்தங்களிலேயே உயிரிழந்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், இவனுக்கு யானைமேற்றுஞ்சிய தேவர் என்றொரு பெயரிருக்கிறது.

இவ்வரசன் அரசாட்சியில் கி. பி. 1055-ல் ஓர் க்ஷாமம்வந்தது என்பது அடியில் வருவனவற்றால் விளங்கும். "முன்பு கலியாணபு

ரமும் கொல்லாபுரமும் கொண்டருளி யானைமேற்றுஞ்சியருளின பெருமாள் விஜயராஜேந்திரதேவர்க்கு யாண்டுமூன்றாவது, காலதோஷமுண்டாய், ஊர் பயிரேற்றுகைக்குப் போனகப்பழநெல் விச்சும் நெல்லுங்கொள்கைக்கும், குலேகள் அட்டுகைச்கும், சூரம்புகள்கொள்ளுகைக்கும் இத்தேவர் (ஆபத்சகாயேசுரர்) ஸ்ரீ பண்டாரத்து நாங்கள் வாங்கின கொள்கையொன்றினுற் பொன்.." * என்று தஞ்சாவூர்ஜில்லாவில் ஆலங்குடிச் சாஸனமொன்று கூறுகின்றது. சோழசக்கரவர்த்திகள் அடிக்கடி செய்துவந்த யுத்தங்களால் பொக்கிஷங்கள் வறண்டு, வரிகளும் உயர்ந்து, குடிகள் க்ஷாமத்துக்குட்படவேண்டி நேர்ந்ததாகத் தோன்றுகிறது.

இராஜேந்திரதேவனுடன் இராஜகேசரி இராஜமஹேந்திரன் என்னும் சோழசக்கரவர்த்தி, சிலகாலம் அரசாண்டான். கலிங்கத்துப் பரணியில்,

"பனுவலுக்கு முதலாய வேத நான்கிற்
பண்டுரைத்தநெறிபுதுக்கிப்பழையர் தங்கள்
மனுவினுக்கு மும்மடிநான் மடியாஞ் சோழன்
மதிக்குடைக்கீ ழறந்தளிர்ப்ப வளர்ந்தவாறும்" †

என்றும், விக்கிரமசோழனுலாவில்,

"பாடரவப்பள்ளி மேயார்க்குப் பன்மணியா
லாடரவப் பாய லமைத்தோனும்"

என்றும் புகழப்பட்ட அரசனிவனே. இவ்வரசன்ஸ்ரீரங்கத்துக்கோயிலில் ஓர்பிராகாரத்தைக் கட்டிவைத்தானென்றும், அதனுல் அப்பிராகாரம் இராஜேந்திரன் திருவீதியென்னும் பெயர்பெற்றது என்றும் "கோயிலொழுகு" என்னும் வைஷ்ணவகிரந்தத்திலும் குருபரம்பரையிலும் எழுதியிருக்கிறது. இவ்வரசனைக்குறித்து விசேஷமாக ஒன்றுந்தெரியவில்லே.

---

* See Ante. p. 47.

† இராசபாரம்பரியம்.பா-28.

சோழவமிச சரித்திரம்.

- பரகேசரிவர்மன் இராஜேந்திரசோழதேவன் I
  - இராஜாதிராஜன் (கி. 1018)
  - இராஜேந்திர தேவன் (கி. 1052)
    - இராஜமஹேந்திரன்
    - மதுராந்தகி × குலோத்துங்கன் I
  - வீரராஜேந்திர தேவன் (கி. பி. 1062)
    - அதிராஜேந்திரன்
    - பெண் × குந்தள விக்கிரமாதித்தன்
  - அம்மங்காதேவி × சாளுக்கிய இராஜராஜன் I
    - இராஜேந்திரசோழ தேவன் II. குலோத்துங்கன் I × மதுராந்தகி

பத்தாம் அதிகாரம்.

வீரசோழியமென்னும் தமிழிலக்கியத்தில் "எல்லாவுலகு மேவிய வெண்குடைச் செம்பியன் வீரராஜேந்திரன்" * என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிற வீரராஜேந்திரனென்பவன் இராஜமஹேந்திரனுக்குப் பின் சோழ ராஜ்யாதிபதியானன். இவன்காலத்துக்கு முன் ஆரம்பித்த சாளுக்கிய யுத்தம் இன்னமும் முடிவுபெறவில்லை. இவன் ஆஹவமல்லன் மகன் விக்கிரமாதித்தனைக்கங்கபாடியினின்றும் துங்கபத்திரைக்கப்பால் துரத்திவிட்டு, இரண்டா முறை சாளுக்கிய மஹாதண்டநாயகனுகிய, வனவாசியரசன் சாமுண்டராயனைக் கொன்று, இவன் மகன் இருகையன்மனைவி நாகலை யென்பாளை மூக்கறுத்துத் திரும்பினன். பிறகு துங்கையும் பத்திரையும் கூடும் கூடல்சங்கமத்து இன்னமொருகால் போர்நடந்து, அதில் சாளுக்கிய தண்டநாயகர்களின் கேசவய்யனையும், மாறய்யனையும் வீரராஜேந்திரன் கொன்று, ஆஹவமல்லன் பாசறையை முற்றிப் பிடித்துக்கொண்டான். அப்பொழுது அவன் பட்டத்து யானையாகிய புஷ்பகப்பிடியும், அவன் மனைவியரும், வராகக்கொடியும் இவன் கையிலகப்பட்டுக்கொண்டன.

இவ்விராஜேந்திரனல் பொத்தப்பிளிட்டு அரசன் ஒருவனும், சோளராஜன் ஒருவனும் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். தாராதேசத்து ஜனநாதன் என்பவனும் அவன் தம்பியும் இவனுல் தோற்கப்பட்டார்கள். பாண்டியநாடு மறுபடியும் இவனுல் கைக்கொள்ளப்பட்டது.

தென்றேயத்துச் சண்டைகளெல்லாம் ஒருவாறு முடிந்துவருகையில் அபஜயமடைந்த ஆஹவமல்லன் தன்கையால் வீரராஜேந்திரனுக்கு ஒரு கடிதமெழுதிவிடுத்துச் சண்டைக்குக் கூடலில் வந்து சேரும்படி அழைத்தான். இக்கடிதத்தின் வேண்டுகோட்படி, வீரராஜேந்திரன் மறுபடியும் கூடலுக்குத் தண்டெடுத்துச்சென்று, ஆஹவமல்லனுக்காக ஒருமாசகாலம் காத்திருந்து, அவன் வாராதிருக்கக்கண்டு நாட்டை ஆங்காங்குக்கொளுத்திவிட்டு, துங்கபத்திரைக் கரையில் ஒரு ஜயஸ்தம்பத்தையும் நாட்டிவைத்தான். இவ்வளவு

* சந்திப்படலம்-எ.

தூரம் நடந்தபின், ஆஹவமல்லன் மகன் விக்கிரமாதித்தன் வந்து வீரராஜேந்திரனிடம் சரணமடைய, இரட்டபாடியை அவனுக்குக் கொடுத்து, குந்தளராஜ்ஜியத்துக்கு இளவரசுப்பட்டமும் கட்டி, தன் மகளையும் அவனுக்கு மணம்புரிவித்து வேங்கைநாடு நோக்கிச் சென்றான். அம்மண்டலத்தை தன்னுட்படுத்தக் கருதி, கிருஷ்ணாநதிக் கரையிலுள்ள விஜயவாடையில் சத்துருக்களை எதிர்த்து ஜயித்து, கலிங்கமும் சக்கரக்கோட்டமும் பற்றினான். இவ்வாறு ஜயித்தநாடுகளை, முதற்குலோத்துங்கன் சிற்றப்பனாகிய விஜயாதித்தனை ஆளும்படி நியமித்துத் திரும்பினான்.

பதினோராம் அதிகாரம்.

வீரராஜேந்திரனுக்குப்பின், அவன் மகனான அதிராஜேந்திரன் சோழசிம்மாசனம் ஏறினான். முன்னமே நாம் சொன்னபடி வேங்கிநாடு வீரராஜேந்திரனால் விஜயாதித்தனுக்குக் கொடுக்கப்படவே, அந்நாட்டு இளவரசனாகிய குலோத்துங்கன் நாடிழந்து துன்புற்றிருந்தான். அப்படியிருக்குநாளில் அதிராஜேந்திரன் என்னும் சக்திபெற்ற சோழசக்கரவர்த்திபட்டந்தரிக்கவே, அவனைப்பட்டத்தினின்றும் நீக்கித் தான் அரசனாக வேண்டும் என்னும் எண்ணம் குலோத்துங்கனுக்கு ஜனித்தது. அஃது உத்தேசமாய், மேனாட்டு சாளுக்கியனாகிய விக்கிரமாதித்தன் தம்பியாகிய இரண்டாம் சோமீசுவரனுடன் சிநேகித்து, இருவருமாகச்சேர்ந்து, சோழராஜ்ஜியத்தின் பேரில் படையெடுத்துச் சென்று, அதிராஜேந்திரனைக்கொன்று, பரகேசரி இராஜேந்திரசோழதேவனுக்கு தௌஹித்திர பாத்தியங்கொண்டாடிக்கொண்டு, சோழராஜ்ஜியத்துக்கு அதிபதியானான். தெற்கேசோழநாட்டில் நிகழ்ந்த விஷயங்களை யெல்லாங் கேள்வியுற்று, தன் மைத்துனனைக்கொன்ற குலோத்துங்கனைத் தண்டித்து வரவேண்டுமென்று, பெருத்தசேனை யொன்றைக்கொண்டு, சாளுக்கியவிக்கிரமாதித்தன் வந்து, குலோத்துங்கனால் தோற்கப்பட்டுத் திரும்பினான். குலோத்துங்கன் தந்தைவழியில் சாளுக்கியன்; தாய் முறையில் சோழன். இவன் தந்தையாகிய சாளுக்கியராஜராஜன் (I) சோழசக்கர

வர்த்தியாகிய இராஜஇராஜனு (I) க்கு தௌகித்திரனும், இராஜேந்திர சோழ தேவனுடைய மாப்பிள்ளையுமாக வேண்டும். குலோத்துங்கன் தாயாகிய அம்மங்காதேவி, தனக்குப் பிள்ளை பிறந்ததும் அதற்கு இராஜேந்திரசோழனென்று தன் தகப்பன் பெயரிட்டாள். இப்பெயரே இவனுடைய இராச்சிய வருஷம் 4வரைவழங்கிவந்தது. பிறகுதான் இவன் குலோத்துங்கனென்னும் நாமதேயத்தைப்பூண்டான். மேற்கூறிய இராஜேந்திரன், குலோத்துங்கன் என்னு மிரு பெயர்களைத் தவிர்த்து இவனுக்கு அநபாயன், அபயன், கரிகாலன், ஜயதரன் என்னும் பலபெயர்களும் உள்ளன. திருவாரூர்ச்சாஸனம் ஒன்றில் இவன் அநபாயன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். இவனைக் குறித்துப் பெரியபுராணத்தில்,

"சேயவன்றிருப் பேரம்பலஞ் செய்ய
தூயபொன்னணி சோழனீடூழிபார்
ஆயசீர் அநபாயனரசவை" *

என்றும், "கொற்றவனநபாயன்" "மன்னுசீரநபாயன் வழிமுதல்" †

"சென்னியபயன் குலோத்துங்க சோழன்றில்லைத் திருவெல்லை
பொன்னின் மயமாக் கியவளவர் போரேறென்றும் புவிகாக்கும்
மன்னர்பெருமா னநபாயன் வருந்தொன் மரபின் முடிசூட்டுந்
தன்மைநிலவு பதியைந்தி னொன்றாய் விளங்குந்தகைத்தவ்வூர்" ‡

எனவும், தண்டியலங்காரத்து,

"பூதலத்துள் ளெல்லாப் பொருளும் வறியராய்க்
காதலித்தோர் தாமே கவர்தலா—னீதி
யடுத்துயர்ந்த கீர்த்தி யனபாயா யார்க்குங்
கொடுத்தியெனக் கொள்கின் றிலம்"

"இகன்மதமால் யானை யனபாய னெங்கோன்
முகமதியின் மூரி நிலவா—லகமலர்வ
செங்கயற்க ணல்லார் திருமருவு வாள்வதன
பங்கயங்கள் சாலப் பல"

* பெரியபுராணம். திருமலைச்சிறப்பு. பா. 12.
† ஷை திருவாரூர்ச்சிறப்பு. பா. 13.
‡ ஷை சண்டேசுரநாயனர். பா. 8.

"மூவாத்தமிழ் பயந்த முன்னோன் முனிவாழி
யாவாழி வாழி யருமறையோர்—காவிரிநாட்
டண்ணல னபாயன் வாழி யவன்குடைக்கீழ்
மண்ணுலகில் வாழி மழை."

எனவும் பலவாறு புகழ்ந்திருக்கின்றது.

கலிங்கத்துப் பரணியில் கடைசிவரை இவன் அபயனென்றே குறிக்கப்படுகிறான். இந்நூலில் ஓர் இடத்தில் இவன் கரிகாலன் என்று பெயர் கூறப்படுகிறான். சிற்சிலவிடங்களில் அந்நூல் இவனை ஜயதரனென்றும் குறிக்கிறது.

இவன் மாமன்மகளாகிய மதுராந்தகியைத் தவிர்த்து இவனுக்கு ஏழிசைவல்லபி, தியாகவல்லி என்னும் இருமனைவியருமிருந்தார்கள். மதுராந்தகிக்கு தீனசிந்தாமணி யென்று மற்றோர் பெயரும் உண்டு. இவளிருந்தவரை இவள் பட்டமகிஷியாயிருந்தாள். இவட்குப்பின் தியாகவல்லி பிரதானபத்தினியாயினள். ஏழிசைவல்லபி கடைசிவரையில் இரண்டாம் பெண்டாட்டியாகவே இருந்தனள். இவன் மனைவியரிடம் வெகு மரியாதை வைத்திருந்தா னென்று, 'சென்னியாணையுட னாணையை நடத்துமுரிமைத் தியாகவல்லிநிறை செல்வியுடன் மல்கிவரவே" என்று பரணி தெரிவிக்கிறது.

குலோத்துங்கனுக்கு மக்கள் எழுவரிருந்தார்கள். அவருள் விக்கிரமசோழன் இவன்பின் பட்டம் பெற்றான். குலோத்துங்கனுக்கு அம்மங்கை யென்று ஒரு பெண்ணும், குந்தவ்வை (III) என்னும் சகோதரி ஒருத்தியு மிருந்தார்கள்.

கலிங்கத்துப்பரணியில் இராஜேந்திரசோழன் குலோத்துங்கனைச் சுவீகாரஞ்செய்து கொண்டானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.* இந்தமாதிரியாக ஏதோ வொருகாரணம் கற்பித்துக்கொண்டு சோழ ராச்சியத்துக்கு மன்னனானான் என்பது நன்றாய் விளங்குகிறது.

---

* "கங்கை கொண்ட சோழன் றேவி குலமகடன் குலமகனைக்கோகநத மலர்க்கையா லெடுத்துக்கொண்டே". அவதாரம் பா. 5.
"அவனிவர்க்குப் புத்திரனு மடையாளமவயவத்தினடையநோக்கி யிவனெமக்கு மகனாகி யிரவிகுலம் பாரிக்கத் தகுவனென்றே" ஷெ 6

சோழஆதிபத்யத்தை ஸ்திரப்படுத்தியதும் முதன்முதல் தன் பிதிரார்ச்சிதமாகிய வேங்கிநாடு கைப்பற்ற எத்தனித்துப் படையெடுத்துச்சென்று, அதைத் தன் சிற்றப்பன், விஜயாதித்தனினின்றும் பிடுங்கிக் கொண்டு தன் இரண்டாமகனுகிய இராஜராஜனைப்*பிரதிநிதியாக வைத்துத்திரும்பினுன். இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் இவன் பிரதிநிதியாயிருக்கச் சமர்த்தில னென்றோ மற்றெக்காரணத்தாலோ அவ்வுத்தியோகத்தி னின்று நீக்கப்பட்டான். இவன் பின் இவன் தம்பியாகிய வீரசோழன் வேங்கிநாட்டுக்கனுப்பப்பட்டான். இவன் கி. பி. 1078-வரையில் அதை அரசாண்டான்.

சோழநாடும் வேங்கிநாடும் தனதாகித் தகுந்த பலமும் அடையவே, வேற்றுநாடுகளையும் கைப்பற்றவேண்டு மென்னும்ஆசை குலோத்துங்கனுக்குண்டாயிற்று. இவன் இளம்பிராயத்திலேயே சக்கரக்கோட்டத்தில் தாராதேசத்தரசனை வென்றும், வைராகரத்தில் யானைகளைப் பிடித்தும் மேன்மையடைந்தவ னென்று தெரிகிறது. †

தான் சோழமண்டல மடைவதில் அதிருப்தி யடைந்து தன்னைத் தாக்கவந்த குந்தளவரசனுகிய விக்கிரமாதித்தன்மேல் முதன்முதல் படையெடுத்துச்சென்று, விக்கிரமாதித்தனுக்குப் பிரதிநிதியாக வனவாசியை யாண்டு கொண்டிருந்த அவன் தம்பி ஜயசிங்கனிடமிருந்து வனவாசிப்பற்றைப் பிடித்துக்கொண்டான். மறுபடியும் இரண்டாமுறைவிக்கிரமாதித்தன் மீது படையெடுத்துச்செல்ல,அவனும் குலோத்துங்கனை எதிர்கொண்டு (கோலார்ஜில்லாவிலுள்ள) நங்கிலிஎன்னுமிடத்து சந்தித்து, தோல்வியடைந்து புறங்காட்டி யோடத்தலைப்பட்டான். அப்பொழுது குலோத்துங்கன் அவனை மணலூர் வழியாய்த் துங்கபத்திரைக்கப்பால் துரத்தியடித்து, அவன் சமுத்திரத்தில் புக்கு ஒளிக்கும்படி செய்தான். இச்சண்டையில் குந்தளர் இராஜதானியாகிய கலியாணபுரம் குலோத்துங்கன் வசமாயிற்று.

---

* இவன் கீழ்நாட்டுச் சாளுக்யவம்சத்தில் இரண்டாம் இராஜராஜன்.

† புரமெரிமடுத்தபொழுததுவிதுவெனத்திரி புகையெரிகுவிப்பவயிராகரமெரிமடுத்தரசர் கரமெதிர்குவிப்பதொரு வடவரைதனைக்கடவியே. அவமறுக்கோட்ட மழித்தபிரான் வளவர் பிரான்திருப்புருவத் [தா. பா-21.
தறுக்கோட்ட நமன்கோட்டம் பட்டதுசக் கரக்கோட்டம். ஷ பா. 23.

இதைத்திரும்பவும் கைப்பற்றச்சாளுக்கியர் வெகு பிரயாசைப்பட வேண்டியிருந்தது என்று பில்ஹணகவி விக்கிரமாங்கதேவ சரித்திரத்தில் கூறியிருக்கிறார். இவ்யுத்தத்தின் நிகழ்ச்சி யொன்றில் தான் குலோத்துங்கன், கலிங்கத்துப்பரணியில் கூறியவாறு, நவிலேயில் ஆயிர யானைகளைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

வடநாடுகள் தன்வசப்பட்டதும் தென்னாடுகளை வெல்ல முயன்றான். பாண்டியர்கள் முதலில் தாக்கப்பட்டார்கள். அப்பொழுது ஒருபாண்டியன் சண்டையிலிறந்தான். இச்சண்டையில் மன்னூர் குடாக்கடலைச்சார்ந்தநாடும், பொதியமலையைச்சார்ந்த கூற்றமும் கன்னியாகுமரியும், கோட்டாறும் இவனதாயின. பாண்டியர்கள், பிற்காலத்தே தடைசெய்யாதிருக்கவேண்டி, எல்லைகளை நன்கு வகுத்து, அவ்வவ்விடங்களில் சேனைகளை நிறுத்தி, தன்னால் ஜயிக்கப்பட்ட நாட்டை பத்திரப் படுத்திக்கொண்டான். இதன்பின் இப்பொழுது மலையாளமென்று பெயர்படும் குடமலைநாட்டைக் கைக்கொண்டான். இந்நாட்டைத் தாக்கியகாலத்து, எதிர்த்து நின்ற மலையாளிகள், வெகு தைரியத்துடன் போர்பொருது, எல்லாரும் மாண்டார்கள். குலோத்துங்கன் விழிஞத்திலும் சாலையிலும் தன் சைன்னியங்களை நிறுத்தி, காந்தளூர்ச்சாலையில் சேரர்கள்கலங்களை இரண்டு தடவை யறுத்துத் திரும்பினான்.

சண்டைகளெல்லாம் ஒருவாறு ஓய்ந்து சிறிது காலம் சௌக்கியமாய் இராச்சியபாரந் தாங்கி வருகையில், கலிங்கத்தரசனாகியசோடகங்கன், கப்பங் கட்டவில்லை; பல வருடங்களாய்த் தராமல் மறுத்து வருகிறான். * என்று கேள்வியுற்று, தன் சேனாநாயகனான கரு

*......திரைகளொழிய நின்றவரு
மூளர்கோவென்றருளுபொழுதிலே-(க. ப. காளிக்குக்கூளிகூறியது. பா.26)
கடகர் தந்திறைகொடுடைய வந்தரசர்
கழல் வணங்கினர்களிவருடன்
வடகலிங்கர்பதி யவனிரண்டுவிசை
வருகிலன்றிறைகொடெனலுமே. ஷை. பா. 27.
எளியனென்றிடினும் வலிய குன்றரணம்
இடிய நம்படைஞர் கடிதுசென்
றளியலம்புமத மலைகள் கொண்டணைமின்
அவனை யுங்கொணர்மி னெனலுமே- ஷை. பா. 29.

ஞாகரத்.தொண்டைமானை(யும் தன்மகன் விக்கிரமசோழனை)யும் அனுப்பிக் கலிங்கத்தையும் வென்று தன்னாட்டுடன் சேர்த்துக் கொண்டான். இந்நாடு இவன் கைவசப்பட்டதென்பதில் ஐயமேயில்லை. இவன் காலத்துத்தமிழ்ச்சாஸனம் ஒன்று சிம்மாசலத்தில் இருக்கிறது. கலிங்கம் ஜயித்த விஷயத்தைப் புகழ்ந்துதான் கலிங்கத்துப் பரணி பாடப்பட்டது.

பல வகையானும் பெருமையுற்று வாழ்ந்து வருநாளில், இவ்வரசன் தன் 14-வது ஆண்டில், 'திரிபுவனச் சக்ரவர்த்திகள்' என்னும் பட்டப்பெயர்தரித்தான். இதுமுதல் இராச்சியத்துக்கு வேண்டும் நன்மைகளைத் தேட முயன்றான். அதற்கு அங்குரார்ப்பணம்போல முதன்முதல் "சுங்கங்களைத்தவிர்" த்தான். இதனாலே ஜனங்கள் இவனை மிகவும் வாழ்த்தி "சுங்கந்தவிர்த்தசோழ" னென்று அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள். பின்பு இராச்சியமுழுதும் புதிதாக அளப்பித்து, ஆறிலொரு கடமையாக வரி யேற்படுத்தினான். குடிகட்கு உழுதொழிலுக் குபயோகப்படும்படி பல ஏரிகளையும் கட்டி, காடுகளை வெட்டிப் பட்டணங்களை யுண்டாக்கிக் கொடுத்தான். ஊர்கட்கழகாக, பல விஷ்ணுவாலயங்களும் சிவாலயங்களும் கட்டுவித்து, தன் தாய் வழியார் வழக்கத்தின்படியே, தானும் சிதம்பரத்தில், பேரம்பலத்தைப் பொன்வேய்ந்தான். இத்தொழிலால் இவன் "பேரம்பலம் பொன்வேய்ந்தசோழன்" என்னும் பெயர்பெற்றான்.

குலோத்துங்கன் சிறந்த அரசனாயிருந்ததுமன்றி சிறந்த கல்விமான். கற்றோர்க்கு உதாரன். இவன் காலத்திற்றான், இவனுடைய வேண்டுகோளின்மேல், சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடினார். இவன் காலத்திலேதான், விசிஷ்டாத் துவைத மதஸ்தாபகரான ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியரிருந்தார். ஆயின், இவ்வரசன், இவ்வாசாரியரிடத்து, ஒருசிறு தவறுதலால், அபசாரப்பட நேர்ந்தது. இவன் தனக்குத் தீங்குசெய்வானென்னும் பயத்தால் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியர், போசளராச்சியத்தில், தொண்டனூரிலே ஓடி ஒளிக்கவேண்டியதாயிற்று,

விக்கிரமசோழன்.

(கி. பி. 1118—)

|

குலோத்துங்கசோழன் II

|

இராஜராஜன் II

:

இராஜாதிராஜன் II

:

குலோத்துங்கன் III

திரிபுவனவீரதேவன்.

|

இராஜராஜன் III

|

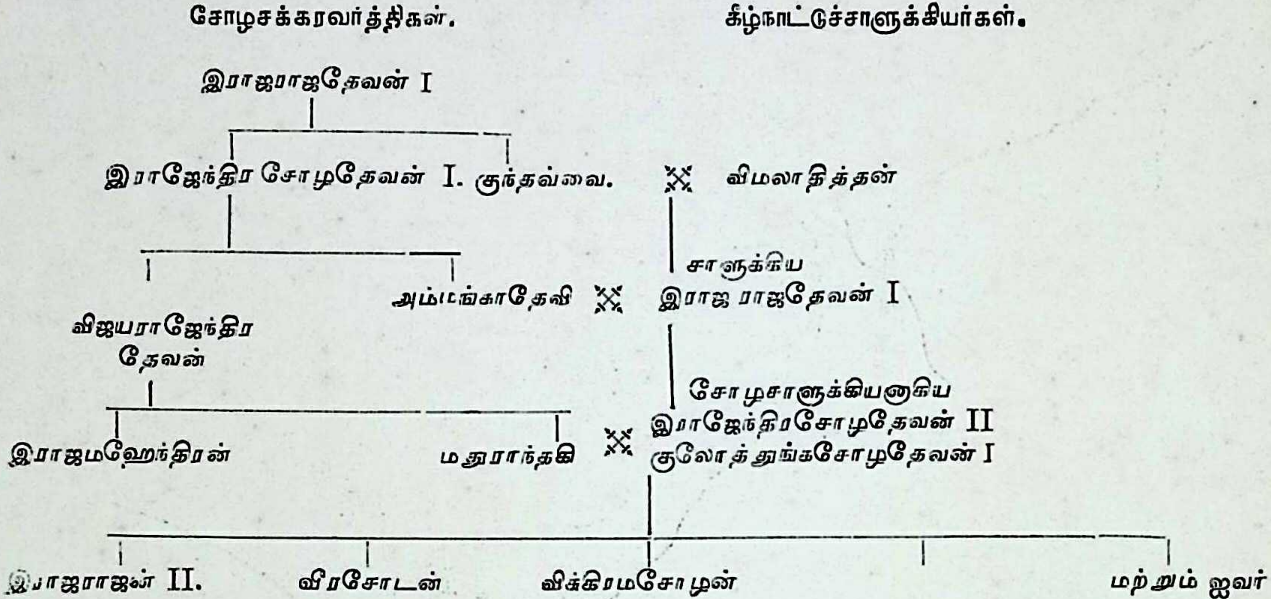
இராஜேந்திரசோழன் III

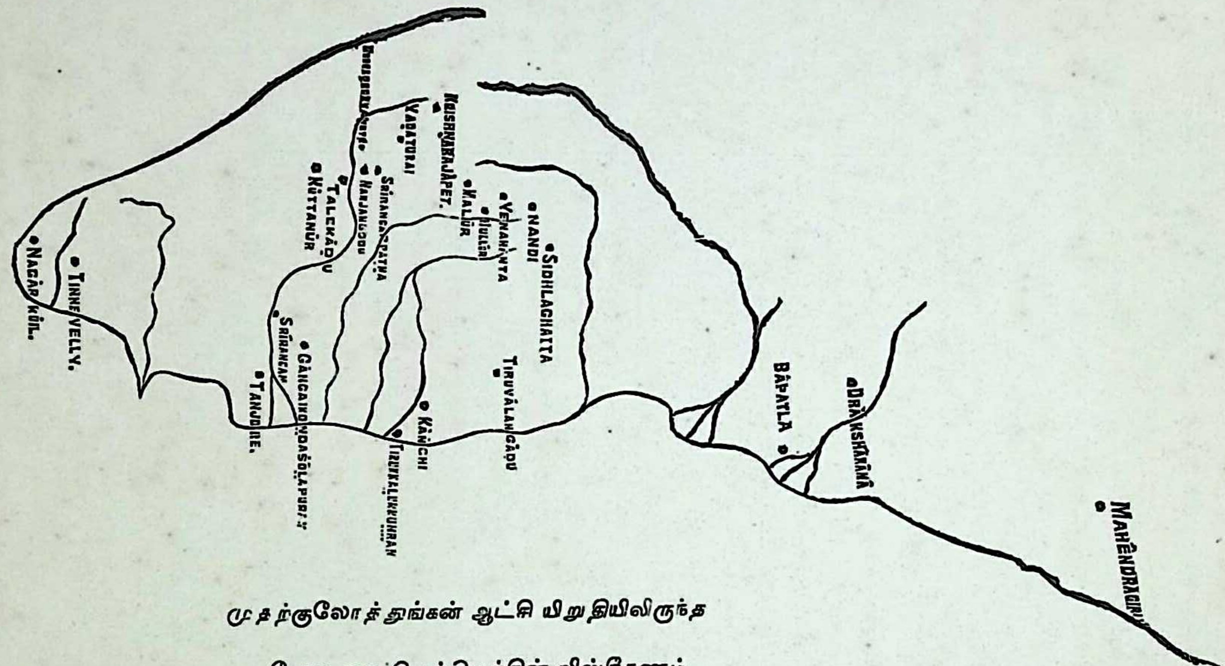
:

வீரசோழன்

|

வீரசம்பன்.

சோழசக்கரவர்த்திகள்.
கீழ்நாட்டுச்சாளுக்கியர்கள்.
இராஜராஜதேவன் I
இராஜேந்திர சோழதேவன் I.
குந்தவ்வை.
விமலாதித்தன்
அம்மங்காதேவி
சாளுக்கிய
இராஜ ராஜதேவன் I
விஜயராஜேந்திர
தேவன்
சோழசாளுக்கியனாகிய
இராஜேந்திரசோழதேவன் II
குலோத்துங்கசோழதேவன் I
இராஜமஹேந்திரன்
மதுராந்தகி
இராஜராஜன் II.
வீரசோடன்
விக்கிரமசோழன்
மற்றும் ஐவர்

முதற்குலோத்துங்கன் ஆட்சி யிறுதியிலிருந்த

சோழ ஏகாதிபத்தியத்தின் விஸ்தீரணம்.

இ-ள் உயர்வான முத்திநாட்டைச் சேர்வார் நமது பாதங்களைச் சேர்பவர்;சோரதவர் இழிவுபட்ட நாற்பிறப்பினும் பிறந்து துன்பத்தையே சேர்வாரென்று நீ நியமித்த பழமையாகிய நியதியைக்கடந்தவர்கள் உண்டோ? கச்சினுள்பாந்து பூரித்து முத்துவடங்களைத்தாங்கி அடங்காத அழகிய தனங்களையுடையமாதர்களுடைய பாந்தகண்ணாகிய பாணத்தினால்கெடாத அரிய வலியை உடையவனே!நிருமலனே! தாமரைப்பூவாகிய வாகனத்தையுடையாய்! எ-று.

வி-ரை. இதனாற் றிருவாக்கினுறுதி கூறப்பட்டது. கடந்தவர் எழுவாய்; உண்டோ பயனிலை. நாற்கதியாவன:—தேவகதி, மனுஷ்யகதி, திரியக்கதி, நரககதி என்பன. (உ0)

அறுசீர்க் கழிநெடில் விருத்தம்.

வாகன மாகம் பூத்த மாமல ராக வேகு
மேகனை யுணர்ந்தி லாமை யுணர்தலவ் விரண்டி னாலும்
வேகவெங் கதியும் வீடும் விளைதரு மென்று லெண்ணில்
போகனை யன்றி யாரே புவனகா ரணரா வாரே.

இ-ள். வாகனமானது ஆகாயத்திலுண்டான பெருமைபொருந்திய தாமரைப்பூவாக நடக்கும் அருகபரமனை அறியாமையும் அறிதலுமாகியஇவ்விருசெய்கையினாலும் கடுமையான வெப்பமுடைய இழிவானகதியும் முத்தியும் சீவனுக்குண்டாகும் என்று சாதுக்களாற் சொல்லப்பட்டால், அந்த சுகத்தையுடையவனையல்லாமல் எவர்கள் உலகத்திற்கு இன்பகாரணராவார்கள்? எ-று.

வி-ரை. இதனாலுலகத்திற் கின்பகாரணனிவனே யென்று கூறப்பட்டது. காரணராவார்- எழுவாய்; யார்- பயனிலை. (உக)

அறுசீர்க் கழிநெடில் விருத்தம்.

ஆவா ருனக்கு நானடிமை யென்னு வல்லே மெனவுயர்ந்து
போவா ரென்றே யெப்பொழுதும் பூவும் புனலுங் கொண்டேத்தி
யோவா திறைஞ்சு மென்னகத்தே யொருநாள் வந்தா லுலகாளுந்
தேவா திபனே திருமாலே நின்றன் பெருமை சிதைவாமே.

இ-ள். அடிமையாகுமவர் நினக்கு யான் அடிமையென்று சொல்லிக் கருமத்தைக்கெடுக்கும் வல்லமையுடையோமென்று முத்தியை யடைவாரென்றறிந்து, முக்காலத்தினும் மலர்களும்சலமும் கைக்கொண்டு பூசித்து துதித்து நீங்காமல் வணங்குகின்ற எனது மனத்திலே ஒருதினம் வந்திருந்தால்

*

உலகத்தைஆளுகின்ற தேவநாதனே! முத்திலக்ஷ்மியையுடைய அருகனே! உனது மேன்மையானது கெடுதியாமோ? எ- று.

வி- ரை. இதனால் பழிப்பதுபோல முத்திக்கு நாதனிவனென்பது கூறப்பட்டது. பெருமை- எழுவாய்; சிதைவாமோ- பயனிலை. (உக)

கட்டளைக் கலித்துறை.

சிதைக்குங் கதிப்பெயர் மாயச் சகடஞ் சிதைந்துசிந்த
வுதைக்குந் திருவடிப் போதிரண் டானற வுண்டுவண்டு
துதைக்கு மலருந் தளிருஞ் சுமந்திரு டேங்கிவையம்
புதைக்கும் பொழிற்பிண்டி யாயடி யேனைப் புரந்தருளே.

இ- ள். உயிர்களைக் கெடுக்காநின்ற நாற்கதியென்னும் பெயரையுடைய வினையாகிய பண்டியானது உடைந்து அழிய உதைத்த அழகிய பாதங்களாகிய தாமரைப்பூவிரண்டினாலும், தேனைப்புசித்து சுரும்பு நெருக்குகின்ற பூக்களையும் தளிரையும் தாங்கி இருளானது தாங்கப்பட்டு உலகத்தைக் கவிக்கும் பெருமைபொருந்திய அசோகினையுடையவனே! அடிமையான வென்னை ஆண்டருள்; எ-று.

வி- ரை. இதனால் தான் வேண்டும்பொருள் கூறப்பட்டது. நீ- எழுவாய்; அடியேனை- செயப்படுபொருள்; புரந்தருள்- பயனிலை. (உஉ)

அறுசீர்க் கழிநெடில் விருத்தம்.

புரந்தரரும் வானவரும் புகழ்ந்தடியேங் குற்றேவல் கொள்கென் றேத்தி, நிரந்தரம்வந் தனைசெய்ய விருந்தருளு மருந்தவரே நினைந்தோர்க்கெல்லாந், தரந்தரமன் றெனவொன்றும் பகராது தவிராத வளந்தநான்மை, வரந்தருமென் றுலகுரைப்ப தும்மையே வெம்மையெவன் மறந்த வாறே.

இ- ள். நூறிந்திரர்களும் நால்வகைத்தேவர்களும் குணங்களைப்பாடி அடிமையானவெங்களுடைய ஏவலை யேற்றுக் கொள்ளென்று துதித்து எப்பொழுதும் வணக்கஞ்செய்ய வீற்றிருக்கின்ற அரிய தவத்தையுடையவரே! நினைத்தவரெல்லாருக்கும் தகுதியுள்ளவரென்றும் தகுதியில்லவரென்றும் ஒன்றினையும் சொல்லாமல் நீங்காத அநந்தசதுட்டயமுளவாகமேன்மையைக் கொடுப்பானென்று சாத்திரங்களினால் சொல்லப்படுவது உம்மையானால் எங்களை மறந்தவிதம் என்ன? எ-று.

வி- ரை. இதனுல் வேண்டுவோர் வேண்டியது கொடுப்பவனிவனே யென்பது கூறப்பட்டது. நீர் மறந்தவிதம்-எழுவாய்; எவன் பயனிலை. உரு)

கலிவிருத்தம்.

மறங்கொ ணேமி விட்டெறிந்து மன்னர் சென்னி சோரியிற்
பிறங்க வென்ற வென்றியோ ரனேக பேரு லகெல்லா
மிறைஞ்ச வெங்கண் வல்வினைத் தெவ்வர் சிந்த வெந்துபே
றறங்கொணேமி கொண்டு வென்ற சோதி யெங்க ளாதியே.

இ- ள். பாவத்தைக் கொண்ட சக்கரத்தை வீசிஅரசர்களுடையசிரங்கள் இரத்தத்தினுல் விளங்கச்செயித்தவெற்றியையுடையோர் அநேகர்; உலகமெல்லாம்வணங்க கொடுமையானவலியையுடைய இருவினையாகிய பகைவர்கெடக் கருகிப்பெரிதாகிய தருமசக்கரத்தைத் தன்னிடத்திற்கொண்டு செயித்த சோதியானவர் எமது சுவாமி; எ- று.

வி- ரை. இதனுல் மித்தியா தெய்வம் பழிக்கப்பட்டது. ஆதியானவர்- எழுவாய்; சோதி- பயனிலை. (உச)

கலிநிலைத்துறை.

ஆதியே யாதி யின்றி யகிலமும் பரந்து நின்ற
சோதியே சோதி மூன்றி லெழுதரு சுடரே வான
வீதியே வீதி போரும் வெறிமலர்ப் பாகா வேத
மோதியே நின்னை யல்லாற் பிறரையென் னோது மாறே.

இ- ள். முதல்வனே! உனக்கொருமுதலில்லாமல் உலகமுழுதும்நிறைந்திருந்தஒளியே! பிரபாவலய மூன்றினுள் உதிக்கும் சூரியனே! ஆகாயமாகிய வீதியையுடையவனே! அவ்வாகாயவீதியில் செல்கின்றவாசனைபொருந்திய பூவாகிய யானைக்குப் பாகனே! வேதங்களைச்சொன்னவனே!உன்னையல்லாமல் அன்னியரை என்னகாரணம் சிலர் துதிக்கும் விதம்? எ-று.

வி-ரை. இதனுல் பிறதெய்வங்கள் துதித்தற்குத்தகுதியுடையனவல்லவென்பது கூறப்பட்டது. ஓதுமாறு- எழுவாய்; என்- பயனிலை. (உரு)

அம்மானை- ஆசிரியவிருத்தம்.

ஓத நெடுப்புவிபொன்றென நின்ற முதற்பொ ருளம்மானை
யொற்றை நெடுந்தரு பச்சுடர் நேமி யுயர்த்தவ னம்மானை

யேத முனிந்தியல் வேத மொழிந்த பரம்பர னம்மானை
யிந்திரர் தந்தொழில் வந்தெவ னன்பரை யேத்துத லம்மானை
காதமகன்றொரு காதமரை சென்று நிமிர்ந்தலர் தோடுதொறுங்
கான முரன்றறு கால்பரு குங்கமழ் சன்னிறை தண்மையினப்
போதக மல்லது போதக மேறவ தொன்றில னம்மானை
போதி லிவன்சர ணல்ல தெவஞ்சில போற்றுவ தம்மானை.

இ-ள் கடல்சூழ்ந்த நீண்ட உலகத்தார் ஒன்றென்று சொல்ல இருந்த ஆதியாகிய பொருளானவன்; ஒன்றாகிய மிகுந்த அறமாகிய ஒளியையுடைய சக்கரத்தைப் பிடித்தவன்; குற்றங்களைக் கெடுத்து நடக்கும் வேதங்களைச் சொன்ன சுவாமியானவன்; இந்திரர்களுடைய செய்கையானது, உலகத்தில்வந்து இந்த அருகனுடைய பக்தர்களை துதித்தல்; ஒருகாதம்பரந்து ஒன்றரைக்காதம் நீண்டு ஒன்றரைக்காதம் கனத்து மலர்ந்த,எல்ல விதழ்களிலும் இராகத்தைப்பாடி வண்டுகள் குடிக்கின்ற பரிமளிக்கும் தேனானது நிறைந்த,குளிர்ச்சிபொருந்திய தாமரைப் பூவினுடைய இடமல்லாமல் ஆனையேறுவது வேறொன்றில்லாதவன்; எப்பொழுதும் இவ்வருகனுடைய பாதங்களல்லாமல் என்னகாரணம் வேறானசில தெய்வங்களைத்துதிப்பது? அம்மானை. எ-று.

வி - ரை, அம்மானை யென்பதிரண்டு பெண்களருகனுடைய புகழைச் சொல்லி யம்மானையாடுங் கிரமம். இதனால் வேறு தெய்வமில்லையென்பது கூறப்பட்டது. போற்றுதல்—எழுவாய்; எவன் பயனிலை. (உசு)

எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

அம்மான முடிவிலா ஞானந் தன்று
ளளவிலாப் பொருண்முழுதும் பரந்து நின்ற
பெம்மானை யுலகளவு நிறைந்த சோதிப்
பெருமானை யறியாதே பெருமால் கொண்டிங்
கிம்மான மிலனாகித் தீயாய்க் காலா
யிருசுடரா யெறிபுனலாய் வானும் மற்று
மெம்மானெவ் வுயிர்களுமாய் நின்றா னென்றே
யியம்புவார் துணிவென்னே யிருந்த வாறே.

இ-ள். தேவாதிதேவனை, அநந்தஞானத்தினால் அளவில்லாத அறுவகைப் பொருளினும் பரவிய ஞானியை, முந்நூற்று நாற்பத்து மூன்று கயிற்

றளவும் பூரணையால் நிரம்பிய முச்சோதியையுடைய சுவாமியைக் கருத்த னென்றறியாதே, மிகுந்தமயக்கங்கொண்டு, இவ்வுலகத்தில் அளவுபட்ட இப் பூமியாகியும் அக்கினியாகியும் வாயுவாகியும் சூரியசந்திரராகியும் அலையை வீசாநின்ற நீராகியும் ஆகாயமாகியும் இவையல்லாமலும் எங்கள் கருத்தன் அப்பஞ்சபூதங்களைத் தேகமாகக்கொண்ட உயிர்களுமாகியும் இருந்தானென் றே சொல்லுவார்களுடைய நிச்சயம் என்னவிதம் இருந்தது. எ- று.

வி - ஷா. இதனால் மித்தியாதிருஷ்டிகள் சுவாமியினது நிலையுணராத வரொன்பது கூறப்பட்டது. துணிவிருந்தவாறு—எழுவாய்: என்னே—பய னிலை. (உஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

இருந்தாய் வேறே யரியணைமே லெல்லா வுலகுந் தொழவுலகை
யருந்தா வமிழா திருந்தாயென் றுரைபா நின்ற மறையானல்
விருந்தார் சுரும்பு கொப்பு ளிக்கும் லேரித் துவலை மாரியறாப்
பெருந்தா ளசோக மொன்றுடையா யாதோ வுண்மை பேசாயே.

இ - ள். வீற்றிருந்தாய், தனியே சிங்காதனத்தின்மேல், மூவலகும் வண ங்க: அவ்வுலகத்தை ஞானத்தாலுட்கொண்டு வெளிவிடாமல் அடக்கி யிருந் தாயென்று சொல்லாநின்றது வேதமானால், விருந்தாக வுண்கிற வண்டுகள் கொப்புளிக்கின்ற தேனினுடைய துளியாகிய மழை நீங்காத பெருத்த அடி யையுடைய அசோகமென்னும் ஒரு மரத்தை யுடையவனே! எதுவோ நிச்ச யம்? தெரியச்சொல்லுவாய்: எ - று.

வி- ஷா. இதனாலுலகதண்ணுங் கிரமம் மித்தியாதிருஷ்டிகளறியாதவரொ ன்பது கூறப்பட்டது. உண்மை—எழுவாய்: யாதோ—பயனிலை. நீ—எழு வாய்: பேசாய்- பயனிலை. மூவுலகமாவன: —சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதலம்.

வெண்பா.

பேசி லகண்டமுநின் போதிவின் பாலதவ்
வாசி லறிவுன் னகத்துநான் —மாசிகந்த
மெய்ஞ்ஞான வேந்தர்தொழ வீற்றிருந்தாய் நீயல்லா
லிஞ்ஞால முண்டார்மற் றியார்.

இ - ள். சொல்லுங்கால், எல்லாவுலகமும் உனது அனந்த ஞானத்தி னுள்ளடங்கியது: குற்றமில்லாத அவ்வனந்தஞானம் உனது உள்ளத்திலிரு ப்பதாகையால், குற்றத்தினின்றும் நீங்கிய நிச்சய ஞானத்தினையுடைய முனி

வர் வணங்க எழுந்தருளியிருந்தாய்! நீ யல்லாமல் இவ்வுலகத்தை விழுங்கின வர் வேறே யாவர்? எ - று.

வி - ரை. இதனால் அநந்த ஞானத்தையுடையவ னிவனே யென்பது கூறப்பட்டது. உண்டார்—எழுவாய்; மற்றியார்—பயனிலை. (உச)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

யாரே கால மூன்றுமுழு தெல்லா வுலகு முடனளந்தார்
நீரே பாத லுலகளந்த நெடுமா லென்ப துமையன்றே
காரே சிறந்த மலர்களுலிக் களிவண் டறைய நறவொழுகிப்
பாரேழ் கமழும் பூம்பிண்டி நிழலீ ரொருசொற் பகரீரே.

இ - ள். உம்மையன்றி யெவர், முக்காலத்திலும் அறுவகைப்பொருளை யும் உலகமெல்லாவற்றையும் ஒரு தன்மையாகப் பேரறிவினாலளந்தவர்? நீ ரானால் உலகத்தையளந்த நெடுமாலென்று சொல்லுதல் உம்மை யன்றே? கருமை யிருந்த பூக்கள்நெருங்கிச் செருக்கையுடைய சுரும்புகள் மோதத் தேனானது பெருகி எழுவகை யுலகமும் பரிமளியாநின்ற அழகிய அசோகி னுடைய நிழலையுடையீர்! அவரிவரென்றுஞ் சொல்லை யானறியும்படி சொல் லுவீர். எ - று.

வி - ரை. இதனால் நெடுமாலென்பவனு மிவனென்பதுகூறப்பட்டது. நிழலீர்—எழுவாய்; ஒரு சொல்லை—செயப்படுபொருள்; பகரீர்—பயனிலை.

எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

பகாலாங் குணக்கடல்சேர் முனிவர் சிந்தைப்
பாற்கடற்கண் வளர்ந்தபரந் தாமன் றன்னை
நிகரிலா வினைப்பகைவர் சிந்த வன்று
நெடுவிசும்பின் மூகடுருவி நிமிர்ந்த மாலை
மகரவா ருதிவலயத் துலக மேழும்
வந்திறைஞ்ச வருளாழி வலங்கொண் டேந்துஞ்
சிகாமா மணிநீல வண்ண வெற்றைத்
தேருநர் தாந்தம்மைத் தேரு தாரே.

இ - ள். சொல்லும்படியான நற்குணமாகிய சமுத்திரத்தைச் சேர்ந்த முனிவர்களுடைய மனமாகிய பாற்கடலிலே அமர்ந்திருக்கும் சித்தியாகிய இடத்தையுடையவனை, ஒப்பில்லாத வினைகளாகிய சத்துருக்கள் கெடும்படி கருமத்தைக் கெடுத்தவன்று நீண்ட ஆகாயத்தினுடைய உச்சியைக்கடந்து

வளர்ந்த பெருமையையுடையவனை, மகாமச்சம் பொருந்திய கடல் சூழ்ந்த வட்டத்தில் எழுவகை யுலகமும் ஆநந்தமடைந்துவணங்கத் தருமசக்கரத்தை வலது பக்கத்திற்கொண்டு தாங்குகின்ற சிகரத்தையுடைய பெருமைபொருந்திய அழகிய நீலநிறம் பொருந்திய மலையைக் கடவுளென்று தெளியாதவர் தங்களுடைய குணத்தைத் தெளியாதவர்கள்; எ - று.

வி - ரை. இதனால் அருகனைக் கடவுளென்று தெளியாதவர்கள் முத்தி பெருதவரென்பது கூறப்பட்டது. தேருதார்—எழுவாய்: தம்மை—செயப்படுபொருள்: தேருதாரே—பயனிலை. (ருக)

கலி விருத்தம்.

தேறினுர் தொழுந் நிர்த்தனை வேட்கைநோய்
ஆறி னானையெம் மச்சுதா நந்தனை
மாறி லாத மலர்மகள் காந்தனைக்
கூறி னார்வையங் கூறநின் றார்களே.

இ - ள். பரமாகமத்தைத் தெளிந்தவர்கள் வணங்குகின்ற அருகனை: இச்சையாகிய வியாதியானது தணிந்தவனை, எங்களுடைய கெடாத இன்பத்தை யுடையவனை, மாறுபாடில்லாத முத்திநாயகியினுடைய நாயகனைத் துதித்தவர்களே உலகத்தார் துதிக்க முத்தியினின்றவர்கள். எ - று.

வி - ரை. இதனலருகனைத் துதித்தவர் பெறும்பேறு கூறப்பட்டது. கூறினார்—எழுவாய்: கூற நின்றார்—பயனிலை. (ருஉ)

காப்பியக் கலித்துறை.

நின்றன நின்ற குணங்களி னின்றியல் பொருள்யாவுஞ்
சென்றன சென்ற குணங்களி னென்றனை திருமாலே
குன்றலி லின்ப வரம்பெற நின்றவர் கொண்டாரிலை
தொன்றல ரொன்றல் கருங்கதி சென்றிட ரூறுவாரே.

இ - ள். அழகிய பெருமையையுடையவனே! நித்தியமாய் நின்று முக்காலத்திலும் நடக்கின்ற அறுவகைப்பொருளும் நிச்சயநயங்களினு னித்தியமாயினவென்றும், விவகார நயத்தினு லனித்தியமாயினவென்றுஞ் சொன்னாய்;இதைக்கேடில்லாத பேரின்பமாகிய மேன்மையையடையநன்னெறியினின்றவர் உண்மை யென்றே கொண்டார்; பெருத்த நாற்கதியிற் சென்று துன்பத்தை யடைபவரிருமொழியு மொன்றுதலுக்குப் பொருந்தாதவராயினார்; எ-று.

வி - ரை. இதனால் திவ்வியதொனியினுடைய தன்மை கூறப்பட்டது. நின்றனர்-எழுவாய்; கொண்டார்—பயனிலை. (௩௩)

புயவகுப்பு.

உறவுலகயல ரெனவெடுத்தணு வொன்றிற்றற் கணைத்தளந்தியல்
ஒழிவில்பலதொழில் களுமுடித்திப லும்பெற்றி க்ரியைக்கியைந்தன
வயிர்பருகுபா சகனுவச்ரமெ னுஞ்செற்றப் படைக்கலந்தொடல்
ஒருவியகிலசக முழுதுமுற்பணி யும்பொற்பிற் சயத்துயர்ந்தன
விறல்கொளிருவினை யரசரைச்சுடர் வெண்கட்கத் தினிற்றடிந்தெழு
விரிபுடவிபுர படர்கெடக்ருபை பொன்சக்ரத் தினிற்புரந்தன
விழைகளபவள முகநவக்கொழு குஞ்சித்ரத் தொடைச்சுரும்பிவர்
வெறிகுலவுதெரி யலணிமுத்தமு னிக்கோப்பத் துமிக்கிலங்கின
மறனிலவுகயல் விழிகளாற்கலா நஞ்சித்தத் தினைக்கவர்ந்துறை
மகளிர்வனகல சமுலைகட்கு வருந்தொற்கத் தினைக்கடந்தன
மறுவில்கலைமதி நுதலிசித்திரெ னுஞ்சுத்தக் கொடிப்புணர்ந்தன
மலர்வெறியினள வறவுண்மிக்கெழு மின்பத்திற் றிளைத்தியைந்தன
*அறனிலடல்கெழு கமடனக்ரம சண்டத்துட் குறக்கனன்றெறி
பனலமடுபட யசனிவெற்பெனு மெனபத்மத் துணர்க்கமர்ந்தன
அகிலதலவா சர்கள்கவித்தநெ டுஞ்சத்ரத் திரயத்தசஞ்சல
னபரிமிதகுணா வரதிதித்தலை வன்கொற்றத் திருப்புயங்களே.

இ-ள். பொருந்த உலகத்தைமலர்போலத் தாங்கியும் பரமாணுவொன்றினால் அந்தக்கணைத்திற்றனே அவ்வுலகத்தையளந்தும் சாரித்திரம் நீங்காதபல்செய்கைகளும் செய்துமுடித்து மேன்மேலும் பேற்றினையுடையசெய்கைக்குப்பொருந்தின. சேர்க்கையுண்கின்ற மழுவும்வில்லும்வச்சிரமுமென்னும் கொல்லுமாயுதங்களை பிடித்தலினின்றும் நீங்கி எல்லாவுலகமும்எதிரினின்றவணங்குகின்ற அழகுடையசெயத்திலோங்கின. வலியைக்கொண்ட இருவினைகளாகிய மன்னவரை விளக்குகின்ற சுக்கிலத்தியானமான வாளினாற்கொன்ற எழுவகையாய்ப்பரந்தவுலகத்தில் பொருந்தியதுன்பங்கள் நீங்கக்கருணையாகி விளங்குகின்றசக்கரத்தினால் இரட்சித்தன. விரும்பப்படுகின்றசந்தனக்குழம்பையும் சேறுனது வழிந்து ஓடாநின்ற விசித்திரமான ஒழுங்காக வண்டுகள் ஒருங்கின்ற வாசனையானது விளங்குகின்ற மாலையையும் அழ

---

* "வளையம் புகாவெரி மாரிகளாயவ் வயிரியெய்த திரையம்பு காக்கடல் பூக்கடலாக" என்றார் திருநூற்றந்தாதியினும் (௩௪).

(அ) பாவகவ லகவலிசை யளவடியிற் றயலிற்
பாதமுச்சீர் நேரிசையெவ் வடியுமள வொத்த
லருநிலைமண் டிலமிடைச்சீர் குன்றலிணைக் குறளா
மாதிநடு வந்தமுறி னடிமறிமண் டிலவா
சிரியமூன் றடியொத்த றாழிசைநான் கடியாய்ச்
சீரிடையிற் குறைதலிடை மடக்கலீற் றயலின்
மருவடிநை வதுதுறைநான் கடியொத்தா ருதி
வளர்சீர்கள் பலவருத லாசிரிய விருத்தம்.

என்பது:—“பாவகவ .....நேரிசை” என்பது, அகவலோசையு மளவடியையு முடைத்தாய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் வருவது நேரிசை யாசிரியப்பா; “எவ்வடியு மளவொத்த லருநிலை மண்டிலம்” எ-து, எல்லாவடியுந்தம்முள் ளொத்துமுடிவது நிலைமண்டில வாசிரியப்பா; “இடைச்சீர்குன்றலிணைக் குறளாம்” எ-து இடையிடையே இருசீரடியானும் முச்சீரடியானும் வருவது, இணைக்குறளாசிரியப்பா; “ஆதி நடு வந்தமுறி னடிமறிமண்டில வாசிரியம்” எ-து, எல்லாவடியும் முதனடு விறுதியாக உச்சரித்தாலும் பொருள் ஒத்து முடிவது அடிமறி மண்டில வாசிரியப்பாவாம்; “மூன்றடியொத்தல் தாழிசை” எ-து, மூன்றடியுந் தம்முள்ளொத்து வருவது ஆசிரியத்தாழிசை; “நான்கடியாய்ச் சீரிடை குறைதலிடை.. மடக்கலீற்றயலின் மருவடி நைவது துறை” எ-து, நான்கடியா யிடையிடை சீர்குறைந்து மிடைமடக்கியு மீற்றயலடிகுறைந்தும் வருவது ஆசிரியத் துறை; “நான்கடியொத்தாருதி வளர்சீர்கள் பலவருத லாசிரியவிருத்தம்’ எ-து, நான்கடியுந் தம்மொள்ளொத்து அடிகடோறும் அறுசீர்முதலான சீரையுடைத்தாய்வருவது ஆசிரியவிருத்தம். இவற்றிற்கு உதாரணம்:—

“அணிமல ரசோகின் றளிர்நலங் கவற்றி
யரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீறடி
யம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி
யகன்ற வல்கு லந்நுண் மருங்கு
லரும்பிய கொங்கை யவ்வளை யமைத்தோ
ளவிர்மதி யனைய திருநுத லரிவை
யயில்வே லனுக்கி யம்பலைத் தமர்த்த
கருங்கய னெடுங்க ணோக்கமென்
றிருந்திய சிந்தையைத் திறைகொண் டனவே.”

இஃதீற்றயலடி முச்சீரான் வந்தமையால் நேரிசை யாசிரியப்பா.

"வேல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சார லாட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ
ளுயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே"

இஃது அளவடியாய் எல்லாவடியுந் தம்முள் ஒத்து வந்தமையால் நிலமண்டில ஆசிரியப்பா.

"நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்
சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீருஞ்
சாரா லாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே"

*"சிறியகட் பெறினே எமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
என்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
அம்பொடு வேலுழை வழியெல்லாம் தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவு நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
யருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ

* உரையாசிரியர், இதனைப் பதினேழடி யாசிரியமெனக் கொண்டு இதனுள் "ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் மூச்சீரான் வந்தன; மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியீறாகிய நான்கடியும் பதினைந்தாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன; இரண்டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன; ஏனைய நான்குசீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயக்காசிரியமாயிற்று" என்றார் (தொல் செய்யுளியல். "வெண்டளை விரவியும்" என்பதனுரை.) நச்சினார்க்கினியர் "இதனுள் "நரந்த நாறுந் தன்கையால்" எனவும் "அருநிறத் தியங்கிய வேலே" எனவும் தனித்துவந்தன; "பெரியகட் பெறினே" என்பது சொற்சீரடி. இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வரும் என்பர் பின்பு நூல்செய்த ஆசிரியர்" [யாப்பருங்கல விருத்திகாரர்] என்றனர். (தொல், செய், "இடையும் வரையார்" என்பதனுரை.)

யிரப்போர் கையுளும் போகிப் புரப்போர்
புன்கண் பாவை சோர வஞ்சொனுண் டோர்ச்சிப்
புலவர் நாவிற் சென்று வீழ்ந்தன்றவ
னருசிறத் தியங்கிய வேலே
யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
இனி, பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநரு மில்லைப்
பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
றீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே"

இவை இடையடிக ளொருசீரு மிருசீருங் குறைந்துவந்தமையா லிணைக்குற ளாசிரியப்பா.

"சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாறே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
வார லெனினே யானஞ் சுவலே
சார னாட நீவா லாறே"

இஃது எல்லாவடியும், முதனடுவிறுதியாக வுச்சரித்து, அடிமறிமண்டிலமா மாறு கண்டு கொள்க,

"கன்று குணிலாக் கனியுதிர்த்த மாயவ
னின்றுநம் மானுள் வருமே லவன்வாயிற்
கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ"
"பாம்பு கயிறாக் கடல்கடைந்த மாயவ
னீங்குநம் மானுள் வருமே லவன்வாயி
லாம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ"
"கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவ
னெல்லைநம் மானுள் வருமே லவன்வாயின்
முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ"

இவை மூன்றடியா யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கி வந்தமையால் ஆசிரியத்தாழிசை.

"வானுற நிமிர்ந்தனை வையக மளந்தனை
பான்மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை
நீனிற வண்ணனின் னிறைகழ றொழுதனம்"

இது தனியேவந்த ஆசிரியத்தாழிசை

கொன்றூர்ந் தமைந்த குருமுகத் தெழினிறக் குருதிக்
கோட்டின விருந்தாட் பெருங்கைக்
குன்றுமென வன்றுமெனக் குமுறு நின்றன
கொடுந்தொழில் வேழம்
வென்றூர்ந் தமைந்த விளங்கொளி யிளம்பிறை
துளங்குவா ளிலங்கெயிற் றழலுளைப் பருஉத்தா
ளதிரும் வானென வெதிரும்கூற்றெனச்
சுழலா நின்றன சுழிக்கண் யாளி
சென்றூர்ந் தமைந்த சிறுநுதி வள்ளுகிர்ப்
பொறியெருத் தெறுழ்வலி புலவுநா றழல்வாய்ப்
புனலாமெனக் கனலாமெனப் புகையா நின்றன புலிமா னேற்
என்றூங்கிவையிவை யியங்கவினெந்திறத் [றை
தினிவரல்வேண்டலந் தனிவரலெனத்தலை
விலக்கனிறுவரை மிவசயெறிகுறும்பிடை
யிதுவென்னெனவது நோனூர்காவிர
விடைக்சளவுளமது கற்றோது கற்பன்றே.

இது நான்கடியாய் முதலடியும் மூன்றாமடியும் பதினான்கு சீராய் ஏனையடி யிரண்டும் பதினாறுசீராய் இடையிடை குறைந்துவந்த வாசிரியத்துறை.

"இரங்கு குயின்முழவா வின்னிசையாழ் தேனு
வரங்க மணிபொழிலா வாடும்போலு மிளவேனி
லரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின்
மரங்கோன் மணந்தகன்றூர் நெஞ்சமென் செய்த திளவேனில்"

இது நான்கடியாய் இடையிடை குறைந் திடைமடக்காய்வந்த ஆசிரியத்துறை.

"கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லதரெம்முள்ளி வருதிராயி
னரையிருள் யாமத் தடுபுலி யேறஞ்சி யகன்று போக
நரையுரு மேறுநுங் கைவேலஞ்சு நும்மை
வரையர மங்கையர் வௌவுத லஞ்சுதும் வாரலையோ"

இது நான்கடியா யீற்றயலடி குறைந்துவந்த ஆசிரியத்துறை.

"இறைக்குமஞ்சிறைப்பறவைகள்"-இஃதறுசீர்க்கழி நெடிலடியான்வந்த ஆசிரிய விருத்தம்.

"கனிகொண்டலர்ந்த" இஃதெழுசீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம்.

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ரு]   பிலவங்க௵ ஆவணி௴.   [பகுதி-கo.

வீரத் தாய்மார்.

புண்ணிய பூமியாகிய இப் பரதகண்டம், முற்காலத்தே தனதான்யாதி சம்பத்துக்களுக்கு நிலைக்களமாயிருந்தது போலவே, வீரலக்ஷ்மி மகிழ்ந்து விளையாடற்குரிய களமாகவும் விளங்கியதென்பதற்கு எண்ணிறந்த உதாரணங்களுண்டு. இவ்விஷயம், இராமாயணம் பாரதாதி இதிகாசங்களாலும் பிறவற்றாலும் எளிதிலுணரப்படும். இவ்வாறு வீரச் செயல்கட்குப் பேர்போன பூமியாக நம்தேசம் விளங்கியதற்கு அநேக காரணங்கள் கூறலாம். ஆயினும், அவையெல்லாவற்றிலுஞ் சிறந்தகாரணமாகக் கூறத்தக்கது, அந்நாளில்தோன்றிய தாய்மாரது பெருமையேயாகும். தாய்மார்மட்டும் அறிவும் ஆற்றலுமுடையராய்த் தம்மக்களை நல்வழிகளிற் கவலையோடு பழக்கிவருவராயின் அம் மக்கட்கூட்டம் உலகத்தே பெருமையும் புகழும் பெற்று விளங்கத் தடையென்னை? முலைப்பாலோடு தீரமோ வீரமோ தியாகமோ கலந்து ஊட்டப்படுமாயின் அவை என்றும் அழியாத உயர்வுமுறுதியும் பெறுமென்பது திண்ணம். "இளமையிற் கல்வி சிலையிலெழுத்து" "தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடுமட்டும்" என்பவை முதுமொழிகளன்றோ. அத்தகைய தாய்மார்களையுடைய தேசங்களே உலகத்தார்கண்முன்னே உயர்ந்து தோன்றுவன. உதாரணமாக—ஜப்பான்தேசத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். சமீபத்தில் நடந்த "ருஷ்ய-ஜப்பானியப்" பெரும்போரிலே, ஜப்பானியர் உலகம் வியந்து புகழத்தக்க வெற்றியை அடைந்த விஷயம் நாம் அறியாததன்று. தேசவளவிலும் ஜனத்தொகையிலும் தம்மினும்மிகப்பெரிய

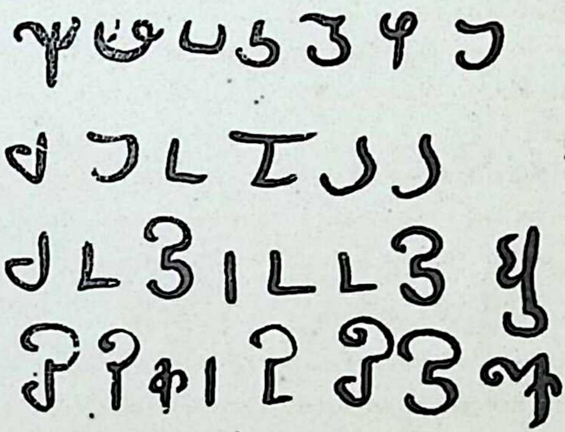
*

இரஷியருடன் எதிர்த்து ஜப்பானியர் வெற்றிபெற்றதற்கு, வேறு காரணங்களு முண்டாயினும், முக்கியமானது, அவர்கள் தாய்தந்தையரால் குழவிப்பருவமுதலே பெற்று வந்த வீரப்பயிற்சியே யன்றே. ஜப்பானியச்சிறுவன் கொஞ்சிப் பேசும்படி பெற்றவளால் முதலிற் கற்பிக்கப்படும்வார்த்தைகள்—தேசாபிமானமும் தியாகமுமாகும். அவனது விளையாட்டுப்பொருள்கள் யுத்தாயுதங்களின்போலிகள். அவனுக்குப்போதிக்கப்படும் முதற்பாடங்கள்—அவ்வாயுதங்களை உபயோகிக்கும் முறையும், நிரமும், தன்மறுப்பும், பிறவீரக்குணங்களுமே. அவன்சிறுவயதிற்கற்றுக்கொண்டவை, தன்னாட்டின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டு ஆத்மபரித்தியாகஞ் செய்வதே பெருங்கீர்த்தி யென்பதும், மானங்கெடவரின் மரணமே உத்தமமென்பதுமே. இத்தகையபயிற்சி சிறுபருவமுதலே நிகழ்ந்து வருமாயின், அந்த ஜனசமூகத்தை வெல்லவல்லவர் உலகில் யாவர்? ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாதன்றே. இவ்வுண்மையை அறிந்துநடத்தி, ஜப்பானாட்டின் சரித்திரத்தை உயர்வுபெற வைத்தவர், முக்கியமாக, அந்நாட்டுத் தாய்மார்களென்றே சொல்லவேண்டும். அத்தாயர் தம்மக்களைக் கூட்டங் கூட்டமாகத் தைரியங்கூறி போர்க்கனுப்பி வந்ததும், யுத்தகளத்தில் சிறிதுந்தளர்வின்றிப் போர்புரியவும், சமயம் நேரும்போது நாட்டின் பொருட்டு மகிழ்ச்சியுடன் உயிரைப் பரித்தியாகம் செய்யவும் கடிதமூலம் எழுதித் தம்மக்களை ஊக்கப்படுத்திவந்ததும் நாம்படித்துங் கேட்டு முள்ளனவேயாம். இன்னும், யுத்தகாலத்தில் ஜப்பானியத்தாய்மார்கள் காட்டிய தேசாபிமான வீரச் செயல்களை, அப்போது வெளிவந்த இரஷ்யோ-ஜப்பானிஸ் வார் என்னும் புத்தகத்தொகுதிகளிற் பரக்கக்காணலாம். இவ்வரலாறுகள் இக்காலத்தவரான நமக்கு அருமையுடையனவாகத் தோன்றினும், நமது பழையசரிதங்களை ஆராயின், நம்நாட்டிலும் அத்தகைய வீரத்தாயரையும் வீரமக்களையும் மிகுதியாகக் காணலாம். மேற்கூறிய உண்மைகளையெல்லாம் அறிந்து நடத்தவல்ல தாய்மார்களாகவே முற்காலத்து மகளிர் இந்நாட்டில் விளங்கினர் என்பதற்கு வடநூல்களிலும் தமிழ்நூல்களிலும் அநேக மேற்கோள்கள் உள்ளன. அவற்றில் வடமொழியிலுள்ள விசேடங்கள் மிகுதியாக அறிஞர்வாய்க் கேட்கக்கூடுமாதலின், செந்தமிழபிமானிகட்கு மகிழ்ச்சி

ச்செய்யத்தொடங்கவேண்டும். பின் முறையே, ஆகாரத்தைக் குறைத்துவந்து காலாந்தரத்தில் பாலைமட்டும் உட்கொண்டு அதையுநீக்கி தண்ணீரருந்தியபின் அதையுந்நீத்து சுத்தோபவாசமாய் மரணசம்சைபயம், சிநேகவாசனைகளின் ஸ்மரணை, கர்மம் என்பனவைகளில் ஞாபகமற்று தேகத்தியாஜ்யம் செய்யவேண்டும் என்று ஜினேந்திரர்கள் கூறுப.

மேற்கூறியவாறு, சல்லேகனம்செய்து தேகநிவாரணமடைந்தவர்களிருந்தவிடத்தில் எடுப்பிக்கும் எவ்வகை ஞாபகசின்னத்துக்கும் நிசிதிகை என்று பெயர். இவை கட்டிடமாயேனும், வெறும் கல்வெட்டுச் சாஸனமாயேனு மிருக்கலாம்.

சாஸனத்தின் படம்.

1. ஐப்பத்தேழன—
2. சனந்நோற்ற
3. சந்திரநந்தி ஆ—
4. சிரிகர் நிசீதிகை.

து. அ. கோபிநாதராவ்,
திருவல்லிக்கேணி.

உ

கடவுள் துணை.

இயன்மொழிவாழ்த்து.

ஸ்ரீமாந்-பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களை, பின்னத்தூர் ஸ்ரீமத்:
அ. நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் சங்கத்தின் ஆருவது
வருஷோற்சவ காலத்தில் பாடியது.

நசைஇய யாணர் நன்வா யாகலி
னிசைவி ளேன்று ளெங்கி னேற்றை
யிருப்பை யார்கழ னறவி முனைஇ
முயற்றின் மொசித்த முரிவாய்ப் புற்றங்
காழுறக் கெண்டிக் கைக்கொடு தந்த
வியன் மூதா யிருனெய் வறைய
லசைமகி ழாடூஉ வாயிழை கொண்மோ
மகப்பெறு மகட்டிற் றகைக்கற் பால
னோய்மருங்கு கடியார் றமவெனத் தரீஇக்
கருநனை நொச்சி விரிபிலை யன்ன
மென்கான் மஞ்ஞை நரக்கொடு நன்கன
மாமா நன்பா லவைப்புறு பைஞ்சினை
தேக்கடை யேந்துபு மீக்கே ழுவகையிற்
சுரிகையிற் சிதைத்துச் சூழ்குப் பட்டி
பமல்லே பரிசி பறையுரற் குறீஇய
ரகன்குழா யமைவா யந்தேன் வாக்கியிட்
டெலம்பெரி வெந்த வகைஇத்த னெக்கல்
கலங்கனர்ப் பசிநோய் கடிதந்த நிறாடங்
குன்றக நாடன் மன்றன் முல்லைப்
பைந்தா ரன்னல் பான்பசிப் பகைஞ
னிண்டித் துறைபதி பாண்டித் துரையெனு
மாவண் டோன்றன் மருங்குவாழ் வனர்தா

மல்கிய வற்கடத் தங்க மருகினு
மொல்கினும் வான்கரந் துருக ணீடினுஞ்
செருத்தற் றீம்பால் பகுட்டுறக் கொளூஉங்
கணைக்கா னவ்வியின் காமர் மறியெனத்
தளர்வறி கல்லார் வளனுறு சிறப்பின்
வாழ்வுற வைத்த மாஅன் மருகன்
சூழ்கழன் மன்னர் பெருமா னுங்கவன்
மெய்பெறு மரபின் வாழிய
வையை யெக்கர் மணலினும் பலவே.

திணை - பாடாண்டிணை. துறை - இயன்மொழி.

௨

புத்தகக் குறிப்பு.

---

1. விசுவநாதம்:— இப்பெயர்கொண்ட நூலொன்று எமக்கனுப்பப்பட்டுச் சிலகாலமாயினும், சமீபத்திலேயே யாம் அதனைப் பார்த்து இக் "குறிப்பு" எழுதும்படி நேர்ந்தமைக்கு வியசனிக்கின்றேன். இந்நூல் தஞ்சைத் "தமிழகம்" என்னும் அரியபத்திரிகையில், புத்தகரூபமாக வெளிவந்தசெய்தி பலரும் அறிந்திருத்தல் கூடும். அவ்வாறு வெளிவரும்போதே, இந்நூலின் வாக்கும் போக்கும் பெரிதும் சுவைதந்து நின்றமையால், அதன் முழுவுருவத்தையும் காண அவாவியதுண்டு. இப்போது, அந்நூன்முழுதும் செவ்விதின் வெளியிடப்பட்டிருப்பது எம்மைப் மகிழ்வுறுத்தியதுபோலவே, பலர்க்கும்மகிழ்ச்சி விளைத்திருக்குமென்பது திண்ணம். இந்நூல் மதுரையிற் சீருஞ்சிறப்பும் பொருந்த ஆட்சிபுரிந்த நாயகவரசரில் முதல்வராகிய விசுவநாதநாயகருடைய அரிய சரிதத்தை, நாடகப்போக்கில் வைத்து நன்கு விளக்குவது. இல்லோன்தலைவனாக இல்லதுபுனைந்து கூறும் ஏனையசிலவற்றைப் போலாது, உள்ளோன்தலைவனாக உள்ளதும் இல்லதும்கொண்டு படிப்போர்க்கு ஆனந்தம் தருகின்றது. காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ-சுந்தரம் பிள்ளையவர்களது "மனோன்மணியம்" போல இந்நாடகநூலும் செய்யுள்வடிவில் அமைக்கப்பட்டதாம். இதனாசிரியர், இந்நூலை அகவற்பாவில்வைத்துக் கூறிச்செல்லும் திறமை,

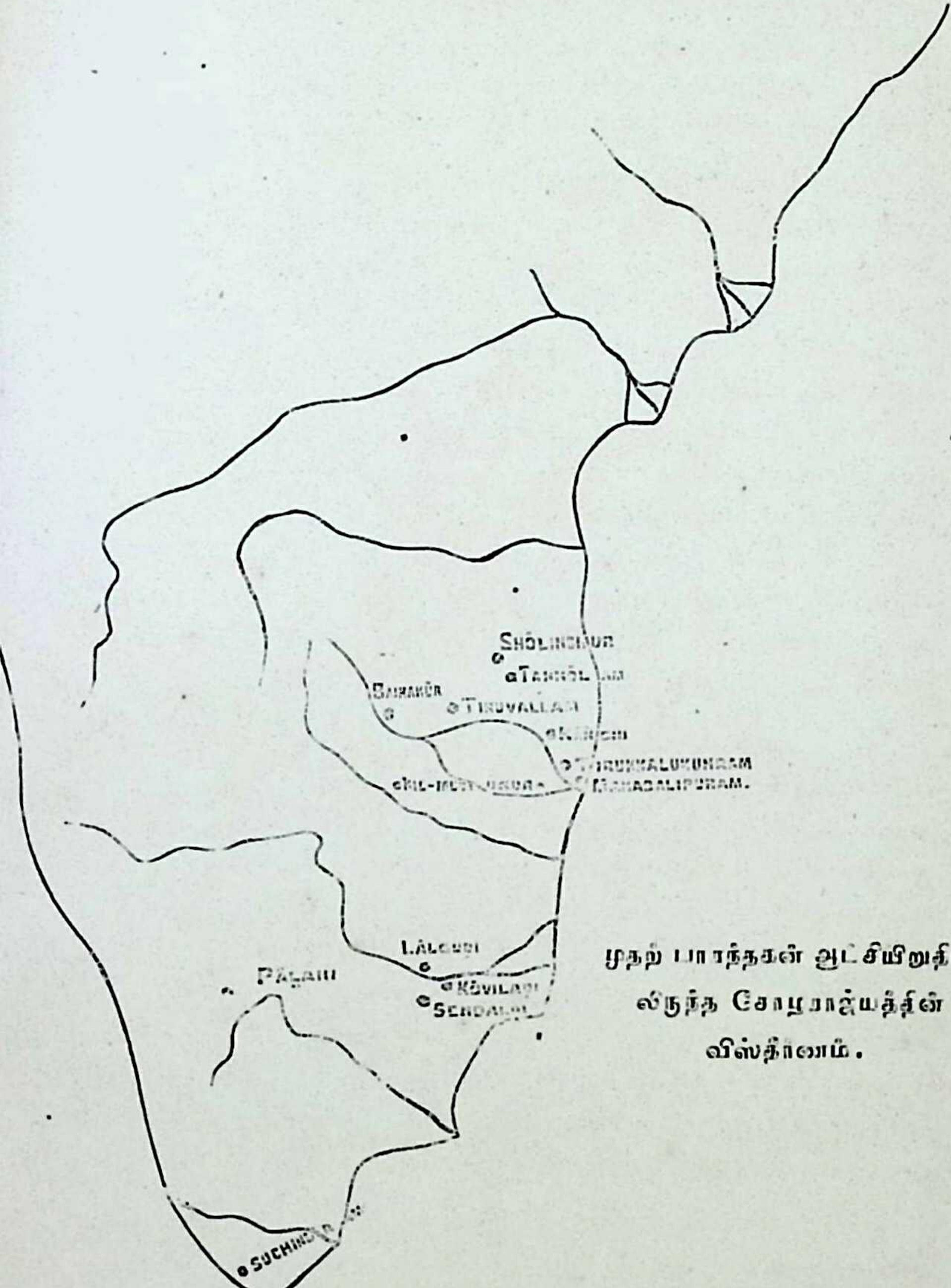
அறிஞர்க்கெல்லாம் அகமகிழ்ச்சி விளைக்கத்தக்கதென்பது திண்ணம். இவர்பாடல்கள், ஒழுகிய ஓசையும் விழுமியபொருளுங்கொண்டு சிறக்கின்றன. இத்தகைய நூலை உபகரித்தவர் தஞ்சை. ஸ்ரீமத்-C.S.முத்துசாமி ஐயரவர்கள். இதன் விலை ரூபா ஒன்று.

2. ஆரியர் சத்தியவேதம்:—1898ம்-வருடத்தில் கோயம்புத்தூர் ஸ்ரீமத். S. P. நரசிம்மலு நாயுடு அவர்கள் எழுதி வெளியிட்டதன் இரண்டாம் பதிப்பாகும் இது. இந்நூல், தமிழ்வாலிபர்கட்கு உபயோகமாம்படி, ஆரியமக்களது சநாதனதர்மத்தை விளக்குவது. கடவுள்வணக்கம், பிரபஞ்சசிருஷ்டிவிவரம் முதலிய பல அரியவிஷயங்களை, வேதம் உபநிஷத் முதலிய பிரமாணவாயிலாக உணர்த்துவது. பிரசித்தமதங்களாகிய துவைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் சமயங்களின் கொள்கைகள் வினாவிடைரூபமாக இதில் அமைந்திருத்தல் பலர்க்கும் உபயோகமாகும். இவ்விரண்டாம்பதிப்பு நல்லகாகிதத்தில் சிறக்க அச்சிடப்பட்டும், நூன்முகம் விரிவாயெழுதப்பட்டும், நாயுடுஅவர்கள் பட்டத்துடனும் பல பெரியோர்கள் அபிப்பிராயங்களுடனும் நல்ல கட்டடங்கொண்டு விளங்குகிறது. இதன்விலை ரூ. 1—12—0.

3. பலிஜவாருபுராணம்:—இந்நூல், நம் தமிழ்நாட்டிலும் அதன் வடக்கிலுமுள்ள நாயகர்கள் என்னும் தெலுங்கு ஜாதிவாரது வரலாறுகளை விளக்குவது. இம் மதுரைமாநகராண்ட நாயக்க அரசர்கள் இப்பலிஜவாருக் கூட்டத்தினரே யென்பர். இவர்களெல்லாம், முற்காலத்தே சந்திரவம்ச க்ஷத்திரியரென்றும், ஆந்திரகுலத்தவரென்றும், எண்ணிறந்த மேற்கோள்களால் இந்நூலில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. இந்நூல், ஐந்துகாண்டமுடையது. இவற்றில் பழைய அரசர்கள் சரிதையெல்லாம் ஏறக்குறைய வெளியிடப் பட்டிருத்தலோடு, முக்கியமாக நாயக ஆந்திரராஜாக்கள் வைபவமெல்லாம் நன்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தமிழில், இதுவரை இம்மாதிரி சரித்திரநூல்கள் அதிகமாக வெளிவந்ததில்லை எனலாம்.

நாயுடு அவர்கள் அனுப்பிய வேறு இரண்டு நூல்களைப்பற்றி அடுத்த பகுதியில் குறிப்பு எழுதப்படும்.

பத்திராசிரியர்.

முதற் பராந்தகன் ஆட்சியிறுதியி
லிருந்த சோழராஜ்யத்தின்
விஸ்தீரணம்.

தரும்படி, தென்மொழியில் அன்னோரைப் பற்றியுள்ள விசேடங்களை மட்டும் இங்கேகூறுவோம்.

தமிழ் மொழியிலுள்ள புராதன நூல்களாகிய புறநானூறு முதலியவற்றில் வீரச்சுவையே ஏனைய சுவைகளினும் மிகுதியாகக் காணப்படும். அவ்வீரம்பற்றி நிகழ்ந்த அற்புதச் செயல்களை யெல்லாம் கூறுதற்கு இஃது இடமன்று. ஆயினும், அக்காலத்தே தாய்மார்களால் சிறந்த வீரர்கள் எவ்வாறு சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள் என்பது மட்டில் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வீரத்தாயர்க்கிருந்ததாக நூல்களிற் காணப்படும் குணவிசேடங்களை நோக்கும்போது, உலக சரித்திரத்திலேயே இத்தகைய பெருமை காண்டற்கரிது என்று தோன்றுமென்பதில் ஐயமில்லை. தமிழ் நாட்டில் முற்காலமுதலே இவ்வீரப்பெண்டிர்களது பெருமையைப் புகழ்ந்து வந்த வழக்கமும் இருந்தது. புறப்பொருட்டுறைகளில் இது "மூதின் முல்லை" என்று கூறப்படும். அஃதாவது,

" அடல்வே லாடவர்க் கன்றியு மவ்வில்
மடவான் மகளிர்க்கு மறமிகுத் தன்று."

"கொல்லும் வேலினையுடைய வீரர்க்கல்லது அந்தமறக்குடியில் மடப்பத்தினையுடைய அரிவைமார்க்கும் சினத்தைச் சிறப்பித்தது." எனக்காண்க. இவ்வீரப்பெண்டிர் செய்கைகளாகத் தமிழ்நூல்களிற் கண்ட பாடல்கள் முழுதும் நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த பெண்டிர்களாலேயே பாடப்பட்டிருத்தல் வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது. "—பொன் முடியார்" என்னும் பெண்புலவர், தாய் தந்தை அரசன் மகன் முதலியவர்க்குரிய கடமைகள் இன்னவென்பதை அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.

"ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவாள் அருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே" (புறம்-நகஉ)

இப்பாட்டால் அக்காலத்து வீரத்தாயரது மனநிலை இத்தகையதென்பது தெளியப்படும். "என்றலைக்கடனே" என்பதனால், பொன்

முடியார் தம்மையே தாயாகக் கூறுதல் காண்க. பொருள் வெளிப் படை. இதுபோலவே, தகடூர்யாத்திரை என்னும் பழைய நூலினுள்ள பாட்டொன்று வருமாறு:—

"தருமமும் ஈதேயாந் தானமும் ஈதாம்
கருமமும் காணுங்கால் ஈதாம்—செருமுனையிற்
கோள்வாண் மறவர் தலைதுமிப்ப என்மகன்
வாள்வாய் முயங்கப் பெறின்." (புறத்திரட்டு.)

இப்பாட்டில், தாயொருத்தி 'தன்மகன் யுத்தகளத்தே சாகப் பெற்றால், அதுவே தர்மமும் தானமுங் கர்மமுமாகும்' என்றுகூறிய அற்புதவிஷயம் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. தன் மகன் யுத்தத்தே மடிதல், தன் நாட்டின் க்ஷேமங் கருதியேயன்றித் தன்னலங்கருதியதன்றாதலால், அச்செயலினும் சிறந்ததர்மமும் தியாகமும் கர்மமும் பிறவில்லை என்பது கருத்து. எவ்வளவுயர்வும் பெருமையும் கொண்டசிந்தை முற்காலத்துப்பெண்டிர்கட்கு இருந்ததென்பது இப் பாட்டை நோக்குவார்க்கு விளங்கும். இனி, மற்றொரு வீரத்தாயைப் பற்றிப் பூங்கணுத்திரை என்னும் பெண்புலவர் பின்வருமாறு புகழ்கின்றார்.

"மீனுண் கொக்கின் றூவி யன்ன
வானரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்
களிறெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை
யீன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்
நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து
வான்பெயத் தூங்கிய சிதரினும் பலவே" (புறம்-உஎஎ)

இதன் கருத்து:—கொக்கின் இறகுபோல நரைத்த கூந்தலையுடைய முதியவள் தன்புதல்வன் போரிலே யானையை வீழ்த்திக்கொன்று தானும் மடிந்தானென்னுஞ் செய்திகேட்டு, தான் அவனைப் பெற்றபோது அடைந்த மகிழ்ச்சியினும் அதிகமகிழ்ச்சியை அடைந்தான்—என்பது. இதனால், அக்காலத்தே, வீரத்தாயரான பெண்டிர் தாம்புதல்வரைப் பெறுவது, ஓர் அற்புதவீரச் செயலையேனும் அவரிடம் கண்டு மகிழ்தற்கே என்று கருதினவரென்பதும், அவர் வீரச்சாவில் அப்பெண்டிர்க்கு மனமகிழ்ச்சியேயன்றித் துக்கமில்லையென்பதும் நன்கு விளங்கும். இப்பாட்டில், தாய் கண்ட அற்புத

வீரச்செயல் தன் சிறுவன் ஒருபெருங்களிற்றைக் குத்திக்கொன்றது. "வானரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்" என்பதனால், நெடுங்காலத்திற்குப்பின் ஒரே புத்திரனைப்பெற்றவள் என்பதுபெறப்படும். "தன் புத்திரன் மூடனாகவே பூர்ணாயுளுடன் இருந்தாற்போதும்" என்று கருதும் இக்காலத்துப் பெண்டிரியல்பும் மேற்குறித்த வீரத்தாயர் இயல்பும் எவ்வளவு விரோதங்கொண்டுள்ளன! இனி, மற்றொருபாடல் பெரிதும் உருக்கங்காட்டி நிற்கின்றது. வீரத்தாய் ஒருத்தி தன் ஏகபுத்திரனையே போர்க்கு அனுப்புகின்ற மாட்சியை, ஒக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் பெண்புலவர் வியந்தும் இரங்கியும் அடியில் வருமாறு கூறுகிறார்.

"கெடுக சிந்தை: கடிதிவள் துணிவே:
மூதிற் பெண்டி ராதல் தகுமே.
மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை
யானை எறிந்து களத்து ஒழிந்தனனே;
நெருநல் உற்ற செருவிற் கிவள் கொழுநன்
பொருநரை விலங்கி ஆண்டுப்பட் டனனே;
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிதுவிரித்து உடீஇ
பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமக னல்லது இல்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே." (புறம் ௨௭௯)

இதன் கருத்து—(ஒருதாய்) முன்பு அவள் தகப்பன் யுத்தகளத்தில் யானையையெறிந்து இறந்துபோயிருப்பவும், சமீபத்தில் நடந்தபோரில் தன் புருஷன் எதிரிகளைக்கொன்று தானும் மடிந்துபோயிருப்பவும் இவற்றிற்காக மனத்தளர்வின்றி, எதிரிகளின் யுத்தப்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சிமிகுந்து, தன் சிறுவனுக்கு ஆடையணிவித்து அவன் குடுமியை எண்ணெயிட்டுச் சிவிமுடித்து, தான் ஓரேபுத்திரனை உடையளாயிருந்தும் சிறிதும் மனங்கவலாது, போர்க்களநோக்கிச் செல்க என்று அவனை அனுப்புகின்றாள். இச்செய்கையைக்கண்ட என் மனம் கெடுவதாக. இவள் துணிவு அஞ்சத்தக்கதாம், பழையவீரக்குடியிற் பிறந்தவளென்பது இவட்குத் தகும்"—என்பது. என்ன வீரம்! இதனினும் ஆச்சரியகரமான

செய்தி கேட்டதுண்டோ. இதுபோலவே, வெண்பாமாலையுடையாரும்,

* “வந்த படைநோனாள் வாயின் முலைபறித்து
வெந்திற லெஃக மிறைக்கொளீஇ—முந்தை
முதல்வர்கற் றான்காட்டி மூதில் மடவாள்
புதல்வனைச் செல்கென்றாள் போர்க்கு”

† “கன்னின்றா னெந்தை கணவன் களப்பட்டான்
முன்னின்று மொய்யவிந்தா ரென்னையர்—பின்னின்று
கைபோய்க் கணையுதைப்பக் காவலன் பின்னோடி
எய்போற் கிடந்தானென் னேறு”

என்று கூறுதல் காண்க. இனி, மற்றொருபாடல் மேற்கூறியதினும் மிக்க வீரத்தன்மையைக் குறிப்பதென்னலாம்: இதுவும், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்னும் பெண்புலவர் பாடியதேயாம்.

“நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயின் உண்டவென்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினந்து
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயர்த்துச்
செங்களந் துழாவுவோள் சிதைந்துவே றாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே” (புறம்-உஎஅ)

---

* இதன் பொருள்—தங்கள்மேல் எதிர்த்துவந்த சேனையைக்கண்டு பொருதவளாய், பிள்ளை வாயிலுள்ள முலையைவாங்கி, கொடிய வலிதங்கிய வேலாயுதத்தை, முன்பு பகைவரைக் குத்திவளைந்த வளைவுகளைநீக்கி, தன் முன்னோர்களது நடுகல்லைத் தான் அவனுக்குக் காட்டி, பழைய மறக்குடிப் பெண்ணானவள், தன் மகனைப் போர்க்குச் செல்க என்றாள் என்பது.

† இதன் பொருள்—கல்லிலே பொருந்திநின்றான் என் தகப்பன்; என் கணவன் போர்க்களத்திலேபட்டான்; பகைவர் முன்புநின்று எதிர்த்து யுத்தத்திலே விழுந்தார் என் தமையன்மார்; தன்சேனை அழியவும் தான் அழியாமல் பின்னே நின்று, தன்கைசென்று அம்பைச்செலுத்தப் பகையரசன் மேலேபாய்ந்து, பின் முள்ளம்பன்றிபோலப் பட்டுக்கிடந்தான் என்னுடைய புதல்வன்—என்பது.

இதன் கருத்து—வயதுமுதிர்ந்த ஒருதாய் தன் சிறுவன் யுத்தத்தில் வலியழிந்து புறங்கொடுத்தோடினன் என்று பலர் சொல்லக் கேட்டு, 'அவ்வாறு அவன் போரிற் புறங்கொடுத்தோடினவனாயின் அவன் பாலுண்டு வளர்தற்குக் காரணமாயிருந்த என் முலைகளை அறுத்திடுவேன்' என்று, வாளைக்கையிற்கொண்டு போர்க்களம்புகுந்து, வீழ்ந்துகிடக்கும் பிணங்களைப் புரட்டித் தேடிவருபவள், இருதுண்டமாகக்கிடந்த தன் மகனுடலைக்கண்டு, அவனைப்பெற்றபோதடைந்த மகிழ்ச்சியினும் அதிக மகிழ்ச்சியடைந்தாள்—என்பது. இப்பாட்டில் கூறப்பட்டதை நோக்கும்போது, இத்தகைய வீரத்தாய்மார் உலகத்திலேயே அரியர் என்று தோன்றுமென்பதில் ஐயமில்லை. இவ்வாறே, ஔவையாரும்,

"கடல்கிளர்ந் தன்ன (த)கடூர் நாப்பண்
வேந்துவாய் மடித்து வேறலைப் பெயரித்
தோறுகைத் தெழுதரும் தூர்ந்தெறி ஞாட்பின்
வருபடை போழ்ந்து வாய்ப்படை விலங்கி
இடைப்படை யழுவத்துச் சிதைந்துவே றாகிய
சிறப்புடை யாளன் மாண்புகண் டருளி
வாடுமுலை யூறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே." (புறம்.உகரு)

இப்பாட்டிலே, தகடூரில், எதிர்த்தபகைவர் சேனையின் ஊடே வீழ்ந்து அவரை வெட்டிக் கொண்டே சென்று, அச்சேனைநடுவில் தானும் வெட்டுண்டு இருதுண்டமாகக்கிடந்த தன் புத்திரனது மாட்சியைக் கண்டு அகங்குளிர்தலால், அவனைப்பெற்ற வயதுமுதிர்ந்த தாய்க்கு முலையூறிப் பால்சுரந்தது என அழகுபெறக் கூறியிருத்தல் படித்து மகிழத்தக்கது. இன்னும், புறத்திரட்டிலே தகடூர் யாத்திரைப்பாடல்களாகக் கண்டவை தம்வீரப்புதல்வர் செயலைக் கண்டு தாயர் கூறியனவாகவே அமைந்தொளிர்கின்றன.

"எற்கண் டறிகோ எற்கண் டறிகோ
என்மக னாதல் எற்கண் டறிகோ
கண்ணே கணைமூழ் கினவே தலையின்
வண்ண மாலையும் வாளிவிடக் குறைந்தன

வாயே, பொருநனைப் பகழி மூழ்கலிற் புலால்வழிந்து
ஆவ நாழிகை அம்புசெறித் தற்றே
நெஞ்சே வெஞ்சாங் கடந்தன குறங்கே
நிறங்காந்து பலசர நிரைத்தன அதனால்
அவிழ்பூ அம்பனைக் கிடந்த காளை
கவிழ்பூங் கழற்றின் காய்போன் றனனே."

"இத்தகடூர் யாத்திரை, தூக்கத்துப் பெயர்ந்த நெடுங்கோளன் தாய் இறந்துபட்ட தலைப்பெயனிலை" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (தொல், புறத்திணையியல், சூத்-உச.)

"குர்ங்கு மேனித் திரக்குமுகச் செதுமுலை
கரைமூ தாட்டி வினவுதி யாயின்
நும்மகன் சொல்லோ அறியேன் இம்மகன்
கொற்ற வெண்குடை மன்னர்க்கு உதவிச்
செஞ்சோற் றருங்கடன் வெஞ்சமத் தாற்றி
களிறுதலை மடுத்து மாகா ணிட்டிப்
பிளிறுகுரன் முரச மெத்தனை யாக
பருந்தின் செருநிழற் பந்த ராக
அழிபிணக் குன்றே வேலி யாக
கழுகுணக் கிடந்த காளை நும்
மகன்கொலோ யானறி யேனிம் மகனே."

"வாழிய தடிய வாழிய தடிய
என்மகன், ஆர்த்தெறிந் தனனோ எறிந்தார்த் தனனோ
ஆர்த்து மெறியான் எறிந்து மமரான்
கையது வேலே காலது கழலே
மெய்யது சினமே மேற்சென் றனனே
வேந்த ரெல்லாந் தன்னொக் கினரே
நோக்கி னொக்கா முதுவலன் முக்கி
தழிஇத் தாமெனத் தன்றுணை
கழித்தா னொள்வாள் வீழ்ந்தன களிறே."

இனி, புறநானூற்றில், ஒருவன், காவற்பெண்டு என்னும் பெண் புலவரை நோக்கி 'நும் மகன் யாண்டுளான்' என்று கேட்ப, அதற்கு அவர் கூறிய அழகிய பாடல் பின்வருவது.—

" சிற்றில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
யாண்டுள னேவென வினவுதி; என்மகன்
யாண்டுள னாயினும் அறியேன் ஒரும்.
புலிசேர்ந்து போகிய கல்லளை போல
ஈன்ற வயிறோ இதுவே
தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத் தானே."

இதன் பொருள்—சிறிய வீட்டிலே நல்லதூணைப் பிடித்துக்கொண்டு, உன் மகன் எங்குள்ளான் என்று கேட்கின்றாய்; என்னுடைய மகன் எவ்விடத்திருப்பினும் யான் அறியேன். புலிதங்கிப் போன மலைக்குகை போல அவனைப்பெற்ற வயிறோ இது; அவன் யுத்தகளத்திலே தோன்றுவன்; ஆண்டுச் சென்று காண்பாயாக—என்பது. இதனால், இப்பாட்டுப்பாடியவர் மறக்குடிப் பெண்டிராதல் வேண்டுமென்பதும், புலியொத்த போர்வீரனை மகனாக உடையவர் என்பதும், அத்தகை வீரமகனைப் போர்க்களத்தே போக்கியபின் அவனைப்பெற்ற தம்வயிற்றைப் புலிகிடந்து போன கன்முழையாகக் கருதினரென்பதும் விளங்கும். இது பாடியவர் மனநிலை எவ்வளவு அருமை பெருமை வாய்ந்துளது! வீரமக்களைப் பெறுவதில், பழைய காலத்துப் பெண்டிர் அடையும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் இத்தன்மையன என்பது இதனால் நன்குவிளங்கும்.

இனி, தம் வீரமக்கள் போர்க்குச்சென்று அங்கே சிறிது மானத்தாழ்வான செயலைச் செய்ததாகத் தெரியவரின், அவர் தாயர் அம்மக்களை மிகச்சினந்து வெறுப்பர். ஒருதாய், தன் மகன், பகைக் களிற்றின் மேலே வேலையெறிந்து, அவ்வேலைத் திரும்பப்பெறும் ஆற்றலில்லாது வெறுங்கையனாய்ப் புறங்கொடுத்தது கண்டு,

"வாதுவல் வயிறே வாதுவல் வயிறே
நோகேன் அத்தை சின்னீன் றனனே
பொருந்தா மன்னர் அருஞ்சம முருக்கி
அக்களத் தொழிதல் செல்லாய் மிக்க
புகர்முகக் குஞ்சர மெறிந்த எஃகம்
அதன்முகத் தொழிய நீபோந் தனையே
அதனால், எம்மில் செய்யாப் பெரும்பழி செய்த
கல்லாக் காளையை ஈன்ற வயிறே"

*

என்று கூறி மிகவும் வெறுத்தனள். இப்பாட்டின் கருத்தாவது—பகையரசரைப் போரில் வென்று அக்களத்திலே தானும் இறந்துபடாமல், யானைமுகத்தெறிந்த தன்வேலை அதனோடே போகவிட்டு நீ புறங்கொடுத்துத் திரும்பினை; இதனால் எமது முன்னோர் செய்யாத பெரும்பழியை விளைத்த மூடனாகிய உன்னைப் பெற்ற என் வயிற்றை அறுப்பேன்: அறுப்பேன்—என்பது. இவ்வாறு நிகழும் வீரத்தாயர் கூற்றுத் தொல்காப்பியத்தில் "தாய்தபவந்த தலைப் பெயனிலை" என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது—போர்க்களத்துப் பொருதுயாயும் சிறப்பிற்றீர்ந்து தன்மகன் புறங்கொடுத்தானாக அதுகேட்டுத் தாய் சாக்காடு துணிந்து சென்று மகனைக்கூடும் கூட்டம்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வாறு, தமிழ்நாட்டு வீரப் பெண்டிர்செயல் பழங்காலத்தே புகழ்ச்சிக்குரியதாக இருந்ததாலன்றோ, அவர்களைப்பற்றிப் பழைய இலக்கண நூல்களும் பெருமைகூறத் தலைப்பட்டன. போர்க்களத்தே தம்குடிக்குச் சிறிதுமானங்கெட வரும்போது அக்காலத்துப் பெண்டிரியல்பு இத்தன்மையதாயின், வேறு கெட்டவழியால் தம் குடிக்குவரும் இழிவை அவர்கள் எவ்வாறு கருதுபவராதல் வேண்டும்? சோழவரசன் ஒருவனது ஏக புத்திரனாகிய உதயகுமாரன் என்பவன், மணிமேகலைமேல் வைத்த கழிபெருங் காமத்தனாகி, அவள் தனியே சோலையிலிருந்தபோது அவளிடம் செல்ல, அங்கே ஒரு விஞ்சையனால் அவ்வரசகுமாரன் கொலையுண்டனன். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சோழன், தன் மகன், தன் பெருங்குடிக்கு ஒரேவழித் தோன்றலாயிருப்பவும், அவனது இழிவானசெய்கையால் அவன் சாவைப் பொருட்படுத்ாது,

"மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் தோன்றினன் என்பது
வேந்தர் தம்செவி உறுவதன் முன்னம்
ஈங்கிவன் றன்னையு மீமத் தேற்றிச்

கொளுத்திவிடுக" என்று ஆணையிட்டான். அன்றியும் அச்சோழன் மனைவிக்கு, ஒருத்தி, அவள் மகனது சாவைக்கூறும்போது,

"தன்மண் காத்தன்று பிறர்மண் கொண்டன்று
என்னெனப் படுமோ நின்மக னிறந்தது

மன்பதை காக்கும் மன்னவன் தன்முன்
துன்பங் கொள்ளேல்”

என்று இழிவுபடுத்தி, அவனைத் தேற்றுவாளாயினள். இவற்றால் ஒழுக்கங்கெட்ட மக்களை, அவர்கள் எத்தகைய உயர்பதவியிலிருப்பினும், அரசரும் குடிகளும் பெரிதும் வெறுத்துவந்தமை புலப்படும்.

இவ்வாறு, தமிழகம், முன்னாளில் அறிவாற்றல் மிக்க வீரத்தாயார்களை உடையதாகி, அருமையும் பெருமையுங் கொண்ட செயல்களுக்குரிய நிலைக் களமாயிருந்தது. அவர்கள் பெற்ற வீரர்கள், குடிகளின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டும் தந்நாட்டு அரசன்பொருட்டும் ஆத்மபரித்தியாகம் செய்வதிற் பயிற்சிமிக்கவர்களாய், சமயநேர்ந்தபோதெல்லாம் அவ்வாறு செய்து, தமிழகத்தின் பெருமையை மலைமேலிட்ட தீபம்போல விளக்கிவந்தனர். சங்கநாளில், தமிழ்நாட்டின்மேல் வடவரசர் படையெடுத்து வென்றசெய்தி கேட்கப்படுதலே அரிது. ஆனால், தமிழரசர் வடவருடன் போர்புரிந்து வெற்றிகொண்டவிஷயம் காணலாம். இதன் காரணம், அக்காலத்து விளங்கிய தமிழர் வீரத்தின் பெருமையேயாம். அத்தகைய வீரத்தை வளர்த்துவந்தவர் யாவர்? தமிழத் தாயர்களேயாவர். அச்சங்ககாலத்துக்குப்பின்பு, வீரத்தாயர்களும் ஆத்மபரித்தியாகம் செய்யவல்ல வீரமக்களும் குறைந்துவந்தமையாற் போலும், வடவேந்தர் பலர் தமிழகத்தே பிரவேசிக்கத்தொடங்கிய செய்திகள் கேட்கப்படுகின்றன. சங்ககாலத்துக்குப்பின்புவடவர்தமிழர்க்குள் நிகழ்ந்துவந்தபோர்கள் அளவுபடுவனவல்ல. பல்லவரென்றும் இரட்டரென்றும் சளுக்கரென்றும் கடம்பரென்றும் கூறப்படும் வடவரசர்தொகுதிபல தமிழகத்தைக் கைப்பற்றின. அதனால்தமிழ்வேந்தராகிய சேரசோழபாண்டியரும் பிறரும் தம்பழம்பெருமை குன்றினர். முடிவில், ஆண்மையும் தியாகமுமாகிய பயிற்சிகள் குறையத் தமிழர்வீரம் முற்றும் நிலைகவிழ்ந்தது. இக்காலத்தவராகிய நமக்கோ, மேலே கூறிவந்த அற்புத வீரச் செயல்களெல்லாம் வெறுங்கற்பனைக் கதைகளாவே தோற்றும் என்பது திண்ணம். ஏனெனில், நம்மவரது மனநிலை அவ்வளவுகுன்றியொழிந்தது. காலசக்கரத்தின் சுழற்சியால் உலகத்தில் ஓரிடத்திற்குள்ளே உண்டாம் அற்புதமாறுதல்கள் இவை.

பத்திராசிரியர்.

யாப்பருங்கலக் காரிகை.

எழுவா யெழுத்தொன்றின் மோனை யிறுதி யியைபிரண்டாம்
வழுவா வெழுத்தொன்றின் மாதே யெதுகை மறுதலைத்த
மொழியான் வரினு முரணடி தோறு முதன்மொழிக்கண்
அழியா தளபெடுத் தொன்றுவ தாகு மளபெடையே.

இக்காரிகை அடிமோனை, அடியியைபு, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபெடை என்னும் ஐவகைத் தொடையுங் கூறுமாறெழுந்தது எனக்கொண்டு ஐந்து கூறுபாடுசெய்து அடிதோறும் என்பதனை முன்னையவற்றிற்குஞ் சேர்த்துச் சிலர் உரை கூறுவர்.

இவ்வுரை நூலாசிரியர்க்குக்கருத்தாகுமா? கருத்தாகுமாயின்; மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்னும் ஐந்தனுள்ளே ஒன்றின் முன்னுவது அடி என்பதனைச் சேரக் கூறி ஏனையவற்றிற்குஞ் சேர்த்துரைக்குமாறு கூறுதொழிவாரா? ஒன்றற்கேனும் இல்லையே! பின் அடி மோனை முதலியன கூறுமாறெழுந்தது என்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மோனையாவது யாது? இயைபாவது யாது? எதுகையாவது யாது? முரணாவது யாது? அளபெடையாவதுயாது? இவற்றின் இலக்கணங்களை விளக்கும் காரிகையாது? இவற்றின் இலக்கணங்களை விளக்காது அடிமோனை முதலிய கூறினரென்பது அநுசிதமாகாதோ? அடிமோனை முதலியவற்றின் இலக்கணம் இம்மோனை முதலியவற்றில் எங்ஙனம் செல்லும்! மோனைமுதலியவற்றின் இலக்கணமறியாதவர் 'இருசீர் மிசையிணை' என்பது முதலியவைகளை எங்ஙனமறிவார்! நாற்பது தொடைகளுள்ளே முப்பத்தைந்து தொடைகளையும் 'இருசீர்மிசை' என்னும் ஒரு காரிகையிற்றனே அடக்கிக் கூறினர்க்கு எஞ்சியதொடைகள் அஞ்சும் கூறுதற்கு ஒரு காரிகை வேண்டுமா?

அன்றியும் "இரண்டாம் வழுவா வெழுத்தொன்றின்" என்பதை ஒரு வாக்கியமாகக்கொண்டு "வழுவா இரண்டாமெழுத்து" என்று அந்வயஞ் செய்து உரைகூறுவர். இரண்டாம் என்பது எழுத்து என்பதோடன்றி வழுவா என்பதனோடு இயையுமா? இங்

னமும் பாடுவாரா? இடைப்பிற வரலாயினும் இயைபுவேண்டாமா? "மொழியான் வரினும்" என்புழி யும்மையாற் பொருண்முரணையுந் தழுவி இருவகைமுரணுங் கூறினர்க்கு இயைபின் வகையிரண்டும் கூறாமை எங்ஙனம் இயைபாகும்!

இக்காரிகையை ஏழுகூறாக்கி வேறோர் உரை கூறுதும். அவ்வுரைகூறுங்கால் இத்தடைகளெல்லாம் வருவதில்லை. மோனை, இயைபு முதலிய ஐந்தனிலக்கணமும், எழுத்து சொல் என்னும் இருவகை இயைபும், அடிமோனை, அடியியைபு முதலிய ஐந்தனிலக்கணமும் அவ்வுரையாற் செவ்வே புலப்படும். முன்னர்க் கூறுபாடேழாமாறு அந்வயத்தொடு காட்டுதும்.

௧. எழுவாயெழுத் தொன்றின்மோனை.
௨. இறுதி இயைபு.
௩. இரண்டாம்.
௪. வழுவாவெழுத் தொன்றினெதுகை.
௫. மறுதலைத்தமொழியான்வரினுமுரண்.
௬. மொழிக்கண்அளபெடுத்தொன் றுவதாகுமளபெடை.
௭. அடிதோறும் முதல்.

மாதே என்பது மகடூஉ முன்னிலை. அழியாது என்பது பாதபூரணவிசேடணம். இனி முறையே உரைகூறுதும்.

மோனை.

௧. எழுவாய் எழுத்தொன்றின் மோனை—எ- று.

அடியின் முதற்கணின்றதாகிய எழுத்து அவ்வடியிலே சீரின் முதற்கணின்ற எழுத்தோடாவது மற்றையடிதோறும் முதற்கணின்ற எழுத்தோடாவது ஒன்றத் தொடுக்கப்படுமாயின்; அத்தொடை மோனைத் தொடை எனப்படும் எ- று.

எழுவாயை எழுவாயாகவும், எழுத்தினை மூன்றுவதாகவுங் கொண்டு வேறு கூறுதலும் அமையும். எழுவாய்என்பது வாய்என்னுந் தத்திதம் பெற்ற ஒருபெயர். இதனால் மோனையினிலக்கணங் கூறப்பட்டது.

இயைபு.

உ. இறுதி இயைபு—எ-து.

அடிதோறும் இறுதியாவது அடியொன்றிலே சீர்களினிறுதி யாவது ஒன்றத் தொடுக்கப் படுமாயின்; அத்தொடை இயைபுத் தொடை எனப்படும் எ-று.

இதனு லியைபினிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

ங. இரண்டு ஆம்—எ-து.

அவ்வியைபு எழுத்தானியைவதும், சொல்லானியைவதும் என இரண்டுவகையாகும் எ-று.

எழுத்தானியைவதனை எழுத்தியைபு என்றும், சொல்லானியை வதனைச் சொல்லியைபு என்றுங் கூறுவர். இதனால் இயைபு இரு வகையாம் என்பது கூறப்பட்டது.

எதுகை.

ச. வழுவா எழுத்தொன்றின் எதுகை—எ-து.

அடிதோறும் ஆதியாவது அடியொன்றிலுள்ள சீர்களினதியா வது இரண்டாமெழுத்தினுல் ஒன்றத் தொடுக்கப்படுமாயின், அத் தொடை எதுகைத்தொடையாகும் எ-று.

மோனைக்குப் பின்னிற்றலின்மேலே வழுவா முறைமையுடைமையின் இரண்டாமெழுத்தினை வழுவாவெழுத்து என்றார். இதனுல் எதுகை யிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

முரண்.

ரு. மறுதலைத்தமொழியான் வரினும் முரண்—எ-து.

அடிதோறும் முதலாவது அடியொன்றின்கணுள்ள சீரின் முதலாவது முரணுபுள்ள சொல்லான் வரினும், முரணுபுள்ள பொருளான் வரினும் அத்தொடை முரண்டொடை எனப்படும். எ-று.

முரண் - பகை, போர், மாறுபாடு. மறுதலைத்தல் - மாறுபடுதல். உர்மையாற் பொருண்முரணும் இனிதுபுலப்படவைத்தார். இதனால் இருவகை முரணுங் கூறப்பட்டது.

அளபெடை.

௬. மொழிக்கண் அளபெடுத்து ஒன்றுவது அளபெடை. எ-து.

சொல்லின்கண் அளபெடுத்து ஒன்றுந் தொடை அளபெடைத் தொடையாகும். எ-று.

இதனால் அளபெடை கூறப்பட்டது.

அடிமோனை முதலியன.

௭. அடிதோறும் முதல் எ-து.

அடிதோறும் மோனைமுதலிய ஐந்தும் வருவது பொதுவேஅடியெனப்படும். எ-று.

அடியெனினும் முதலெனினும் ஒக்கும். மோனைமுதலிய ஐந்தும் என்பதும், வருவது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. இதனால் அடிமோனை, அடியியைபு, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபெடை என்னும் ஐந்தும் கூறப்பட்டன.

இவ்வாறே இக்காரிகையிலே மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்னும் ஐந்து தொடைகளினிலக்கணமும், அவற்றின் வகையாய் முதற்கணின்ற அடிமோனை, அடியியைபு, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபெடை என்பவற்றின் இலக்கணமும், இயைபு, முரண் என்பவற்றின் வகையுஞ் சுருக்கிக் கூறப்பட்டன.

அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

நன்னூல் விருத்திக்குறிப்பு.

பெயரியல்.

(உகூக) தொல் "வேற்றுமைதாமே யேழெனமொழிப - விளி கொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே."

(உகூஉ) தொல். "அவைதாம் - பெயரையொடுகுஇன் அது கண் விளியிற்றது"

(உகூங) பிறிதுபிறிதேற்ற பென்னுஞ் சூத்திரத்துக்குச் சேனு வரையருரையை மறுத்துரைகூறுமாறு தொல்-விரு-36 ம் ஏட்டின் பிற்பக்கத்திற்காண்க. "வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப் பிறவுந் தமபோற் செயின்"

(உகூச) அகத்தியம். "வினைநிலை யுரைத்தலும், வினவிற் கேற் றலும், பெயர்கொள வருதலும் பெயர்ப்பய னிலையே"

(உகூஎ) எழுவாய்க்கருத்தாவை அபிகிதகருத்தா வெனவும், மூன்றனுருபின் கருத்தாவை அநபிகிதகருத்தா வெனவும், ஏவும் வினைமுதலை ஏதுகருத்தாவெனவும், இயற்றும் வினைமுதலைப் பிரயோச்சியகருத்தாவெனவும் கூறுவர் வடநூலார்.

(கூ00) சிறுபான்மை ஆனதுதோழன், குன்றவர் தமதுசெம் மல், என உயர்திணை யொருமைப் பொருண்மைக்கும், நினதடியா ரொடல்லால், எனவுயர்திணைப்பொருண்மைப் பன்மைக்கும், எனது கைகள் என அஃறிணைப்பொருண்மைப் பன்மைக்கும், அது உருபு வரும். "ஆனதுதோழன்" சூடாமணிநிகண்டு, முதற்சூத்திரம். "குன் றவர் தமதுசெம்மல்" கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை கல்யாணப்படலம். "நினதடியா ரொடல்லால்" திருவாசகம் திருச்சதகம் உ-ம் கவி.

(கூ0க) ஐகாரவிற்றுப்பொதுப்பெயர்க்கு ஐகாரம் எகரமாய்த் திரிதலுமுருபார்; உ-ம் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரம்.

"பொன்னார்மேனியனேபுலித்தோலையரைக்கிசைத்து
மின்னார்செஞ்சடைமேல் மிளிர்கொன்றையணிந்தவனே

மன்னேமாமணியேமழபாடியுண்மாணிக்கமே
யன்னேயுன்னையல்லாலினியாரைநினைக்கேனே."

இதனுள் 'அன்னே'யெனவும், சௌந்தரியலகரி, ருகூ-ம் பாட்டு

"நிலைபெறுசுவாதிட்டான நின்சிவவனலுநீயு
மிலகியதன்மை நெஞ்சத்திறைஞ்சுவமுரைக்கமாட்டே
முலகமப்பார்வைசெந்தீக்குருகினின்கருணைபொங்கி
யலைபெறியமுதப்பார்வை யளித்தினிதருளுமம்மே"

இதனுள் 'அம்மே' எனவும்வந்தன.

வினையியல்.

(ருருஅ) அகரவீறும், வியங்கோள் விகுதியாம்; உ-ம். சௌந்தரியலகரி, உகூ: "முதுமறைசொல்லிளவனிதை" இக்கவியில், அமர, வர எனவும், வைராக்கியசதகம் "தாயினு மிரங்கியென் றனைவந் தாண்டருள் - தூயவன் சரணமே சுமக்க வென்றலை- வாய்துதி செயகரமலர்க டேய்த்தொழ - நேயமோ டனுதின நினைக்க நெஞ்சமே'' இதில், செய, தொழ, எனவும்வரும். பழனியந்தாதி " அகல்வஞ்சந்தகரத் தம்படுகண்ணியர்'' இக்கவியினீற்றடியில் "அகல" எனவும் வரும். திருச்சதகம் (கரு) "வானநாடருமறி'' என்பதில், நைய வையகத் துடைய விச்சையே. "நைய" எனவும் வரும்.

(ருருகூ) உளன், உளள், உளர் என்பனபோலக் குறிப்புணர்த்தி இன்றென்பதற்கு மறுதலையாய் அஃறிணையொருமைப் படர்க்கைக்குரிய "டு" விகுதிபெற்று நிற்கும் உண்டென்னுஞ்சொல்லும் வேறே. இல்லென்பதற்கு மறுதலையாய் உண்மைத்தன்மை யுணர்த்தி வேறு, இல், யார், எவன் என்பன போல, விகுதியின்றிப்பொதுச் சொல்லாய் நிற்கும் உண்டென்னுஞ் சொல்லும் வேறே யெனக் கொள்க; இதுயாரெனவகரங் கெட்டு நிற்கும் பலரறிசொல்லும் வேறே. யாரென்னும் வினவினைக் குறிப்பும் வேறே யாமாறுபோலக் கொள்க. தொல்-விரு-சுഠ-எடு பிற்பக்கம்.

நாலடியார்கல்வி-ரு. 'களர்நிலத்துப் பிறந்தவுப்பினைச் சான்றோர், விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர், கடைநிலத்தோராயினுங் கற்றறிந்தோரைத்-தலைநிலத்து வைக்கப்படும்.'' ஷ கீழ்மை

*

எ-"மைநிர் பசும்பொன்மேன்மாண்ட மணியழுத்திச் - செய்ததெனினுஞ் செருப்புத்தன்காற்கேயா - மெய்திய செல்வத்தராயினுங் கீழ்களைச்செய், தொழிலாற் காணப்படும்"

(௧௪0) "திணைத்தாளன்ன சிறுபசுங்கால வொழுகுநீரால பார்க்குங்குருகுமுண்டு" என்புழிக்காலவென்பது பெயரெச்சவினைக் குறிப்புச்சொல்; கால வென்புழி அகரம் பால்காட்டுமீறென்றுற்படு மிழுக்கென்னையெனின்:—அஃதுண்டென்னு மொருமைச்சொற்கொண்டுமுடிதலிற் பால்வழுவாய் முடியுமென்க. இவ்வுண்டென்னுஞ்சொல் ஐம்பான் மூவிடத்திற்கும் பொதுவன்றோ வெனின், அறியாது கடாவினுய். (தொல்-விரு-௨0-ஏடு-பிற்பக்கம்) இங்கேயுண்டென்பதுகுறிப்புணர்த்தி நிற்றலின் அஃதொருமைச்சொல்லே யாமெனவுணர்க. அற்றேற்கால,குருகென்பது பன்மையொருமை மயக்கமெனக்கோடுமெனின், அற்றன்று. "மாடமதுவார் சடையவள்ளலையுமொக்கும்" என உயர்திணைக்கண்ணும் பயின்றுவருதலினொருகாரணமுமின்றித் திணைமயங்குதல் பொருந்தாமையி னின்னோரன்னவை யெல்லாம் பெயரெச்சக் குறிப்பேயாமென்க.

(௧௪௧) செயவென்னும் வாய்பாட்டெச்சம் முக்காலத்திலும் வரும். நிகழ்காலத்தின்கண் இது நிகழாநிற்க இது நிகழ்ந்தது என்னும் பொருட்டாயும் இறந்தகாலத்திற் காரணப் பொருட்டாயும், எதிர்காலத்திற் காரியப்பொருட்டாயும் வரும்.

(உ-ம்.) ஞாயிறுபடவந்தான் நிகழ்வு. மழைபெய்யக் குளம் நிறைந்தது இறப்பு. உண்ணவந்தான் எதிர்வு.

நகுபுவந்தான் என்பதற்கு நகாநின்றுவந்தான் எனப் பொருள் கொள்ளப்படுதலில் புகரம் நிகழ்காலத்திலும் வருமெனக் கொள்க.

(தொடரும்.)

ஜி. சதாசிவப்பிள்ளை.

நல்லொழுக்கம்.

[ஸ்ரீ: இலக்ஷ்மணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.]

உகஅ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

'ஹேல்டன்' தானே 'ஹேண்டல் என்பவரை வியந்து பேசுத லில் சிரத்தையுள்ளவராயிருந்தார். "அவர் நம்மனைவருக்கும் தந்தை" என்று ஒரு காலத்தில் சொன்னார். 'ஸ்கார்லிட்டி' என்பவர் இத்தா லிதேசமுழுவதும் ஹேண்டல் என்பவரை வியந்தவராகத் திரிந்தார். அவருடைய நாமம் உச்சரிக்கப்பட்டபொழுது அவருக்கு மரியாதை யாகவணங்கிக்கொள்வார். அந்தப்பெரிய கவிஞரை 'மோஸர்ட்' என் பவர் தெரிந்துகொண்டதானது குறைந்த பிரியமுள்ளதன்று. 'ஹே ண்டல்' என்பவருக்குப் பிரியமுண்டானபொழுது அவர் மின்னலைப் போலப் பிரகாசிப்பிக்கின்றார் என்றார். 'பித்தோவன்' என்பவ ரைக் கானராஜ்யத்திற்கு அரசனாக வாழ்த்தினர். 'பித்தோவன்' இறக்கும்போது, ஹேன்டல் உடைய கிரந்தத்தை நாற்பது தொகு திகளாக அவருடைய இஷ்டர்களில் ஒருவர் அவருக்குப் பரிசாக அனுப்பினர். அவைகள் அவருடைய அறைக்குள் கொண்டுவரப் பட்டன. உயிர்த்தெழுந்த கண்ணால் அவற்றை திறுதிறென்று பார் த்து அவருடைய விரலை நீட்டி அவற்றைக்காட்டிக்கொண்டு "அதோ அதோ உண்மையிருக்கிறது" என்று உறக்கச் சத்தித்தார்.

ஹேல்டன் ஆனவர், சென்றுபோன பெரியவர்களுடைய யூகத் தை மட்டுமன்று, அவர்காலத்தில் இருந்த இளைஞராகிய மோஸர்ட், பித்தோவன், இவர்களுடையதையும் மதித்துக்கொண்டனர். அற்ப மனிதர் தங்கள் தோழர்களைப்பற்றிப் பொறாமைகொள்ளலாகும். ஆனல், உண்மையான பெரிய மனிதர்கள் அவர்களைத் தேடி ஒருவ ரோடொருவர் அன்பினராகின்றனர். மோஸர்ட் என்பவரைப்பற்றி 'ஹேப்டன்' எழுதியது வருமாறு:—"மோஸர்ட் உடைய கம்பீரமான கானத்தைப்பற்றி நான் உணர்ந்து அனுபவிக்கிற அளவுக்கு, கான சாஸ்திர பரிச்சயம்பெற்ற ஒவ்வொருவரும், விசேஷமாய் பெரியவர்

களும், உருகி ஆழ்ந்து அறியவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்துவது தான் எனது விருப்பம்.'' அப்பால் ஜனங்கள் தங்கள் தேசத்திற்குள் அத்தகைய பூஷனைப்போன்றவரை உடைத்தாயிருப்பதில் ஒரு ஜாதியார் மற்றொருவரைப்பார்த்துப் பொறாமை கொள்வார்கள். 'பிரேகு' வானது இந்த அருமையான மனிதனை வைத்துக்கொள்ள முயற்சிப்பது மட்டுமன்று. ஆனால், அவருக்கு வெகுமானஞ் செய்யவும் வேண்டும். ஏனென்றால், இவ்வளவு இல்லையானால் ஓர் பெரிய யூகியின் சரித்திரமானது உள்ளபடியே துக்ககரமானதே. ஒப்பற்ற மோஸர்ட் என்பவர் சக்கரவர்த்தியால் அல்லது அரசரால் ஆதரிக்கப் படாமலிருப்பதை நினைக்க எனக்குக் கோபம் உண்டாகிறது. என்னுடைய கோபத்தை மன்னியுங்கள். ஆனால் அந்த மனிதனை அவ்வளவும் பிரியமாய் நேசிக்கிறேன்.''

ஹேய்டன் உடைய யோக்கியதைகளை மதித்துக்கொள்வதில் அவரைப்போலவே, மோஸர்ட் என்பவரும் பூர்ண அபிப்பிராயமுடையவராயிருந்தார். ஓர் கிரந்த யோக்யதா பிரகாசகர்பால், ஹேய்டனைப் பற்றிப் பேசுங்கால், அவர் சொன்னதாவது ''ஐய, நீரும் நானும் ஒன்றுகூட்டப்படினும் ஒரு 'ஹேய்டனுக்கு ஈடாகோம்'. மோஸர்ட்', முதல் முதல், 'பித்தோவனை' ப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டபொழுது அவர் சொன்னதாவது:—''அந்த வாலிபன் சொல்வதைக்கேளுங்கள். உலகத்தில் பிற்காலத்தில் பெரிய பெயர் எடுக்கக்கூடியவன் அவன் என்றும் உறுதியாயிருங்கள்'' என்பதாம்.

'பப்பன்' என்பவர் நியூட்டன் என்பவரைத் தத்துவ சாஸ்திரிகள் எல்லாரையும்விட மேலாகக்கொண்டு, தான் வேலைசெய்யத்தொடங்கும்பொழுது தன் முன்பாக அவருடைய படத்தை எப்பொழுதும் வைத்துக்கொள்ளும்படி அவ்வளவு உயர்வாக அவரை மதித்துக் கொண்டனர். அப்படியே 'ஸ்ச்சில்லர்' என்பவர் 'ஷேக்ஸ்பியரை' மதித்தும் மாரியாதையுடனும் வைராக்கியத்துடனும் அநேக வருஷங்களாய் அவர் நூலை ஆராய்ந்து முதலில் உலக சுபாவத்தை அறியத் தகுதியுள்ளவரானர். அப்பால் அவரைப்பற்றிய மதிப்பானது முன்னினும் அதிக ஆவலுடன் கிளர்ந்தது.

பிட் என்பவர் கான்னிங் உடைய எஜமானும் தோத்திர பாத்திரமுமாயிருந்தார். அவரை அன்புடனும் பக்தியுடனும் பின்பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர். கான்னிங் சொன்னதாவது "என்னுடைய முழு மனதையும், புத்தியையும், நான் செலுத்தியது, ஜீவித்துக்கொண்டிருந்த ஒரே புருஷருக்கு ஆம். மிஸ்டர் பிட் இறந்தது முதல் என்னை நடத்தத் தலைவர் இல்லை. என்னுடைய இராஜதந்திரத்தொழிலானது அவருடைய கல்லறையில் புதைபட்டுக் கிடக்கின்றது" என்பதாம்.

பிரான்ஸ்தேசச் சரீர தத்துவசாஸ்திரி ஒருநாள் மாணுக்கர்களுக்கு பிரசங்கஞ் செய்கையில், வெளி ஜனங்கள் அதிகமாய்த் தெரிந்து விசேஷமாய் மதிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிகளையுடைய, ஸர்-சார்லஸ் பெல், என்பவர் அவருடைய வகுப்பு அறைக்குள் வந்தார். அப்படி வந்தவரை அந்த வித்துவான் உபசரித்துத் தன்னுடைய பிரசங்கத்தை உடனே நிறுத்திவிட்டுப்பெரிதும் புகழ்ந்தனர்.

சிற்ப வித்தையின் பெரிய நூலை முதலில் அறிவதானது ஒவ்வொரு இளைஞராயுள்ள சித்திரவேலைக்காரரின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான சங்கதியாக ஏற்படுவது வழக்கம். 'கரிக்கோ' என்பவர் 'ராப்பியல்' உடைய 'ஸெண்ட் ஸிஸிலியா' வை முதலிற் பார்த்த மாத்திரமே அவர் தனக்குள் ஒரு சக்தி யெழுந்ததுபோல் உணர்ந்து "நானும் கூட ஒரு சித்திரவேலைக்காரனுய் இருக்கின்றேன்" என்று உரக்கச் சொன்னுர். அப்படியே 'கான்ஸ்டேபில்' என்பவர் 'கிளாட்' உடைய 'ஹேகர்' படத்தை முதலிற் பார்த்ததை அவருடைய ஜீவகாலத்தில் ஒரு குறித்த காலமானதாக நினைப்பது வழக்கம். 'ஸர் ஜார்ஜ் பியூமண்ட்' என்பவரும் அதே படத்தை மிகவும் வியந்து தன் வீட்டைவிட்டுச் சவாரி போகும்பொழுது எப்பொழுதும் தன்னுடைய வண்டியில் வைத்துக்கொண்டுபோவார்.

பெரியவர்களாலும் நல்லவர்களாலும் ஸ்தாபித்த நிதர்சனங்கள் அழிகிறதில்லை. அவை அவர்களுக்குப்பின் வருகிற சந்ததிகளிடத்தில் நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கின்றன. மிஸ்டர் 'காப்டன்' உடைய மரணத்திற்குப்பிற்பாடு உடனே 'காமன்ஸ்' சபையில் 'மிஸ்டர் டிஸ்

ரெயிலி' என்பவரால் மிகவும் அழுத்தமாய்ப் பேசப்பட்டது வருமாறு:—

"நம்முடைய ஒப்பற்றதும் நிவிர்த்திக்கக்கூடாததுமான நஷ்டங்களை நான் ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவரும்போது அந்தப் பெரிய மனிதர்கள் நம் விஷயத்தில் முற்றிலும் இழக்கப்பட்டவரல்லரென்றும், அவருடைய மொழிகள் இந்தச் சபையில் அடிக்கடி எடுத்துக் கூறப்படுமென்றும், அவர்களுடைய அனுஷ்டானங்களை நாம் அடிக்கடி குறிப்பிட்டு மேற்கோளாக எடுக்கலாகுமென்றும் அவர்களுடைய மொழிகளுங் கூட நம்முடைய தர்க்கத்திற்கும் விவாதத்திற்கும் உரிமைப்படுமென்றும் கொள்ளுகிற இச்சமாதானமானது நம்மிடத்தில் சேவித்திருக்கின்றது. பார்லிமென்டின் சில மெம்பர்கள் காலஞ்சென்று போனபோதிலும் இப்பொழுதும் மெம்பர்களாகவேயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இறந்தவர்களல்லர்; அவர்களுக்குக் கைபொப்பக்காரர் தேவையில்லை; கால நடப்பும் அவர்களைப் பாதிக்கமாட்டாது. மிஸ்டர் காப்டன் என்பவர் அப்பேர்ப்பட்டவர்களில் ஒருவர் என்று நான் நினைக்கிறேன்'' என்பதாம்.

ஜீவ்ய சரித்திரத்தின் முக்கிய கற்பனை என்னெனின், மனிதன் எவ்வாறு இருக்கக்கூடும்; கூடியவரை எவ்வளவு செய்யக்கூடுமென்பதைக் கற்பிக்கின்றது; ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் புதிய பலத்தையும் நம்பிக்கையையும் கொடுக்கலாகும். மிகவும் பெரியோரைப் பார்த்து மிகவும் தாழ்ந்தவர்களும், புகழ்ந்து நம்பித் தைரியங் கொள்ளலாம். இரத்தத்திலும் வம்சத்திலும் நமக்குச் சம்பந்தப்பட்ட இந்தப் பெரிய சகோதரர்கள் சர்வ வியாபகமாக வசித்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய கல்லறையினின்றும் நம்மிடம் இப்பொழுதும்பேசி, அவர்கள் அனுசரித்துவந்த மார்க்கங்களைநமக்கு சம்க்ஞையாற் காட்டுகின்றனர். நம்மை நடத்தி, வசப்படுத்தி ஆஞ்ஞை செய்வதற்கு, அவர்களுடைய நிதர்சனம் இன்றும் நம்முடன் நிகழ்கின்றது. ஏனென்றால் மேன்மையான ஒழுக்கமானது சந்ததி பாரம் பர்யமாகநின்று இடையறாது தன்னைப்போல உற்பவிக்கத்தக்கதான நித்யமான பிதிரார்ஜிதமாயிருக்கிறது.

ஸ்ரீ:

ஜீவஜந்துக்களின் நிறமும் அதன் பயனும்.

—:o:—

பண்டைக்காலந்தொட்டு ஆடுதலிற் பெயர்பெற்ற ஆண்மயில்மட்டுமழகிய தோகைகொண்டிருப்பதேன்? நல்லரவந் தனது படத்தை விரிக்க அதனிடையில் அரக்கன் கண்போலிரண்டு பயங்கரமான இரேகை தோன்றுவதேன்? பச்சோந்தியோ பன்முறையுந் தன்னிறத்தைமாற்றியொளிப்பதேன்? சிலந்திப்பூச்சிபுட்சில எறும்பைப்போல்வேடம்பூண்டு பார்ப்போரை ஏமாற்றுவதேன்? இன்னனவினுக்கட்கு ஒருவாறு விடைபகர்வான் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது இச் சிறுவியாசம். ஜீவப்பிராணிகளிற்சில ஒருவர்ணங்கொண்டும் வேறுசில பலவர்ணங்கலந்தது மாயமேனியுடையனவாம். அங்ஙனம்பூண்ட வர்ணத்தால் அவற்றிற்கு எத்துணைப் பயனுண்டாம் என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி விசாரித்தல் தகுதியுடைத்து.

ஜீவப்பிராணிகளின் நிறத்தை, அதுபயக்கும் பயனுக்குத்தக்கவாறு உயிர்நூல் வல்லார் பிரிவு செய்திருக்கின்றனர். அப்பிரிவுகளில் மேம்பட்டவை ஆறேயாம். அவையாவன:—பயன்படாநிறம், தற்காப்புநிறம், வசிகரநிறம், எச்சரிக்கைநிறம், போலிநிறம், சம்போகநிறம் எனப்படும். இனி, இவையொவ்வொன்றைக்குறித்துச் சில சொல்லிவிடுப்போம்.

காகங் கறுத்திருப்பதனால், அதற்கு யாதானும் பயனுண்டாவென்ற கேள்விக்குப் பயனின்று என்றுத்தரமுரைத்தலே தகுதியாம். இத்தகைய நிறத்திற்குப் பயன்படா நிறமென்று (Non-significant coloration) சாஸ்திரிகள் பெயரிட்டிருக்கின்றனர்.

தாங்கொண்ட வர்ணத்தால் தம்மைத் தம்மெதிரியிடமிருந்து காப்பாற்றிக்கொண்டு இடையூறின்றிக் காலங்கழிப்பன சிலபிராணிகள். இங்ஙனம் பயன்படும் நிறத்திற்குத் தற்காப்பு நிறமென்று (Protective coloration) பெயர் கொடுத்திருக்கின்றனர். மரங்களில் பசுமைவாய்ந்த இலைகளினிடையே இலைக்குந் தனக்கும் பேதம்

புலப்படாவண்ணம் பச்சைப்பாம்பு ஜீவிப்பது யாவருமறிந்தவிஷயம். அதனைச் சுலபமாய் இலைகளின் மத்தியினின்று வித்தியாசப்படுத்திக் காண்பது மிகவரிதாகும். கூர்மையான கண்ணுள்ளவர்களே அது மரக் கொம்புகளின்மேல் நேராய் இழைந்தோடுவதைக் கண்டு ஆச்சரியப் பட்டிருப்பார்கள். அது இவ்விதம் தன்னையுங் காப்பாற்றிக்கொண்டு, மரங்களின்மேல் வந்துட்காரும் சிறு பறவைகளையும் ஆகாரமாகக் கொன்று விழுங்குவதற்குப் பெரிதும் பயன்படுதல் அதன் பசுமைநிறமேயாம். இவ்வண்ணமே, வேறொருபாம்பு பாலைவனங்களிலும் மணற்சாரலான விடங்களிலும் வசிக்கின்றது. அதை நம்மவர் இரட்டைத்தலைப் பாம்பென்றழைத்து, ஆறுமாதம் முன்புறத்தாலும் பின்னாறுமாதம் பின்புறத்தாலும் ஊர்ந்து காலங் கழிக்குமென்று சொல்லி, இப்பெரும்பொய்யை மெய்யென்றுநம்பி, அதைப்பற்றி இன்னும் அசம்பாவிதக் கதைகளைப் புனைந்து வழங்குகின்றனர். மற்றப் பாம்புகளைப்போல் இதற்கு மொருதலைதானுண்டு; ஆனால் இதன்வால் கூர்மையாயிராது சற்றுக்கூழையாயிருக்கும்; இப்படி யுருண்டிருக்கும் வாலின்மேல் இரண்டு கறுத்த புள்ளிகளுண்டு. இப்புள்ளிகளைக் கண்ணென்றுகொண்டு மயங்கி வாலையுந் தலையென்பார்களோ? இம் மணற்பாம்பு தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ள மணலின் நிறத்தையே கொண்டது; மணலின்மேல் புரளுங்கால், மணலுக்குமிதற்கும் பேதங்காண்பது மிகக்கடினமே. இங்ஙனமே தம்மைச் சுற்றியிருக்கும் பொருள்களினிறத்தை மேற்கொண்டு வாழ்வன, தோட்டங்களிற் செடிகளின் மேலகப்படுஞ் சில சிலந்திப்பூச்சிகளாம். சில சிறுகொம்புகள் போலும், சில சிறு விதைகள் போலும், சில சிறுபூவரும்புகள் போலும் வேஷம் பூண்டு பார்ப்போரையும், தம்மெதிரிகளையும் ஏமாற்றுவன. "தேவடியாப்பூச்சி"யென்றும், "வண்ணாத்திப்பூச்சி" யென்றும் பலபேர்கொண்டுவழங்கும் அழகிய பூச்சிகளின் கூட்டுப்புழுக்களும் இன்னணமே மரக்கொம்புகள்போல் வேடந்தரித்து மரத்தினிலைகளைச் சிறிதுசிறிதாய்த் தின்று அழிக்கின்றன. இவற்றைக் கண்டுபிடித்து ஓட்டிச் செடிகளைப்பாதுகாக்க யாம் எத்தனிக்கும் போது அவற்றிற் சில கைகால்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு, எதிர்த்து நின்று நம்மைப் பயமுறுத்துவது நமக்குப் புன்னகை யுண்டாக்கும்.

கோயமுத்தூர், பழனி, நீலகிரி முதலிய இடங்களில் இலைப்பூச்சியென்றொரு பிராணியைக்காணலாம். அதற்கும்அது தின்னுமிலைக்கும் எவ்விதமாறுபாடுங் காண்பதரிது. நமது கண்களுக்கெதிரிலேயே இலையைத்தின்றுகொண்டிருக்க, அதை நாம் காண்பது மிக்க அசாத்தியமாகும். நிறமட்டுமே இலையைப் போன்றதுமன்றி, இவற்றின் அங்க வமைப்பும் இலையின் அங்க வமைப்பைப் பெரிது மொத்திருக்கும்; ஆகவே இது இலையோ இலைப்பூச்சியோ என்று சந்தேகப்படுவது சாதாரணமாம். இதைப்போலவே செடிகளில் வசிப்பது இன்னுமொருபூச்சி; அதைக் 'கொம்புப்பூச்சி' யென்றும், "இடையன்" என்றும், "தயிர்கடையும் பூச்சி" யென்று மழைப்பார்கள். அதற்கு ஆங்கிலத்தில் "ஜெபப்பூச்சி" யென்னு மறு பெயருமுண்டு. இப்பெயர் கொள்ளவேண்டிய காரண மென்னை? நாம் ஜெபஞ் செய்யுழி இரண்டு கைகளையுஞ் சேர்த்துக்கூப்புவதுபோல், இதுவுமுட்காருங்கால் தன் முன்னிரண்டு கால்களையுஞ் சேர்த்து உயரத்தூக்கி உட்காரும். இது இலையுருவங்கொள்ளாதுகொம்புகளைப்போல்நீண்டு மெலிந்திருக்கும்.

முதுகெலும்பில்லாச் சில பிராணிகள் கடலின் மேற்பக்கத்துச் சீவிக்கின்றன. அவற்றைப் பெரு மீன்களும் மற்றைக் கடல்வாசிகளும் ஆவலாயுண்ணுமாதலின், எதிரியிடமிருந்து தப்பியோடிப் பிழைக்கும் பொருட்டு இவற்றுட்சில கண்ணாடிபோற் றெளிவான தேகமுடையன. தண்ணீர்க்கு மேல் நின்று இவற்றை நோக்கின் கடல்நீர் நிறங்கொண்டிருக்கும், கடலின் கீழிருந்து பார்க்க, ஆகாயத்தின் நீலவர்ணங்கொண்டதாகப் புலப்படும். ஆகவே எவ்வண்ணம் நோக்கினும் இவற்றின் சுயவுருவந்தோன்றாது. இத்தகைய உதாரணமும் இவ்வகுப்பிற் சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும்.

இன்னு மோருதாரணம். கணவாய் மீன் என்று சொல்லப்படும் ஒருவினோதப்பிராணி கடலில் வசிக்கின்றது; சென்னபட்டணத்துச் செம்படவர் அதைக் 'கடமான்' (கடல்மான்) என்று விளிப்பார்கள். அதன் தலையைச்சுற்றிப் பத்துக்கைகளும், தலையின்மீது விசாலமான இரண்டுகண்களுமுண்டு. கண்கள் மானின் கண் போன்றமையால், இதற்குக் கடமானென்று பெயரிட்டார் போலும்! பச்சோந்தியைப்

*

போற் கணவாய் மீனும் தன்னிறத்தை யடிக்கடி மாற்றும். விநோத திபிகையில் நாம் பன்முறையும் பார்த்திருக்குஞ் சில சுழலும் புஷ்ப பிம்பங்கள் போல இதன்நிறம் கண்ணைப்பறிக்குமளவு இடைவிடாது மாறும். இந்த வேடிக்கையைக்கண்ணுற்ற இதனெதிரிகள், "இஃதென்னை? ஓர் இராக்கதன்போலும் 'கிட்டநெருங்கினால்விழுங்கிவிடுமோ' என்று நினைத்துப்பயந்து பலதிக்குகளிலுமோடும். ஆனால் இது வெறும் மாயவித்தை என்று பழக்கத்தாலறிந்த சிலபெருமீன்கள் கடமானை விழுங்கப் பின்றொடர்ந்தோடும்; அக்காலத்துக் கடமான் வேறொருபாயத்தால் மீனை வென்று ஒடி யொளிக்கும். எதிரியைத் தன்னருகிற் கண்டதும், தன்னிடத்துள்ள மைநிறைந்தஓர்பையைத் திறக்கவே, அந்தோ! கறுப்புமை கடல் நீரிற் கலக்கக் கடமானைச் சுற்றிலுமிருளடர்ந்து போம். அவ்விருளில், துரத்தும் மீன் வழிதடுமாறித்திகைத்து நிற்க, கணவாய்மீன் கண்ணுக் கெட்டாத தூரம் நீந்தியோடி மறைந்து போம். என்னவாச்சரியம்! இவ்வண்ணமே, கடவுளும் நம்மை மாயையாகிய இருளில் நிறுத்தி நாம் அங்கொன்றுந் தெரியாது பிரமித்து நல்வழிகாணாது வருந்தத் தாம் மறைந்தொளிந்து வேடிக்கை பார்க்கின்றாரன்றே!

கணவாய் மீன் போலவே, பச்சோந்தியும் பன்முறையுந் தன் னிறத்தை மாற்றுகின்றது. பல்லிக்கூட்டத்துள் வெகு அதிசயமான இப்பிராணி மிகுதியும் ஆபிரிக்காவிலுண்டு; தென்னிந்தியாவிலு மிரண்டொரு விதம் வசிக்கின்றது. அடிக்கடி தன் வர்ணத்தை மாற்றுவதால் கண்ணுக்குச் சுலபமாய்ப் புலப்படுவதில்லை. சிற்சில சமயத்து மிக வொடுங்கிமெலிந்து தானிருக்குங் கொம்பொடு கொம்பாய் மறைந்து போம். வேறு சிலசமயத்துக் காற்றை நிறைய உள்ளிழுத்துச் சுய உருவினும் நான்கு மடங்கு பருத்துக் காட்டும். நாக்கு மிகநீண்டது; நுனியில் பருத்துள்ளது; 7, 8, அங்குலத்திற் கப்பால் உள்ள பூச்சியை ஒரு விநாடி நேரத்துட் கவரக்கூடியது. இவற்றினும் வியக்கக்கூடியது பச்சோந்தியின் கண்ணே; ஒரு கண் நேரில் பார்க்க, மற்றொருகண் பின்னால் பார்க்கு மமைப்புடையது. ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! நமக்கு மங்ஙனம் கண்களை யமைத்திரானு, என்று பிரமனை வசை கூறுவோர் எத்துணைப்பேர்!

இனி, சில ஜீவஜந்துக்கள், தமது நிறத்தையே ஒருபாயமாகக் கொண்டு, அவ்வுபாயத்தால் பிறபிராணிகளை வசீகரித்து அவை கிட்டநெருங்கவே அவற்றைத் தம் இரையாக்கிக் கொள்ளுகின்றன. ஆசியாகண்டத்துச் சில பாலைவனங்களில் மணல் வர்ணங்கொண்ட ஓர் பல்லியுண்டு. அதன் வாயினிரு மூலைகளிலும் இராநின்ற மிகச் சிவந்த இரண்டு இரேகைகள் தூரத்துப்பார்வைக்கு அழகிய மலர்கள் போற்றோன்றும். பூவிலுள்ள தேனைக்குடிக்க அலைந்துதிரியும் சிலபூச்சிகள் அப்போலிமலர்களைக்கண்டு மயங்கிநெருங்கவே, வஞ்சனையிற் றேர்ந்த மணற்பல்லி பூச்சிகளைப்பிடித்து வெகு களிப்புடன் தின்னும். தூண்டிற்காரமீனென்று பெயர்பெற்ற ஒருமீனும் இதே மாதிரி சூது செய்கின்றது. இதன் வாயைச்சுற்றிலும் ஓயாது அசைந்தாடுஞ் சிம்புகளுண்டு; அவற்றைச் சிறுபுழுக்களென்று நம்பி வேறு சிறுமீன்கள் தின்பதற்காக அருகிற்போனவுடன், "கெடுவான் கேடு நினைப்பான்" என்பதற் கேற்பத் தாமே இரையாகிவிடும். இத்தகைய நிறத்திற்கே வசீகரநிறமென்று (aggressive coloration) பெயரிட்டோம்.

சிலபிராணிகள் தாங்கொண்ட வர்ணத்தால் பிறரைப்பயமுறுத்துகின்றன; "என்னருகில் வரேல், வரினபாயம்" என்று தத்தமது நிறத்தால் எச்சரிக்கை செய்கின்றன. (Warning coloration) விஷப்பாம்புகட்கெல்லாம் அரசனாகிய நல்லரவத்துக்கு, இந்நல்லகுணம் பற்றியன்றே அப்பெயர்வந்தது. ஒருவனைக்கண்டதும் சீறிக்கொண்டு படத்தைவிரித்து ஓடிவருகிறதே—அதுவிஷத்தால் தீண்டி உயிரை மாய்ப்பதற்கே அங்ஙனஞ் செய்கின்றதென்று கொள்வதுசரியன்று. ஏனெனில், அதுநமக்குண்டாகக்கூடிய அபாயத்தைப்பற்றி அதனால் எச்சரிக்கை செய்கின்றதேயொழியக், கண்டதையெல்லாம் விஷந்தீண்டிக்கொல்வதற்கன்று. நஞ்சோ அடிக்கடி அபரிமிதமாயுண்டாவதில்லை; சிறிது சிறிதாகவும் மிகச்சாவகாசத்துடனும் உண்டாகும். அவ்வளவு அருமையாயுண்டாம் விஷத்தாற் கண்டவற்றையெல்லாந் தீண்டி விஷத்தை வீணாக்குவதில் நல்லபாம்புக்குச் சிறிதும்பிரியம் இராது. ஆகவே அதை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சுருக்கமாய்ச்செலவிடுகின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு பாம்பிற்குப் பயனுண்டாம்.

இந்தாற்குணம்பற்றியே, நமக்குத்தகுந்த எச்சரிக்கை செய்து, நாமப்பால் விலகும்படி ஆஞ்ஞாபித்துத் தன்விஷத்தையுங் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகின்றது. இவ்வண்ணம் எச்சரிக்கையிட முக்கியகாரணமாயிருப்பது இதன்படமே. இதைவிரித்தாட, இதன் மேலுள்ள கண்கள் போன்ற இரண்டு பயங்கரமான இரேகைகள்பார்ப்போரைப் பயமுறுத்தி அப்புறம் ஓடச்செய்கின்றன.

இங்ஙனமே, தம்மிடத்திருக்குமொரு பெருங்கெட்ட குணத்தைப் பிறரறிந்து விலகிப்போகும் பொருட்டே நஞ்சுநிறைந்த கடற்பாம்புகளும் கண்ணைக்கவரும் பலவிதவர்ணந் தீட்டப்பட்டுள்ளன. கடற் பாம்புகளிலொன்று கடித்தால் உடனே மரணமுண்டாகும். அமெரிக்காவின் உஷ்ணப்பிரதேசங்களில் பவளப்பாம்பு என்ற ஓரரவமுண்டு; அது கொடியவிஷங்கொண்டது;மிகக்கறுத்துஞ்சிவந்துமுள்ள மேனியுடையது. இது இத்துணைப்பளபளப்பான நிறங்கொண்டது பிறரைப் பயமுறுத்துதற்கே. இத்தகைய வெறுப்புள்ள குணங்கள் பற்றியே சிலவண்ணாத்திப்பூச்சி, பட்டுப்பூச்சி இவற்றின்புழுக்கூடுகள் தங்கமயமான மஞ்சள்நிறமுடையன. இவற்றைப்புண்டால்உடனே மரணமுண்டாவது திண்ணமாதலால், பூச்சிகளைத்தின்று காலங்கழிக்கும் பறவைகள் இத்துர்க்குணம் பற்றி அப்புழுக்கூடுகளைக் கையாலுந் தொடாவாம்.

இராக்காலங்களில் நமது வீடுகளில் ஓடித்திரியும் ஒருசிறு வண்டையாவரும் பார்த்திருத்தல் கூடும். அதன்மேல் இரட்டைவரிசையாய்க் கறுப்புப்புள்ளிகள் தோன்றும்; வெகுஊலபமாய்ப்புலப்படும். இவ்வாறு வர்ணங்கொண்டதற்குக் காரணம் தன்னிடத்துள்ள ஒரு துர்க்குணத்தைப் பிரசித்தப்படுத்தும் பொருட்டேயாம். அதாவது, தற்செயலாய் அதையாரேனும் தொட்டால்,அதன் பின்புறத்தினின்றும் உடனே "வெடீர்" என்ற சத்தத்துடன் ஒருவிஷத்திராவகம் வெளிவரும்; அது நமது கையைச்சுடும்; சிறு பூச்சிகளின்மேற் பட்டால் அவையுடனே உயிர்துறக்கும். இங்ஙனஞ் சத்தம்பண்ணுவது காரணமாக இதற்குப் பிரங்கிவண்டென்று பெயராம்.

இன்னும் சிலபிராணிகள் மற்றவற்றைப்போல் வேடந்தரிப்பன. (Mimicry)சிலந்திப்பூச்சிகளிற் சில எறும்புபோலும்,தேனீக்கள்போ

னும் வேடம்பூண்டு அவற்றோடு வித்தியாசமின்றிக்கலந்து அவற்றில் சிலவற்றைத் தம்நூலாற் சுற்றித் தமக்கிரையாக்கிக்கொள்ளும். இவ்விதம் மித்திரபேதஞ்செய்யுஞ் சிலந்திப்பூச்சியின் கபடத்தை எறும்பாவது தேனீயாவது சிறிதும் அறிந்திலது. இதுபோலவே; ஒருவித ஈயும் தேனீயைப் போல் வேடந்தரித்துத் தன்னுடைய எதிரியிடமகப்படாது பிழைக்கின்றது. கொடுக்குக் கொண்டதும், மஞ்சளுங் கறுப்புங் கலந்தநிறமுள்ளதும், எச்சரிக்கை நிறம் நீட்டப்பட்டதுமான ஒருகுளவியுளது. அதைப் போல், ஓர் ஈயும் வேஷம் பூண்டு, கழுதை தன்மேல் புலித்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டு தனது எதிரிகளை ஏமாற்றினது போல், பிறர்க்கிரையாகாது காலங்கழிக்கின்றது.

கடைசியாக, சிலஜீவஜந்துக்களின்நிறம் ஆண்பெண்ணைக் கவருவதிற்பயன்படுகின்றது. (Colors used in Courtship) சிலந்திப்பூச்சிகள் தம் வீரச்செய்கைகளாலும், சிலம்பாட்டங்களினாலும் மணப்பெண்ணின் கையைப் பிடிக்கும். குயில்போன்ற சிலபறவைகள் தமதினியகுரலாற் கானங்கள்பாடித் தம்மனையாட்டியைக் களிப்பிக்கும். இவ்வண்ணமே தமதுஅழகியமேனியைக்கண்டுபெண்கள் ஆசைகொள்ளும் பொருட்டுத் தம்செவ்விய தோகையை விரித்தாடு மாண்மயில். எதனுடைய தோகை வெகுஅழகாய்இருக்கின்றதோ அதனையே கைப்பற்றும்பெண்மயிலும். இதுகாரணம்பற்றியே, சாதாரணமாய்ப்பெட்டைப்பறவைகளினும் ஆண்பறவைகளே வனப்புவாய்ந்த தோகைகொண் டிருக்கின்றன.

பலபிராணிகட்கும் பலவாறு தாங்கொண்ட வர்ணமானது பயன்படுகின்றதென்பது மேற்போந்த உதாரணங்களாற் றெள்ளிதிற் புலப்படும். இடமில்லாததால் ஈங்கெடுத்துரைக்கப்படா. வேறுதாரணங்கள் அநேகமுள; அவற்றையெல்லாம் இச்சிறுவியாசம் படிப்போர் தாமே கண்டறிவார்களென்பது எமது கோரிக்கை.

வி. நரசிப்ப ஐயங்கார்.

நாவடக்கம்.

——:o:——

கீழக்கரை M. ஜோஸப் டையாஸ் அவர்கள் எழுதியது.

(முற்றொடர்ச்சி.)

பேசு முன்னரே என்னசொல்லவேண்டுமென்று நன்றாய் யோசிக்கிறது முக்கியமான முதல் எச்சரிக்கையாகும். நமது அவயவங்கள் இருக்கும் வகையை யோசித்தால், இந்த உண்மையை நன்றாய் அறிந்துகொள்ளலாம். ஏனென்றால் எல்லாச்சத்தத்தையும்கேட்பதற்காகக் காதுகள் எப்போதும் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நாவுக்குப்பல்லும் உதடுமாகிய இரண்டுவேலிகள் அல்லது இரண்டுசுவர்கள் இடப்பட்டிருக்கின்றன. இதனாலே நாம் பேசுவதற்கு எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்க வேண்டுமென்றுங் காட்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனும் கேட்பதற்கு மதுரமாயும் பேசத்தாமதமாகவுமிருக்க வேண்டுமென்று யாகப்பர் வசனித்தார். நாவின் கூறுபாடே இதை நமக்கு நன்கு விளக்கிக்காட்டும்.

அஃதென்னவென்றால், நாவிலே இரண்டு இரத்தத்தாரைகள் உண்டு. அவைகளிலொன்று சகல கிரியைகளுக்கும் ஊற்றாகிய இருதயத்திற்போய்ச் சேரும். வேறொன்று மூளைவரைக்கும் போகும். மூளை புத்திதங்குகிற இடமென்று ஞானசாஸ்திரிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதினால் நாம் சொல்லுவதெல்லாம் இருதயத்திலிருந்து வரல்வேண்டுமென்றும் புத்தி அதை நடப்பிக்கவேண்டுமென்றும் தெளிவாய்க் காட்டியிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு வார்த்தையும் நாவிலேயிருந்து புறப்படுமுன்னே அதை ஆத்திரலே ஆராயவேண்டுமென்று அகுஸ்தின் சொல்லுகிறார். முந்தமுந்த வார்த்தையை இருதயத்தில் பிறப்பிக்கவேண்டும். அப்புறம் வாயைவிட்டுப் புறப்படுமுன்னே புத்தியைக் கொண்டு அதை ஆராயவேண்டும். பைத்தியக்காரனுக்கும் புத்தியுள்ளவனுக்கும் உள்ள வித்தியாசமேதென்றால், பைத்தியகாரனுடைய இருதயம் வாயிலிருக்கும். புத்தியுள்ளவனுடைய வாய் இருதயத்திலிருக்கும்; பைத்தியகாரனுடைய நாக்கு அவனிருதயத்தை வெளியே இழுக்கிறதினால் அவனுடைய இருதயம்வாயிலிருக்கும். வாயிலே வருகிறதற்கெல்லாம் அவன் இருதயம் சம்மதித்துக்கொள்ளும். ஆகையால் அவன் இருதயமும் நாக்கும் ஒன்

றுபோலிருக்கும். ஆனல் புத்தியுள்ளவனுடைய வாய் இருதயத்தி லிருக்கும். ஏனென்றால் அவன் சொல்லுகிறதெல்லாம் இருதயத்தி லிருந்து புறப்படும். அது புத்திஞாயத்துக்கு ஒத்திருக்கும். அவனு டைய நாக்கு இருதயத்துக்குப் பணிந்திருக்கும். பைத்தியகாரனு டைய இருதயம் நாவுக்குக்கீழ்ப்படிந்திருக்கும். அடக்கமிகுதியும்ஒழு க்கமரியாதையுமுள்ளவன் முந்தமுந்த வாயில்வைத்த உணவை மெ ன்றுமென்று அப்புறம் விழுங்குவான். அப்படியே புத்தியும் விவே கமு முள்ளவன் வார்த்தையை இருதயத்தில் வைத்து வெகுநேரம் சீர்தூக்கிப் பாராமல் வாயைவிட்டுப் புறப்பட விடமாட்டான். புத்தி யும் யோசனையுமில்லாமல் சொன்னவார்த்தையினலே சண்டையும் சச்சரவுமுண்டாகிறது வழக்கம். செலவுபண்ண எவ்வளவு எச்சரிக் கையோடு மனுஷர் பணப்பையைத் திறப்பார்களோ அவ்வளவு எச் சரிக்கையோடு நாமும் பேசுகிறதற்கு வாயைத் திறக்கவேண்டும். யாதொருவனுக்குப் பணம் கொடுக்கவேண்டுமோ எவ்வளவு கொ டுக்கவேண்டுமென்று முந்தமுந்தக்கணக்குப்பார்ப்பார்களோ, அவ்வ ண்ணமே இவ்வளவுஎச்சரிக்கையோடும் யோசனையோடும் பேசவாய் திறக்கவேண்டும். முந்தமுந்த பேசவேண்டுமோ வென்றும், அதின் பின் என்ன பேசவேண்டுமென்றும் யோசித்துப்பார்த்து, ஒருவன் வேறொருவனுக்குக்கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைப்பார்க்க அதிகமா கக்கொடாமைபோல் நாமும் பேசவேண்டியதைப் பார்க்க அதிகம் பேசாதிருக்கக் கடவோம். பொருளாசைக்காரன் பணத்திலே செட்டாயிருக்கிறது போல் நாமும் வார்த்தையிலே செட்டிகளாக விருப்போமாக. பேசுவதற்கு நாம் அனுசரிக்கவேண்டிய 2-ம் எச்சரிக் கை யேதென்றால் நாம் ஏன் பேசவேண்டுமென்று யோசிக்கவேண் டும். நாம் சொல்லுகிறது நல்லதாயிருக்கிறது போதாது; அதை நல்ல கருத்தோடு சொல்லவேண்டும். சிலமுறை மனுஷர் பத்திக்கு ரிய பேச்சுப் பேசுவார்கள். ஆனல் தங்களைப் பத்தியுள்ளவர்களென் றும் கெட்டிக்காரரென்றும் மற்றவர்கள் எண்ணும்படியாகப் பேசு வதுண்டு. இது கள்ளஞானமும் வீண்மகிமையும் பைத்தியமுமென் று வேறொரு முனிவர் சொல்லுகிறார். மூன்றாவது, பேசுகிறவன் தான் யாரென்றும் யாரோடு பேசுகிறனென்றும் யார்முன்பாகப் பேசுகிறனென்றும் யோசிக்கவேண்டும். குருக்களும் பெரியோர்க

ரும் கூடினசங்கத்தில் வெகுபேச்சுப் பேசாதிருப்போமாக. வாலிபர் பெரியமனுஷருக்கு முன்பாக பேசாதிருக்கிறது பெரியமனுஷருக்குச்சமானமாகும். மௌனம் பயத்துக்கும் மரியாதைக்கும் அடையாளமாயிருக்கிறதினால் எவரொருவர்முன்னர் மௌனமாயிருக்கிறானோ அவருக்கு வெகு கீழ்ப்படிதலையும் ஒழுக்க மரியாதையையுங் காட்டுகிறான். எப்பொழுது பேசவேண்டுமென்று யோசிக்கிறது நான்காம் எச்சரிக்கையாகும். தகுந்த நேரத்தில் பேசுவது புத்தியுள்ளவனுக்கு அடுத்தகுணமாம். இதினாலன்றோ, புத்தியுள்ளவன் தகுந்த நேரம் வருமட்டும் பேசமாட்டான். ஆனால் புத்தியில்லாதவனும் துருதுருத்தவனும் தகுந்த நேரத்தைப் பார்க்கமாட்டார்களென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். தகுந்தநேரத்தில் சொன்னவார்த்தை வெள்ளிக் கட்டிலின்மேல் இருக்கிற தங்கப் பழத்துக்கு ஒப்பாகுமென்று விவிலியநூலில் சொல்லியிருக்கிறது. தகுந்தநேரத்தில்சொல்லாதவார்த்தை வீணாகும். தகாதநேரத்தில் எவ்வளவு நல்லகாரியம் சொன்னாலும் அதுஅருவருப்புக்குரியதாகும். பைத்தியகாரனுடைய வாயிலிருந்து புறப்படுகிறவார்த்தை தள்ளுபடியாகும். ஏனென்றால் அவன் தகுந்தநேரத்தில் அதைச் சொல்லுகிறதில்லை. அன்றியும் மற்றவர்கள் பேசும்போது குறுக்கே பேசப் படாது. ஏனென்றால் இது மரியாதைக்கும் தாழ்மைக்கும் அடாத காரியமாம். வேறொருவர்பேசும்போது ஊடேபேசுகிறவன் தகுந்த நேரத்தில்பேசுகிறவனல்லன். ஒருவன் சொல்லுகிறதைச்சொல்லி முடிக்குமட்டும், காத்திருந்து அப்புறம் பேசுவோமாக. இதுவிஷயத்தில் சலமோன் சொல்லுகிறதாவது:—உன்னிடத்தில் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுக்கொண்டபின் மறுமொழி சொல்லு. கேட்கிறதற்குமுன் மறுமொழி சொல்லுகிறவன்தான் பைத்தியகாரனென்றும் இகழ்ச்சிக் குரியவனென்றும் காட்டுகிறான். நன்றாய்ப் பேசுவதற்கு 5ம் எச்சரிக்கை ஏதென்றால் பேசும்போது சாடையும் சத்தமும் ஒழுங்கமரியாதைக்கடுத்ததாயிருக்க வேண்டும். பக்கத்திருக்கிறவர்கள் கேட்கும்படியாய்ப் பேசுவது போதும்: தூரத்திலிருக்கிறவனுக்கு யாதொருகாரியஞ்சொல்லவேண்டுமென்றால் அவன் கிட்டப் போய்ச் சொல்லுவது நலம். தூரத்திலிருந்து பேசுகிறதும் தலைதெறிக்கக் கத்துகிறதும் ஒழுக்கத்துக்கு அடாதகாரியம். கடைசியாய் நன்றாய்ப் பேசுவதற்குத்தகுந்த எச்ச

ரிக்கை அவசியமாயிருப்பதினுல் பேசும்போது அதில் யாதோர் எச்சரிக்கையை விட்டுவிடுகிறதுஎளிதாயிருக்கும். ஆகையால் கப்பல் துறைமுகத்தில் ஒதுங்கி யிருக்கிறதுபோல நாமும் மௌனத்தில் ஒதுங்கியிருப்பதே குற்றத்தில் விழாமைக்கு உத்தம பரிகாரமாகும். பேசுகிறதினுல் வருகிற சகலபொல்லாப்பும்ஆபத்துக்களும் பேசாதிருந்தால் விலகிப்போமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. வாயையும் நாவையும் காக்கிறவன் தன் ஆத்துமாவுக்கு அநேக உபத்திரவம் வராதபடி காப்பானென்று ஞானியானவர் வசனித்தார். எங்கெங்கேயிருந்தாலும் மௌனங்காத்தால் எப்பொழுதும் மன அமரிக்கையாயிருக்கலாமென்று பூர்வீக வனவாசியொருவர் சொல்லிக்கொண்டு வருவார். மற்றவர்களோடு கொஞ்சமாத்திரம் பேசித் தன் மனதுக்குள் ஒதுங்கித் தன்னேடு வெகுவாய்ப் பேசுகிறதைவிட உத்தமமானகாரியம் ஒன்றுமில்லையென்று கிரேக்க சாஸ்திரியாகிய செனேக்காவென்பவரும் சொல்லியிருக்கிறுர். சோக்கிரெட்டெஸ் என்னும் பெரிய சாஸ்திரியும், பேசினதினுலே நான் அநேகமுறை துக்கப்பட்டேன்: பேசாதிருந்ததினுலே எப்பொழுதாவது நான் துக்கப்படவில்லை—என்று சொல்லிக்கொண்டுவருவார். இதற்குக் காரணம்என்னவென்று காட்டுவதற்காகச் செனுக்கா வென்னுஞ் சாஸ்திரி சொல்லுகிறதாவது—ஒரு சமயத்திலே சொல்லாதகாரியத்தை மறு சமயத்தில் சொல்லலாம். ஆனுல் ஒருமுறை சொன்னதைச் சொல்லாதபடி நிறுத்த முடியாது. ஒருமுறை வாயைவிட்டுத் தப்பிப்போன வார்த்தை ஒருக்காலும் திரும்பி வராதென்பதாம். வாயைவிட்டுப் புறப்பட்டவார்த்தை கையைவிட்டு எறிந்த கல்லுக்குச் சமானம். ஆகையால் பேசவதற்கு முன்னரே வெகுநேரம் நினைப்பதுஅவசியம். ஏனெனில் பேசினபின் நினைப்பதற்கு நேரமில்லை. இதுவே முன்கூறிய முதல் எச்சரிக்கையுமாகும். ஆகையால் நாவுக்கு நல்லகாவல் வைப்போமென்றுஸ்திரமான பிரதிக்கினைபண்ணி கடவுளைப்பணிந்து கதிவழியொழுகிக் கடைத்தேறுவோமாக.

காதம்பரி.

காதம்பரி என்பது ஒரு வடநூல்; இது வசன காவ்யம்; கந்தருவ கன்னிகையாகிய காதம்பரி என்பவளை உச்சைனி நகரத்தரசனாகிய சந்திராபீடனென்பவன் மணம்புரிந்த சரித்திரம் இதில் விரித்துக் கூறப்படும்; இது பூர்வகாதம்பரியென்றும் உத்தரகாதம்பரியென்றும் இருவகைப்படுமெனவும், அவற்றுள், பூர்வகாதம்பரி பாணகவியாலும் உத்தர காதம்பரி அவருடைய புத்திரராலும் செய்யப்பட்டனவெனவும், இந்நூல் பன்னீராயிரங் கிரந்தமுடைத்தெனவுங் கூறுவர்; "காதம்பரி ரஸஜ்ஞாநா மாஹாரோபி நரோசதே" என்று பண்டையோர் இதைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டியிருத்தல் காண்க; 'காதம்பரியின் சுவையை யறிந்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கூட இனியாது' என்பது இதன் பொருள். ('கள்ளின் சுவையை யறிந்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கூட இனியாது' என்பது மற்றோர் பொருள்.) "பாணோச்சிஷ்டம் ஜகத் ஸர்வம்" என்ற வழக்காலும் இந்நூலின் பெருமை நன்கு விளங்கும். கல்வியிற் பெரியராகிய கம்பரது பாடல்களில் ஆங்காங்கு இக்காதம்பரியின் கருத்துக்களும் அழகான கற்பனைகளும் அமைந்து கிடத்தல்கொண்டும் இந்நூற்சிறப்பு விளங்கும். இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய காதம்பரியைத் தமிழ் மக்களும் நன்குணர்ந்து களிக்குமாறு செய்யுள் வடிவமாக உபகரித்த மகோபகாரி <u>ஆதிவராககவி</u> யென்னும் இயற்பெயருடைய ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராமணோத்தமரென்று தெரிகின்றது. இந்நூற்பாயிரம் 9, 10, 11, முதலிய கவிகளால் இந்நூலாசிரியராகிய ஆதிவராககவி யென்போர் <u>அருளாளர்</u> என்பவரது புத்திரரென்றும், ஆபஸ்தம்ப ஸூத்திரமும் பாரத்துவாச கோத்திரமு முடையவரென்றும், சோழநாட்டிற் பிறந்தவரென்றும், பாண்டி நாட்டில் சுந்தராபுரி யென்னு மூரில் சிற்றரசு புரிந்துவந்தவரும் பாவலர்களை யாதரித்துத் தமிழணங்கைப் பெரிதுமேம்படச்செய்து புகழ்பெருகவாழ்ந்துவந்தவருமாகிய <u>தேவர்கோன், அமரர்கோன், தேவர்நாயகன்</u> என்றித்தகைப் பெயர்களையுடைய ஒரு வைசியகுல சிகாமணியால் சன்மானிக்கப்பெற்று அத்தேவர்கோன் வேண்டுகோளால் இந்நூலை "அரு

ங்கலி யுகத்து நாலா யிரத்தைஞ்ஞூற்றிரண்டு— திருந்திய வருடந் தன்னில்'' இயற்றி யுபகரித்தாரென்றும் விளங்குகின்றது. வட மொழிப்பயிற்சி பெரிது முடையராய இந்நூலாசிரியர், பாற்கடல் போலப் பெரிதும் பரந்து கிடக்கின்ற காதம்பரியை யுள்ளவாறே மொழிபெயர்த்துதவ விருப்பங்கொண்டெழுந்தவராயினும், விரிவஞ்சி அருமையான கற்பனைகளை மாத்திரம் தழுவிக் கதைத்தொடர் இனிது நடக்குமாறு சுருங்கவுரைத்திருக்கின்றார்.

"பாற்கடற்சென்ற பூசை பாலின்மே லாசை வைத்து
மேற்கொள வரினு மெல்லா வெள்ளமுங் கொள்ள வற்றோ
பாற்கட லனைய காதம் பரிக்கடற் பரப்பி லாசை
மேற்கொளு மென்ற னெஞ்சம் வேண்டுவ கொள்ளுமன்றே."

என்ற பாயிரம் 14-ம் செய்யுளும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இந் நூலாசிரியர் தமக்குள்ள வைஷ்ணவ மதாபிமானத்தை நூலில் சமயம்நேர்ந்துழி இனிது காட்டிச் செல்லாநிற்பர். இது "மா யோன்-பன்னிரண்டு திருநாம மெனவேதி வினைகளைவோர் பறிய வோட்டி." [செய்யுள்-161] என்பது முதலியவற்றால் தெரியலாம். எனினும், பிறமத தூஷணஞ்செய்யும் வழக்கம் இந்நல்லிசைப்புலவர் பாலில்லையென்பது.

"சொல்லும் பொருளுங் கனியுஞ் சுவையுஞ் சுடரு
மெல்லுஞ் சசியு நிசியு மியலு மிசையு
மொல்லும் முடலு முயிரும்மென நாளு மொன்றிச்
செல்லும் பரசத்தி சிவந்தனைச் சிந்தை செய்வாம்."

எனச் சிவபெருமானையும்,

"செங்கோல மேனிச் சிவனார்திரு மைந்த னெங்கேள்
பங்கோன் முராரி மருகன்கடம் பர்க்கு முன்னோன்
வெங்கோப வேழ முகவன்வினை வேர றுக்கும்
எங்கோ னடிசேர் பவரிந்திர னென்ன வாழ்வார்."

என விநாயகக் கடவுளையும்,

"மஞ்சுண்ட சோல மயிலுண்டயில் வேலு முண்டு
துஞ்சுண் டினிநான் மதலிக்குயிர் தோற்ப துண்டோ

நஞ்சுண்ட நாதர் பகனூர்திரு நாம முண்டு
நெஞ்சுண்டு பாட நினைவுண்டதி னேயமுண்டே."

என முருக்கக்கட்டளையும் மெய்யன்போடு துதித்திருப்பதனு லறியலாம். இந்நூலாசிரியரையும் இந்நூலையும் பற்றிப்பின் ஒருமுறை விரிவாக எழுதவேண்டுமென்றிருப்பதனுல் இம்முறைசுருக்கமாகவே எழுத நேர்ந்தது. இந்நூற் செய்புளின் ரீதி இன்னதென்பதைச் செந்தமி ழபிமானிகள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு மாதிரிக்காக ஒருபகுதியை அடியில் எழுதியிருக்கின்றேன்.

[சந்திராபீடனுக்குச் சுகநாதன் கூறிய அபிஷேகபுத்தி.]

தலையவிழ் மாலைச் சந்திரா பீட னமைச்சர்கோன் றன்மனைச்செல்ல
விளவர சுரிமைக் குரியனு மிவனுக் கினியுப தேசஞ்செய்யும்
அளவிதென் றெண்ணி யருட்சுக நாத னவன்முக நோக்கிவே லரவோ
யுளதுரை செய்வ தவ்வுரை யெல்லா முவந்துநீ கேளென வுரைப்பான்.

அறிவன வெல்லா மறிந்துநூ லனைத்து மாய்ந்தவற் றடைவிலே யொழுகிப்
பிறிதொரு நெறியா..............வுனக்கு...............தோன்றுநா னில்லை
சிறிதினி யொன்றுண் டாகிலு மின்பச் செவ்வியாம் யௌவனத் தெவர்க்கு
மறுவறு சு... ....க ளாலகற் றொண்ணு வலியதா மதவிருண் மூடும்.

திருவினு மதங்கன் மூப்பினுந் தணியா செல்வமா கியவிருட் படலம்
ஒருவரான் மருந்தா லொன்றினுற் பரியா தூக்கமா மதனினும்வெம்மை
விரவினுர் செய்யுங் குளிர்ச்சியிற் சுரியா விஷயமா கியவிஷ மோகம்
வரமரு மூல மந்திரத் தசலா மாபினு லுரைசெய்வேன் வேண்டும்.

தோன்றுநா டொடங்கி யிடைவிடாச் செற்ப சுகம்புதி தாகிய விளமை
யேன்றபே ரழகு நிகரிலா வலிமற் றிதெலாஞ் சேரவோ ரிடத்தி
லூன்றுமேற் றோன்று மொழுக்கறுத் தீமை யுரைக்கவுந் தக்கதோ வவற்றி
லான்றவோ ரொன்றே போதுமே இனியி லாடவர்க் சனர்த்தகா ரணமே.

பளிங்கிலே வீழ்ந்த சந்திர கிரணம் பற்றுவ போலவே முற்றும்
களிம்பிலா நெஞ்சிற் குருவுப தேசங் கடுகவே பற்றிநின் றொளிரு
மிளிர்ந்தபூண் மார்ப நின்னையே யன்ன மிகுதியோர் தகுதிநெஞ் சல்லா
லிளிம்பரா மவர்கள் களங்கமா நெஞ்சிற் சேர்குமோ விந்தவாய் மைகளே.

நீயிதன் முன்னம் விஷயமோ கத்தி னேர்ந்தனை யில்லையா கையினு
லேயிது கால முனக்குப தேச மியம்புதற் கிந்தமோ கத்தி
லாயவர்க் குரைக்கி லவ்வுப தேச மவர்மனத் தற்பமுந் தேங்கா
மாயமன் மதனன் சாயகந் துளைத்த வழிகளா லொழுகிவீழ்ந் தவிடும்.

நல்லுப தேசஞ் செய்யுநல் லோரை நாடிலெங் கேனுமோ ரொருவ
ரல்லவ ரஞ்சி நின்றெறி ரொலிபோ லரசர்தா முரைத்ததே யுரைப்பர்
சொல்லிய பொழுதே யதனையுட் கொள்ளுந் தூயவ ருஞ்சிலர் கண்டாய்
மல்லுயர் தோளாய் மற்றுளார் கேளார் கேட்பினு மதத்தினுன் மறப்பர்.

திருமக ளென்றென் றுலகுளோ ரெல்லாஞ் சிறப்புடன் வியந்துபா ராட்டும்
பரிசய மறியா தவள்குண வேற்றுப் பன்மைதா னெப்படிப் பகர்வேன்
அரிதவ ளணையப் பெறவுமப் படியே யரியன தவத்தினுற் பெறினும்
கருமுகி லனையா யரிதுபோ காமற் காக்கவுங் காக்குயா றெளிதோ.

பரிசய மறியாள் மரபினை யோராள் பழுதிலா வொழுக்கமும் பாராள்
வரிசையை நினையாள் கல்வியை நாடாள் மருவிய மானமுட் கொள்ளாள்
பெருகிய வண்மை தன்னையு மெண்ணாள் பெரியமா தவத்தையா தரியாள்
பொருவற விசும்பிற் றோன்றிடு மின்போற் புகலறக் கடிதுபோய் மறையும்

பெருமையு முயர்வுந் தகுதியு நலனும் பிறகா...........மற் றெல்லாந்
தருமிவ ளெனினு மிவளைநாம் வியக்கத் தகுமதோ விருளிரிந் தோட
வொருசுடர்க் கொழுந்து விட்டுவிட் டெரிய மையையே யுமிழுமா போலத்
திருவெனு மிவளு நிற்கநிற் கவெறுந் தீயொழுக் கங்களே விளைக்கும்.

மின்மினி யொளிபோற் சிறிதுபோ தற்பம் விளங்குறு செல்வமெய் யென்று
தன்மையு மறந்து மனமுமிந் தியமுந் தானொரு கோடியுள் ளவர்போ
லுன்மத ராகி யொருவழிப் படாம லோங்குபே ராசையிற் படர்ந்து
வன்மையு மறமு மிகுந்துகண் டறியா வாழ்வினுன் மயங்குவார் சிலர்கள்.

பூதமும் பசாசும் வந்தமுக் கியவர் போனகை செய்வதே செய்வர்
சாதல்வந் தணுகி யவரென மயங்கிச் சதமுக விகாரமே விளைப்பர்
வாதம்வந் தடைசி வயிறளைந் தவர்போல் வலத்திலு மிடத்திலும் புரிவர்
தீதுறும் படிக்குத் துண்டவர் போலத் தியங்கியோய்ந் துடல்சுழன் றிருப்பார்.

மூடவர்போல் வேறு சிலர்களா னடப்பர் மூதுமுக வாதமுள் ளவர்போன்
மிடைபடா நடுங்கி யோரொரு வார்த்தை மிகுவருத் தத்தினே டுரைப்பர்
அடையவே பத்தா மவத்தையுற் றவர்போ லருகிருந் தவரையு மதியார்
உடையநோய் கண்ணி லுள்ளவர் போல வொளியுடை யவர்களைப் பாரார்.

செந்தமிழ்.

தங்கள்கா ரியமே முடித்திடு கைக்குச் சமத்தரா கியசில கயவ
ரெங்கணா யகனே யென்றுநின் றேத்தி யிவரிவ ரிதத்திலே யொழுகிப்
பங்கமாஞ் சூதை வினோதமே யென்றும் பானமே சுகமென வுரைத்து
மங்குநா ளறவே பிறர்மனைச் சேர லானதே யுலாத்தென மொழிந்தும்.

தாங்களு முன்னே சிரித்துநின் றவர்க்குத் தகாதன சொல்லியே துதிப்ப
ஆங்கவை யெல்லா மெய்யெனக் கருதி யருகிதிச் செருக்கினான் மயங்கி
யீங்கனல் விழியி லீசனே யென்று மிருபுய முகுந்தனே யென்றுந்
தேங்கம லத்தி லிராவய னென்றுஞ் சிந்தையாற் றம்மையுட் கொண்டு.

கடவுளா னவரை யுட்பட வணங்கார் காணிலுங் குரவரைப் பேணார்
அடைவுளார் சிலரை யறிந்துகொண் டாடா ரந்தணர் பூசையுஞ் செய்யார்
முடிவிலா வறிஞர் தம்மையே யிகழ்வர் மூத்தவர் மொழிகளுங் கேளார்
படியுநா லமைச்சர் வார்த்தைகேட் குமது பரிபவ மாகவே நினைவர்.

இராப்பக லிங்ஙனே சிறிதிடை விடாம லிருந்திதம் பேசிவா விகளிற்
பராக்கற விருந்து நோக்குகொக் கன்ன பண்பிலா தவர்களே யவர்க்குப்
பிராத்தரா னவரு மமைச்சரு மொன்றிற் பேதமில் தோழன்மார் தாமும்
விராய்க்கொள்பே ருறவு மவரவர் தமக்கே வேந்தர்தாம்வேண்டுவதளிப்பார்

சுந்தரா புரிவா ழமரர்கோன் றேவன் றாயசெஞ் சனையநின் னெஞ்சம்
எந்தா சதம்வந் தெதிர்ப்பினுங் கலங்கா தென்னுமா தாரறி யாதார்
அந்தவா றமைந்த தாகிலு மிந்த வழகுமிவ் விளமையும் வலியும்
வந்தடர் செலவு மிசைசெ..................மாற்றொணா ததனைநீ மாற்றி.

மிகமிக வருந்தி யாகிலு மிந்த மேதினி த்துரை யாமல்
தகைமிகு முதிய குரவர்சிந் தியாமற் சதிரரா னவர்க்ககப் படாமல்
அகமகிழ் தோழன் மாரிக ழாம லாசைக டம்வசத் திழாமல்
திகழ்தரு நல்லோர் தாமக லாமல் தீயவர் தாமணு காமல்.

மஞ்சுசேர் குழலார் மிசவணு காமல் வாழ்வினான் மதிமயங் காமற்
செஞ்சொல்வாழ் தெய்வ மாதினை விடாமல் செருக்குளந் தனைக்கலக் காமல்
விஞ்சுநா லமைச்சர் மொழிகளை மறுமல் விஷயமா னவைநலி யாமல்
நெஞ்சுதா னோடி வகைகட வாம னீதிநூ லடைவிலே யொழுகி.

மணமலி மூர்த்தை தருமபி ஷேக மங்கல மதனையும் பெற்றான்
னினமிகு குரவர் வழிவழி யாக வேந்துபூ பாரமுந் தாங்கிக்
கனைகழல் பணியா தவர்களை வணக்கிக் கண்டுவாழ் பவர்களை யுயர்த்திப்
புனைகதிர் முடியா யுந்தையே போலப் புகழுடன் வாழ்ந்திரு நீயே.

எனச்சுக நாத னியம்பிய மொழியி னியல்பினாற் சந்திரா பீடன்
மனத்திருள் கழுவித் துடைத்ததே போல்மாசற விளங்கினித் திரைகொண்
டனைத்தையு மறந்தோர் விழித்துணர் வுடையோ ரானது போலவே முழுது
நினைத்தவ னருகே சிறிதுபோ திருந்து நீடுதன் மாளிகை சேர்ந்தான்.

பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியன்.

ஸ்ரீ:

ஆசிரியமாலைச்செய்யுள்கள்.

———:o:———

[ஆசிரியமாலை என்னும் பழைய நூலின் பாடல்கள் சில புறத்திரட்டில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் சங்ககாலத்ததாகவே அதன் வாக்கு முதலியவற்றால் கருதப்படுகிறது. அன்றியும், கீழே பதிப்பிக்கப்பட்ட ஆசிரியமாலைப்பாடல்களுள் "குடிப்பிறப்புடுத்து" என்பது, தொல்காப்பியப்புறத்திணையியல் உஉ-ம்சூத்திரத்து "எட்டு வகை நுதலிய அவையகத்தானும்" என்பதற்கும்; "இருசுடர் வழங்கா" என்னும் பாடல் ஷை இயல் கஉ-ம் சூத்திரத்து "தோலின்பெருக்கமும்" என்பதற்கும் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் பழைய உரைகளிற் பயிலும் பெருமையுடையது இந்நூல் என்பது விளங்கும். இந்நூல், இன்ன விஷயம் பற்றியதென்பது தெரியவில்லையாயினும், ஸ்ரீராமபிரானைப்பற்றியும் பலநீதிகளைப் பற்றியும் இதிற் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. புறத்திரட்டில் கண்டபழைய நூல்களில், வளையாபதி முத்தொள்ளாயிரச் செய்யுட்கள், முன்பு "செந்தமிழ்" மூலம் வெளியிடப்பட்டிருத்தல்போலவே, ஆசிரியமாலைப்பாடல்களும் இப்போது வெளியிடப்படுகின்றன. இந்நூலில் கசு-செய்யுட்களே காணப்பட்டன. புறத்திரட்டுப்பிரதிகள் சிலவற்றைக்கொண்டு, அவற்றிலுள்ளவாறே பரிசோதித்தமையால் நேரும் பிழைகளை அறிஞர் பொறுத்துத் திருத்திக்கொள்வார்களென்று நம்பி இதனை வெளியிடத்துணிந்தேன் பத்திராசிரியர்].

க. மூவிலை நெடுவே லாதி வானவ
னிடமருங் கொளிக்கு மிமையக் கிழவி
தனிக்கண் விளங்கு நுதற்பிறை மேலோர்
மிகைப்பிறை கதுப்பிற் சூடி வளைக்கையின்
வாள்பிடித் தாளி யேறித் தானவன்
மாளக் கடம்போர் கடந்த குமரி
மூவா மெல்லடித் திருநிழல்
வாழி காக்கவிம் மலர்தலை யுலகே. (புறத்-கடவுள்வாழ்த்து)

*

௨. எளிதென விகழா தரிதென வரையாது
நமக்குரர் நல்குதி ராயின் மனத்திடை
நினைப்பினும் பிறக்கு மொழியினும் வளருந்
தொழிற்படிற் சினைவிடூஉப் பயக்கு முணர்த்தி
னிவணு மும்பருந் துணையே யதனாற்
றுறைதொறுந் துறைதொறு நோக்கி
யறமே நிறுத்துமி னறிந்திசி னோரே. (அறன்வலியுறுத்தல்)

௩. வரிக்கடை நெடுங்கண் விளங்க மேதக
மணித்தோடு பெய்து வாள்முகந் திருத்தி
நானிலம் வளைத்த பரவையொடு கெழீஇய
கான்யாற்று வருபுன லாடலுந் தேமலர்
வல்லிப் பந்தர் வண்டுவா ழொருசிறை
நிலபகட் புணருஞ் சேக்கையு மாமுதன்
மெல்லுரி வெண்டுகி லுடையுந் தொல்வகைப்
படையுழா விளையுளி னுணவு மந்திரத்துச்
சுடர்முதற் குலமுறை வளர்த்தலும் வரையாது
வருவிருந் தோம்புஞ் செல்வமும் வரைமுதற்
காடுகைக் கொள்ளு முறையுளு மென்றிவ்
வெண்வகை மரபி னிசைந்த வாழ்க்கை
யைம்பொறிச் சேனை காக்கு மாற்றலொடு
வென்றுவிளங்கு தவத்தின ரரசியற் பெருமை
மாக்கட லுடுத்த வரைப்பின்
யார்க்கினி தன்றஃ தறியுநர்ப் பெறினே. (தவம்)

௪. அரையது துகிலே மார்பின தார
முடியது முருகு நாறுந் தொடையல்
புடையன பால்வெண் கவரியின் சற்றை
மேலது மாலை தாழ்ந்த மணிக்காற்
றனிக்குடை முன்னது முரசு முழங்கு
தானை யிந்நிலை யினைய செல்வத்
திங்கிவர் யாரோ தேவ ரல்லர்

இமைப்பதுஞ் செய்தனர் மாந்தரேயென
மயக்க நீங்கக் களிற்றுமிசை வந்தனர்
நெருந லின்றிவர் பசிப்பிணி காய்தலி
னுணங்கிய துணியு முடுத்து மாசுமீப்
போர்த்த யாக்கையோடு
தாமே யொருசிறை யிருந்தனர் மன்னே.(செல்வநிலையாமை)

௫. யாணர் வரவின் மேனு ளீங்கிவ
னிளமைச் செவ்வி நயந்த பேதையர்
காத லுண்கண் வருபனி நீங்கி
யின்னுந் துயில்கொண் டிலவே யின்றிவன்
போர்வை பசையற வுணங்கிப் பாணர்
பழந்தலைச் சிறியாழ் போலக் குரலழிந்து
நரம்புமடித் தியாத்த யாக்கை மூப்புறப்
பதிகெழு மூதூர் மன்றத்துப்
பொதியிற் புறஞ்சிறைச் சார்ந்தனன் மன்னே.
(இளமைநிலையாமை.)

௬. உள்ளது காக்குமிக் கள்ள யாக்கை
மேம்படு குற்ற முன்றோடு வழங்கலி
னுண்டி நல்லரசு தண்டத்தின் வகுத்த
நோன்பிணி யகப்பட் டிருப்பினுந்
தோன்றுவது பின்னர்க் காப்பது முன்னே.
(யாக்கைநிலையாமை.)

௭. நெருந லென்பது சென்றது நின்ற
வின்றுஞ் செல்லா நின்றமுன் சென்று
வருநாள் கண்டார் யாரே யதனு
லொருநா ளகப்படுத் துடையோ ரின்மையி
னில்லது நாடுமி னுள்ளது கோடுமின்
வாழ்வி லின்பமும் புணர்மி னஃதான்று
மேழது நீரகம் புகினு மேலது
விசும்பின் பிடர்த்தலை யேறினும் புடையது
நேமி மால்வரைக் கப்புறம் புகினும்

கோள்வாய்த்துக் கொட்குங் கூற்றத்து
வீளிக் கொடுநா விலக்குதற் கரிதே. (பலவகைநிலையாமை.)

அ. தற்பாடு பறவை பசிப்பப் பசையற
நீர்சூல் கொள்ளாது மாறிக் கால்பொரச்
சிறை வெண்டலைச் சிறுபுன் கொண்மூ
மழைகாலூன்று வளவயல் விளையா
வாய்மையுஞ் சேட்சென்று கரக்குந் தீதுதரப்
பிறவு மெல்லா நெறிமாறு படுமே
கடுஞ்சினங் கவைஇய காட்சிக்
கொடுங்கோல் வேந்தன் காக்கு நாட்டே. (கொடுங்கோன்மை)

கூ. * குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் சூடி
விழுப்பே ரொழுக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மை வாய்மடுத்து மாந்தித் தூய்மையிற்
காத லின்பத் துடங்கித் தீதறு
நடுவுநிலை நெடுநகர் வைகி வைகலு
மழுக்கா றின்மை யவாவின்மை யென்றாங்
கிருபெரு நிதியமு மொருதா மீட்டுந்
தோலா நாவின் மேலோர் பேரவை
யுடன்மரீஇ யிருக்கை யொருநாட் பெறுமெனிற்
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதிந்து
நின்றுழி நின்றுழ் ஞாங்கர் நில்லாது
நிலைபழி யாக்கை வாய்ப்பவிம்
மலர்தலை யுலகத்துக் கொட்கும் பிறப்பே. (அவையறிதல்.)

க0 தாமரை வண்கிழங்கு விரவி யொராங்குக்
கருமலங்கு மிளிரக் கொழுமுகந் தியக்கிய
பழஞ்சேற்றுப் பரப்பிற் பருமுத லெடுத்து
நெடுங்கதி ரிறைஞ்ச வாங்கிக் கால்சாய்த்து

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்; -உஉஆம் சூத்திரவுரையில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

வாளிற் றுமித்த சூடே மாவின்
சினைகளைந்து பிறக்கிய போரே யெருத்தின்
கவையடி வைத்த வுணவே மருதின்
கொழுநிழற் குவைஇய குப்பையோ டனைத்தினும்
பலர்மகிழ் தூங்க வுலகு புறந்தரூஉ
மாவண் சோணாட் டேர்தொறு
மேரோர் களவழி வாழிய நெடிதே. (நாடு)

கக. சிறுபுன் சில்லி நெடுவளி யானா
மரம்பயில் கானத்துப் பரற்புறங் கொண்ட
வடியா நெடுநெறிச் செல்லா புடையது
முல்லை வகுந்திற் போகிப் புல்லருந்திக்
கானியாற்றுத் தெண்ணீர் பருகிக் காமுற
முன்ப வரும்பிய பானாறு செவ்வாய்
புன்றலை மகாஅர் தந்தை
கன்றுசூழ் கடிமனைக் கவைஇய நிரையே. (நிரைகோடல்)

கஉ. மாமுது தாதை யேவலி னூர்துறந்து
கானுறை வாழ்க்கையிற் கலந்த விராமன்
மாஅ விரலை வேட்டம் போகித்
தலைமகட் பிரிந்த தனிமையன் றனாது
சுற்றமுஞ் சேணிடை யதுவே முற்றியது
நஞ்சுகறை படுத்த புன்மிடற் றிறைவன்
உலகுபொதி யுருவமொடு கோதையைத் தலைநாள்
வெண்கோட்டுக் குன்ற மெடுத்த மீளி
வன்றோ ளாண்டகை யூரே யன்றோர்
சொன்முறை மறந்தனம் வாழி
வில்லு முண்டவற் கந்நா ளாங்கே
மாதர்க் கெண்டை வரிப்புறத் தோற்றமு
நீலக் குவளை நிறமும் பாழ்பட
இலங்கை யகழி முற்று மாக்கிய
கருங்கா னெடுமழைக் கண்ணும் விளிம்பழிந்து

பெருநீ ருகுதன் மாறோ ....
குரங்குதொழி லாண்ட விராமன்
அலங்குகடற் றுள்வா ......ஞான்றே. (எயில்கோடல்)

௧௩. இருசுடர் வழங்காப் பெருமூ திலங்கை
நெடுந்தோ ளிராமன் கடந்தடு ஞான்றை
வெண்கிடை மிடைந்த பைங்கட் சேனையிற்
பச்சை போர்த்த பல்புறத் தண்ணடை
வெச்சார் மருங்கினு மெயிற்புறத் திறுத்தலிற்
கடல்சூ ழரணம் போன்ற
துடல்சின வேந்தன் முற்றிய வூரே. * (ஷை)

௧௪. மேலது வானத்து மூவா நகருங்
கிழது நாகர் நாடும் புடையன
திசைகாப் பாளர் தேயக் குறும்புங்
கொள்ளை சாற்றிக் கவர்ந்துமுன் றந்த
பல்வேறு விழுநிதி யெல்லா மவ்வழி
கண்ணுதல் வானவன் காதலி னிருந்த
குன்றேந்து தடக்கை யனைத்துந் தொழிலுறத்
தோலாத் துப்பிற் றுணிழல் வாழ்க்கை
வளப்படு மள்ளர்க்கு வீசி யிலங்கையில்
வாடா நொச்சி வகுத்தனன்
பால்வெண் குடை யரக்கர் கோவே. (எயில்காத்தல்)

௧௫. இருபாற் சேனையு நனிமருண்டு நோக்க
முடிகெழு பெருவிசை யுரவுக்கடுங் கொட்பி
னெண்டிசை மருங்கினு மெண்ணிறைந்து தோன்றினு
மொருதனி யனுமன் கையகன்று பரப்பிய
வன்மரத் துணிபட வேறுபல நோன்படை
வழங்கி யகம்பன் றேள்படை யாக
வோச்சியாங் கவனு முன்கையி னழுத்தலிற்
றனது வன்றலை யுடல்புக்குக் குளிப்ப

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், ௨௨-ஆம் சூத்திரவுரை மேற்கோள்.

கரிந்துயிர்போகு செந்நெறி பெருமையிற்
பொருகளத்து நின்றன நெடுஞ்சேட் பொழுதே. (தானமறம்)

௧௬. சிறுசெவி யன்னே பெருங்கேள்வி யன்னே
குறுங்கண் ணினனே நெடுங்காட் சியனே
யிளைய னாயினு மறிவின்மூத் தனனே
மகளி ரூடினும் பொய்யறி யலனே
கீழோர் கீழ்மை செய்யினுந் தான்றன்
வாய்மை வழுக்க முறுத்த லஞ்சி
மேனெறி படரும் பேரா ளன்னே
யீண்டுநலந் தருதல் வேண்டிப் பாண்டியர்
பாடுதமிழ் வளர்த்த கூடலின் வடாது
பல்குடி துவன்றிய கள்ளியம் பெரும்பதிச்
சால்பு மென்மேற் றோன்றிய வாளி
காதலின் மேவலன் பிறர்பிறக் கியுந்
தானு முண்ணும் விருந்துண்டு மிகினே. (புகழ்)

புத்தகக் குறிப்பு.

——:o:——

பிரமோத்தரகாண்ட வசனம்:—நம் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் பழைய தமிழ்ப்புராணங்களுள்ளே வரகுணபாண்டியரால் இயற்றப் பெற்ற பிரமோத்தரகாண்டமானது சொன்னோக்கம் பொருணோக்கம் தொடைநோக்க நடைநோக்கங்களிற் சிறந்ததொன்றென்பது அறிஞரெல்லாம் நன்கறிந்தது. இப்புராணம் சிவபூஜாவிருதாதி தர்மங்கள் பலவற்றின்விசேடங்களை நன்கு விளக்குவது. இதுகாறும் இதனைப்படித்து இம்மைமறுமைப்பயன்களுக்குரியராய் நின்றவர் பெரும்பான்மை பண்டிதரே என்னலாம். நந்நாட்டில் தமிழ்ப் பாவினங்களில் அமைந்த நூல்களை அப்பண்டிதரன்றிப் பிறஜனங்களும் அறிந்து களித்தல் முடியாதன்றோ. ஆயினும், இப்போது

பிரமோத்தரகாண்டத்தைப்பற்றிய அக்குறையும் நீக்கப்பட்டுவிட்ட தையறிந்து மகிழ்கின்றேம். வரகுணபாண்டியரது அப்புராணப்பொருளைச் சிறிதும் விடாமல் இனிய எளிய வசனநடையில், அரசாங்கத்தே வெகுகாலம் நீதிபதியாயிருந்து இப்போது இளைப்பாறிவரும் ஸ்ரீமத்-த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள் எழுதிவெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் உரைநடை மூலபுராணத்தின் மொழிப்புரைபோலவே அமைந்து, உரியவிடங்களில் அப்புராணச் செய்யுள்களையேமேற்கோளாகப்பெற்று நன்குவிளங்குகின்றது. இதன் பதிப்புங்கையடக்கமான அழகிய மாதிரிகையில் அமைந்துளது. இதற்கு முன்னும், இவ்வாறே,திருப்புகழ் முதலிய நூல்களை அழகாக வெளியிட்டுதவிய பிள்ளையவர்கள், இப்போது தென்னாட்டார் கண்டுகளிக்கத்தக்க பிரமோத்தரகாண்டத்தை வசனமாக்கியுதவியது போலவே, இன்னும் தமிழ்வளர்ச்சி புரிதற்கேற்ற அறிவாற்றல்களை அளிக்குமாறு திருவருளைச் சிந்திக்கின்றேம்.

சித்தாந்தம்:—இப்பெயருடன் ஒருசிறுவசனநூல் ஸ்ரீமத்-பூவை கல்யாணசுந்தரமுதலியாரவர்களால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இதில் சைவசமயம் சித்தாந்தமென்று கூறப்படுதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்கள் இனிய நடையில் மிக வழகாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. சைவர்கட்கு இச்சிறுநூல் சமயவுணர்ச்சியை யளித்து மகிழ்ச்சிதரக்கூடியதென்பதில் ஐயமில்லை. இதுபோலச் சமயமுதலிய அரியவிஷயங்களைப்பற்றி, யாவரும் எளிதிற் படித்தறியத்தக்க சிறுபுஸ்தகங்கள் வெளியிடுதல், பரோபகாரமா ம். இது டெம்மி ௩௨-பக்கச்சிற்றுருவில், 40-பக்கங் கொண்டுளது. எமக்கு அன்புடன் ஒரு பிரதியனுப்பிய முதலியாரவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றிகூறுகின்றேன்.

பத்திராசிரியர்.

கிய முத்துக்களையும் வெறுத்து ஒப்பில்லாமல் மிகுந்து விளங்கின; பாவமானது அதிகரிக்கின்ற சேற்கெண்டைபோன்ற கண்களுடையகலகத்தினாலே நமது மனத்தைக் கிரகித்து, நம்மிடத்துப்பொருந்தும் மாதர்களுடைய அழகுபொருந்திய பொற்கலசம் போன்ற தனங்களுக்கு நோகின்ற சிறுமையைக் கெடுத்தன; களங்க மில்லாத மூன்றாம்பிறை போன்ற நெற்றியையுடையவளாகிய முத்தி யென்று சொல்லப்படும்நிர்மலமானகொடிபோன்ற கன்னியைத்தழுவின: பூவினுடைய வாசனைபோல, எண்ணிக்கைகெட உள்ளத்தில் மிகுந்து எழப்பட்ட சுகத்தைப் பொருந்தியிசைந்தன; நற்செய்கையில்லாத வலிபொருந்திய கமட னெனவன், கிரமமல்லாத கொடுமையினாலே யாவருநடுங்க வெம்பி எறியாநின்ற, அக்கினியும் கொல்லாநின்ற ஆயுதங்களும் இடியும் மலையுமென்று சொல்லும் மெல்லிய தாமரைமலர்களுக்குப் பொருந்தின; மூன்று லோகத்தினுக்கும் மன்னர்களாகிய இந்திரர்களால் பிடிக்கப்பட்ட நீண்ட முக்குடையினையுடைய சஞ்சலமில்லாதவனும் அளவில்லாத குணங்களாகிய மேலானநிதிக்கு நாயகனுமான அருகபரமேட்டியினுடைய வெற்றியையடைந்த அழகிய தோள்கள்; எ-று.

வி- ரை. இதனால் அகருன் அநந்த வீரியனென்பது கூறப்பட்டது. புயங்கள்- எழுவாய்; பொருந்தின, உயர்ந்தன என்பன முதலானவை தனித் தனிப்பயனிலைகள். (நுச)

எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

புயங்க ளாயிரந் திரண்டிரு மருங்கும்
பொங்கி யாயிரம் வரையெனக் குலாவக்
கயங்கொ டாமரைப் போதென மலர்ந்த
கண்க ளாயிரங் களிப்பவின் னவர்கோ
னயங்கொ ளாநந்த நாடக மாடி
நாம மாயிரம் பாடவந் தருளுஞ்
சயங்கொ ளாழியங் கடவுளே யெமக்குன்
சரண மாவன வரணமா வனவே.

இ-ள். ஆயிரந்தோள்கள் கூடி இரண்டுபக்கமும் விளங்கி ஆயிரமலைகள் போலப் பிரகாசிக்க, தடாகத்தை யிடமாகக்கொண்ட தாமரை மலர்கள் போல விரிந்த ஆயிரங்கண்கள் ஆநந்தமடைய, தேவேந்திரன் நன்மையைக் கொண்ட ஆநந்தக்கூத்து ஆடி ஆயிரத்தெட்டு நாமத்தையும் துதித்துப் பாட, ஆகாய வீதியில் வரும் சயத்தைக் கொண்ட தரும சக்கரத்தையுடைய அழகிய நாதனே! எங்களுக்கு உனது பாதங்களானவை காவல்களாவன; எ-று.

*

வி-ரை. இதனால் சிவன்கள் பிழைத்தற் காதாரமானவன் இவனே யென்பது கூறப்பட்டது. சரணமாவன-எழுவாய்; அரணமாவன - பய னிலே. (ரு௫)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

அரணக் கொடிய மதின்மூன் றுமழியக் கனன்றீ ரன்றுள்ள
முரணம் பொன்றே நமக்கங்கு முதன்மூ வருமே நும்மடியிற்
சரணம் புகுந்தா ரளித்தவர் தம்மோ டுலக மூன்றையுமே
காணந்தவிரப்பொருண்முழுதுங்கண்டீர்பெருமை கண்டோமே

இ-ள். காவலாகிய கொடுமையையுடைய ஆவரணங்களான முக்குற்ற மும் கெடக் கோபித்தீர்; கோபிக்குங்காலத்தில், மனத்தினது வலியாகிய ஒரு கணையே உமக்கிருந்தது; அவ்விடத்தில் மூவுலகத்திந்திரும் உமது பாதத்தில் அடைக்கலமென்று அடைந்தார்கள்; இரட்சித்தது அம்மூவர்க ளுடனே திரிலோகத்தையும்; ஐம்பொறிகளும் நீங்க அறுவகைப்பொருளை யும் பார்த்தீர்! உமது பெருமையை யாங்கள் பார்த்தோம்; எ-று.

வி-ரை. இதனால் கருமத்தைக் கெடுத்தமை கூறப்பட்டது. யாங் கள்-எழுவாய்; பெருமையை-செயப்படுபொருள். கண்டோம்-பயனிலே. முக்குற்றங்களாவன:—காமம், வெகுளி, மயக்கம். (ருசு)

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

கண்மூன்று தோற்றியிகல் காமனுடல் பொடியாகக் கனன்றாய் தூய, விண்மூன்று மதிக்குடைக்கீழ் வீற்றிருந்தாங் கறமுரைத்தாய் மேவு மாறே, னெண்மூன்று படக்கிடந்த வெழுமூன்றி னிரட்டி மறைதோன்றச் சிந்தை, யுண்மூன்று குற்றமவித் தொருமூன்று பேருலக முணர்ந்த கோவே.

இ-ள். கேவலஞானமாகிய மூன்றாவதுகண்ணைத் தோன்றச்செ ய்து வலிபொருந்திய மதனனுடைய தேகம் நீறாகக் கோபித்தாய்; பரிசுத்த மான ஆகாயத்தில் மும்மதிபோன்ற முக்குடைநிழலில் எழுந்தருளியிருந்து முனிவரிடத்தில் சொல்லாவிரதத்தைச் சொன்னாய்; இரண்டும்பொருந் தும் விதம் எப்படி?கணக்கு மூன்றுவகைப்பட இருந்த இருபத்தொன்றினு டைய இரட்டிப்பாகிய நாற்பத்திரண்டு வேதங்கள் அங்கமாய்த்தோன்றச் சொல்லி மனத்தில் முக்குற்றத்தையும் கெடுத்து மூன்று வகைப்பட்ட பெ ரிய வுலகத்தையறிந்த நாயகனே! எ - று.

வி- ரை. இதனாலருகனுடைய திவ்ய வாக்கே மாறுபாடில்லாத தென் பது கூறப்பட்டது. மேவுமாறு - எழுவாய்; என் - பயனிலே. (ருஎ)

கட்டளைக்கலிப்பா.

கோறன் மாற்றி யுதைப்பது கூற்றையே
கூறுகிற்பது மெய்ப்பொருட் கூற்றையே
யீறி லின்பத் திருக்கும் பதத்தனே
யிலங்கு பூமிசை யேகும் பதத்தனே
மாறில் லாதசொன் மாலைநின் மாலையே
மலர்ந்து தீர்ப்பது மன்னுயிர் மாலையே
சாறு கொண்டளி மூசு மசோகனே
சார்ந்த வர்க்கருள் செய்யு மசோகனே.

இ - ள். கொல்லுதலை நீக்கி காலாலுதைப்பது காலனையே; சொல்லுவது உண்மைப் பொருளினுடைய கூறுபாட்டையே; அநந்த சுகத்தில் வீற்றிருக்கும் இடத்தையுடையவனே, விளங்குகின்ற தாமரைப்பூமேல் நடக்கின்ற பாதத்தையுடையவனே;முன்னோடுபின் மாறுபடாத பரமாகமமாவது உன்னுடைய பரமாகமமே; எங்குஞ் சென்று நீக்குவது, நிலைபெற்றசீவன்களுடைய மயக்கத்தையே; தேனையுண்டு வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பிண்டிமரத்தையுடையவனே, அடைந்தவருக்குக் கிருபையைப்பண்ணுகின்ற சோகமில்லாதவன் ; எ - று.

வி - ரை. இதனாலருகனுடைய தன்மை கூறப்பட்டது; நீ-எழுவாய்; கூற்றை, கூறுபாட்டை, மயக்கத்தை—தனித்தனி செயப்படுபொருள்கள்; உதைப்பது, சொல்லுவது, நீக்குவது - பயனிலைகள். (நு௮)

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

சோக மேதருந் துன்ப வெங்கதித் தொடர்ப டுத்துல கிடர்படுக்குமிம், மோக மன்னனைத் தலைய ரிந்துமுன் னிடுவ னென்னைவிட்டருளு மொய்த்தபோர், வேக வெங்கணைக் காம னைச்செரு செய்யெலாமுடன் றழுவு கேவலப், போக மங்கையைத் தழுவி யின்பமே புரியு மன்பரே புவன நாதரே.

இ - ள். சோபத்தையே கொடுக்கின்ற துயரமான வெப்பத்தையுடைய நாற்கதியாகிய சங்கிலியினால் கட்டி உலகத்தை துன்பத்தில் அழுத்துகின்ற இந்த மோகனீயமென்னுமரசனைத் தலையறுத்து முன்னேவைக்கின்றேன்; என்றனை விட்டுப்போரும். நெருங்கிய யுத்தஞ் செய்யும் வேகம் பொருந்திய வெப்பமான பாணங்களையுடைய மன்மதனைக்கோபித்து தேக

மெல்லாம் ஒரு தன்மையாகத்தழுவுகின்றமுத்தியாகிய இன்பமாதை யணை த்து சுகத்தையே விரும்புகின்ற ஆசையை யுடையவரே! உலகத்திற்கு நாயக ரே! எ - று.

வி - ரை. இதனு லருகனுடைய அருள்பெற்முர் முத்தியை யடைவரெ ன்பது கூறப்பட்டது. நீர் - எழுவாய்; என்னை - செயப்படுபொருள்; விட்டருளும் - பயனிலை. (நக)

எழுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

நாதனக் கமிழ்து நன்சுவை யுதவு நற்கனி மருத்துவர் நாணு
நோய்தனைத் தணிக்கு நன்மருந் தழலு நோன்பகையெறிதருந் திகிரி
வேதனைக் கடலின் றனிப்புணை நெஞ்சம் வேண்டிய வெலாந்தருநிதிய
மாதலிற் பரமன் மூலமந் திரமைந் தெழுத்தல தொன்றறி யேனே.

இ - ள். நாவினுக்கு அமிர்தமும் நல்லமதுரத்தைக்கொடுக்கின்ற நல்ல பழமும் வைத்தியர் வெட்குகின்ற பிறவிநோயை நீக்குகின்ற நல்ல அவிழ் தமும் நாற்கதியிற் சுழல்கின்ற வலிபொருந்திய பிறவிப்பகையை அறு க்கின்றசக்கரமும் துன்பாகிய சமுத்திரத்துக்கு ஒப்பற்றதெப்பமும் மன மானது விரும்பினவையெல்லாம் கொடுக்கின்ற நிதியும் ஆகையினலே அரு கபரமேட்டியினுடைய மூலமந்திரமாகிய ஐந்தக்கரமேயல்லாமல் வேறொன் றையும் யானறிகிலேன்; எ - று.

வி-ரை. இதனுல் மூலமந்திரத்தினது பெருமை கூறப்பட்டது. யான்- எழுவாய்; ஒன்றையும் - செயப்படுபொருள்; அறியேன் - பயனிலை. (௬௦)

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

அறிவரிய குணத்தருக னசரிரி யாசிரிய னுவாத்தி கோதஞ்
செறிவரிய முனிவரெனுந் திருநாம முதலெழுத்தோரைந்துஞ்சேர்ந்து
பிறிவரிய வோங்கார முன்னுரைப்பர் பின்னுமதன் பெருமையோரார்
பொறிவழியில் வருநாதர் பொருளில்வறும் பெயர்புணையும் புவனத் [தாரே.

இ - ள். அறிதற்கு அரிதாகிய குணங்களையுடைய அருகனும் சித்த ரும் ஆசாரியனும் உபாத்தியாயனும் குரோதமானது இல்லாத சாதுக்களும் என்று சொல்லப்படும் திருப்பெயரினுடைய ஆதியெழுத்துக்களைந்தும் கூடிப்பிரிதற்கரிதாகிய ஓங்காரத்தை முன்னே சொல்லுவார்;* பின்பும் அவ் வோங்காரத்தினுடைய உற்பத்தியினது மேன்மையைப் பகுத்தறியார்; ஐம்

* ஒம்: அ,ஸி,ஆ,உ,ஸா — ஓம்: அ, ஸி, ஆ, உ, ஸா — எனக்காண்க. இவை பஞ்சமந்திர மெனவும் பஞ்சநமஸ்காரமெனவும் வழங்கப்படும்.

பொறியினுடைய மார்க்கத்தில் திரிகின்ற தெய்வங்களுக்குப் பொருளில்லாமல் வருமையாகிய நாமத்தை அலங்கரித்துச்சொல்லும் உலகத்தார்; எ-று.

வி - ரை. இதனால் ஓங்காரம் பஞ்சபரமேஷ்டி ஸ்வரூபம் என்பது கூறப்பட்டது. புவனத்தார் - எழுவாய்; பெருமையை - செயப்படுபொருள்; ஓரார் - பயனிலை. (சக)

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

புவன நாதரென் றும்மை யாவரும் புகல்வ ரும்மிடத் திகல்
கொள் சிந்தையுங்,கவன மாவும்வெம் படையு மில்லைநீர் காவல் செய்
யுமா றியாவ தாயிரந், தவனர் கூடினின் றனைய வாயிரந் தண்ம திக்
குழா மன்ன சோதிகண், டவனி நாடுகண் குளிர வாடகப் போது
மீதுலா மாதி நாதரே.

இ - ள். மூவுலகத்திற்கும் நாயகரென்று எவர்களுமும்மைச் சொல்லுவார்கள்; உம்மிடத்தில் பகைகொள்ளுகின்ற மனமும் வேகத்தையுடைய குதிரையும் வெப்பத்தையுடைய ஆயுதங்களும் இல்லையாகையால் நீரானவர் காத்தலைச் செய்யும் விதம் எவ்விதம்? ஆயிரஞ் சூரியர்கள் ஒரு கூட்டமாகக்கூடி இருந்ததொத்த பிரபாவலயத்தில் ஆயிரஞ் சந்திரருடைய கூட்டத்தினொளியொத்த காயசோதியைப் பார்த்து உலகத்தார் காண்கின்றகண்கள் குளிர்ச்சியடையப் பொற்றாமரைப் பூமேல் உலாவியருள்கின்ற ஆதிநாயகரே! எ. - று.

வி - ரை. இதனால் பழிப்பதுபோல பற்றற்றவனென்பது கூறப்பட்டது. நீ காவல் செய்யுமாறு - எழுவாய்; யாவது - பயனிலை. (சஉ)

வஞ்சித்துறை.

ஆதி நாள்புணை
ரேதில் வல்வினை
கோதில் வாமனை
யோதி லோடுமே.

இ - ள். ஆதியிலேதானே சீவனுடன் கலந்த அன்னியமான வலிமை பொருந்திய வினையானதும், குற்றமில்லாத அருகனைத் துதித்தால் நீங்கும்; எ - று.

வி - ரை. இதனா லருகன் வினைப்பகைவ னென்பது கூறப்பட்டது. வினை - எழுவாய்; ஓடும் - பயனிலை. (சங)

கலித்தாழிசை.

ஓடுஞ் சகடத் துருளி னுழன்றுசுழன்
றுடுங் கதியிலிளைப் பாறுந் திறமென்னே
வாடுங் கதியிலிளைப் பாறுஞ் சுரும்பினங்கள்
பாடும் பொழிற்பிண்டிப் பண்ணவனைப் பாடவே
பாடாத வன்றடவிப் பல்பிறவி பாடுமினே.

இ - ள். ஓடுகின்ற வண்டியினுடைய சக்கரம்போல அலைந்துசுற்றிப் பிறந்திறக்கும் நாற்கதியில் வந்தவிளைப்பு ஆறும்விதம் எப்படி? அப்படிப்பிறந்திறக்கும் நாற்கதியில் வந்தவிளைப்பு நீங்கும்: நால்வகை வண்டுகளும் பாடுகின்ற பெருமை பொருந்திய அசோகினையுடைய அருகனைத் துதிக்கவே; துதியாத அக்காளிலோவெனில் காடுபோல எழுவகைப்பிறப்புமுண்டாகும்; ஆகையாற் றுதியுங்கள்; எ - று.

வி - ரை. இதனாலருகனைத் துதித்தவர் பெறுமின்பமுந் துதியாதவர் பெருந்துன்பமுங் கூறப்பட்டது. நீங்கள் - எழுவாய்; பண்ணவனை— செயப்படுபொருள்; பாடுமின் - பயனிலை. எழுவகைப் பிறப்பாவன:— குர்டிமேசேந்திரியம், பாதரோகேந்திரியம், த்வீந்திரியம், த்ரீந்திரியம், சதுரிந்திரியம், அஸஜ்ஞிபஞ்சேந்திரியம், ஸஜ்ஞிபஞ்சேந்திரியம். (௪௪)

கட்டளைக் கலித்துறை.

பாடுவ துன்னடித் தாமரை பல்வினை மாசறநின்
றாடுவ துன்னடி வாரப் புனலடி யேன்றலைமேற்
சூடுவ துன்னடிச் சேட மலரென் றனைக்கரங்கள்
கூடுவ துன்னடி கோமா னெனக்கோர் குறையிலையே.

இ - ள். யான் றுதிப்பது உனது பாத தாமரையை; பலவினைகளான அழுக்கானது நீங்க நின்று குளிப்பது உனது பாதத்திற் பட்ட சலத்திலே தான்; அடிமையான நான் சிரத்தின்மீது தரிப்பது உன்னுடைய பாதத்திற்றரித்து சேஷப்பட்ட பூக்களையே; என்னுடைய இரு கைகளும் குவிவது உனது பாதத்திற்கே; அருகனே! என்றனுக்கோர் குறையும் இல்லை; எ - று.

வி - ரை. இதனுல் உதிசிதேவர் தாம்பெற்ற வின்பங்கூறப்பட்டது. ஒரு குறை - எழுவாய்; இலை - பயனிலை. (௪௫)

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

இலைவயங்கு கனகடகத் திமையவர்க ளமையலரா யேத்த வானோர்
தலைவயங்கு பிணிமகரக் கடலலறக் கடைந்தமிர்த மளித்த கோவே
மலைவயங்கு திருமார்பின் மலர்மடந்தை வீற்றிருப்ப மகிழ்வையாகிற்
சிலைவயங்கு தோளனங்கன் றிறலழித்த விசயமென்னோ விசையு
[மாறே.

இ - ள். இலைபோல விளங்குகின்ற சத்திக்கும் கங்கணங்களையுடைய தேவர்கள் அடங்காதவர்களாய்த்துதிக்கவே, அந்தத்தேவர்களிடத்தில் விளங்குகின்ற நோயாகிய மகரமீன் பொருந்திய சமுத்திரமானது ஒலிக்கக் கலக்கி முத்தியைக்கொடுத்த நாதனே! மலைபோலே விளங்குகின்ற அழகிய மார்பிலே முத்திலக்குமி வீறியிருக்க நீ மகிழ்வாயானால், கரும்புவில்லானது விளங்குகின்ற கையையுடைய மன்மதனது வலியைக்கெடுத்த செயமானது எப்படிப் பொருந்தும் விதம்? எ - று.

வி - ரை. இதனால் பழிப்பது போல விருப்பற்றவனென்பது கூறப்பட்டது. இசையுமாறு - எழுவாய்; என் - பயனிலை. (௬௬)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

இசைபெருக வருள்பெருக மதிமலர விணையில்சுக மூழி நிலவத்
திசைமருவு துகிலிறைவர் செழுநெறியில் வருசதுரர் சேர நினையார்
நசைபெருக வினைபெருக நவைநலிய வுயிர்கள்பல தேய வொழியா
வசைபெருக மயல் பெருக மதுநறவு தசைநுகரு மாய நெறியே.

இ - ள். புகழானது வளரவும் சீவகாருண்ணியமானது வளரவும் அறிவானது பெருகவும் ஒப்பில்லாத பேரின்பமானது நீடூழிகாலம் விளங்கவும் திக்குகளையே பொருந்திய வஸ்திரமாகத்தரித்த அருகருடைய செழித்த மார்க்கத்தில் நடக்கும் யோக்கியர்கள் அடைய எண்ணார்கள்: ஆசையானது வளரவும் தீவினையானது வளரவும் குற்றங்களால் வரும் பிணிகள் வருத்தவும் பலசீவன்கள் குறையவும் நீங்காதநிந்தையானது வளரவும் மயக்கமானது வளரவும் தேனையும் கள்ளையும் பிணங்களையும் உண்கின்ற பொய்யான மார்க்கத்தை; எ - று.

வி - ரை. இதனால் சின சமயத்தினது நன்மையும் அன்னிய சமயத்தினது தீமையுங் கூறப்பட்டன. சதுரர் - எழுவாய்; மாயநெறியை - செயப்படுபொருள்; நினையார் - பயனிலை. (௬௭)

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

மாயஞ் செய்யுங் கரியநெடு பாலு மனுகா மலரடியாய்
சீயஞ் சுமந்த மணியணைமேற் றிகழுஞ் சுடரே தீவினையேன்
காயஞ் சுமந்து தடுமாறிக் கதியொன் றறியா திழிகதியிற்
போயஞ் சியபின் னீயஞ்ச லென்னு தொழிகை போதாதே.

இ - ள். வஞ்சனையைப் பண்ணுகின்ற கருத்த மிகுந்த மயக்கத்தைச் செய்யும்வினையும் தொடாத தாமரைமலர் போன்ற பாதத்தையுடையவ

னே! சிங்கமானது தாங்கியமணிகளிழைத்த ஆசனத்தின்மீது விளங்குகின்ற ஞானசூரியனே! தீயவினையையுடைய நான் தேகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு மயங்கிப்பிறவாதகதியொன்றையறியாமல் இழிவான நாற்கதியில் பிறந்து பிறந்து பயந்தபின்பும் நீ பயப்படேல் என்று சொல்லாமல் கருணையினின்று நீங்குகை உனது தலைமைக்கேலாது ; எ - று.

வி - ரை. இதனாற்றனது குறை கூறப்பட்டது. நீ யொழிகை - எழுவாய்; போதாது - பயனிலை. (அச)

எண்சீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

போதின்மிசைப் பிறந்திருந்து நடந்து பின்னும்
புலவர்மனப் போதுதொறும் புரிந்து வாழு
மாதிமுதற் கடவுளுக்குக் குணப்பேர் தூய
வாயிரத்தெட் டுடையவர்க்கைந் துளவாமென்ப
கோதில்புகழ்ச் சத்தியோ சாதன் வாமன்
கோரனீ சானன்றற் புருட னென்று
சாதமுதற் கலியாண மைந்தின் வானோர்
தாமன்பா லிட்டதிரு நாமந் தானே.

இ - ள். தாமரைப்பூமேல் தோன்றி வீற்றிருந்தும் தருமகண்டங்களிலுலாவியும் திரும்பவும் விவேகிகளுடைய இதயகமலந்தோறும் விரும்பி வாழ்கின்ற ஆதிமுதலாகிய சுவாமிக்கு, குணங்களைக் கூறும்பெயர் பரிசுத்தமான ஆயிரத்தெட்டை உடையரான அருகருக்கு, மேலுமைந்து நாமங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன என்று சாதுக்கள் சொல்லுவர்; குற்றமில்லாத புகழ்ச்சியையுடைய சத்தியோசாதனென்றும் வாமனென்றும் கோரனென்றும் ஈசானனென்றும் தற்புருடனென்றும் பிறப்பு முதலாக வுண்டாகிய பஞ்சகல்யாணத்தினால் தேவர்கள் தாங்கள் அன்பினாலே வைத்த அழகிய பெயர்கள் ; எ - று.

வி - ரை. இதனால் பஞ்சகல்யாண முடையவன் அருகனே யென்பது கூறப்பட்டது. சாதுக்கள் - எழுவாய்; உளவாமென்ப - பயனிலை. (சக)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

நாம்பரவுந் திறமென்கொ னவாயி ரம்படைத்தும் வான வேந்தர்
தாம்பரவு மாறறியா துன்மயங்குந் தன்மலர்ப்பூம் பாதம் பாதம்
பூம்பதும வாரணத்தான் பூரணவா ரணம்பயந்த புனிதன் செய்ய
தேம்பதும வடிபணிவா ரடிபரவி யடிபரவிச் சேறு நெஞ்சே.

"இடங்கைவெஞ்சிலை வலங்கைவாளியின்"—இஃது ஒன்பதின்சீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம்.

"கொங்குதங்கு கோதையோதி மாதரோடு"—இது பதின்சீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம்.

(கூ) ஆசிலிசை துள்ளலள வடிகலிப்பாத் தரவொன்
றடைவிற்று ழிசைமூன் றுந் தனிச்சொல்சுரி தகமா
மாசிலநே ரிசையொத்தா ழிசைக்கலிப்பா வளவே
மன்சிந்து குறளடித்தா ழிசைப்பின்பு வருமே
லேசிலம்போ தரங்கவொத்தா ழிசைக்கலிப்பா விவற்றூ
டிடையரா கம்வரில்வண் ணகவொத்தா ழிசையே
பேசியவெண் பாவியைந்து சிந்தடியீற் றடியாய்ப்
பிறதளைதன் றளையோசை பெறுவதுவெண் கலிப்பா.

"ஆசிலிசை துள்ளலளவடி கலிப்பா" எ-து, துள்ளலோசையினையு மளவடியினையு முடையது கலிப்பா; "தரவொன்றடைவிற்றுழிசைமூன்றுந் தனிச்சொல்சுரிதகமா மாசிலநேரிசையொத்தாழிசைக்கலிப்பா" எ-து, தரவொன்றும் தாழிசைமூன்றுந் தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமுமாய் வருவது நேரிசை யொத்தாழிசைக்கலிப்பா; "அளவே மன்சிந்து குறளடித்தாழிசைப் பின்பு வருமேல் ஏசில் அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பா" எ-து, முன்போலத்தரவுந் தாழிசையும்,பின்பு நாற்சீரடியானு முச்சீரடியானும் இருசீரடியானும் வந்து அம்போதரங்கமு முடைத்தாய்த் தனிச்சொல்லுஞ்சுரிதகமும் பெற்று வருவது அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா: "இவற்றூடிடைஅராகம் வரில் வண்ணகவொத்தாழிசையே" என்பது,இந்த அம்போதரங்க வுறுப்பையுமுடைத்தாய்த் தாழிசைக்குமம்போதரங்கத்துக்கு மிடையே அராகவுறுப்பைப்பெற்று வருவது வண்ணக வொத்தாழிசைக்கலிப்பா. "பேசியவெண்பா வியைந்து சிந்தடியீற்றடியாய்ப் பிறதளைதன்றளையோசை பெறுவது வெண்கலிப்பா" என்பது, வெண்பாவினடைத்தாயீற்றடிசிந்தடியாய்த் தன்றளையாகிய கலித்தளையையும் பிறதளையையும் பெற்றுக்கலியோசையினையுடைத்தாய் வருவது வெண்கலிப்பா:—இவற்றிற்குதாரணம்

"வாணெடுங்கண் பனிகூர வண்ணம்வே றுய்த்திரிந்து
தோணெடுந் தகைதுறந்து துன்பங்கூர் பசப்பினவாய்ப்
பூணெருங்கு முலைகண்டும் பொருட்பிரிதல் வலிப்பவோ" இது தரவு.
சூருடைய கடுங்கடங்கள் சொலற்கரிய வென்பவாற்
பீருடைய நலந்தொலையப் பிரிவரோ பெரியவரே.

*

சேணுடைய கடுங்கடங்கள் செலற்கரிய வென்பவால்
நாணுடைய கலந்தொலைய நடப்பரோ நலமிலரே.

சிலம்படைந்த வெங்கானஞ் சிறியவே என்பவால்
புலம்படைந்த கலந்தொலையப் போவரோ பொருளிலரே. இவை மூன்
என வாங்கு—தனிச்சொல். [றுந் தாழிசை.

அருளொறு மிலராய்ப் பொருள்வயிற் பிரிவோர்
பன்னெடுங் காலமும் வாழியர்
பொன்னெடுந் தேரொடுந் தானையிற் பொலிந்தே" இது சுரிதகம்.

இது, தரவு மூன்றடியாய்த் தாழிசை மூன்று மிரண்டடியாய்த் தனிச்சொற்பெற்று மூன்றடியாசிரியச் சுரிதகத்தாலிற்ற நேரிசை யொத்தாழிசைக் கலிப்பா.

" கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்ந்துடன் றொழுதேத்தக்
கடல்கெழு கனைசுடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளைய
அழல்விரி சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத்
தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க
வார்புனல் இழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக்
கூருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்" இது தரவு.

"முரைசதிர வியன்மதுரை முழுவதூஉந் தலைபனிப்பப்
புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்லர்
அடியொடு்முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவ ணிலஞ்சேரப்
பொடியெழ வெங்களத்துப் புடைத்ததுநின் புகழாமோ.

கலியொலி வியனுலகங் கடந்துட னளிநடுங்க
வலியவ லவிராழி மாறெதிர்த்த மருட்சோர்வு
மாணுதா ருடம்பொடு மறம்பிதிர வெதிர்கலங்கிச்
சேணுயர் நெடுவிசும்பிற் சிதைத்ததுநின் சினமாமோ.

படுமணி யினக்கோகள் பரந்துட னிரிந்தோடக்
கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காரொலி யெழிலேறு
வெரிநொடு மருப்பொசிய வீழ்ந்துதிறல் வேறுக
எருமலி பெருந்தொழுவி லிறுத்ததுநின் னிகலாமோ.

[இவைமூன்றுந் தாழிசை.

இலங்கொளி மரகத வெழின்மிகு வியன்கடல்
வலம்புரித் தடக்கை மாஅ னின்னிறம்.

விரியிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசும்பொனும்
பொருகளி றட்டோய் புரையு நின்னுடை. இவை பேரெண்.

கண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை.
தண்சுட ருருபகை தவிர்த்த வாழியை.
யொலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை.
வலிமிகு சகட மாற்றிய வடியினை. இவை அளவெண்.

போரவுணர்க் கடந்தோய் நீஇ; புணர்மருதம் பிளந்தோய் நீஇ;
நீரகல மளந்தோய் நீஇ; நிழறிகழும் படையோய் நீஇ. இஃதிடையெண்.

ஊழி நீஇ; உலகு நீஇ; உருவு நீஇ; அருவு நீஇ;
ஆழி நீஇ; அருளு நீஇ; அறமு நீஇ; மறமு நீஇ; இவை சிற்றெண்.

என வாங்கு—தனிச்சொல்.

அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன்
றொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற்
கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப்
புயலுறழ் தடக்கைப் போர்வே லச்சுதன்
றொன்றுமுதிர் கடலுலக முழுதுட
ஞொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே—இது சுரிதகம்.

இஃது எட்டும் பதினாறுமென்று சொல்லப்பட்டவை குறைந்து முச்சீரடி நான்கும்இருசீரடியெட்டுமாய்வந்த அம்போதரங்க வொத்தாழிசைக்கலிப்பா. எட்டும் பதினாறுமென்பன குறையாமல் வந்தவாறு யாப்பருங்கலவிருத்தியுட் கண்டுகொள்க.

"விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் விரித்தமைத்துக் கதிர்கான்று
துளங்குமணிக் கனைகழற்காற் றுறுமலர் நறும்பைந்தார்ப்
பரூஉத்தடக்கை மதயானைப் பகட்டெழி லெரிகுஞ்சிக்
குரூஉக்கொண்ட மணிப்பூணோய் குறையிரந்து முன்னாட்கண்
மாயாத வனப்பினையாய் மகிழ்வார்க்கு மல்லார்க்குந்
தாயாகித் தலையளிக்குந் தண்டுறை யூரகேள். இது தரவு.

காட்சியாற் கலப்பெய்தி யெத்திறத்துங் கதிர்ப்பாகி
மாட்சியாற் றிரியாத மாபொத்தாய் காவினாற்
பிணிநலம் பெரிதெய்திப் பெருந்தடந்தோள் வனப்பழிய
வணிநலந் தனியேவந் தருளுவது மருளாமோ.

அன்பினா லமுதளைஇ யறிவினாற் பிறிதின்றிப்
பொன்புனை பூணாகம் பசப்பெய்தப் பொழிலிடத்துப்

பெருவரைத்தோ ளருளுதற் கிருளிடைத் தமியையாக்
கருவரைத்தோள் கதிர்ப்பிக்குங் காதலுங் காதலோ.

பாங்கிலையே வாயிலாப் பல்காலும் வந்தொழுகுந்
தேங்காத காவிலையுந் தெளியாத விருளிடைக்கட்
குடவரைவேய்த் தோளிணைகள் குளிர்ப்பிப்பான் றமியையாய்த்
தடமலர்த்தா ளருளுநின் றகுதியுந் தகுதியோ. இவைமூன்றுந்தாழிசை.

தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழலென விரிவன பொழில்.
போதுறு நறவிரை புதுமலர் தெரிதரு கருநெய்தல் விரிவன கழி.
தீதுறு திறமறு கெனநனி துணையொடு சினமொடு பிணைவன துறை.
மூதுறு மொலிகலி நுரைதரு திரையொடு கழிதொடர் புடையது கடல்.

இவை நான்கும் அராகம்.

கொடுந்திற லுடையன சுறவேறு கொட்பதனு
விடுங்கழி யிராவருதல் வேண்டாமென் றுரைத்திலமோ.
கருநிறத் தெறுழ்வலிக் காம்பெரி துடைமையா
விருணிறத் தொருகான லிராவார லென்றிலமோ.

நாற்சீரடியி ரண்டபோ தரங்கம்.

நாளொடு கழிந்தன்றாற் பெண்ணரசி நலத்தகையே.
துஞ்சலு மொழிந்தன்றாற் றொடித்தோளி தடங்கண்ணே.
ஆற்றொடு கழிந்தன்றா லாரிருளு மாயிழைக்கே.
நயப்பொடு கழிந்தன்றா னனவிலும் நன்னுதற்கே.

இவை, நாற்சீரோரடி நான்கம்போதரங்கம்.

அத்திறத்தா லசைந்தன தோள்; அலர்தற்கு மெலிந்தன கண்;
பொய்த்துரையாற் புலர்ந்த முகம்; பொன்னிறத்தாற் போர்த்த முலை;
அழலினா லசைந்த நகை; அணியினா லொசிந்த இடை;
குழலினா லவிர்ந்த முடி; குறையினாற் சோடிற்று நிறை;

இவை, முச்சீரோரடி எட்டம்போதரங்கம்.

உட்கொண்ட நகைத்தொருபால்; உலகறிந்த வலத்தொருபால்;
கட்கொண்ட நளித்தொருபால்; கழிவெய்தும் படித்தொருபால்;
பரிவுறூஉந் தகைத்தொருபால்; படர்வுறூஉம் பசப்பொருபால்;
இரவுறூஉந் துயரொருபால்; இளிவந்த வெழிற்றொருபால்;
மெலிவுறூஉந் தகைத்தொருபால்; விளர்ப்புவந் தடைந்தொருபால்;
பொலிவுசென் றகன்றொருபால்; பொறைவந்து கூர்ந்தொருபால்;
காதலிற் கதிர்ப்பொருபால்; கட்படாத் துயரொருபால்;
எதிலர்ச்சென் றணைந்தொருபால்; இயனாணிந் செறிவொருபால்;

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௫] பிலவங்கஸு புரட்டாசிமீ [பகுதி-௧௧.

பொய்யாமொழிப் புலவர்.

பொய்யாமொழிப் புலவரைப்பற்றித் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் கர்ணபரம்பரைகளை நோக்கும்போது அவர் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய திப்பியப்புலவர்களில் ஒருவரென்பது தெரிகிறது. ஆனால், இவர் வரலாறுகள் முழுதும் ஒழுங்காகக் காணப்படவில்லை. இக்குறை, ஏறக்குறைய நம் நாட்டுக்கவிஞர்கள் எல்லாரைப்பற்றியுமே அமைந்துள்ளது. நாகரிகமிகுந்த தேசத்தாரனைவரும் தங்கள் நாட்டிற் கண்மணிபோல்விளங்கிய கவிஞர் சிகாமணிகளது நூல்களைப்படித்து மகிழ்வதோடு அவர்களது அழகியசரிதங்களைப் பலவழியாலும் ஆராய்ச்சி செய்து நூல்கள்மூலமாக வெளியிட்டுப் போற்றுவதைப் பெருங்கடமையாகப் பூண்டுளார்கள். உத்தமமக்களது சரித்திரங்களை நன்றாகப் பரிசிலனை செய்து வெளியிடுவதால், அவர்களிடம் கௌரதாபுத்தி அதிகமாதலோடு, ஜனஸமூகவாழ்வை உயர்வும் ஒழுங்கும் பெறச்செய்வதற்கு அது முக்கிய ஏதுவுமாமென்பது அன்னோர்கருத்தாகும். ஆனால் பழைய நூலாசிரியர் வரலாறுகளைத்தெரிந்துகொள்வதில் நம்முன்னோர் முற்றும் கவலை செலுத்தாதவர்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆக்கியோன்பெயர் முதலான பதினொரு விஷயங்களடங்கிய பாயிரத்தை ஒவ்வொரு நூலு முடைத்தாகல்வேண்டுமென்றும், நூல்கேட்கப்புகுவோன் நூல் கேளாமுன் அதன் புறவுரையாகிய பாயிரங்கேட்டல் இன்றியமையாதெனவும், அவை கேளாக்கால் நூல்கேட்டற்கண் மனவூக்கஞ் செல்லா வெனவும் கருதி, "ஆயிர முகத்தா னகன்ற தாயினும், பாயிர மில்லது பனுவலன்றே" என்று, அவர்கள் கூறியிருப்பதொன்றே மேற்கூறிய உண்

*

மையைத்தெளிவுறுத்தும். இப்பாயிரம் ஒருநூற்குப்போலவே ஒரு சாஸ்திரத்தொகுப்பிற்கும் ஒரு பாஷைக்குமே வேண்டப்படும். "அருந்தமிழ்க்குப் பாயிரம்" என்றார் கம்பர் திருவாய்மொழியை. அத்தகைய நூலால் பாஷாஞானம் பெறுவது யாவருக்கும் எளிதாம். ஆனால், தமிழ்மொழியில் அத்தகைய நூல்கள் எழுதற்கு இன்றியமையாது வேண்டத்தக்க புலவர்சரிதங்கள்பல, எத்தனையோ மாறுபாடுகளும், புனைந்துரைகளுமாக இப்போது வழங்குகின்றன. அவற்றைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் தூய்மைசெய்து வெளியிடின், அவையெல்லாம் திரண்டு பின்பு தமிழ்மொழியின் பாயிரத்திற்கு ஓர் அங்கமாக உபயோகப்படும். நிற்க.

பொய்யாமொழிப்புலவர் வரலாறு முழுமையும், நாம் ஒழுங்காக அறிந்து மகிழ்தற்கிடமில்லையாயினும், தமிழ்நாவலர்சரிதையென்னும் நூலினும், சோழமண்டலசதகத்திலும் பிறவற்றினும் காணப்படும் சிலவிசேடச்செய்திகளை வைத்து நாம் ஒருபடியாக அவர் வரலாற்றைக் காணக்கூடும். இக்காலத்தவர் வழங்கும் புலவர் சரிதங்களினும், நமக்கு இருநூறு மூந்நூறாண்டுகட்குமுன் வழங்கிய வரலாறுகள் பெரிதும் உண்மையுடையனவாகக்கருத இடமுண்டென்பதுபற்றி, இப்புலவர்சரிதமெழுதற்கு அந்நூல்களே ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இனிப், பொய்யாமொழிப் புலவர் வரலாறு வருமாறு:—பொய்யாமொழிப் புலவரதுநாடு தொண்டைமண்டலமென்பது;

"கையா திரண்டுடைக் காளைதன் வாயிற் கவிதைகொண்ட
பொய்யா மொழிக்கும் புகலிட மானது பொய்கையெல்லாம்
செய்யார் கமல மலரவண் டானங்கள் சென்றுதிகழ்
மையார் குவளை வயல்புடை சூழ்தொண்டை மண்டலமே"

என்னுஞ் செய்யுளால் அறியப்படும். "வஞ்சிப் பொய்யாமொழி" என நச்சினார்க்கினியருரைப் பாயிரத்தும்,

"பொதியி லகத்தியனும் பொய்யா மொழியாய்
*அதிகை யமரப்பர்க் காளாய்த்—துதிபெருகு
செங்காட்டுக் கோட்டந் துறையூ ரெறுந்தலத்துச்
சங்காத்தங் கொண்டிருப்பாய் தான்." (தமிழ் நாவலர் சரிதை)

*"மதிவைமணபபாகமிழாய்" என்றுள்ள பிரதியிலிருந்து, இவ்வடி ஒருபடியாக அமைக்கப்பட்டது. உண்மைப்பாடந் தெளியப்படவில்லை,

எனத் தமிழ்நாவலர்சரிதையினும் வருதலால், வஞ்சி, திருச்செங் காட்டங்குடி, துறையூர் என்னுந் தலங்களில் இவர் வசித்தவரென் பது விளங்கும். இவர் சிறுபருவத்தே தெய்வாநுக்கிரகம் பெற்றுச் சாவவும் வாழவும் பாடவல்ல ஆற்றலுடையவராயினர். இது,

"வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மையே
ஆய்த்த அருகா ரணிவயலிற்—காய்த்த
கதிரைமா ளத்தின்ற காளிங்க னேறுங்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ" (ஷ)

எனத் தமிழ்நாவலர்சரிதையில் இவர் பாடியதாகக்கண்ட பாட லால் புலப்படும். இப்பாட்டுக் கம்பர் இளம்பருவத்தே தாம் காத்து வந்த வயற்கதிரை மேய்ந்த காளிங்கராயன் குதிரை சாகும்படிபாடிய தாக இக்காலத்து வழங்குகின்றதாயினும், பழையவழக்குப் பொய் யாமொழியார்க்கே காணப்படுகிறது.

இவர் கலைமகள் அருள்பெற்றுப் புலவர்சிகாமணியாய் விளங் கிய காலத்தே, சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்ததும், செந்தமிழ்க்குப் பிறப்பிடமுமாகிய மதுரையில், பாண்டியனநுமதி பெற்றுப் பழைய சங்கத்தை மறுமுறைகூட்டித் தமிழ்வளர்ச்சி புரிதலிற் பேரவாக்கொ ண்டவராய், பாண்டிநாடு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். புறப்பட்டு, திருச் சிராப்பள்ளியை அடைந்து அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருக்கும்போது சிவபிரான் அவர்முன் புலவர்வேடம் புனைந்து,

"கோட்டாற் கொழும்பிரசங் குத்தி யதனடுவே
பாட்டாற் பனைக்கை புகமடுக்கும்—காட்டானைத்
தேனீ ரருந்துஞ் சிராமலையே செஞ்சடைமேல்
வானீர் கரந்தான் மலை." (ஷ)

எனத் தாமுவந்தஸ்தலம் இஃதென்பதைப் புலவர்க்கு ஞாபிக்கவும், அவர் பெரிதும் வியந்தவராய் மலைமேல் திருக்கோயில்கொண்ட நயி னாரை வணங்கி, அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொண்டு,

"அங்கம் புலியத ளாடையைச் சாத்தி யரவமுடன்
பங்கம் புலிவைத்த பண்பர்க் கிடம்பணை வாளெயிற்று
வெங்கட் புலியைவிட் டியானையைத் தேடி விதம்விதமாய்ச்
சிங்க மிருந்து தனித்தனி நோக்குஞ் சிராமலையே." (ஷ)

யுமுடையராய்ப் பெருஞ்சம்பத்தெய்தி நின்ற காலத்திலே, பொய்யாமொழியார் வேற்றுருமையத்து அவர்களைக்கண்டு மகிழவேண்டி இரவில் அவர்கள் வீட்டையடைந்து கதவைத் தட்ட, செல்வச்செருக்கால் அத்தாசிகள் சிறிதும்பொருட்பண்ணாது உள்ளிருந்தபோது, புலவர் வெகுண்டு "பழைய குருடிகாள்! கதவைத்திறவுங்கள்" என்று கூறினரெனவும், உடனே அவர்கள் நால்வர்க்கும் முன்போற் கண்தெரியாதுபோக, அதற்குக்காரணம் புலவரென்பதறிந்து அவர் காலடியில் வீழ்ந்து அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொண்டார்களெனவும், "பழையகுருடி கதவைத் திறவடி" என வழங்கும் பழமொழி அதன் பின்னரே வழங்கியதெனவும் கூறுவர்.

பின்பு, புலவர் திருக்கானப்பேரைவிட்டு நீங்கி மதுரைப்பக்கமடைந்து, அப்போது பாண்டியன்மந்திரியாய்ப் புலவர்பாடும் புகழுடையோனுய் விளங்கிய மாறனுடையனை தஞ்சைவாணனைக்கண்டு அவன்பேரில் "தஞ்சைவாணன் கோவை" என்றதொரு அரியபிரபந்தமியற்றி அவனைப்புகழ்ந்து பாடினர். இவரியற்றிய தஞ்சைவாணன் கோவையின் சொன்னயம் தொடைநயம் பொருணயங்கள் அறிஞரெல்லாமறிந்து சுவைத்தவைகளே. கோவைகளிலே, திருச்சிற்றம்பலக்கோவையையடுத்துப் பழமைபெருமைகளாற்சிறந்து விளங்குவது வாணன்கோவையே. "மீனவர்தம் செங்கோல் முறைமை செலுத்திய வாணன்" "தென்னன் றன்னைப் பணிந்துகுற்றேவல்செய் யாது சமர்க்கெழுந்த, மன்னைப் புறங்கண்ட வாணன்," "வேளாண் மரபு விளக்கிய வாணன்" என அக்கோவையில் வருவனவற்றால், தஞ்சைவாணன், பாண்டியற்கு மந்திரியும்படைத்தலைவனுமானவனென்பதும் வேளாள மரபினன் என்பதும் விளங்கும். இப்பெருந்தகையைக் கோவையாற்புகழ அவனும் பொய்யாமொழியார்க்கு வேண்டிய வரிசைகள் அளித்துபசரித்தான். புலவர் பாண்டியனை முதன்மையாகக்கொண்டு மதுரைச்சங்கங்கூட்ட வெண்ணிய தம் கருத்தை அவனுக்கு எடுத்துரைத்து, அவனால் அதற்குரியவுதவியுடன் மதுரையடைந்து அரசனைக் காணவேண்டி அரமனை செல்ல, அரசன் திருவாலவாய்க்கோயிலுள்ளே சுவாமிதரிசனஞ் செய்யப்போயிருந்ததையறிந்து, நேரே அக்கோயிலை அடைந்தனர். அங்கே பாண்டியன்

சுவாமிதிருமுன்பு தண்டனிட்டுவணங்குகின்ற நிலையைப் பார்த்து, 'பாதிவசையும் பாதி நகையுமாக'

"குழைக்கா லரவிந்தங் கூம்பக் குமுதம் பொதியவிழ்ப்ப
நிழற்கான் மதியமன் றேநின் றிருக்குல நீயவன்றன்
அழற்கா லொளிர்சடை மீதே யிருந்தமவ் வந்திவண்ணன்
கழற்கால் வணங்குதி யோவணங் காமுடிக் கைதவனே" (ஷ)

எனச், சிவபிரான் திருமுடியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு விளங்கும் சந்திரனதுவமிசத்து நீபிறந்தவனாயினும், அப்பிரானது திருவடிகளை வணங்குதல், என்ன பொருத்தம்!" என்னும் கருத்தமைந்த பாடலைக் கூறினர். இதனைகேட்ட அரசன், தரிசன முடிந்ததும், புலவர் பக்கந் திரும்பி, அவர் ஊர் பெயர் முதலியவைகளையெல்லாம் விசாரித்தறிந்து, கோயிற்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துகொண்டே, புலவர்தம்பால்வந்த நோக்கத்தை உசாவுவானாயினன். அவரும், மதுரையிற் பழைய சங்கத்தைக்கூட்டித் தமிழாராய்ச்சி செய்வித்தலே தம் முள்ளக்கிடக்கை என்று கூற, "தெய்வப்புலமை வாய்ந்த அச்சங்கத்தைக் கூட்டல் சிற்றறிவினராய நம்மால் ஆவதோ" என்று புலவருமையறியாது சிறிது இகழ்ச்சிக்குறிப்புத் தோன்றக் கூறிவிட்டு, சங்கத்தார்சந்நிதி நெருங்கியவளவில் "புலவரே! இச்சங்கத்தாரது திருவுருவங்களெல்லாம் சிரக்கம்பஞ் செய்யும்படி ஒரு பாடலியற்றவல்லீரேல், இறந்த சங்கத்தை நீர் எழுப்பவல்லீர் தாம்" என்று கூற உடனே புலவரும் அங்ஙனமேயாகவென்று சங்கப்புலவரை நோக்கி,

"உங்களிலே யானொருவ னொப்பேனோ வொவ்வேனோ
திங்கட் குலனறியச் செப்புங்கள்—சங்கத்துப்
பாடுகின்ற முத்தமிழென் பன்னூலு மேற்குமோ
ஏடவிழ்தா ரேழெழுவீ ரின்று" (ஷ)

என்றுபாட, அப்புலவர் திருவுருவங்களெல்லாம் சிரக்கம்பஞ் செய்தன. பாண்டியன் அதிசயமுற்று, மற்றும் சோதிக்கவெண்ணிப் புலவருடன் பொற்றாமரைக்கரையடைந்து 'இப்பொய்கையில் முன்பிருந்ததாகச் சொல்லப்படும் சங்கப்பலகை மேலேமிதக்குமாறு செய்து உமது தெய்வப்புலமையைக் காட்டுவீரேல், எண்ணிய கருமம் நிறைவேற்றுவல்'என்றுகூற, புலவரும், "தமிழைப்போற்றும் அரசர்கள்

யுமுடையாரய்ப் பெருஞ்சம்பத்தெய்தி நின்ற காலத்திலே, பொய்யா மொழியார் வேறோரமையத்து அவர்களைக்கண்டு மகிழவேண்டி இரவில் அவர்கள் வீட்டையடைந்து கதவைத் தட்ட, செல்வச்செருக்கால் அத்தாசிகள் சிறிதும்பொருட்பண்ணாது உள்ளிருந்தபோது, புலவர் வெகுண்டு "பழைய குருடிகாள்! கதவைத்திறவுங்கள்" என்று கூறினரெனவும், உடனே அவர்கள் நால்வர்க்கும் முன்போற் கண் தெரியாதுபோக, அதற்குக்காரணம் புலவரென்பதறிந்து அவர் காலடியில் வீழ்ந்து அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொண்டார்களெனவும், "பழையகுருடி கதவைத் திறவடி" என வழங்கும் பழமொழி அதன் பின்னரே வழங்கியதெனவும் கூறுவர்.

பின்பு, புலவர் திருக்கானப்பேரைவிட்டு நீங்கி மதுரைப்பக்கமடைந்து, அப்போது பாண்டியன்மந்திரியாய்ப் புலவர்பாடும் புகழுடையோனாய் விளங்கிய மாறனுடையனான தஞ்சைவாணனைக்கண்டு அவன்பேரில் "தஞ்சைவாணன் கோவை" என்றதொரு அரியபிரபந்தமியற்றி அவனைப்புகழ்ந்து பாடினர். இவரியற்றிய தஞ்சைவாணன் கோவையின் சொன்னயம் தொடைநயம் பொருணயங்கள் அறிஞரெல்லாமறிந்து சுவைத்தவைகளே. கோவைகளிலே, திருச்சிற்றம்பலக்கோவையையடுத்துப் பழமைபெருமைகளாற்சிறந்து விளங்குவது வாணன்கோவையே. "மீனவர்தம் செங்கோல் முறைமை செலுத்திய வாணன்" "தென்னவன் றன்னைப் பணிந்துகுற் றேவல்செய் யாது சமர்க்கெழுந்த, மன்னைப் புறங்கண்ட வாணன்," "வேளாண் மரபு விளக்கிய வாணன்" என அக்கோவையில் வருவனவற்றால், தஞ்சைவாணன், பாண்டியற்கு மந்திரியும்படைத்தலைவனுமானவனென்பதும் வேளாளமரபினன் என்பதும் விளங்கும். இப்பெருந்தகையைக் கோவையாற்புகழ அவனும் பொய்யாமொழியார்க்கு வேண்டிய வரிசைகள் அளித்துபசரித்தான். புலவர் பாண்டியனை முதன்மையாகக்கொண்டு மதுரைச்சங்கங்கூட்ட வெண்ணிய தம் கருத்தை அவனுக்கு எடுத்துரைத்து, அவனால் அதற்குரியவுதவியுடன் மதுரையடைந்து அரசனைக் காணவேண்டி அரமனை செல்ல, அரசன் திருவாலவாய்க்கோயிலுள்ளே சுவாமிதரிசனஞ் செய்யப்போயிருந்ததையறிந்து, நேரே அக்கோயிலை அடைந்தனர். அங்கே பாண்டியன்

சுவாமிதிருமுன்பு தண்டனிட்டுவணங்குகின்ற நிலையைப் பார்த்து, 'பாதிவசையும் பாதி நசையுமாக'

"குழைக்கா லரவிந்தங் கூம்பக் குமுதம் பொதியவிழ்ப்ப
நிழற்கான் மதியமன் றோநின் றிருக்குல நீயவன்றன்
அழற்கா லொளிர்சடை மீதே யிருந்துமவ் வந்திவண்ணன்
கழற்கால் வணங்குதி யோவணங் காமுடிக் கைதவனே" (ஷ)

எனச், சிவபிரான் திருமுடியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு விளங்கும் சந்திரனதுவமிசத்து நீபிறந்தவனாயினும், அப்பிரானது திருவடிகளை வணங்குதல், என்ன பொருத்தம்!" என்னும் கருத்தமைந்த பாடலைக் கூறினர். இதனை கேட்ட அரசன், தரிசன முடிந்ததும், புலவர் பக்கந் திரும்பி, அவர் ஊர் பெயர் முதலியவைகளையெல்லாம் விசாரித்தறிந்து, கோயிற்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துகொண்டே, புலவர் தம்பால்வந்த நோக்கத்தை உசாவுவானாயினன். அவரும், மதுரையிற் பழைய சங்கத்தைக்கூட்டித் தமிழாராய்ச்சி செய்வித்தலே தம் முள்ளக்கிடக்கை என்று கூற, "தெய்வப்புலமை வாய்ந்த அச்சங்கத்தைக் கூட்டல் சிற்றறிவினராய நம்மால் ஆவதோ" என்று புலவரருமையறியாது சிறிது இகழ்ச்சிக்குறிப்புத் தோன்றக் கூறிவிட்டு, சங்கத்தார்சந்நிதி நெருங்கியவளவில் "புலவரே! இச்சங்கத்தாரது திருவுருவங்களெல்லாம் சிரக்கம்பஞ் செய்யும்படி ஒரு பாடலியற்றவல்லீரேல், இறந்த சங்கத்தை நீர் எழுப்பவல்லீர் தாம்" என்று கூற உடனே புலவரும் அங்ஙனமேயாகவென்று சங்கப்புலவரை நோக்கி,

"உங்களிலே யானொருவ னொப்பேனோ வொவ்வேனோ
திங்கட் குலனறியச் செப்புங்கள்—சங்கத்துப்
பாடுகின்ற முத்தமிழென் பன்னாலு மேற்குமோ
ஏடவிழ்தா ரேழெழுவீ ரின்று" (ஷ)

என்றுபாட, அப்புலவர் திருவுருவங்களெல்லாம் சிரக்கம்பஞ் செய்தன. பாண்டியன் அதிசயமுற்று, மற்றும் சோதிக்கவெண்ணிப் புலவருடன் பொற்றாமரைக்கரையடைந்து 'இப்பொய்கையில் முன்பிருந்ததாகச் சொல்லப்படும் சங்கப்பலகை மேலேமிதக்குமாறு செய்து உமது தெய்வப்புலமையைக் காட்டுவீரேல், எண்ணிய கருமம் நிறைவேற்றுவல்' என்றுகூற, புலவரும், "தமிழைப்போற்றும் அரசர்கள்

இப்போதில்லையேயன்றி, புலவர் சிகாமணிகள் உலகில் உளரென்னும் விஷயத்தைப் பாண்டியன் நன்கறியும்படி சங்கப்பலகை மிதந்த'' என்னுங் கருத்துப்பட,

"பூவேந்தர் முன்போற் புரப்பா ரிலையன்றிப்
பாவேந்த ருண்டென்னும் பான்மைதான்—மாவேந்தன்
மாற னறிய மதுரா புரித்தமிழோர்
வீற்ணையே சற்றே மிதந்த" (ஷை)

எனப்பாடலும், சங்கப்பலகை மிதந்தெழுந்து பின் தாழ்ந்ததென்பர் பாண்டியன் இவற்றையெல்லாங் கண்டு வியப்புமுவப்பும் அடைந்து, பொய்யாமொழியார்பாற் றானிழைத்த பிழைகளைப்பொறுக்குமா றுவேண்டி, "பொய்யாமொழியாரே! நீர் நல்ல புலவர்" என்று அவர் தெய்வப்புலமையைப் பலவாறுபுகழ்ந்து கூற, அதுகேட்ட புலவர்,

"அறமுரைத் தானும் புலவன்முப் பாலின்
திறமுரைத் தானும் புலவன்—குறுமுனி
தானும் புலவன் தரணி பொறுக்குமோ
யானும் புலவ னெனின்" (ஷை)

என்று கூறினர். இப்பாட்டின் அருமைபெருமைகள் தமிழ்மக்கட்கெல்லாம் ஆனந்தந் தரத்தக்கன. இவ்வாறு பழைய தமிழ்ச்சங்கத்தைப் புதுப்பிக்கவேண்டிப்பாண்டியனிடம் முயன்றுவந்த பொய்யாமொழிப்புலவர், முடிவில் அச்சங்கத்தை ஸ்தாபித்திருத்தல் வேண்டுமென்றே கருதப்படுகிறது.* கடைச்சங்கத்துக்குப் பின்பு மதுரையிலே சிலசங்கங்கள் கூட்டப்பட்டிருந்தன என்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்களுள்ளன. விக்கிரமசகம் ௫௨௬ (கி. பி. 470)-ல் பூஜ்யபாதரென்பவர் மாணாக்கருளொருவராகிய வச்சிரநந்திஎன்பவரால் தென்மதுரையில் ஒருதிராவிடசங்கம் கூட்டப்பட்டதென்னுஞ் செய்தி, திகம்பரதரிசனமென்னும் ஜைனமதநிபந்தத்திற் காணப்படுதலாலும்; ஸ்ரீ

* கர்ணபரம்பரையில், அவர் சங்கம் ஸ்தாபிக்கவில்லையென்றும், அக்கோபத்துடன் புலவர் பாண்டியனைவிட்டகன்றாரென்றும் வழங்குகிறது. ஆனால் அதற்காதாரமில்லை. பாண்டியனிடம் தம் தெய்வப்புலமையைக் காண்பித்தும், அவனால் புகழ்ப்பெற்றும் புலவர் விளங்கினரென்பது மேற்கண்ட அவர்வரலாறுகளால் விளங்குதலின், அக்கர்ணபரம்பரையே உண்மையென்று கொள்ளமுடியாது.

சடகோபர்காலத்தே மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கமிருந்ததாகவும் அச்சங்கத்தை ஆழ்வார் †மானபங்கப்படுத்தினதாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவகுருபரம்பரைகளாலும், "சங்கக் குவடிறக் குத்திய மாறப்பெயர்க்கொலையானை" என்னும் கம்பநாடர் வாக்காலும் விளங்குதலாலும் அச்சங்கங்களின் உண்மை விளங்கும். இவற்றுள் பிற்கூறிய ஆழ்வார்காலத்துச்சங்கமே பொய்யாமொழிப் புலவராற் கூட்டப்பட்டதெனவும்; அப்புலவரைத் தலைமையாகவுடைய கூட்டத்திலேயே திருத்தக்கதேவரால் சீவகசிந்தாமணி அரங்கேற்றப்பட்டதெனவும் ஊகிக்க இடமுண்டு; ஏனெனில், "வஞ்சிப்பொய்யாமொழிபுகழ் மையறு காட்சித் திருத்தகுமுனிவன்" என நச்சினார்க்கினியருரைப் பாயிரத்தில்வருதலாலும், அச்சிந்தாமணி மதுரைச்சங்கத்தே அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கதையுண்மையாலும், அச்சங்கமும் கடைச்சங்கமன்றென்பது "பின்னுள்ளோர் செய்த சிந்தாமணி"‡ என்னும் நச்சினார்க்கினியர் கூற்றால்விளங்குதலாலும் மேற்குறித்த ஊகம் பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க.

(இன்னும் வரும்)

பத்திராசிரியர்.

குறிப்பு:—இப்பொய்யாமொழியார் வரலாற்றில், ருகஉ-ம் பக்கத்து வரும் "அறமுரைத்தானும்" என்னும் வெண்பாவில், 'அறமுரைத்தான்' என்றது, "ஆலமர நீழ லறநால்வர்க் கன்றுரைத்த-ஆலமமர் கண்டத்தான்" என முதற்றிருவந்தாதியினும், 'அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணேடி' எனத் திருவாசகத்தும் வருவனவற்றால், தக்ஷிணாமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை யுணர்த்தி, ஈண்டு முதற்சங்கப்புலவராய் வீற்றிருந்தருளிய இறையனார் என்னும் மாத்திரையாய் நின்றது.

---

†இச்சங்கம் முந்நூற்றுவரடங்கியதெனக் குருபரம்பரைகள் கூறும். இச்சங்கத்தார்க்கு, பொருள்காணும்படி ஆழ்வார்விடுத்த பாசுரம் "அண்டகோளத் தாரணுவாகி" என்று தொடங்கும் அகவல்; செந்தமிழ் மூன்றாந் தொகுதி, சOகு-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

‡ தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியம் "பாநிலைவகையே" என்னுஞ் சூத்திரவுரை.

✻

சிவமயம்.

தமிழ்மொழி "தூரானிய" மொழியினமா?

தமிழ்நிலம் பாரத வருஷத்திலே தென்பாலிலுள்ளது. அது பற்றி அது தென்மொழி எனப்படுவதாயிற்று. அதற்கு "வடவேங் கடந்தென் குமரியாயிடைத்தமிழ்" எனத் தற்காலத்துள்ள தமிழ் நூல்கட்கெல்லாந் தாய்நூலாக விளங்குந் தொல்காப்பியமும் நிலவரைப்புக் கூறும்.

தமி என்பது தனிமை; ழகரம் தமிழொன்றுக்குமேயுரிய சிறப்பெழுத்து. ழகரத்தாற் றனிச்சிறப்புற்றுத் தனித்து விளங்குமொழி என்பது தமிழ் என்னுஞ் சொற்குப்பொருளாம். தான் பிறிதொரு மொழிக்கட்பிறவாத தனிமொழி யென்பது அதன் முடிந்த பொருளாம்.

இவ்வாறன்றித் திரமிளமென்னுஞ் சொல் தமிழ்எனத் திரிந்த தென்றாலோ அது பொருந்தாது. என்னை? தானொருமொழியேயாகவும் அது தனக்கொருபெயரின்றி வேற்றுமொழிப் பெயர்கொண்டு வழங்குதல் அசம்பாவிதமென்க. தமிழ் என்னுஞ் சொல்லே வடமொழிக்காரரால் தமது பாஷாரீதிக்கியையத் திரமிளமெனத்திரித்து வழங்கப்படுவதாயிற்று. அதற்குச் சான்றாக வெண்ணெய்நல்லூர் என்பது 'வேண்ணால்லூரம்' என வடமொழியிலே அதன் ரீதிக்கியையத் திரித்து வழங்கப்படுதல் ஸ்காந்தத்திற் காண்க. அது நிற்க.

தமிழ் இயல்பிலே இன்னிசையுடையது. அது தன் இசையொழுக்குப் பிறழப்பெறுவதில்லை. அது பிறழ்தற்கேதுவாக வெழுத்துக்கள் கூடுமிடத்து அவ்வாறே தழாநிலையாக நில்லாது தம்முட்பொருத்தமுறக் கலக்கத்தக்கவாறு திரிந்து கூடப்பெறுமியல்புடையது. "பத்மம்" "பக்தி" "சிகித்சா" "சப்தம்" என்றிவ்வாறு எழுத்துக்கள் இயைபின்றி மயங்குதல் தமிழுக்கியல்பன்று. அஃதன்றிக் வளைத்தும் அசைத்தும் துள்ளியும் நலிந்தும் வருந்தி உச்ச

ரித்தற்குரிய எழுத்தொலிகளில்லை. அவற்றாலாய சொற்களுமில்லை. பெரும்பாலும் ஒன்றையொன்றோசை யிணக்கமுடையனவாய் ஆற்றொழுக்குப்போலொழுகிச்செல்லு மெழுத்துக்களாலமைந்ததே தமிழ்மொழியாதலின் தமிழுக்கு இனிமை யென்னும் பொருளும் கௌலக்கணத்தாற் கொள்ளப்படுவதாயிற்று.

தமிழிலேயுள்ள எழுத்துக்களெல்லாம் மயக்க வரம்புபெற்றுத் தம்முட்கூடி இயைந்து நின்று ஒழுகிய இசையும் செவிக்குக் கர்க்கசமின்றி இனிமையும் சாந்தமும் பயந்துநின்று தமிழை ஏனையமொழிகளோடினமாக்காது வேறுபடுத்தித் தனிமைபெற நிறுவுவனவாம்.

ஏனைய மொழிகளோ எழுத்துக்களது மயக்க விஷயத்திலே தமிழ்போல அத்தனை வரம்புடையனவல்ல. அவற்றுள்ளும் தூரானிய வகுப்பு மொழிகளிலே எழுத்துமயக்கவரம்பு சிறிதுமில்லையென்னலாம்படி நியதியின்றி எழுத்துக்கள் மயங்குவனவாம்.

இனி மொழிக்கண் ஈறாகவரும் எழுத்துக்கள் இவை யெனவும் முதலாக வரும் எழுத்துக்கள் இவை யெனவும் தமிழுக்கு வரம்புண்டு. தூரானிய வகுப்பு மொழிகளிலே அவ்வரம்பு நியதியும் காண்கின்றிலம். தமிழிலே, க், ச், த், ப், ட், ற். என்பன ஈறுதலில்லை. தூரானிய வகுப்பு மொழிகளிலே இவை ஈறாக வருதலுண்டு.

தூரானியவகுப்பு மொழிகளுள்ளே பீனபாஷாவாக்கியங்கள் சில எடுத்துக்காட்டுதும்:—

பீனபாஷை—Finnic.

Isä meidän, joka olet taiwaisa, pyhitetty olkon sinum nimes; lahestykon sinum waldakundas; இவற்றைத் தமிழெழுத்தாற் கூறுதும்:—"இச மெயிதன், ஜோகா ஒலெத் தயிவயிசா, பிஹிதெத்தி ஒல்கோன் சினம் நிமெஸ்; லகெஸ்திகொன் சினம் வலடாகுண்டாஸ்."

லாப்பிய பாஷை—Lappic.

Attje mijen, jukko leh almesne, ailesen sjaddes to namma; pates to rik; "அத்ஜெ மிஜென், ஜக்கொ, லெஹ அல்மெஸ்னெ, அயிலெசென் ஸ்ஜத்தெஸ் தொ நம்ம; பதெஸ் தொ ரிக்."

மேலே முதலிற்காட்டிய "பீன" பாஷாவசனங்களின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு:—விண்ணுலகத்திலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே, உமது நாமம் பூசிக்கப்படுவதாக. உமது ராச்சியம் வருவதாக; என்பது. "லாப்பிய" பாஷா வசனங்களின் மொழிபெயர்ப்பு மிதுவேயாம். பீனபாஷைச்சொற்களின் இறுதியெழுத்துக்களையும் அவற்றின் சந்திநிலையையும் நோக்குமிடத்து அவை தமிழியல்புக்கு ஒரு சிறிதும் நிகராவதுகூடாதாம். தகரவொற்றை யீறுகவுடைய சொற்களும் சகரவொற்றை யீறுகவுடைய சொற்களும் தமிழிற்கிடையா. ஹகரம் தமிழுக்குரியவக்ஷரமன்று. சகரவொற்றும் லகரமுமுடன் மயங்கி வருதலில்லை. இனி அவற்றுள் மிகவேண்டியவிடத்துமிக்கும் திரியவேண்டியவிடத்துத்திரிந்தும் கெடவேண்டியவிடத்துக்கெட்டும் தோன்றவேண்டியவிடத்துத்தோன்றியும் வந்தவேறுபாடுகள் புலப்படவில்லை. ஒருகால் நாம் அவற்றை உச்சரிப்பது பிழைபடுகினும் அக்ஷரநிலை நன்கு புலப்படுகின்றது. நமது தமிழ்மொழிக்கும் "பீன" மொழிக்கும் பொதுவியல்பாகவுள்ளது யாதுங்காண்கின்றிலம். தமிழிலே எழுத்துக்களும் சொற்களும் ஒவ்வொன்றோடொன்று சம்யோகப்படும் பெருஞ்சிறப்புத் திராவிடவகுப்புப் பாஷைகளிலே காணப்படுதலால் தமிழும் அவ்வகுப்பு மொழியேயாகற்பாலதென ஐரோப்பிய பண்டிதர் சிலர் துணிவாராயினர். அங்ஙனந் துணிந்தாரும் அப்பாஷைகளை நன்குகற்றூர்போலத் தோன்றவில்லை. நன்குகற்றூராயின் அங்ஙனம் துணியார். சம்யோகப் பெருஞ்சிறப்பு அப்பாஷைகளிலே உளதாகத் தோன்றவில்லை. அவ்வகுப்பினதாகிய "லாப்பிய" பாஷா வாக்கியங்களை நோக்குதும். முதற்சொல்லாகிய "அத்ஜெ" என்பதில் மயங்கியநடுவெழுத்தையும் இறுதியெழுத்தையும் நோக்குமிடத்து அதனைத் தமிழுக்குரியஇயல்பெனப்போமா? "ஸ்ஜத்தெஸ்" என்பதை நோக்குமிடத்துத்தமிழ்ச்சொல்லியல்பு ஒரற்பமாயினுங் காணப்படுகின்றதா? யாவர்க்காயினுங் காணப்போமா? இல்லையே. பின்னர் யாதுகொண்டு தமிழை ஐரோப்பியபண்டிதர் திராவிய பாஷை வகுப்பிற் புகுத்தினரோ அறிகின்றிலம்.

"பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப்பசுந்தமிழேனை, மண்ணிடைச் சிலவிலக்கணவரம்பிலாமொழிபோ, லெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ"

ஆ. முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை.

யாழ்ப்பாணம்.

சிவமயம்.

இராமாவதாரச்செய்யுட்பாடாந்தரம்.

வாலிவதைப்படலம்.

வள்ளற் கிளையான் பகர்வானிவன் றன்முன் வாளுள்
கொள்ளக் கொடுங்கூற் றுவனைக்கொணர்ந் தான்குரங்கி
னெள்ளற் கரும்போ ரஃதிசைக்கிலெ னென்னு மின்ன
லுள்ளத்தி னூன்ற வுணர்வுற்றில னென்று மென்றான்.

என்னும் ௩௨-ம் செய்யுளில், 'எள்ளற் கரும்போ ரஃதிசைக்கிலெ னென்னு மின்னல்' என்பது, 'எள்ளற்குறும்போர்செயவெய்தின மென்னு மின்னல்' எனக் காணப்படுகின்றது. குரங்கினெள்ளற் குறும்போரை யாமும் செயவந்தேமே என்கின்ற இன்னல் எனப்பொருள் கொள்ளுமிடத்துப் பொருத்தமுடைமையிற் பின்னையதே இயைபுடைத்து.

டி

குலமிது கல்வியீது கொற்றமீ துற்று நின்ற
நலமிது புவன மூன்றி னாயக முன்ன தன்றே
வலமிதிவ் வுலகந் தாங்கு வண்மையீ தென்னே திண்மை
யலமரச் செய்யலாமோ வறிந்திருந் தயர்ந்து ளார்போல்.

என்னும் ௭௭-ம் செய்யுளில், 'நலமிது புவன மூன்றி னாயக முன்ன தன்றே' என்பது, 'நலமிது புவன மூன்றி னாயகமீது நின்றோள்' எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னும் பின்னும் 'ஈது' 'ஈது' எனக் கூறி இடையில் 'உன்னதன்றே' எனக் கூறல் பொருத்தமின்மையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. 'வலமிது' என்பதற்கு 'நின்றோள்' என்பதும் இயைபுடைத்தாதல் காண்க.

அரசியற்படலம்.

என்றா ளின்னன பன்னி யின்னலோ
டொன்றா ளுணர் வேறு முற்றிலா
ணின்றா ளந்நிலை நோக்கி நீதிசால்
வன்றாண் மால்வரை யன்ன மாருதி.

என்னும் ௧௭-ம் செய்யுளில், 'நின்று ளங்கிலே நோக்கி நீதிசால்' என்பது 'சின்றுளைத் தனிநெடிதுதேற்றியே' எனக் காணப்படுகின்றது. புலம்பியோரைத் தேற்றல் வழக்காதலாலும், வான்மீகராமாயணத்திலும் தாரையை அனுமன் பலவாறு தேற்றியதாகக் கூறியிருத்தலாலும் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. வான்மீக ராமாயணத்திற் பலவாறு தேற்றியதாகக் கூறியிருத்தலாற்றான் இங்கும் கம்பர் 'நெடிதுதேற்றியே' என்றார்.

ஷ

அப்போ தேயரு ணின்ற வண்ணலும்
மெய்ப்போர் மாருதி தன்னை வீரநீ
இப்போ தேகொணா ரின்ன செய்வினைக்
கொப்பா மியாவையு மென்ற ணர்த்தலும்.

என்னும் ௨௬-ம் செய்யுளில், 'அப்போதே யருணின்ற வண்ணலும்' என்பது 'அப்போதே யருளண்ணல் பின்னரும்' எனக்காணப்படுகின்றது. 'இலக்குவனை முடிசூட்டுமாறு கூறிப் பின் அனுமனை அதற்குரிய உபகரணங்களைக் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட்டான்' என்றலே பொருத்தமுடைத்தாதலிற் பின்னையதே இயைபுடைத்து. 'அருணின்ற வண்ணல்' என்பதற்கு இலக்குவனெனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். அதற்கு 'அருணின்ற' என்னும் அடை இயைபின்றாதல்காண்க.

ஷ

ஆக்கமுங் கேடுந் தாஞ்செ யறத்தொடு பாவ மாய
போக்கிலே தன்மை தேறார் பொருவரும் புலமை நூலோர்
தாக்கின வொன்றே டொன்று தருக்குறுஞ் செருவிற் றக்கோய்
பாக்கிய மன்றி மற்றும் பாவத்தைப் பற்ற லாமோ.

என்னும் ௩௬-ம் செய்யுளில், 'பாக்கியமன்றி மற்றும் பாவத்தைப் பற்றலாமோ' என்பது 'பாக்கியங்கெடுத்துச் சூழும் பாவத்தைப்பற்றலாமோ' எனக்காணப்படுகின்றது. 'செருவில்' என்பதற்கு 'கெடுத்துச் சூழும்' என்னும் வினைகளியைபுடைமையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. முன்னைய பாடத்தின்படி 'செருவில்' என்பதற்கு இயைபான முடிபின்மை காண்க.

ஷை

ஆழியா னனைய கூற வாணையீ தாயி னஃதே
வாழியான் புரிவ னென்று வணங்கி மாருதியும் போனான்
சூழிமா லியானை யன்ன தம்பியுந் தானுந் தொல்லை
யூழிநா யகனும் வேறே ருயர்தடங் குன்ற முற்றார்.

என்னும் ருக-ம் செய்யுளில், 'தம்பியுந் தானுந் தொல்லை' என்பது 'தம்பியோடெழுந்து தொல்லை' எனக் காணப்படுகின்றது. 'தானுந் தொல்லை ஊழிநாயகனும்' என்பது பொருள் கோடற்குரியதாயினும் தொடர்ச்சிறப்பின்றாதலிற் பின்னையதே சிறப்புடைத்து. உடனிகழ்ச்சிக்கிசைய 'உற்றான்' என்னும் பாடமுங் காணப்படுகின்றது.

கார்காலப்படலம்.

விழையேன் விழைவா னவைமேன் மையினின்
றிழையே னுணர்வே னவையின் மையினாற்
பிழையே னுயிரோடுபிரிந்தனரா
லுழையே யவரெவ் வுழையா ருரையாய்.

என்னும் ருரு-ம் செய்யுளில், 'விழையேன் விழைவானவை மேன்மையினின்-றிழையே னுணர்வே னவையின்மையினால்' என்பது, 'இழைதோய் முலையாள் விழைவென் னுகினும்— முழைதா னுணர்வே னுயிரின் மையினால்' எனக் காணப்படுகின்றது. முந்திய பாடத்தின்படி பொருள் கூறுமிடத்து உழைக்கும் அப்பொருட்கும் இயைபின்மை காணப்படுதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. பிந்திய பாடத்தின் பொருள் உழைக்கு இயைபுடைத்தாதல் நன்றுகாணப்படுதல் காண்க. நும் என்றது மான்களை நோக்கி. முந்திய உயிர் சீதை.

ஷை

நிறங்கருகு கங்குல்பக னின்றநிலை நீங்கா
தறங்கருது சிந்தைமுனி யந்தணரி னாவிப்
பிறங்கரு நெடுந்துளி படப்பெயர்வில் குன்றி
றுறங்கலில் விலங்கலில நின்றவுயர் வேழம்.

என்னும் எச-ம் செய்யுளில் 'உறங்கலில் விலங்கலில நின்ற' என்பது 'உறங்கிய விலங்கறனி நின்ற' எனக்காணப்படுகின்றது. 'உறங்கலில் விலங்கலில' என்பது பொருட்சிறப்பின்றாதலிற் பின்னையதே சிறப்

புடைத்து. யானைகள் மலைகளிலும் சரிப்பனவாதலின் உறங்கிய விலங்கலில் தனியே நின்றன என்றார். பெயர்வில் குன்றின் என்பதில் இன் உவம உருபு. 'பெயர்விலாமல்' எனவும் பாடம்.

கிட்கிந்தைப்படலம்.

பெறல ருந்திருப் பெற்றுத விப்பெருந்
திறநி னைந்திலன் சீர்மையிற் றீர்ந்தன
னறம றந்தன னன்பு நிடக்கசும்
மறம றிந்திலன் வாழ்வின் மயங்கினான்.

என்னும் உ-ம் செய்யுளில், 'உதவிப்பெரும்' என்பது 'உதவப்பெறும்' எனக்காணப்படுகின்றது. நாமுதவப் பெறுதற்கரிய திருவைப் பெற்றுவைத்துப் பின்பெற்ற தன்மையைநினைந்திலன் என்றுரைக்குமிடத்துப் பொருள்சிறத்தலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

ஷெ

மந்தி ரத்தனி மாருதி தன்னொடும்
வெந்தி றற்படை வீரர் விராய்வா
வந்த ரத்தின்வந் தன்னை தன் கோயிலை
யிந்தி ரற்கு மகன்மக னெய்தினான்.

என்னும் உஎ-ம் செய்யுளில் 'வெந்திறற் படைவீரர் விராய்வர' என்பது, 'வெந்திறற் கதவீரன் வினவியே' எனக்காணப்படுகின்றது. அநுமனைக் கூவியது வினவுதற்கேயாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

இங்ஙனம்,

சி கணேசையர்,

புன்னாலைக்கட்டுவன்.

நல்லொழுக்கம்.

(ஸ்ரீ: இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.)

(௬௦௯-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஞானியானவர் நூற்றுக்கணக்கான சந்ததி பரம்பரைக்குப் போதகராயிருக்கிறார். 'ஹூ' என்பவருடைய ஒழுக்கங்கள் கேள்விப் படுகிறபொழுது, மந்தர்கள் தீக்ஷண்யமுடையோராகவும், சலனமுடையோர் ஸ்திரசித்தமுடையோராகவும் ஆகின்றனர்" என்று சீனர்கூறுகின்றனர். இவ்வாறு ஒரு நல்ல மனிதன் நடந்த நடக்கையானது அவனுடைய பின்னோருக்கெல்லாம் சுவாதீனத்திற்கும் நிவிர்த்திக்கும் தோவவாக்காக நிகழ்கின்றது.

"நமக்குப் பின்னர் வாழ்வோர்களின் கருத்தில் வசிப்பதே, மரணமின்மையாகின்றது."

நல்ல மனிதர்கள் மொழிந்த பொன்போன்ற மொழிகளும் அவர்கள் ஸ்தாபித்த நிதர்சனங்களும் எப்பொழுதும் நிலைக்கின்றன. அவைகள் அவர்களுடைய பின்னோரின் சிந்தனைகளிலும் கருத்திலும் புகுந்து இப்பிறவி மார்க்கத்தில் அவர்களுக்கு உதவி செய்து மரண சமயத்தில் அவர்களுக்கு அடிக்கடி ஆறுதல் செய்கின்றன. சிறைச்சாலையில் இறந்த ஹென்றி மார்ஷன் சொன்னவாறு:—"மிகவும் துக்கமும் மிகவும் துன்பமுமான மரணமானது நல்லொழுக்கத்தில் செலவு செய்யப்பட்ட வாழ்நாளின் ஞாபகத்துடன் ஒத்துப்பார்க்கையில் ஒன்றுமில்லாததாகவிருக்கிறது."

நான்காவது அதிகாரம்.

வேலை.

"ஆகையால் எழுந்திரு, செய்துகொண்டேயிரு. இறைவன் உன்னுடன் இருப்பார்"—கிரானிகில்ஸ்.

"நீ எப்பொழுதும் வசிக்கிறதாக நினைத்து வேலை செய். இப்பொழுதே சாகிறதாக நினைத்து வணக்கஞ் செய்":—பதினான்காம் லூயி.

"பாக்கியம்பெற்ற வேலையே! நீ எப்பொழுதாவது கடவுளின் சாபமாக இருப்பின், அவருடைய அனுக்கிரகந்தான் யாது?—ஜெ. பி. ஷெல்க்கர்க்.

*

"ஒவ்வொரு மனிதனும் பிரவிர்த்தி செய்யட்டும். தன்னுடைய சுபாவத்துக்குத்தக்க உயர்ந்த வேலையில் பிரவிர்த்தி செய்து தன்னாற் கூடியவரை செய்ததாலாய திருப்தியுடன் சாகட்டும்"—ஸிட்னி ஸ்மித்.

வேலை செய்தலானது அனுஷ்டான சித்தமான ஒழுக்கத்தைக் கற்பிப்பதிற் சிறந்ததாயிருக்கின்றது. அது பணிவையும் மன அடக்கத்தையும், கவனத்தையும், உழைப்பையும், விடாமுயற்சியையும் பெறும்படி பழக்குகின்றது. ஒரு மனிதனுக்கு அவனுடைய விசேஷமான தொழிலிற் சிறப்பையும், சாமர்த்தியத்தையும் கொடுக்கின்றது. சாதாரண உலக காரியங்களை நடத்துவதில் தகுதியையும் சாதுர்யத்தையும் கொடுக்கின்றது.

வேலை செய்தலானது மனிதர்களையும் ஜாதியாரையும் மேல் நடத்துகிற அழியாத சட்ட விதியாகி, நம்முடைய வாழ்க்கைக்குப் பிரமாணமாக இருக்கின்றது. மனிதருட் பெரும்பாலார் ஜீவனம் செய்யும்பொருட்டு அவசியமாய்த் தங்கள் கைகளால் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வாழ்க்கையை அனுபவிக்கவேண்டிய முறைமைப்படி அவர்கள் அனுபவிக்க விரும்பினால் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் எல்லாரும் வேலைசெய்யவேண்டும்.

உழைப்பானது பாரமாகவும் தண்டனையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அது கண்ணியமாகவும் மகிமையாகவுமிருக்கின்றது. அஃதின்றி ஒன்றும் முடியாது. மனிதனிடத்திலுள்ள பெருமையெல்லாம் உழைப்பின் வழியே உண்டாகின்றது. நாகரீகமும் அதின் பயனாக இருக்கின்றது. உழைப்பு எடுபட்டுப்போனால், ஆதாம் உடைய சந்ததியார் உடனே சன்மார்க்கத்தை இழந்துவிடுவார்.

மனிதனுக்கு நிர்ப்பாக்கியமாயுள்ளது சோம்பலேயன்றி உழைப்பன்று. சோம்பலானது மனிதர்களின் தைரியத்தையும் ஜாதியாரின் தைரியத்தையும் தின்று, இரும்பைத் துருநாசமாக்குகிறதுபோல, அவர்களை நாசப்படுத்துகின்றது. அலெக்ஸான்டர் என்பவர் பாரசிகரை ஜெயித்து அவர்களுடைய நடை உடைகளைக் கவனிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபொழுது காமவின்ப ஒழுக்கத்தைவிட அதிக இழிவானதாவது உழைப்புள்ள ஜீவனத்தைவிட மிகவும்

கௌரவமானதாவது வேறென்றிருக்கக் கூடுமாவென்று அவர்கள் அறிந்ததாகத் தோற்றவில்லையென்று அபிப்பிராயப்பட்டனர். 'செவரஸ்' சக்கரவர்த்தி, 'யார்க்' பட்டணத்திற்கு 'கிராம்பியன்ஸ்' அடிவாரத்தினின்றும் தொட்டிற்பல்லக்கிற் கொண்டுபோகப்பட்டு அங்கே மரணப்படுக்கையிற் கிடக்கையில் "நாம் வேலை செய்யவேண்டும்" என்பது அவருடைய அந்நியமான உபதேச மொழியாயிருந்தது ரோமன் சேனாதிபதிகளின் அதிகாரத்தைக் காத்து விசாலப்படுத்தியது இடையறாத முயற்சியன்றி வேறொன்றுமில்லை.

விவசாய ஜீவனத்தின் சாதாரண கைத்தொழில்கள் மிகவுமுயர்வுற்ற நாகரீகமான கௌரவத்துடன் சமத்துவமாய் நின்ற காலத்திலுள்ள, இத்தாலியா தேசத்தின் பூர்வீக ஜனசங்க ஸ்திதியை விவரிக்கையில், வெற்றி பெற்ற வீராதிபர்களும் வீரர்களும், உழவு செய்தற்குத் திருப்தியுடன் திரும்பினர் என்று பிளினி என்பவர் பேசுகிறார். அக்காலத்திற் சேனாவீரர்களும் தங்கள் கைகளால் நிலத்தை உழ அந்நிலமானது, வாகைசூட்டப்பெற்று வெற்றியுற்ற உழவர்களால் நடத்தப்பட்ட கொழுவின் கீழ்ச் செழித்திருந்தது. எல்லா விதமான தொழில்களிலும் அடிமைகள் பெரிதும் நியமிக்கப்பெற்ற பின்னரே, வேலை செய்வதானது, கண்யம் பெறாத இழிவுற்றதாய் மதிக்கப்படலாயிற்று. சோம்பலும், சுகபோகமும், ரோம் தேசத்து அரசாங்க வகுப்பினர்க்குள் இலக்ஷணமாக ஏற்படவே, ஏறக்குறைய விரைவில் அந்த ராஜ்ஜியத்தின் அழிவானது அவசியமாயிற்று.

நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் காத்துக்கொள்ளவேண்டிய கெட்ட சுபாவத்தில் சோம்பலுக்கு மிஞ்சினது வேறொன்றுமில்லையென்னலாம். உலகத்தில் அநேக தேசங்களுக்கு யாத்திரை செய்திருந்த, ஓர் புத்திசாலியான அயல் நாட்டானை நோக்கி, நம் ஜாதியாரிடம், சர்வ சாதாரணமாய் எல்லாவற்றினும் அதிகமாய்ப் பொருந்திய விசேஷித்த குணம் யாதென்று கவனித்ததுண்டா என்று, மிஸ்டர் கார்னி' கேட்டபொழுது, சகலமனிதரும் சோம்பலை விரும்புகின்றனர் என்று கொச்சையான இங்லீஷில் அவன் மறுமொழி சொன்னான். அச்சோம்பலானது கொடுங்கோல் மன்னருக்கும் கொடிய ஜனங்களுக்கும் ஒத்தஇலட்சணமாய் நிகழ்கின்றது. உழைப்பின்

ஊதியத்தைப் பிரயாசைப்படாமல் உண்ணஎத்தனிப்பது மனிதரின் இயல்பாக விருக்கின்றது. உள்ளபடியே இவ்விருப்பமானது எங்கும் வியாபித்திருந்தால் அது ஜன சமூகங்களில் வியாபித்துக் கெடுக்காதவண்ணம் தடுத்தற்கு இராஜாங்க முறைமையானது, ஆதியில் உண்டாக்கப்பட்டதென்று 'ஜேம்ஸ் மில்' என்பவர் விவரித்திருக்கிறார்.

சோம்பலானது ஒவ்வொரு மனிதனையும் இழிவுபடுத்துவதுபோல ஓர் ஜாதியாரையும் ஒருங்கே கீழ்மைப்படுத்துகின்றது. சோம்பேறிகள் உலகத்தில் இதுவரை பெருமையடைந்ததுமில்லை. இனியடைவதுமின்று. சோம்பேறிகள் ஒரு குன்றின்மீது ஒருக்காலும் ஏறினதுமில்லை. நீக்கத்தக்க கஷ்டத்தை ஜெயித்ததுமில்லை. சோம்பேறிகள் எப்பொழுதும் அபஜெயமடைந்தனர். எப்பொழுதும் அபஜெயம் அடைவர். அவர்கள் ஒன்றிலும் மேற்போகக்கூடாதென்பது பிரகிருதிசுபாவத்தில் தானே அமைந்து கிடக்கின்றது. அவர்கள் உலகத்திற்குப் பாரமாயும், இடையூறும் அருவருப்பாயுமிருந்து எப்பொழுதும் உபயோகமற்றவராய்த்துக்கமும் துன்பமுமுள்ளவராய், முறைபாடு செய்யா நிற்பர்.

ஜான்ஸன் சொல்லுகிறபடி, தன்னைநித்திரையிலிருந்துஎப்பொழுதும், தான் எழ விரும்புவதற்கு இரண்டுமணி நேரத்துக்கு முன்னரே எழுப்பியது 'பர்டன்' என்பவருடைய நூலாம். அப்பர்ட்டன் என்பவர், துக்கத்திற்குக் காரணங்கள் முக்கியமாய் சோம்பலைப் பொறுத்துண்டாகின்றனவென்று தம்முடைய விசேஷமும் வினோதமுமான புத்தகத்தில் விவரித்திருக்கிறார். அவர் சொல்லுமாறு— "சோம்பலானது உடலுக்கும் மனதிற்கும், விஷமும்; துன்மார்கத்திற்குச் செவிலியும், சகல தீமைகளுக்கும் தாயும், சப்தமகா பாதகங்களில் ஒன்றும், பிசாசினுக்குத் திண்டு, தலையணை, மெத்தையுமாக இருக்கின்றது. ஓர் சோம்பலுள்ள நாயே சொறி சிரங்கை யடையுமாயின், சோம்பலுள்ள மனிதன் எவ்வாறு தப்பிக்கொள்வான்? உடற் சோம்பலினும், மனச்சோம்பல் மிகுதியும் கெட்டது. உபயோகப்படுத்தாத யுக்தியானது நோய் ஆகின்றது. ஆத்மாவினுக்குத் துருவும், ஒட்டுவா ரொட்டியும் நரகமயமுமாகின்றது. கட்டுக்கிடையான குட்டத்தில், புழுக்களும் கெட்டபடர்கொடிகளும் மிகுவது போன்று சோம்பேறியிடம் தீமையும் கெடுதலுமுள்ள நினைவுகள் உண்டாகி ஆத்மஙற்போதத்தைக் கெடுத்துவிடுகின்றன."

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமஜயம்.

நன்றியில் திரு.

[“செந்தமிழ்”ப் பத்திராசிரியராய் விளங்கியவரும், ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வானுமாகிய ஸ்ரீ. ரா. இராகவையங்காரவர்கள், நன்றியில் திரு என்னும் விஷயமாகத் தாம்பாடிய சில அகவல்களை அவற்றின் பொருட்குறிப்புடன் எழுதி, அன்புடன் எனக்கு அனுப்பியுள்ளார்கள். அப்பாடல்களைப் படிப்போர், அவற்றின் சொன்னயம் தொடைநயம் பொருணயங்களால் பெரிதும் வியப்பும் உவப்பும் அடையாதிரார். அப்பாடல்களின் சொற்செறிவைநோக்கின் அவை ஆன்றோர்வாக்கை யொப்ப அமைந்துளவென்று கூறத்தக்கனவாயினும், பொருட்பொலிவை நோக்கும்போது, இத்தகைய பாடல்களே அருமையென்னும்படி ஒளிர்கின்றன. இவ்வாறு சொற்செறிவுடன் பொருட்பொலிவும் பெற்று விளங்கும் பாடல்களே அறிஞர்களால் விரும்பிச் சுவைக்கத்தக்கவையென்பது சொல்லவேண்டா. ஐயங்காரவர்கள் அனுப்பியவற்றில், இடமின்மைபற்றி, இம்முறை இரண்டு பாடல்களே அவற்றின் குறிப்புரையுடன் வெளியிடப்பட்டன; ஏனையவைஅடுத்துவரும் பகுதிகளில் வெளியிடப்பெறும்.-பத்திராசிரியர்]

(௧.) ஆர வருந்தலன் சேர வழங்கலன
வைக லீட்டிய பெய்கல வெறுக்கை
மாந்தி மகிழ்ச்சியு மீந்து புகழ்ச்சியு
மெய்த லுரிய மெய்யில் கிழவோர்
வேற்றுப்பிற ரென்பது தேற்றத் தெளிவாக
அன்னவ ருடையன தன்னவாப் பேணிக்
காக்கும் பருவரன் மீக்கொள லன்றியு
மீயா திவரும் பேயாம் பதடி
யிவனெனப் பல்லோர் தவநனி கழறு
மிகழ்வுரை பொறுத்தலிற் புகழ்பெறு பொறையுந்
தனாஅ தின்மையி னுனாஅது தன்பா
லிரப்போர்க் கில்லெனுங் கரப்போய் வாய்மையு

முள்ளிய வுதவும் வள்ளன் மையினர்க்
கரும்புகழ் நல்கலி னிரம்பிய வீகையுஞ்
செறிபொருள் கெடுமெனப் பொறியுறு மின்பெலாந்
துவரத் துறத்தலிற் கவரைந் தடக்கலும்
வெங்கதம் விரவிய வங்கதப் பெயரிற்
சான்றோர் வகுத்த வான்ற பனுவற்
பாடல் புனைதலி னீடுபெயர் நிறுவலும்
பெரிதுடை யானென வுரிதினிற் றேனே
பிறழ வுணர்ந்த வுறழா மாறுகொல்
நிதியெலாந் தன்கீழ்ப் பொதியும் வச்சையை
யிந்திர ரமிழ்துந் தந்தன ருவக்கும்
பசிப்பிணி மருத்துவர் விசிப்புறு முடலுயிர்
யாவும் பிறர்க்கென மேவும் வாழ்க்கைய
ரிடர்ப்பாடு நோக்காது கடப்பா டாற்றும்
மாரி வண்மைப் பாரி யனைய
பெருங்கொடை யாளரோ டொருங்குகினி தாக
"ஈட்ட மிவறி யிசைவேண்டா வாடவர்
தோற்ற நிலக்குப் பொறை" யெனத் தேற்றித்
திருத்தகு தெய்வப் பொருத்தபு புலவன்
கோணு அறவுரை கொளுத்தவும்
பேறாது பொருப்பதிப் பேதைமை யுலகே.

துறிப்புரை.

௧. ஆர - நிறைய, "வதிலாரார" என்புழிப் போல (திருக்குறள்.) சேர - திரள; "சேரேதிரட்சி" (தொல். உரி.) ஆரசேர என்பன, அருந்தற்கும் வழங்கற்கும் ஏற்ற பொருள்கள் நிரம்பவுண்மை விளக்கிநின்றன.

௨. இவறுமியல்பினன் வைகலுந் துய்த்து மகிழாது ஈட்டியே மகிழ்வன் என்க. பெய்கலவெறுக்கை - பெய்யப்பட்ட கலத்தின்கணுள்ள செல்வம்; கலத்திற் பெய்யப்பட்டுக் கிடத்தலன்றி வேறுபயன்படாமை குறித்து நின்றது.

௩. மாந்துதற்குப் பயன் மகிழ்ச்சி. ஈதற்குப் பயன் புகழ்; புகழ் இருமைக்குமுறுதியாய அறமென்பர் பரிமேலழகர் (திருச் - ௧0௩.) வெறுக்கையை, ஈந்து என இயையும்.

ங. கிழவோர் - பொருட்கு உரிமையுடையோர்; கிழவோரென்றது அவ்வெறுக்கையினை அருந்தலன்வழங்கலன் கிழவோனுகாமை உணர்த்தியது.

ரு. வேற்றுப்பிறர் - இவறுமியல்பினற்கு வேருகிய பிறர்.

சு. அன்னவருடையன - அப்பிறருடையன.

எ. காக்கும் பருவரல் - காத்தலால் வருந்துன்பம்.

அ. ஈயாது இவறுவான் மறுபிறப்பிற் பேயாவன் என்பது; பிறர்பசி கண்டு மாற்ருமையின் பசித்துன்பமே எய்தும் பிறப்புண்டா மென்க; "ஈயாதிவறு, மருளாளு மாணுப் பிறப்பு" "பேஎய்ப் பிறப்பிற் பெரும்பசியும்" எனவருவன காண்க. பதடி என்பது அப்பிறப்பின் பயனுகிய உள்ளீடின்மை நோக்கி.

கூ. கழறுதல் - இடித்துரைத்தல்.

க0. காக்கும் பருவரன் மீக்கொள லன்றியும், பல்லோரும் பேயாம் பதடியெனச் சுட்டிக்கழறும் இகழ்வுரையும் பொறுத்தலால், புகழ்பெறுகின்ற பொறையும் என்க; "உண்ணுது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்-இன்ஞச்சொன் ஞேற்பாரிற் பின்" என்பதனல், இகழ்வுரை பொறுத்தல் பெரும்பொறையாதல் உணர்க.

கக, கஉ. தனுஅதின்மையின் என்றது, தானீட்டிய வெறுக்கைக்குரியோர் வேற்றுப்பிறராகத் தெளிந்தது நோக்கி. உன்னுது - அவனதின்மையை நினையாது; "கொடுப்பதூஉந் துய்ப்பதூஉ மில்லார்க் கடுக்கிய, கோடியுண் டாயினு மில்" என்ருர் தேவரும். தன்பால் உன்னுது இரப்போர்க்கு என்க. இவறு மியல்பினன், தனதின்மையால் தன்பாலிரப்போர்க்கு இல்லையென்றல், ஒளித்தலில்லாத வாய்மொழியாயிற்று.

கங. இரவலர் நினைத்தனவெல்லாம் அவர் கூருமலே அறிந்து வழங்கும் வள்ளற்றனம்.

கச. அரும்புகழ் என்றது, பொருள் உடல் உயிர் இவற்றை நல்கிப் பெறுதற்குரிய புகழ். ஈகைக்குப் பயன் புகழென்ப: இவன் அப்புகழையே அவர்க்கு நல்கலால், "நிரம்பிய வீகை" எனப்பட்டது.

கரு. செறி பொருள் - மேன்மேற் செறிகின்ற பொருள்.

கசு. துவாத் துறத்தல் - முற்றத்துறத்தல். கவர் ஐந்து - மனத்தைக் கவர்கின்ற ஐவகை வேட்கை.

௧௯. வெங்கதம் விரவிய - வெய்ய வெகுளி கலந்த. அங்கதப் பனுவல் என்க. சான்றோர் - தொல்காப்பியனார்.

௨௦. ஆவருந்தலன் சேரவழங்கலன், பொறையும் வாய்மையும் ஈகையும் ஐந்தடக்கலும் நீடுபெயர்நிறவலும் பெரிதுடையானென. உரிதினின் என்றது, இவறுமியல்பினன் தானீட்டிய நிதியெல்லாம் தன்பாலகழ்ந்து புதைக்கும் ஒரியையுடைமையால் எ - று. தானே என்பது, பேதைமையுலகு அறிஞர்பாற் கலத்தலின்றி எ-று.

௨௧. திரியத் தெளிந்த பொருந்தா விதங்கோல்.

௨௨. வச்சை - உலோபன். தன்கீழ் - உலகின் கீழ்.

௨௩. இந்திரர் - தேவர். தந்தனர் உவக்கும் எ-து, தாமுண்டே மகிழாமை உணர்த்தி நின்றது.

௨௪. விசிப்புறும் உடல் - கட்டுற்ற உடல்.

௨௫. யாவும் - பொருண்முதலியன. மேவும் - விரும்பும்.

௨௬. கடப்பாடு - ஒப்புரவு. தானிடர்ப்படுதலைக் கருதாமல்.

௨௭. பாரி - தமிழ்வள்ளல்களிற் றலைவன்; இவன் ஓரறிவுயிராகிய சிறுவீ முல்லைக்கும் பெருந்தேர் நல்கியோன். ஒருங்கு - ஒருசேர.

௨௯. ௩௦. ஈட்டம் இவறி - யாம் பிறரின் மிகவீட்டுதுமென்று பொருளினைநீட்டன் மாத்திரத்தையே விரும்பி. இசை இருமைக்கும் உறுதியாய அறமாகலின், ஈகையான் அதனையே வேண்டல் செய்யாது, ஈட்டற்றுன்பத்தையும் காத்தற்றுன்பத்தையும் வேண்டிய அறிவின்மைபற்றி, 'நிலக்குப் பொறை' என்றார். தேற்றி - தெளிவித்து.

௩௧. திருத்தகு - அறிவாளரெல்லாரானும் விரும்பப்படுந் தன்மை நோக்கம் தக்க. பொருத்தபு - ஒப்பு அற்ற.

௩௨. கோணு - மாறுபாடில்லாத. அறவுரை - தர்மோபதேசம். கொளுத்தவும் - அறிவுறுத்தவும். பேணுது - அவ்வறவுரையினைப் போற்றிக் கொள்ளாது.

புலவன் தேற்றி "'ஈட்டமி..... நிலக்குப் பொறை' என அறவுரை கொளுத்தவும், பேதைமையுலகு பேணுது, வச்சையைப்பெருங்கொடையாளரோ டொருங்கு பொறுப்பது,அருந்தலன் வழங்கலன் அவன் பொறையும் வாய்மையும் ஈகையும் ஐந்தடக்கலும் நீடுபெயர் நிறுவலும், பெரிதுடையானெனத் தானே பிறழவுணர்ந்த மாறுகோல் என வினைமுடிவுசெய்க.

அருந்தலன் வழங்கலன் என்னும் பெயர்கள், விவக்ஷாதீனத்தால் சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றன; "தானே றனையா னுளன்சீவகசாமி யென்பான், வானேற நீண்ட புகழான் சரிதம்" என்புழிப் புகழான் என்பது சொல்லுவான் குறிப்பால் அவன் என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்மாத்திரையாய் நின்றாற் போலக் கொள்க.

(உ.) தாமரை யுறையுங் காமர் பேதாய்
நின்றுழி நில்லாய் சென்றுழி தருவாய்
கயவர் பெரியர் நயவ ரெனுஅ
தியாங்கனும் புகூஉந் தீங்கினை யாதலின்
வள்ளியோ ராய தெள்ளியோ ரெல்லாம்
நின்னை வளர்த்தே மன்னு மின்புறுஅ
ரொப்புர வுக்காந் துப்புர வெனைப்பல
நின்னை மாற்றி நன்ன ரீட்டியு
மோம்பா தருந்தியுங் கூம்பாது வீசியும்
நீகடைக் கணியா தீகடைக் குழலும்
வறியர் மனைக்கே செறியநிற் போக்கியும்
நீபுலந் தகலு மாபுல நாமகள்
நகுமிடன் முழுதும் புகவுனை யுய்த்தும்
நசையற நின்னீத் திசைமகட் டழுவியும்
நீடுவாழ் வுகப்ப பீடுமா ணவர்பா
லல்லபல வுண்ணலி னில்லிழை கில்லயாற்
பசியட வுயங்கினும் பொசியவு நினைவிடான்
சாத லெய்தினு மீத லெண்ணான்
துன்ப முழந்து பன்பினிற் காப்பன்
வச்சை மகனென நச்சினை முன்னைப்
பெய்வின் ணிகர்த்த கைவண் மையினுர்
பல்லா றலைத்த வொல்லா வசைவெலாம்
நனிகெட வயாவுயிர்த் தினிதா
விழிதுஞ் சுதியவன் வழியெஞ்சு மருங்கே.

குறிப்புரை.

க. காமர் பேதாய் - எல்லாரானும் விரும்பப்பட்ட பேதையே.

உ. சென்று உழிதருவாய் - சென்று திரிவாய்.

ந. கயவர் - இழிந்தோர். நயவர் - விரும்பப்பட்டோர்.

ரு. யாக்கை நிலையாமையினையும், செல்வநிலையாமையினையும், அறமும்புகழும் நிலைத்தலையும் உணர்ந்தே வழங்குவோராதலின் வள்ளியோரைத் தெள்ளியோர் எனவுரைத்தது.

*

௬. வளர்த்தே - பெருக்கியே; பொருள்களின் எண்ணைப் பெருக்குதல் குறிப்பு.

௭. ஒப்புரவிற்காம் துப்பாவு - உபகரித்தற்காம் பண்டங்கள். எனைப்பல - எத்தனையோபல.

௯. ஓம்பாது அருந்தியும் - நாளைக்கென்று பாதுகாவாது உண்டும். கூம்பாது வீசியும் - சுருக்காது கொடுத்தும்.

௧௧. ௧௧. நீ கடைக்கண்ணோக்கஞ் செய்யாமையால் ஈகின்ற தலைவாயிலுக்கே திரியும் வறியர்.

௧௨. நீ புலந்து அகலும்-நீ ஊடி நீங்கும். மா புல நாமகள் - பெருமையுடைய புலமைக்குரிய கலைமகள்.

௧௩. நகும் இடம் - விளங்கும் இடம். வறியர்க்கும் புலவர்க்கும் மிக வளிப்பர் என்றபடி.

௧௪. நசை அற - பற்றுள்ளம் அற. நின்ஈத்து-நின்னை விடுத்து. இசைமகள் தழுவியும் - கீர்த்தியைப் பொருந்தியும்.

௧௫. நீடு வாழ்வு உகப்ப - புகழுடம்பால் நெடிது வாழ்தலை விரும்புவர். பீடு மாண் அவர் - பெருமையால் மாட்சிமைப்பட்ட அவர்.

௧௬. அலைபல உண்ணல் - பலவாக அடியுண்டல். நிலை விழைகிலை - நிலைத்தலை விரும்பினையில்லை.

௧௭. பசி அடுதலால் உயங்கினும்.

௧௮. சாதல் எய்தினும் - ஈயாமையால் சாவு எய்துமாயினும். அன்பு அப்பொருண்மேலுள்ள பற்று.

௨௦. வச்சை மகன் - உலோபி.

௨௧. பெய் விண் - பெய்கின்ற மேகம். முன்னை வண்மையினர் - முற்காலத்து வள்ளல்கள்.

௨௩. அயா உயிர்த்து - வருத்தநீங்க நெட்டுமூச்சு விட்டு.

௨௪. அவன் வழியெஞ்சு மருங்கே விழிதுஞ்சுதி-அவன் சந்ததி குறைகின்றபக்கத்தே இனிதாகக் கண்ணுறங்குதி; உலோபிக்குச் சந்ததியில்லையாம் என்பது.

பேதாய்! நில்லாய்; உழிதருவாய்; நீங்கினையாதலின் தெள்ளியோரனைவரும் நின்னை வளர்த்தே இன்புறூர்; நின்னை மாற்றி எனைப்பல வீட்டியும் அருந்தியும் வீசியும் போக்கியும் உய்த்தும் நின்னீத்துஇசைமகட்டழுவியும் நீடுவாழ்வுகப்ப; அவர்பால் அலையுண்ணலின் நீ நிலைவிழைகிலை; வச்சைமகன் விடான் என்னுன் காப்பனெனை நச்சினையாய், முன்னை வண்மையினர் அசைத்த அசைவெலாம் கெட அவன் வழியெஞ்சுமருங்கே இனிதா விழி துஞ்சுதி என்க.

சாதுரியவசனங்கள்.

---:o:---

முற்காலத்தும் பிற்காலத்துமிருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள், பிரபுக்கள்முன்பும் பிறர்முன்பும், அவ்வப்போது பாட்டாகவன்றிப் பேச்சாகக் கூறியவற்றில், எத்தனையோ விநோதவார்த்தைகள் உண்டு. அவற்றில், பழைய புலவர்கள் கூறிய சாதுரியவசனங்கள் இப்போது வழக்கிலருகிவிட்டன வாயினும், பிற்காலத்தவர் சமயோசிதமாகக் கூறிய தொடர்மொழிகள் அங்கங்கே சிலர்பலர்வாய்க் கேட்கப்படுகின்றன. அவற்றை, இறந்து போகாது சேமித்துவைத்தல் நமக்கே இன்பமளிப்பதோடு அவர்கள் பாடல்களைப் போற்றுதலுக் கொப்பாகும். இச்சாதுரியவசனங்களினுள்ள வியப்பெல்லாம், புலவர்கள் நினைத்து வைத்துச் சொல்லாது, அவ்வப்போது சமயோசிதமாக உடனுக்குடனே கூறிவந்தமை தான் என்பது பலருமறிவர். அத்தகைய சக்தி நம்மால் என்றும் போற்றத்தக்க தன்றோ. ஆதலால், இவ்விஷயம்பற்றி யான் தெரிந்தவைகளைக் கூடியவரை சரித்திரக்குறிப்புடன் வெளியிட்டுவரக் கருதியுள்ளேன். ஏனைச்செந்தமிழறிஞர்களும் கொச்சையின்றி நல்லவித்வான்கள் வழங்கியவிநோத வார்த்தைகளைத் திரட்டியனுப்புவார்களாயின் பெரிதும் நலமாகும். இப்போது சிலவற்றைக் கீழே தருகின்றேன்.

க. எட்டயபுரத்திலிருந்த கடிகைமுத்துப்புலவர், தம்மனைவி திவசத்தின் பொருட்டுக் கடையிலிருந்து வேண்டிய பண்டங்களை வாங்கிச் சுமந்து கொண்டு வீடுநோக்கி வரும்போது, அவ்வூர் மகாராஜா வெளியுலாச் செல்கையில் புலவரை அக்கோலத்துடன் கண்டு "என்னவிசேடம்" என்று கேட்ப, புலவர் "தலைவிதிவசம் என்றனர். இவ்விநோதக்கூற்று, இவ்வாறு சுமப்பது தலைவிதி வசம் எனவும், இப்பண்டங்கள் தலைவி திவசத்துக்காக எனவும் பொருள்தருதல் காண்க. இவ்வார்த்தை நம் நாட்டிற் பலருமறிந்ததாயினும் அறியாத சிலர் பொருட்டு எழுதப்பட்டது.

உ. இராசபாளையத்திலிருந்த சங்கரமூர்த்திக்கவிராயர் கன்னிவாடியிற் சென்றிருக்கும்போது, ஒருகூடையைக் கவிழ்த்து அதன்

மேல் விளக்கைவைத்துப் படித்துக்கொண்டிருக்குங்காலையில், அக்கன்னிவாடி ஜமீந்தார் மல்லயாண்டியப்பநாயுடு அவர்கள், அவரைக் காணவேண்டி அவர் வீட்டுள் நுழைந்து புலவரை நோக்கி "இஃதென்ன கூடைவிளக்கு" என்றார். அதற்குப் புலவர், "தங்களரண்மனையிலே தங்களுக்கு முன் ஒரு குத்துவிளக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும்; என் வீட்டில் நான் ஒரு கூடை விளக்கு வைத்திருக்கிறேன்" என்றனர். உடனே ஜமீந்தாரவர்கள் வியந்து ஒரு குத்துவிளக்கைக்கொண்டுவந்து வைக்கும்படி உத்தரவு செய்தார்கள்.

௩. கடிகை முத்துப்புலவரது அந்தியகாலத்தே, பாலை அழுக்குத்துணியால் நனைத்து மகள் அவர்வாயிற் பிழிய, அப்பால் நாற்றம் பெற்றமையால் உட்கொள்ளாது வெளியிடும்படி யாயிற்று. அப்போது, மகள், புலவர்க்கு மரணக்குறியாகப் பால் கசக்கிறதுபோலும் என்றுகருதி, "பால் கசக்கிறதோ" என்று புலவரைக்கேட்க, பாலுங் கசக்கவில்லை துணியுங்கசக்கவில்லை" என்றனராம். பின் அவர் புத்திரர் எங்களை விட்டுப் போகிறீர்களே யென்று வருந்த, புலவர் "நானோர் அப்பன் போனாலென்ன, உங்கட்கு எட்டப்பனிருக்கும் போது" என்றனராம். புலவர், அந்திய நிலையிலேயே இவ்வழகிய வார்த்தைகளைக் கூறினரென்றால், வாழ்ந்த காலத்தில் வழங்கிய வசனங்கள் எத்தனையாதல் வேண்டும்!

௪. சேதுபதி தர்பாரில் வித்வானாகிய சர்க்கரைப்புலவர் சவ்வாதுப்புலவர்களது கவித்திறமைகளைக் கேட்டுக் களித்துவரும் போது, சர்க்கரைப்புலவர் பாட்டை அரசன் சிறிது மெச்சிக்கூற, அது கேட்ட சவ்வாதுப்புலவர் விநோதமாக "சர்க்கரை தொண்டை மட்டும்; சவ்வாது கண்டமட்டும்" என்றனராம்.

௫. எட்டயபுரத்தில் கல்வியறிவொழுக்கங்களால் மேன்மை பெற்று விளங்கிய சமாதிமகாராஜா அவர்களிடம் பிரசித்த வித்வானொருவர் இருந்தனர். அவ்வரசனும் வித்வானும் நின்றுகொண்டே அற்புதமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, அரசர் நெடுநேரம் நிற்பதறிந்த வித்வான் வேலைக்காரனொருவனைப்பார்த்து, "அப்பா! கம்பளரத்னம் உட்காருதற்கு ரத்னகம்பளமொன்று கொண்டுவா"

என்றனராம். (எட்டயபுர அரசர் கம்பளவம்மிசநாயகராதலின் கம்பளரத்னமென்பது கம்பள குலத்தாருள்ளே சிரேஷ்டமானவர் என்பது பயக்கும்) அப்போது, ஒருவன் துடைப்பங்கொண்டு தரையைப்பெருக்கத் தொடங்கவும் "அடே! நம் வித்வான் வாயிலிருந்து இப்போது உதிர்ந்த முத்துக்கள் சிதறுண்டு கிடக்கும் இடமிது; பெருக்காதே" என்று அரசர் புகழ்ந்தன ரென்பர்.

௬. ஒரு தம்பிரான் படிப்பேயின்றிப் பிழைததும்பச் சில பாட்டுக்களை முடைந்து கொண்டு, நல்ல புலவர் சிலர் கூடியிருந்தவிடத்து அவற்றை அவர்க்குக் காட்டினர். அவர்கள் தம்பிரானியல்பை நன்கறிந்தவராதலால், அவர்க்குப் புகழ்ச்சியாகவும், அறிஞர்க்கு இகழ்ச்சியாகவும் தோன்றும்படி, "சாமிபாடும் பாடல்களெல்லா மருள்வாக்கு; அழுக்கற்றவர்கள்; அஃதனோடு நல்ல வித்வான்; ஆனந்த முண்டாகக் கேட்பானேன்? தமிழ்ப்பாஷையையே எழுத்தெண்ணிப்படிப்பவர்க்கு இவை இயல்புதானே" என்றனராம். இவ்வாக்கியத்தில்—மருள்வாக்கு, அழுக்காறு, அவித்வான், ஆனந்தக்குற்றம், என்னும்பொருள்களும் "தொல்காப்பியத்தை எழுத்தெண்ணிப்படித்த 'சுவாமிநாததேசிகர்' என்பதுபோல எழுத்தெண்ணிப்படித்தல் உயர்பொருளும், விரைவிற்படிக்கு மாற்றலின்றி எழுத்துக்கூட்டிப் படித்தல் என்ற இழி பொருளும் பயத்தல் காண்க.

௭. ஊற்றுமலை ஜமீந்தாரவர்களாகிய, இருதயாலயபாண்டியனவர்கள் வண்டானமுத்துச்சாமி ஐயர் என்னும் ஒரு புலவருக்கு ஒரு நூறு ரூபா கொடுப்பதாக ஒரு சமயம் வாக்களித்திருந்தனர். புலவர் அதனைப் பெறவேண்டி அரசனிடஞ் சென்று, "அரசே! "நானூறு ரூபாகொடுக்கிறேன் என்று உத்தரவாயிற்றே, கொடுத்தருள்க" என்றனர்; ஜமீந்தார் "நான் அங்ஙனம் சொல்லவில்லையே" யென்றனர். பின்பு அப்புலவர் "முன்னூறு ரூபாகொடுக்கிறேனென்று சொல்லவில்லையோ" என்று கேட்டனர். அங்ஙனமுங் கூறவில்லையென்று ஜமீந்தார் கூறினர். புலவர் "இருநூறு ரூபா கொடுக்கிறேனென்று சொன்னது திருவுளத்து மறந்துவிட்டதோ" என்றனர். ஜமீந்தார் உடனே அவர் கூறிய கருத்தைக்கண்டு வியந்து நானூறு ரூபாவினையுமே புலவர்க்குக் கொடுத்தனுப்பினர் என்

பர். நான் றூறு என்றும், மூன் றூறுஎன்றும, இரு நூறு என்றும பிரித்துப்பொருள்கொள்ள நின்றமை காண்க.

அ. கந்தபுராணச்சுருக்கம்பாடிய தருமபுர ஆதினத்துச் சம்பந்த சரணாலயத்தம்பிரானவர்கள், மைசூர்சென்று அவ்வரசனைக்காண நேர்ந்தது. தம்பிரான் மிகவும் கருப்புநிறமுடையவராயிருந்தமையால் மைசூர் அரசர் அவரைப்பார்த்தபோது "இவர் அண்டங்காக்கைக் குப்பிறந்தவரோ" என்று பரிகாசமாகக்கூற, தம்பிரான் "அண்டங் காக்கைக்குப் பிறந்தவன் நானல்லன், தாங்களே" என்று கூறினர். சபையோர்களும் அரசனும் தம்பிரானை வியந்து புகழ்ந்தனராம்.

௯. கல்போது ஜமீனில் புலவராயிருந்த பெரிய தம்பியாசாரியென்னுந் தட்டாரொருவரும் அந்த ஜமீன் தானதிபதியான வேளாளரொருவரும் மழைபெய்தோய்ந்த சமயத்தில் புன்செய்ப்பக்கத்தே சேர்ந்துசென்றபோது, ஒரு தட்டாரப்பூச்சி அதன் குஞ்சுடன் பறந்து செல்லுதலைக் கண்ட தானபதிப்பிள்ளை கூடவரும் ஆசாரியை நோக்கி "அதோ தட்டான் பறக்கிறான் காணும்" என்று பரிகாசமாகக் கூற, "அதனுடன் பிள்ளையும் கூடப்பறப்பது காணும்" என்று பிள்ளையை ஆசாரிப்புலவர் பரிகாசமாகக் கூறினராம்.

௧௦. திருவாவடுதுறை ஆதினத்துச் சின்னப்பண்டாரசந்நிதிகளாயிருந்த நமசிவாயதேசிகசுவாமிகளைத் தேவகோட்டை வித்வான் வன்றொண்டச்செட்டியார் கண்டுதரிசிக்கும்போது,செட்டியாரது கல்வித்திறமையைப்பற்றிப், பண்டாரசந்நிதிகள் புகழ்ந்துகூற, செட்டியார் "நான் சந்நிதானத்துக்குக் குறைபப்படித்திருந்தாலும் கூடப்படித்தவன் என்பதுபற்றிச்சந்நிதானத்தில் இவ்வாறு அருளியது" என்றார். சின்னச்சந்நிதானமும், செட்டியாரும் மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவர்களென்பது அறியத்தக்கது.

(இன்னும் வரும்.)

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

பொருநராற்றுப்படைப்பொருள் விளக்கம்:— இவ்வாண்டில், பீ. ஏ.—வகுப்புப்பாடங்களில் ஒன்றாகிய பொருநராற்றுப்படை நச்சினார்க்கினியருரை பற்றி, மேற்குறித்ததலைப் பெயருடன் வெளியிடப்பட்ட ஓர் ஆராய்ச்சியுரை எனது பார்வைக்கு வந்துளது. இதனை எழுதியவர்கள்—சென்னைக் கிறிஸ்துவகலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களாகிய ஸ்ரீ. உ. வே: கா. ஸ்ரீ.கோபாலாசாரியரவர்களும் ஸ்ரீமகாதேவமுதலியாரவர்களுமே. பழையபாடல்களில் ஒன்றாகிய அவ்வாற்றுப்படையின் பொருளும் அருங்கருத்துக்களும் பிறவிசேடங்களும் மாணாக்கர் எளிதில் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டி இவ்வாராய்ச்சி வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. சங்கத்துச் சான்றோர் பனுவல்களில் இயற்கைவருணனைகளும் ஆழ்ந்தஅரிய கருத்துக்களும் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குரிய குறிப்புக்களும் பிறவும் நிரம்பவுண்டாயினும், அவற்றின் பழையநடையினிடர்ப்பாட்டால் அறிஞர்களும் அதனை அறிந்து சுவைப்பதருமையாகின்றது. ஆயின், மாணவர்க்கு அஃது எவ்வளவு சிரமமாம்! ஆதலால், அத்தகைய நூல்களில் அவர்கட்குப் பரிசயமும் சுவையுமுண்டாக்குதற்கு, இவ்வாராய்ச்சியுரைபோன்ற கருவிகள் இன்றியமையாதனவேயாகும். இவ்வுபகாரத்தைச் செய்துதவிய ஆசாரியரவர்கட்கும் முதலியாரவர்கட்கும் தமிழகமும் முக்கியமாக மாணவரும் பெரிதும் கடமைப்பட்டுளோர்கள். இவர்கள், அவ்வாற்றுப்படையில் அமைந்துள்ள விசேடங்களையெல்லாம், பலவகுப்புக்களாகப்பிரித்துக்கூறியும் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்தும் இனிமையுமெளிமையும்வாய்ந்த அழகிய நடையில் விளக்கியிருக்கிறார்கள். இந்நூலை மாணாக்கர்களும் பிறரும் பெற்றுப்படித்தல் இன்றியமையாததென்று யான்வற்புறுத்தல் மிகையேயாம். இதன் விலை அணா-8.

காசிமாகாத்மியம்:—இப்பெயர்கொண்ட சிறுவசன நூலொன்று ஸ்ரீ வ. சு. செங்கல்வராயபிள்ளை M. A. அவர்களால் மலையாளபாஷையினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மலையாளநாட்டில், இற்றைக்கு 300-ஆண்டுகட்கு முன் பிரபலகவிஞராய் விளங்கிய இராமாநுஜ எழுத்தச்சன் என்பவரால் இயற்றப்பெற்றதும், பிரமோத்தரகாண்ட சரிதங்களையே கொண்டதுமான சிவபுராணம் என்ற மலையாள கிரந்தத்தேயுள்ள, சிம்ஹத்துவஜன் என்னும் அரசன் சரித்திரபாகமே இவ்வசனநூல் என்று தெரியவருகிறது. வரதுங்கபாண்டியரியற்றிய தமிழ்ப்பிரமோத்தரகாண்டத்திலே அவ்வரசனைப்பற்றிய கதைப்பகுதி காணப்படாமையால், காசிமாகாத்மியத்தை நன்கு

விளக்கும் அப்பாகத்தை நம்மவர் அறிந்து பயனடையுமாறு இது மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாம். இதனுள் ஆளப்பட்ட வசனநடை இனிமையும் எளிமையுங்கொண்டு சிறக்கின்றது. இந்நூலிற்கண்ட கதைச்சுருக்கமாவது:—சிம்மள தீவத்தரசனான சிம்மத்துவசனென்பான் புத்திரப்பேறின்றிக் கவல்வுற்று, அப்பேறின்மைக்குக் காரணம் தனபமனைவியுந்தானும் பூர்வஜன்மத்திற்செய்த கொடுஞ்செயல்களே யென்றும், அத்தகைய இடையூறுண்டாயினும் மனங்கலங்காது காசியாத்திரைசெய்துவரின் அப்பாவநீங்குதலோடு, புத்திரப்பேறுமுண்டாமென்றும் நாரதபகவானால் அறிந்து, பின், அவ்வாறே தன்பமனைவி பரிவாரங்களுடன் காசிநோக்கிச்செல்கையில், விந்தமலைச்சாரலினின்று வந்த பலதிருடர்கள் தம்தலைவனுடன் வந்து அரசன்பண்டங்களைக் கொள்ளையிட்டதோடு அவன் மனைவியையுந் தூக்கிக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். அரசன் கடுங்கோபங்கொண்டு அவர்களோடு பெரும்போர்புரிந்துந் தோல்வியுற்று, அகதியாய்ப் பெரிதும் வருந்தி, "எவ்வாறாயினும், நாரதமுனிவர் வாக்குப்படி, விசுவேசரைத் தரிசிப்பேன்" என்று சென்று காசியையடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய ஸ்ரீவிசுவேசரைத் தரிசித்துக் கோயில்வலம்வருங்கால், முன்பு திருடராற் கவரப்பட்ட தன் மனைவி கங்காநதிப்பக்கத்தே மிக்கசிறப்புடன் விளங்குதல் கண்டு திப்பிரமைகொண்டு நிற்க, கங்காதேவி அரசன்முன்வந்து அவன் மனைவியைக்காட்டிக்கொடுத்து அவன் கையில் ஒப்புவித்தனள்; உடனே சிவபிரானும் பிரத்தியக்ஷமாகி, "அரசனே! நாமும் நம்கணத்தலைவருமே திருடராக வந்து உன்மனவுறுதியைச் சோதித்தற்கு இவையெல்லாம் செய்தோம என்றறி" என்று சொல்லியருளி மறைந்தார். அரசன் தன் பாக்கியங்களைக்கண்டு பரவசனாகி, தன் மனைவியுடன் மந்தாகினியில் சிவத்தியானத்துடன் மூழ்குதலும் தங்கள்நகரத்து அரமனையில் தாங்கள் நிற்பதுகண்டு, இன்னதென்பதறியாது பெரும்பிரமை கொண்டான். இவ்வாறு அவன் தன்னகரத்தேயிருந்து, தாலத்துவசன் என்னும் சற்புத்திரனையும பெற்றுப் பன்னெடுங்காலம் வாழ்ந்து முடிவில் முத்தியுமடைந்தனன்—என்பது. இவற்றின் விரிவான கதாபாகங்களெல்லாம் நூலினுள் விசேடமாகக் கூறப்படுகின்றன; இக்கதையை இனிய நடையில் மொழிபெயர்த்துதவிய பிள்ளையவர்கட்குத் தமிழுலகமும் முக்கியமாகச்சைவரும் பெரிதுங்கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். இதன் விலை அணா-8.

பத்திராசிரியர்.

——— —

இவ்வாசாரியர் விஷயத்தில் மாத்திரம் இவன் கொடியவனுயிருந்தானேதவிர, இதரமதஸ்தர்களை இவன் ஒருவிதத்திலும் உபத்திரவஞ்செய்தவனல்லன். குலோத்துங்கன் சுத்தசைவனுயினும் மற்றையமதங்களையும் நன்குமதித்து வந்தான். வைஷ்ணவ, சைவ, ஜைன, பௌத்தக் கோயில்கள்தோறும் இவன் சாஸனங்களைக் காணலாம். நாகபட்டினத்துப் பிரபலமான இராஜராஜப் பெரும்பள்ளிக்கும் இராஜேந்திர சோழப்பெரும்பள்ளிக்கும் இவ்வரசன் நிலம் முதலிய தானஞ்செய்திருக்கிறுன் *. மன்னர்குடி ராஜகோபாலஸ்வாமி கோயில் இவன்பெயரால் கட்டப்பட்டது. இதற்குக் குலோத்துங்கவிண்ணகரம் என்பது பழம்பெயர். இவனுக்குத் திருநீற்றுச்சோழனென்னும் பெயருண்டு என்பது, இவன் முன்னலூர் என்னும் கிராமத்தின் பழம்பெயரைநீக்கித் திருநீற்றுச்சோழநல்லூர் என்று தன் பெயரால் திரிசூலத்துதர்மபுரீசுவரர்க்குக் கொடுத்தானென்பதனுல் விளங்கும்†.

குலோத்துங்கன் 49-வருஷமரசாண்டான். அஃதாவது கி. பி. 1070—1118, 9 ஆகிறது. தானிறத்தற்கு 8-வருஷங்களுக்குமுன்னதாகவே, ராஜ்யகாரியங்களைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளும்படியும் தனக்குஉதவியாயிருக்கவும் உத்தேசித்து, விக்கிரமசோழனுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கட்டினுன்.

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்.

விக்கிரமசோழனுக்கு கி. பி. 1118-ல் பட்டாபிஷேகமாயிற்று. இவனும் கலிங்கஞ்செற்றதாக இவன்மெய்க்கீர்த்தி கூறுகிறதுமன்றி, உலாக்களிலும், இவன் கலிங்கத்துப்பரணி பெற்றுனென்றுசொல்லப்படுகிறது. ஆயின் இவன் கலிங்கத்துக்கு தன்னுட்சிக்காலத்திற் படையெடுத்துப் போகவில்லை. தன் தகப்பன் காலத்து, கருணுகரத் தொண்டைமானுடன் சென்று கலிங்கத்தில் போர் செய்ததை அது குறிக்கிறதேயொழிய வேறில்லை. இவன் தன் தமையன் வீரசோழனுக்குப் பிறகு வேங்கியில் பிரதிநிதியாயரசாண்டு கொண்டிருந்து,

* The small Leiden Grant.

† Ep. An. Rep. for 1901-2 No. 312 of 1901.

தன் தகப்பன் குலோத்துங்கசோழனது கடைசிநாட்களில் அவனுக்கு உதவியாய் அவனிருந்தவிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது, வெலநாண்டு என்னும் நாட்டு அரசனாகிய சோடன் என்பவனை குலோத்துங்கன் வேங்கியையும் ஆள உத்திரவளித்தான். ஆயின் பிற்காலத்தே இவன், மேல்நாட்டுச்சாளுக்கியவிக்கிரமாதித்தனுடன் சேர்ந்து வேங்கியை மெள்ளத் தன்னதாக்கிக்கொண்டு விட்டான்; பிறகு விக்கிரமசோழன் அதை வென்று கைக்கொண்டான்.

இவ்வரசன் 18-வருஷமரசாண்டான். இவனுடைய ஆறும் வருஷத்தில் நாடெங்கும் பரவிய ஓர் பெருத்த க்ஷாமம் வந்தது; இது, "திருப்பேர் நகரப் பெருங்குறி மகாசபையோம்; இவ்வூர் வடபிடாகை திருச்சடைமுடிமகாதேவர் கோயிலில் கூட்டங்குறைவறக் கூடியிருந்து சிலாலேகை பண்ணின பரிசாவது; காலம் பொல்லாதாய் நம்மூர் அழிந்து குடியோடிப்போய்க் கிடந்தமையில்" என்று கோவிலடிச்சாஸனம் ஒன்றிலும்,* "இக்காசுபதின்மூன்றும் இவ்வானிமாசத்து இப்படிக்கொள்ள வேண்டித்து, காலப்பொல்லாங்கை பரிஹரித்துக்கொண்டு ஊரிரக்ஷித்துகொடுக்கைக்காக" என்று உடையார் கோயில் சாஸனமொன்றிலும், † "இவ்வூர், யாண்டு ஆறுவது, பெருவெள்ளங் கொண்டு ஊரும் போகமும் அழிந்து, அனந்தரப்பட்டு இவ்வூரிறை இறுக்கைக் குடலில்லாமையால் இவ்வூர் நீர் நிலம்விற்றுகிலும்..." என்று திருவோத்தூர்ச்சாஸனமொன்றிலும்,‡ "நம்மூர், யாண்டு ஆறுவது, கடமைத்தட்டுண்டாய் இத்தட்டுக்கும் பழுதாய் பாழ்நிலத்திலே சிறிது விற்றுகிலும் கடமைத்தட்டுப் போக்கறுக்க வேணுமென்று மகாஸபையோம் ஸம்மதித்து..."§ என்று திருவதிசாஸனம் ஒன்றிலும் கூறியிருப்பதால், வடக்கே திருவோத்தூர் முதல் தெற்கே தஞ்சாவூர் வரையாயினும் இந்த க்ஷாமம் குடிகளை வருத்தியிருக்கவேண்டும். தவிரவும் இப்பஞ்சம் அதிவிருஷ்டியால் நேர்ந்ததென்று தோன்றுகின்றது.

---

* Ep. An. Rep. for 1900-1. No. 276 of 1901.

† Ibid An. Rep. for 1901-2. No. 404 of 1902.

‡ Ibid for 1899-1900. No. 87 of 1900.

§ Ibid for 1902-3. No. 30 of 1903.

விக்கிரமசோழன் இளம்பிராயத்திலேயே வடக்கே வேங்கை நாட்டை யாளும்போது தெலிங்கவீமன் என்னு மரசனொருவனைப் போரிலே ஜயித்தான். இந்தச் சோழசக்கரவர்த்திக்குத் தியாகசமுத்திரம், அகளங்கன் என்று இருமறுபெயர்களுண்டு. இவனுக்கு மனைவியரிருவர்; இவருள் முதலவளாகிய முக்கோக்கிழானடி என்பவள் இவன்பட்டந்தரித்தபின் ஒன்பது வருஷகாலம்வரையிலும் பட்டத்தரசியாயிருந்து இறந்தாள். இவளுக்குப்பின் இரண்டாவளாகிய திரிபுவனமுழுதுடையாள் பட்டமகிஷியானாள். பிறகு அரசன் தரணிமுழுதுடையாள் என்னும் மற்றொரு மனைவியையும் மணந்தான்.

இவன் வைஷ்ணவமதத்தில் அபிமானமுடையவன் என்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவகிரந்தங்கள் கூறுகின்றன *. இவன் ஸ்ரீரங்கத்தில் தன் பெயரால் இரண்டுதிருவீதிகள் கட்டிவைத்தான். அவைகளுக்கு அகளங்கன் திருவீதி, திருவிக்கிரமன் திருவீதி யென்று பெயர்.

பதின்மூன்றும் அதிகாரம்.

விக்கிரமசோழன் மகனும் அவன்பின் முடிசூடியவனுமாகிய இரண்டாங்குலோத்துங்கன் 'குலோத்துங்கசோழன்கோவை' யிலும் உலாக்களிலும் குமாரகுலோத்துங்கனெனப்படுகிறான். இவனையும் இவன்மகன் இரண்டாம் இராஜராஜனையும் பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. இவ்விருவர்களே "குலோத்துங்கசோழன் உலா" 'ராஜராஜன் உலா" என்னும் உலாக்களின் நாயகர்கள். இவ்வுலாக்களைப் பெற்றதைத் தவிர்த்து இவர்கள்செயல்கள் ஒன்றும் வெளிவரவில்லை.

இரண்டாவது இராஜராஜனுக்குப் பிந்தியும் மூன்றுங்குலோத்துங்கனுக்கு முந்தியும் இராஜகேசரி இராஜாதிராஜனென்று (II) ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் முன்பின்னவர்களுக்கு என்ன உறவுமுறையானென்பது தெரியவில்லை.

இராஜாதிராஜன் காலத்து, பாண்டியராஜ்யத்தின் அரசாட்சியைப்பற்றிப் பராக்கிரமபாண்டியனுக்கும், குலசேகரபாண்டியனுக்

---

* கோயிலொழுகு.

கும் விவாதம் நேர்ந்தது. பராக்கிரமபாண்டியன் சிங்களத்தரசனாகிய பராக்கிரமபாகுவைத் துணைவேண்டினான். அவனும் தன் தண்டநாயகனாகிய லங்காபுரியை ஒரு பலத்த சைந்நியத்துடன் அனுப்பினான். லங்காபுரிவந்து சேருமுன், குலசேகரனால் முற்றப்பட்டிருந்த பராக்கிரமன் பெண்டுபிள்ளைகளோடு கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு, பிரமாதம் நேர்ந்ததென்று கேள்வியுற்று, இலங்காபுரிதண்டநாயகன், பாண்டிநாட்டை ஜயித்துக் கொலையுண்ட பராக்கிரமன் உறவினர்கள் யாருக்காவது கொடுப்பேன் என்று முதன்முதல் இராமேசுவரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதன் கோயிலையும் அழித்தான். பிறகு குந்துகாலம் என்னுமிடம் இவன் வசமாயிற்று. அதில் ஓர்கோட்டை கட்டி அதற்குப் பராக்கிரமபுரமென்று தன் யஜமானன் பெயரிட்டான். இவ்வாறு கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்ப் பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றிவரும் இலங்காபுரியைத்தாக்க, குலசேகரன் — சுந்தரபாண்டியன், பாண்டியராஜனென்றிருவரையனுப்பினான். ஆனால் இவ்விருவர்களும் இலங்காபுரியால் தோல்வியடைந்தார்கள். இதன் பிறகும் பற்பலவிடங்களில் யுத்தம் நடந்து சிங்களவர்வெற்றியடைந்து வந்தனர். இச்சண்டைகள் ஒன்றனுள் பாண்டிய தளகர்த்தனாகிய ஆளவந்தான் என்பவனொருவன் மடிந்தான்.

இவையெல்லாம்பார்த்துக் குலசேகரன், கொங்குநாட்டினின்று தன் மாமன் சேனைகளையும், பராக்கிரமபாண்டியன் சேனைகளில் சிதறுண்டுபோன சிலவற்றையும், தன்னுடைய சேனையையும் ஒருங்கு சேர்த்துத் தானே யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டான். வெகு பெருத்த சண்டைகள் நடக்கக் கடைசியில் குலசேகரன் அபஜயப்பட்டான். சிங்களவர் பலவிடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவைகளைப் பலப்படுத்தி வந்தனர். இவை இப்படியிருக்க.

கொலையுண்ட பராக்கிரமன் கடைசிமகனாகிய வீரபாண்டியன், குலசேகரன் கையிலகப்படாமல் தப்பி, மலையாளத்திற்கு ஓடி ஒளித்தான் என்பதை இலங்காபுரியறிந்து, அவனை மதுரைக்குத்திரும்பிவந்து இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பணித்தான். அவனும் இலங்காபுரியின் தைரியத்தால் தன்னாட்டுக்குத் திரும்பி, பராக்கிரம

பாஹுவாலனுப்பப்பட்ட வெகுமதிகள்பலவற்றுடன் பாண்டிநாட்டையும்பெற்று இலங்காபுரியுடனிருந்து ஆண்டுவந்தான்.

இதற்குள் இலங்காபுரி கீழைமங்கலம் மேலைமங்கலமுதலிய இடங்களைப்பற்றிக்கொண்டு, கண்டதேவமழவராயனென்பவனை அவ்விடங்களையாளும்படி நியமித்துச்சென்றான். பிறகு மானவீரமதுரை முதலிய பலவிடங்களும் சிங்களவர் கைப்பட்டன. பாதபதம் என்னுமிடத்தில் நடந்த யுத்தத்திலே குலசேகரன் படைத்தலைவனும் மிக்கநண்பனுமாகிய தென்னவப்பல்லவராயன் என்பவனிறந்தான். தொண்டி, கருந்தங்குடி, திருவேகம்பம் என்னுமூர்களும் சிங்களவராயின. இவ்விடங்களை யெல்லாம் இலங்காபுரி, மாளவச் சக்கரவர்தியென்பானொருவனிடம் ஒப்புவித்து அவைகளையாளும்படி ஏவித் திரும்பினான்.

சிங்களர் மென்மேலும் ஜயமடைவதும், பாண்டியர் ஒரேபடியாகத்தோல்வியடைவதும் நோக்கிப் பொறுத குலசேகரன் மறுபடியும் கொங்குநாட்டுப் படைகளையும், தன் மறவர் படையையும் தைரியப்படுத்திச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆயத்தமாகையில், சிங்களவரால் ஆங்காங்கு நாடாளநியமிக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சிற்றரசர்கள், சொல்லாமலே குலசேகரனுடன் சேர்ந்துவிட்டார்கள். தன்னெண்ணங்களெல்லாம் பழுதாய்ப்போனதைக் கண்ணுற்று, இலங்காபுரி, உடனே தன்னரசனாகிய பராக்கிரமபாஹுவை, மற்றும் சில சைந்யங்களனுப்பவேண்டும் என்று எழுதிக்கேட்டுக்கொண்டான். அவனும், ஜகத்விஜயன் என்னும் தண்டநாயகனிடம் ஒரு பெருஞ்சேனை அனுப்பிக்கொடுத்தான். இலங்காபுரியும் ஜகத்விஜயனுமாகத் திருப்பாலி என்னுமிடத்தில் குலசேகரனை முற்றமுறியடித்து, மதுரைக்குச் சென்று, வீரபாண்டியனை மறுபடியும் சிம்மாசனத்து இருத்தினர்கள். பின்பு இலங்காபுரி குறும்பராயனென்னும் ஒருவனைத் தோற்கடித்து, திருப்புத்தூரைப்பிடித்துக்கொண்டு, பொன்னமராவதி என்னுமிடத்திலிருந்த மூன்று மாளிகையுடைய அரண்மனை முதலிய பலகட்டடங்களை இடித்து மதுரைக்குத் திரும்பினான்.

இவ்வளவெல்லாம் முடிந்ததும், பராக்கிரமபாஹுவிடமிருந்து வீரபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டுமகோற்சவம் நடத்தவேண்டுமென்று

இலங்காபுரிக்கு ஆஞ்ஞைவர, அதன்படியே மகுடாபிஷேகமும்நடத்தினர்கள்.

குலசேகரன் பின்னுமொருகால் இலங்காபுரியுடன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் எதிர்த்துச் சண்டை செய்து, அதிலும் தோல்வியடைந்து, சாந்தனேரியிற்போய்த் தங்கியிருந்தான். அதனைக் கேள்வியுற்று இலங்காபுரி அவ்வூரின்பேரில் படையெடுத்துச் சென்றான். இலங்காபுரி தன்னுடன் யுத்தத்துக்கு வருகிறான் என்ற செய்திகேட்டு வெள்ளத்தில் மடியட்டுமென்று குலசேகரன் அவ்விடத்துள்ள பெரிய ஏரியொன்றன் கரையை யிடித்துவிட்டான். இந்த யுக்தியும் சரிப்படவில்லை. பிறகு குலசேகரன் பாளையங்கோட்டைக்குப்போய் அவ்விடத்துப் பாசறையிலிருந்துகொண்டு, சோழர்களைத் துணைவேண்டினன். இராஜாதிராஜன் உடனே பலசைந்நியங்களை அனுப்பி யுதவினன். இப்படைகளை ஏவினவர்களில் நரசிங்கபத்மராயன், பல்லவராயனென்று இருவர் இருந்தார்கள். சிங்களவர் நற்காலம் இதனுடன் தொலைந்தது. பாண்டிய, சோழ, கொங்கு சேனைகள் ஒருங்குகூடி, பாண்டிய இராச்சியத்திற் பற்பலகோயில்களையிடித்தும, இன்னும் அநேகவித அநியாயங்களைச்செய்தும் வந்த சிங்களப்படைகளைத் திருக்கானப்பேர், தொண்டி, பாசி, பொன்னமராவதி, மணமேற்குடி, மஞ்சக்குடி என்னு மிடங்களில் எதிர்த்து அவைகளை முறியடித்துப் பாண்டிநாட்டைவிட்டு நீங்கும்படி செய்தன.* இவ்விஷயங்களைச் சங்கிரகமாய் காஞ்சிபுரத்துக் கடுத்த ஆரப்பாக்கத்துக் கோயிற்சாஸனமொன்று வர்ணித்திருக்கிறது.† சிங்களப் பாதகர்கள் பாண்டிநாட்டைப்பிடித்துக்கொண்டு, குலசேகரனையும் துரத்தி, சோழ அரசன பிரதிநிதிகளோடும் கூடச்சண்டைசெய்யத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். அவர்கள் தொண்டி, பாசி முதலியவிடங்களைப் பிடித்துக்கொண்டவாறும், சோழநாட்டின் பக்கம்வர எத்தனிப்பதும் நோக்கிச் சோழியக்குடிகள் பயப்படுகின்றன. அஃது எங்ஙனேயாமோ'' என்று விசாரப்பட்டு, சுவாமிதேவர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்பூண்ட தன்னுசாரியரிடம் எதிரிலிசோழசம்புவராய னென்பவன் சொன்

---

* Ep. An. Rep. for 1898-9. pp-8-11.

† Ibid. No-20 of 1899.

னுன். சிங்களர் சோழநாட்டிற் புகுந்தார்களென்றால் கோயில்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் மிக்கதீங்கு நேரிடும்" என்று சுவாமிதேவர் சொல்ல, சம்புவராயன், "ஸ்வாமி, ஏதேனும், ஜபதபங்களைச் செய்து அவர்கள்முகம் நாம் காணுதவாறு தாங்கள் செய்யவொண்ணுதோ" வென்ன, அவர் "சிங்களவர், இராமேசுவரத்துக்கோயில் வாயிலைப் பெயர்த்து, பூசைத் தட்டுண்டாம்படி செய்து, கோயிலையுங் கொண்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன். அவர்கள் சிவத்துரோகிகள்; அவர்கள் போரில் தோற்று முறியடிக்கப்பட்டு, ஓடிப்போம்படியான மார்க்கம் தேடுகிறேன்" என்று சொல்லி, அகோராத்திரம் இருபத்தெட்டுநாள் தவம் புரியவே, பிள்ளை பல்லவராயனிட மிருந்து "ஜயத்ரததண்டநாயகனும், லங்காபுரி தண்டநாயகன் முதலிய பலரும் முறியடிக்கப்பட்டு ஓடிப்போய்விட்டார்கள்" என்று ஓலைவர, அதனைக்கொண்டுபோய் எதிரிலிசோழசம்புவராயன் சுவாமிதேவர்க்குக் காண்பிக்கவே, அவரும் மகிழ்ந்தார். அப்பொழுது இவன் சுவாமிதேவருக்கு ஆரப்பாக்கம் என்னும் கிராமத்தைக் கட்டாயப்படுத்திக்கொடுத்தானென்னும் இவ்விஷயங்களெல்லாம் இச்சாஸனம் கூறி, கடைசியில் சுவாமிதேவர் என்பவர்பெயர் உமாபதிதேவராகிய ஞானசிவதேவரென்றும், இவர் கௌடதேசத்துள்ள தக்ஷிணலாடப்பிராமணர் என்றும் தெரிவிக்கிறது.

பதினுன்காம் அதிகாரம்.

மூன்றுங்குலோத்துங்கன் இராஜாதிராஜனுக்குப்பின் முடிசூட்டப்பட்டான். இவனுக்கு வீரராஜேந்திரன், திரிபுவனவீரதேவன் என்னு மறுபெயர்களுள. இவன் மெய்க்கீர்த்தி "மதுரையும் ஈழமும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளிய கோப்பரகேசரி வர்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழதேவர்"என்று இவனை வர்ணிக்கும். இதன் உண்மையையறிய முயலுவோம். பாண்டியநாடும் இன்னம் ஸ்திமிதத்துக்கு வரவில்லை. பட்டத்தைக் குறித்தவிவாதம் மறுபடியும் நேர்ந்தது. குலசேகரனுக்குப்பின்பு பட்டம்பெற்ற விக்கிரமபாண்டியனுக்கும் முற்கூறிய வீரபாண்டிய

னுக்குஞ்சண்டையுண்டாய், முன்னவன்வழக்கம்போலவே சோழரையும், பின்னவன் சிங்களவரையும் துணைவேண்டினார்கள். இவ்விருவரும் சோழராலும் சிங்களவராலும் உதவிபுரியப்பட்டனர். குலோத்துங்கன் சிங்களவரை அடித்துத்துரத்தி வீரபாண்டியன் தலையின் மீது இருந்த முடியைப்பறித்து அவன் மக்களையும்அடக்கி, விக்கிரமபாண்டியனுக்குப் பாண்டியநாட்டைக் கொடுத்துமீண்டான். கொஞ்சகாலத்துக்கெல்லாம் வீரபாண்டியன் மறுபடியும் மூரணத்தலைப்பட்டனன். நெட்டூரிலும் இவனுக்குக் குலோத்துங்கன் சேனைகளால் அபஜயமுண்டாயிற்று. இந்தத்தடவை குலோத்துங்கன் வீரபாண்டியனைக்கொன்றுவிட்டான். இப்போரில் தான் வீரபாண்டியனுக்குத் துணையாய்வந்த வீரசோழனையும், ஈழத்தரசனையும் குலோத்துங்கன் ஜயித்திருக்கவேண்டும். மேற்கூறிய ஜயங்களை உத்தேசித்தே முன்னே குறித்த சிறுமெய்க்கீர்த்தியில் தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறான்.

வடக்கே காஞ்சிபுரத்தைக் காகதியவம்சத்தரசனாகிய கணபதியென்பவனும் இன்னும் சிலவிடங்களை விசயகண்டகோபாலனென்பன் ஒருவனும் பிடித்துக்கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள். தென்னாட்டு யுத்தங்கள் முடிந்ததும் குலோத்துங்கன் வடக்கேபடையெடுத்துச் சென்று கணபதி முதலானோரைத் துரத்தி நாட்டைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டான். இவன்காலத்து இவன் கீழ்ப்படிந்திருந்த சிற்றரசர்களுள் ஒருவன் அமராபரணன் சீயகங்கனென்பவன். இவன்தான் பவணந்திமுனிவரை நன்னூல் எழுதும்படி கேட்டுக்கொண்டவன்.

முதற்பராந்தகனால் ஸ்திரமாகப்பட்டும், முதல்இராஜராஜனால் மென்மேலும் விருத்தியாக்கப்பட்டும் முதற்குலோத்துங்கனால் சீராக்கப்பட்டும்வந்த பெருத்த சோழராஜ்யமானது, தன்னை நிர்வகிக்க முடியாத சக்தியற்ற மூன்றும்குலோத்துங்கன், இவன்மகன் மூன்றும்இராஜராஜன், இவன்மகன் மூன்றும்இராஜேந்திரன் என்னுமரசர்கள் கையிலகப்பட்டது. சண்டை சச்சரவு முதலியன ஒருவாறு ஓய்ந்து நாடெங்கும் ஸ்திமிதப்பட்டுச்செழிப்படையவே,அரசர்களும் சிற்றின்பங்களி லீடுபட்டு, இராச்சியபாரத்தைத் தம் கீழுள்ளோரிடம் ஒப்புவித்து, தாங்களும் தேகதார்ட்டியமிழந்தார்கள். சிற்றரசர்களிற் பெரும்பான்மையோர் சோழவமிசவிஷயத்தில் வெகு இரா

ஸ்ரீ:

கடவுள் துணை.

திருத்தக்கதேவர்

இயற்றிய

நரிவிருத்தம்

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துச்

"செந்தமிழ்"ப் பத்திராசிரியர்

மு. இராகவையங்காரால்

அரும்பதவுரை யெழுதி வெளியிடப்பெற்றது.

"செந்தமிழ்" ப்பிரசுரம்—௨0.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1907.

நரிவிருத்தம்

முகவுரை.

நரிவிருத்தம் என்பது நரியைப்பற்றிய பாடல்களாலானதொரு நூல் எனப்பொருள் படும். விருத்தம்-யாப்பு. அன்றி, விருத்தம் என்பதற்கு விர்த்தாந்தம் அல்லது கதை யென்று பொருள்கொண்டு நரியின் கதையினைக் கூறும் நூல் எனக் கொள்ளினும் பொருந்தும். இந்நூலிற் கூறப்படும் நரிக்கதையாவது:—வேடனொருவன் மலைப்பக்கத்தே தினைப்புனத்தை அழித்துநின்ற யானையைக் கொல்லவேண்டி, ஒருபுற்றின்மேல் ஏறிநின்று வில்லைவளைத்து அதன் மஸ்தகத்தில் அம்பையெய்ய, அதுபாய்ந்ததால் யானை மிக்கசினத்துடன் எதிர்த்து,நெற்றியிலுருவிய அம்புடன் அப்புற்றைத்தாக்கித் தானும்வீழ்ந்திறந்தது. அவ்யானையின் தாக்கால் அப்புற்றிலிருந்த நாகம் வெளியேறிச்சினந்து அங்குநின்ற வேடனைச் சீறிக்கடிக்கவும், வேடனும் வெருண்டு தன்வாளையுருவி அந்த நாகத்தை இருதுண்டமாகச் சேதித்துத் தானும் இறந்தான். இவ்வாறு தினைப்புனத்தையழித்த யானையும் யானையையெய்த வேடனும் வேடனைக்கடித்தபாம்பும் ஒருசேர இறந்துகிடத்தலைப் பக்கத்தே கண்டிருந்த ஒருநரி மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் "ஆ! நமக்கு நிரம்பவும் உணவு குவிந்துவிட்டன; யானை ஆறுமாதத்துக்கும் வேடன் ஏழுநாட்கும் நாகம்ஒருநாட்கும் ஆகாரமாகும்'' என்று பலவாறு நினைந்து அப்பிணங்களின் அருகேவந்து, முதலில் வீழ்ந்துகிடக்கும்வேடன்கைவில்லின் குதைவாரைக்கடித்துண்ணத் தொடங்கவும் அவ்வாரறுந்துபோக வில்லு விசையாக நிமிர்ந்து, கடித்த நரியின் வாய்க்குட் கோத்துக் கொண்டமையால் நரியும் விரைவிற் செத்தது. இக்கதைபோன்றதே உலகவாழ்வும்'' என்பது. இச்சரித்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பலநீதிகளும் உவமைக்கதைகளும் இந்நூலுட் கூறப்படுகின்றன. இந்நூல் இயற்றியவர் "வையம் புகழ்ந்து மணிமுடி சூட்டிய, பொய்யில் வான்

கதை பொதிந்த செந்தமிழ்"*க்காப்பியமென்று சிறப்பிக்கப்படும் சிவகசிந்தாமணியை இயற்றியவராகிய திருத்தக்கதேவர் என்னும் புலவர் பெருமானேயாவர். இந்நரிவிருத்தத்தைத் தேவர்பாடியதன் வரலாறுவது:—†திருத்தக்கதேவர் சீவகன் சரித்திரத்தைப் பெருங் காப்பியமாகப் பாடத்துணிந்து, தமதெண்ணத்தைத் தம்மாசிரியர் பாற்சென்று விண்ணப்பிக்க, ஆசிரியரும் அவ்வாறுபாடுவதிற் றம் மாணாக்கர் வல்லுநராயிருத்தலை நன்குணர்ந்தவராயினும், மாணாக்கர் கருத்தை அளந்தறிய ஆலோசித்திருக்கும் பொழுது; அவ்விருவர்க் குமிடையே ஒருநரியானது ஓட, அதனைக்கண்ட ஆசிரியர் மாணாக்க ரை நோக்கி "இந்நரிச்சாதித் தன்மையை ஆதாரமாகக் கொண்டு உமக்குத்தோற்றியவாறே ஒரு சிறியநூல் இயற்றுதிர்" என்றுகூற, திருத்தக்கதேவரும் அவ்வாணைப்படியேநரியை ஆதாரமாகக்கொண்டு யாக்கைநிலையாமை செல்வநிலையாமை முதலியவைகளெல்லாம் வெள் ளிடை மலைபோற் றெள்ளிதிற் புலப்படும் வண்ணம் விரைவில் "நரிவிருத்தம்" என்னும் ஒரு நூலியற்றி ஆசிரியர்க்குக் காட்டவும் ஆசிரியர் பெரிதும் வியப்புற்றுச் சிந்தாமணியைப் பாடும்படி கட்ட ளையிட்டனர்"—என்பது. இவ்வாறு திருத்தக்கதேவரால் நரிவிஷ யத்துக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கதை அவராற் புனைந்துரைத் ததன்றிப் பழமையானதாகவே தெரிகின்றது. வடமொழியிலுள்ள பழைய நூலாகிய ஹிதோபதேசத்தே ‡மித்திரலாபமென்னும் பகு தியில் வியாத மிருக சூகர சர்ப்ப சிருகாலர்கள் கதை என்பதொன்று கூறப்பட்டுளது. (வேடன் மான் பன்றி பாம்பு நரி-இவற்றின்கதை என்பது பொருள்) இதனுட்கண்ட வரலாறு நரிவிருத்தக்கதையுடன் பெரும்பாகம் ஒத்துச் சிறுபான்மையே வேறுபாடு கொண்டுளது. இதோபதேசத்துக் கண்ட வரலாறுவது:—பைரவன் என்னும் வேடன் ஒருமானை எய்துகொன்று அதனையெடுத்துக் கொண்டு வரும் வழியில் ஒரு பன்றியைக் கண்டு, அதனை அம்பாலெய்ய அது

---

* நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பாயிரம்.

† சிவகசிந்தாமணிப் பதிப்பிலுள்ள திருத்தக்கதேவர் வரலாற்றைக் காண்க.

‡ இது, வடமொழியினின்று தமிழில் சுன்னாகம் ஸ்ரீ: நாகநாதபண்டி தரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, மேற்படியூர் வித்வான் ஸ்ரீ: அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்களால் 1886-ஆண்டில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மிக்க சினத்துடனெதிர்த்து அவ்வேடனது முஷ்கதேசத்தில் அடித்து அவனைக்கொன்று தானும் இறந்தது; அவ்விருவரும் காலடித்து உதறியதனால் இடையில் அகப்பட்ட பாம்பொன்றும் இறந்தது; அப்போது உணவின் பொருட்டுச் சுற்றித்திரிந்த தீர்க்கராவன் என்னும் நரி, இறந்துகிடக்கும் மான் வேடன் பாம்பு பன்றி என்ற நான்கையுங் கண்டு 'ஆ! எனக்கு இன்றைக்கு நல்லபோஜனங் கிடைத்திருக்கிறது; ஒரு மாசத்துக்கு வேடனுடைய மாமிசம் போதும்; இரண்டு மாசங்களுக்கு மானும் பன்றியும் போதும்; பாம்பு ஒரு தினத்துக்குப் போதும்; இப்போது இந்த விற்குதையில் ஒட்டியிருக்கும் வார்க்கயிற்றை உண்பேன்' என்று சொல்லி அவ்வாறே செய்ய, அப்போது வார்க்கயிறு அற்றுப்போக வில்லுவிசையாய் மேலே நிமிர்ந்து அந்நரியின் நெஞ்சைப்பிளக்க அதனால் அந்தத்தீர்க்கராவனென்னும் நரி உயிர் விட்டது''—என்பது. இக்கதைக்கும் நரிவிருத்தக்கதைக்குமுள்ள சிறுவேறுபாடுகள் நோக்கிக்கொள்க. இக்கதையே, திருத்தக்கதேவரால், பன்றியை யானை என்றது முதலிய சிலவிஷயங்கள் மாற்றிப் பாடப்பட்டதென்று நாம் கருத இடமுண்டாகிறது.

இந்நூல் "உவமைக்கதை நீதி நரிவிருத்தம்" என்னும் அடையுடன் ஒரு பிரதியிற் காணப்பட்டது. இது, காப்பை நீக்கி ஐம்பது பாடல்களுடையது. இவற்றுள் நரியின் விருத்தாந்தம் கூறும் பாடல்கள் எட்டேயாம். ஏனையவற்றில், இக்கதையை ஆதாரமாகக் கொண்டு நீதிகளும் அந்நீதிகட்கேற்ற பல கதைகளும் கூறப்படுகின்றன. இந்நூலுள் வருங்கதைகள் பதினெட்டு; அவை முழுதும் ஜைன மதசம்பந்தமானவைகளேயாம். இந்நூலின் வாக்குச் சிந்தாமணி வாக்கோடு பெரும்பான்மை ஒத்ததென்னலாம். யாக்கை செல்வங்களது நிலையாமையும், பொய் கொலை களவு கட்காமம் என்பவற்றால் அழிந்தவர்கதைகளும் அவையின்றியுயர்ந்தோர் சரிதங்களும், யதிதர்மசிராவகதர்மங்களது பெருமையும், பிறதர்மவிஷயங்களும் இதனுள் அடங்கியுள்ளன.

இவ்வாறு, நீதிபுகட்டும் சிலசிறுகதைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு பல அரிய விஷயங்களைப் பாடுமுறை பழங்காலத்தில் வழங்கியதே

யாம். இந்நரிவிருத்தம்போலவே, கிளிவிருத்தம் எலிவிருத்தம் என்னும் வேறு நூல்களும் ஜைனர்களாற் பாடப்பட்டு வழங்கிவந்தன. இவ்விஷயம், வீரசோழியம், யாப்புப்படலம், உக-ம் பாடலுரையில் "குண்டலகேசிவிருத்தம் கிளிவிருத்தம் எலிவிருத்தம் நரிவிருத்தமுதலாயுள்ளவற்றிற் கலித்துறைகளும் உளவாம்" என்னும் வாக்கியத்தால்விளங்கும். இவ்விருத்தங்களெல்லாம், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் திருநாவுக்கரசரென்னும் சைவசமயாசாரியர் காலத்துக்கு முன்பேசெய்யப்பட்டவை என்பதும், அவர்கள் நாளிலே, ஜைனர்களால் எப்பொழுதும் அவை பாராயணஞ் செய்யப்பட்டுவந்தன என்பதும், முறையே, திருவாலவாய்த்திருப்பதிகத்தும் ஆதிபுராணத்திருக்குறுந்தொகைப் பொதுப்பதிகத்தும் வருகின்ற,

"கூட்டினார்கிளியின்விருத்தமுரைத்ததோரெலியின்றொழிற்
பாட்டுமெய்சொலிப்பக்கமேசெலுமெக்கர் தங்களை"

"எரிபெ ருக்குவ ரவ்வெரி யீசன
திருவ ருக்கம தாவ துணர்கிலார்
அரிய யற்கரி யானை யயர்த்துப்போய்
நரிவிருத்தம தாகுவர் நாடரே"

என்னும் பாசுரங்களால் நன்கு தெளியப்படும். இவற்றுள், பின்னதில்வரும் 'நரிவிருத்தமதாகுவர்' என்பது 'நரியின்விருத்தாந்தத்தினையுடையராகுவர்' என்று பொருள் தருவதாயினும், அந்நரிவிருத்தாந்தமும், கிளிவிருத்தம் எலிவிருத்தம்போன்றதோர் நூலினின்றே அக்காலத்துப் பிரசித்தமாகவழங்கியதென்றும், சுவாமிகளும் அவ்வாறு பிரபலமாயிருந்த நரிவிருத்தத்தின் வழக்கைக்கருதியே அங்ஙனம் பாடினரென்றும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. ஏனெனில், உடனெடுத்த கிளிஎலிவிருத்தங்கள் தேவாரத்துட்பயில்கின்றனவாதலின்.

இந்நரிவிருத்தம் இக்காலத்து அருகிய நூலாயிருப்பினும், இதனுட்கூறப்பட்ட நரிக்கதை இந்நாட்டில் பண்டிதர் பாமரர் எல்லாரும் தெரிந்திருந்ததாகவே வெளியாகிறது. நம்மவரிற் பெரும்பாலார்க்கு, தாம் சிறுபருவத்தே கற்ற,

"நரியொரு திங்க ளாறு கானவன் மூன்று நாளாம்
இருதலைப் புற்றி னாக மின்றுணு மிரையா மென்று

விரிதலை வேடன் கையில் விற்குதை நரம்பைச் சவ்வி
நரியினர் பட்ட பாடு நாளைநாம் படுவோ மன்றே.*

என்னும் நீதிப்பாடல் இன்னும் ஞாபகத்திலிருக்கக்கூடும். இப்பிரசித்தமானபாட்டு, நரிவிருத்தக்கதையின்முடிவையே கூறுவதோடு, அந்நூலில்வரும் "களிறறுதிங்கட்சாகும்" என்னும் செய்யுளின் சொற்பொருள்களையும் அநேகமாகக் கொண்டுளது.

இனி, மேற்கூறியவாறு, விரசோழிய உரைவாக்கியத்தில், கிளிஎலிநரிவிருத்தங்களில் கலித்துறைகளும் உளவாம் என்னும்விஷயங் கூறப்படுகிறது. ஆனல், நரிவிருத்தத்தே கலித்துறையொன்றும் காணப்பட்டிலது. இதனல், அக்கலித்துறைகளையுடைய கிளிஎலிவிருத்தங்களோடு, அஃதில்லாத நரிவிருத்தமும் தவருகச் சேர்க்கப்பட்டதென்றேனும், நரிவிருத்தத்தே கலித்துறைப்பாடல்கள் சிலவிருந்து பின்பு சிதைந்தன என்றேனும் கொள்ளும்படி நேருகின்றது. வெவ்வேறிடங்களிலிருந்து எனக்குக்கிடைத்த நரிவிருத்தப் பிரதிமூன்றும் முடிந்தநூலாகவும் ஈற்றுவாழ்த்துடனும் உள்ளமையால்,முன்னதானஊகம் பொருத்தமுடையதுபோல் எனக்குத்தோன்றுகின்றதாயினும் உண்மை தெளிவாகவில்லை.

இந்நரிவிருத்தப்பிரதியொன்று தம்மிடமிருந்ததை எனக்கு அன்புடனனுப்பிச் "செந்தமிழில்" வெளியிட்டுக்கொள்ளும்படி உபகரித்தவர் ஸ்ரீரங்கத்தில் வசிக்கும் பண்டிதர்- ஸ்ரீ: பி. ஆர். கிருஷ்ணமாசாரியரவர்கள். இவர்களாற்கிடைத்த இந்நூலை வேறு பிரதிகளுடனும்வைத்து ஆராய்தல்வேண்டி, என் நண்பர்களாகிய மன்னுர்குடிமிஷன்காலேஜ் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத்-சர்க்கரை: இராமசாமிப் புலவரவர்களையும், ஆரணி: ஸ்ரீமத்-சந்திரநாதநயினர் அண்டுப்ரதர்ஸ் அவர்களையும் உசாவினேன். இவர்கள் பெரிதும் சிரமமெடுத்து அப்பக்கத்து ஜைனகிருகங்களிலிருந்த நரிவிருத்த ஏடுகளினின்று பிரதிகள் எழுதியனுப்பினர்கள். இன்னேர்களுடையசெய்யாமற்செய்ததும், காலத்தினுற்செய்தனவுமான நன்றிகட்கு யான் என்ன கைம்மாறு செய்யவல்லேன்! இந்நரிவிருத்தத்து வரும் ஜைன

---

* விவேகசிந்தாமணி என்றபெயருடன் வழங்கும் ஒரு பலதிரட்டச்சுப் புத்தகத்தும் இப்பாடலைக் காணலாம்,

கதைகள் பெரும்பாலவும், இச்சங்கத்துள்ள மணிப்பிரவாள நடையினதாகிய ஸ்ரீபுராணம் (முதற்பகுதி), உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாகிய ஜீவஸம்போதனை, தமிழ்மேருமந்தர புராணம், அருங்கலச்செப்புரை என்னும் ஜைனகிரந்தங்களால் நன்குவிளங்கின. சில கதைகள், அவற்றிற்குரிய நூல்கள் இக்கின்மையால் விளங்கக்கூடவில்லை. அதுபற்றி, தமது மதவாராய்ச்சியிற் றேர்ந்தவர்களான வீடூர்: ஸ்ரீமத்–அப்பாசாமிசாஸ்திரியாரவர்கட்கு எழுதிக்கேட்ப, அவர்கள், என் வேண்டுகோட்படியே, விளங்காத கதைகளையெல்லாம் சுருக்கமாக எழுதி அன்புடன் அனுப்பினார்கள். இவர்கள் உபகாரம் என்றும் என்னால் மறக்கத்தக்கதன்று. இவ்வாறு கதைகள் முழுதும் ஒருபடியாக விளங்கினமையால், இச்சிறுநூலுக்கு அரும்பதவுரையொன்றெழுதி, என் சிற்றறிவிற்குத்தெரிந்தவைகளை அதனுள்விளக்க முயன்றுள்ளேன். இந்நூற்பதிப்பிற் காணுங் குற்றங்குறைகளை அறிஞர் பொறுத்தருளுமாறு வேண்டுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

மு. இராகவையங்கார்.

"செந்தமிழ்"ப் பத்திராசிரியர்.

ஸ்ரீ:

கடவுள் துணை.

நரி விருத்தம்.

காப்பு.

பானிலா மதிய மூன்று பன்மணி மிடைந்த பாங்காய்
மேனிலா விரித்த போலும் விளங்குமுக் குடையி னீழல்
தேனவாங் குளிர்கொள் பிண்டிச் செல்வன்சே வடியை வாழ்த்தி
யூனவா நரியினார்த முரைசிறி துரைக்க லுற்றேன்.

நூல்.

சென்றுயர் மதிய முட்டுஞ் சிகரமால் வரைகள் சூழ்ந்த
குன்றியிற் குறவர் வாழுங் குறிச்சியுள் ளானோர் வேடன்
கன்றியூன் கிழங்கு காய்தேன் கனியொடு தேன்க டுய்ப்பான்
நன்றியில் செய்கை தம்மால் நாரகர் தம்மோ டொப்பான். (க)

வாங்குவிற் கலப்ப வீசி வளைகடன் முகந்து வானம்
பாங்கினா லெழுந்து மின்னிப் படுமழை பொழிந்த காலைத்
தேங்கமழ் சிலம்பின் வாழுங் குறவர்கள் நறவு மாந்தி
வேங்கைபூ விரித்த நன்னாள் விளைவுநாட் செய்ய லுற்றார். (உ)

காப்பு. அமுதகிரணங்களைக்கொண்ட மூன்று சந்திரர், பலமணிகள் நெருங்குதலால் உண்டான அழகினையுடையராய், ஆகாயத்தினின்று ஒளியைப்பரப்பியது போல விளங்கும் முக்குடையென்க. தேன் அவாம்-வண்டுகள் விரும்பும். பிண்டிச்செல்வன் - அருகன்; ஈண்டு ஒருசொல். ஊன் - மாமிசம். நரியினார் - இழித்தற்கட்சிறப்பு.

நூல். க. சிகரம் - கொடுமுடி. குன்றி - மலை. குறிச்சி - மலைநாட்டூர். கன்றுதல் - பழகிமுதிர்தல். நன்றியில் செய்கை, உடையானதுகுற்றம் செய்கைமேலேற்றப்பட்டது. நாரகர் - நரகலோகவாசிகள்.

உ. வாங்கு வில் - வளைந்தஇந்திரவில். வேங்கை மலருங்காலம் தினைகொய்தற்கும் அது,வித்தற்கும் உரியது.

கருவியா லகிலோ டாரங் கற்புரந் திமிசு நூறி
மருவியாங் குறவர் நீக்கி வளைத்தன காடு மாணப்
பரவியாங் கருவி வீழும் சாரற்பைந் தினையை வித்திக்
குருவியுங் கிளியு மோப்பிக் குறமகள் காக்கு நாளால். (௩)

விண்ணினுள் வரையின் மூழ்வில் வேழமென் றினையை மாந்த
நண்ணினன் குறவ னன்னி நனிவெகுண் டோடி யேறி
பண்ணினுர் புற்றி னுச்சி நின்றுவார் சிலையை வாங்கிக்
கண்ணினு லமர்ந்து நோக்கிக் களிற்றின்மத் தகத்தி னெய்தான். (௪)

விடுகணை நுதலி னுங்க வேழமும் வெகுண்டு மற்றோர்
தொடுகணை தொடாம லந்தப் புற்றின்மே லோடி யேறிப்
படுகணை யுருவப் பாயப் பாம்பழ லுமிழ்ந்து பொங்கிக்
கொடுவிலுங் கணையும் வீழக் குறவற்கொன் றிட்ட தன்றே. (௫)

நாகத்தைக் குறவ னல்ல பத்திர முருவிக் கொண்டு
பாகத்தைப் படுத்து வீழ்ந்தான் வீழ்தலிற் பசியின் வாடி
மோகத்தாற் சென்று கண்டோர் முழைநரி முழுதுந் தின்பான்
ஆகத்தா னமைக வென்ன வாய்ந்தது வகுக்கு மன்றே. (௬)

---

௩. கருவி - ஆயுதங்கள். ஆரம் - சந்தனமரம். "திமிசு - ஓர்மரம்" (சிந்தா - விம - ௧௩). மருவியாம் குறவர் - பயிலப்பழகிவருகின்ற மலைநாட்டார்; "மருவியாம் மாயமலைநாடன்" என்னுந் திணைமாலைநூற்றைம்பதுத் தொடர்க்கு (௪௨) இப்பொருள் கூறப்பட்டது. நூறி நீக்கி வளைத்த காடு கண் மாட்சிபெற என இயைக்க. பரவி - பரந்து. ஆங்கு அசை.

௪. மாந்த - உண்ண. மன்னின் - மன்னுல். வாங்கி - வளைத்து. அமர்ந்துநோக்குதல், குறிவைத்துப் பார்த்தல். மத்தகம் - யானைநெற்றி.

௫. நுங்குதல் - மூழ்குதல். வேடன் மற்றோரம்பை விடுதற்குமுன், யானை புற்றிற்கெதிரோடியேறி தன்மேற்பட்ட அம்பு அப்புற்றிலுருவும் படிபாய்தலால், அங்கிருந்த பாம்பு விஷாக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு சீறிக் குறவனைக் கொன்றிட்டதென்க. கொடுவில் - வளைந்தவில்.

௬. பத்திரம் - வாள்; "பத்திரம் வாங்கி" என்பது பெரியபுராணம். (மெய்ப்பொருளு - ௧௫.) படுத்தல் - துண்டித்தல். முழை - குகை. ஆகத்தான் அமைக - இச்சரீரங்களால் ஆகாரம் நிரம்புவதாக. வகுத்தல் - கூறுபடுத்துச் சொல்லல்.

களிறறு திங்கட் காகுங் கானவ னுகு மேழ்நா
ளொளிறுவா ளெயிற்று நாக முண்டொர்நாட் கிறையென் றெண்ணி
வெளிறிலாச் சிலைபிற் கோத்த நாரிவாய்க் குதையைக் கவ்விக்
குளிறுபேழ் வாயி லுய்ப்பக் கொடுவிற்கோத் திட்ட தன்றே. (எ)

அத்தியு மரவின் வீழ்ந்த வேடனும் வேடன் கொன்ற
துத்திமா நாகந் தானுங் கிடப்பவிற் குதையைக் கவ்விச்
செத்தவிந் நரியைப் போலச் செய்பொரு ளீட்டு வார்கள்
சித்தம்வைத் தறங்கள் செய்யார் தேர்ச்சியின் மாக்க ளந்தோ. (அ)

சுற்றினார் வில்லின் வீழ்ந்த சூழ்ச்சியி னரியைப் போலப்
பற்றினார் பெரிதும் வவ்விப் பகுத்துணு நிட்டி னார்கள்
மற்றுணு வெறுக்கை தன்னை மன்னரும் பிறரும் வவ்வத்
தெற்றென வெளிறு நீரார் செல்வமு மிழப்ப ரன்றே. (கூ)

குடற்படு முடையைக் கண்டு குறுநரி தின்று மான்றோர்க்
கடற்படை யியக்கங் கண்டே கள்ளத்தாற் கிடப்ப யாருந்

எ. திங்கள் - மாசம். ஒளிறு வாள் எயிறு - விளங்குகின்ற வாள்போற் கூரிய பல். இரை ஆகும் என முன்னுங்கூட்டுக. வெளிறு - குற்றம்; "வெளிறில் வாள்" என்புழிப்போல (சிந்தா - முத் - சஎசு). நாரி வாய்க் குதை - நாணைத் தன்னிடங் கொண்ட விற்கடையிலுள்ள வரை. குளிறுதல் - ஓசையிடுதல்.

அ. அத்தி - யானை. துத்தி - புள்ளி.

கூ. சுற்றின் ஆர் வில் - கட்டுப்பொருந்திய வில். சூழ்ச்சி - அறிவு. பற்றினார் - பற்றினையுடையராய். உணுவெறுக்கை-தான்ய தனங்கள். பிறர், திருடர் முதலானோர். தெற்றென - நிச்சயமாக. வெளிறு நீரார் - மதிகெட்ட தன்மையராய்; வெளிறுதல் - உள்ளீடின்றுருதல்; 'வயிரமின் மாத்தை வெளிறென்பது வழக்கு.' பிறருடைமையைவௌவி ஈதலின்றி ஈட்டியவர் தம்முடைமையைப் பிறர் வௌவ இழப்பர் என்க. "அன்பொரீஇத் தற்செற் றறநோக்கா தீட்டிய - ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறர்" என்னுந் திருக்குறளோடு இதனை ஒப்பிடுக.

கய. குடல் படு முடை - குடரிலுள்ள மாமிசம். இயக்கம் - செலவு. திடன் - வலிமை. குடர்மாமிச மொன்றைக் கண்டு தின்றுகொண்டிருந்த நரி அருகே சைந்நியமொன்று செல்லுதலை நோக்கி 'இங்கே போர்நிகழு

திடற்பகை யின்மை யாலே செவிகொய்வான் வால்கொய் வானுய்
உடற்புறம்போர்த்தபுன்றோ லுரித்திட்டங்கொருவன்கொன்றான். ()

நாட்டினு முரைக்கப் பட்ட முறைநரி யனைய நீரார்
ஈட்டிய பொருள்க டம்மை யிகலுந் துய்த்த லுனும்
மாட்டில ரகழ்ந்து பார்க்கிழ் நிலங்கொள வைப்பர் மாதோ
பாட்டரு மக்கள் யாக்கைப் பயன்கொளாக் கழிப்ப ரன்றே. (கக)

உண்டலோ டுறங்க லச்ச மிணைதலு மொருங்கு நாடின்
மண்டிணி யுலகின் வாழும் மாக்களும் விலங்கு மொப்பாம்
கண்டதொன் றுண்டு நல்ல வறங்களைப் பிடித்த நீரார்
பண்டித ரேனை மாக்கள் பசுவினுங் கடைய ரன்றே. (கஉ)

கடிமணக் கோல மாதர் காளைக்குக் காட்டி மீள்வர்
நடுவிடப் பட்ட தெல்லா நயப்புறக் கேட்டு நாய்கள்

மாதலால் மிக்க வூனுணவுண்டாம்' என்று கருதிச் செத்ததுபோல வழியிற் கிடக்க, அவ்வாறு போர்நிகழ்ச்சி யொன்றுமின்மையால், வழிப்போக்கனொருவன் செவியையும் வாலையுங் கொய்து அதன்றோலையுரித்துச் சென்றான் என்க. பொருள் வேட்கையாற் செய்யும் சூழ்ச்சி உயிர்க்கிறுதி பயக்கும் என்பதுபட நின்றமையின், இது பிறிதுமொழிதல் என்னும் அலங்காரம்; பிறவும் இவ்வாறே வருவனவற்றுக்குரைத்துக்கொள்க. "தொடற்பயனின் மையாலே துளைச்செவி வால்கொய்வானுய்" எனவும் பாடம்.

கக. பார்க்கீழ் அகழ்ந்து. பாட்டரு மக்கள் - புகழ்தற்கரிய மக்கட் பண்புடையோர்; மக்கட்பண்பாவது ஐயறிவோடு மனமென்னும் ஆறுமறிவுமுடைமை; "மனஷ்ஷஷ்டானீந்திரியாணி" என்பது கீதை. "மக்க டாமே யாறறி வுயிரே" என்பது தொல்காப்பியம்

கஉ. உம்மையை எனையவற்றுக்கும் கூட்டுக. இணைதல்-மகளிர்முயக்கம். "இணைவிழை வொருங்கு" எனவும் பாடம். மாக்கள் என்றார், பசுப்போல மனவுணர்வின்றி ஐயுணர்வேயுடைமைபற்றி; "மாவு மாக்களு மைய றி வுயிரே" என்பது தொல்காப்பியம். "ஆஹார நித்ரா பயமைது னஞ்ச ஸாமான்ய மேதத் பசுபிர் நராணும்; தர்மோஹி தேஷா மதிகோ விசேஷ:, தர்மேண ஹீனு: பசுபிஸ் ஸமானு" என்னும் வடமொழிநிதிவசனத்தோடு இதனை ஒப்பிடுக.

கங. உஞ்சயினி நகரத்தில் ராஜசிரேஷ்டியாய் இப்பர் குடியினனுன ஸ்ரீ தத்தனுக்கும் அவன்மனைவி யசோபத்ரைக்கும் நெடுநாள் புத்திரரின்

கெடியெனக் கூறி யாங்கே யுணர்தலிற் கேட்டு வந்த
வுடையது மொருங்கு கொண்டே விடையமுங் கடிவித் திட்டான். ()

இளமையும் வனப்பு நில்லா வின்பமு நின்ற வல்ல
வளமையும் வலிது நில்லா வாழ்வுநா ணின்ற வல்ல
களமக ளேசு நில்லா கைப்பொருள் கள்வர் கொள்வார்
அளவிலா வறத்தின் மிக்க தியாதுமற் றில்லை யன்றே. (கச)

நின்றன வல்ல வாணு ணிதியமு நின்ற வல்ல
சென்றுசென் றணுகி நாளுஞ் சினவரன் சொன்ன நன்னூ
லொன்றிய மனத்த ராகி யூதியங் கொள்வர் நல்லோர்
அன்றெனி லதனைக் காணு வாதனே போலு மன்றே. (கரு)

கேத்திர நன்ற தாகிற் கேடின்றி யிட்ட வித்து
வாய்த்தகதா வெழுந்து நன்றாய் விளைதலைக் காட்டு மாபோல்

றிப்பின் சுகுமாரன் என்னும் புத்திரன் பிறந்ததும், தந்தை துறந்து தீக்ஷா ப்ராப்தனாக, தாயான யசோபத்ரை புத்திரனுடன் ஒரு முனிவரை யடைந்து போய்நமஸ்கரிக்க, அம்முனிவர் 'இம்மகன் சீக்கிரம் துறந்து முனியாவான்' என்று கூறலும், தாய் வியசனித்தவளாய், புத்திரனுக்கு ஸம்சாரதுக்கமே தோன்றாவண்ணம் எல்லாபோகவஸ்துக்களையும் நிரப்பி, தேவஸ்திரீகளுக்கு சமானரான முப்பத்திருவரை மணப்பித்து இவ்வாறு செல்கின்ற காலத்தே,சுகுமாரனது பக்குவதசையையறிந்துதபோதனரொருவர் அவன் வசிக்கும் மாடத்தருகேயுள்ள ஜினாலயமொன்றிலிருந்து, அர்த்தராத்திரியில் அவன் காதுகேட்ப, தேவமானுஷ்யநரகலோகஸ்திதிகளைக் கூறிப் பின்பு பத்மகுல்மமென்னும் விமான விசேஷமுரைத்தலும், அவன் பூர்வஜன்மத்தே அதில் இருந்தவனாதலால், ஜாதிஸ்மரணைவந்து சம்ஸாரவைராக்கியனாய் வாயில்காவலரும் அறியாதே போய் அம்முனிவரை அடைந்து நமஸ்கரித்து தீக்ஷாப்ராப்தனாயினன்" இக்கதை, ஜீவசம்போதனையிற் கண்டது. இக்கதையை உட்கொண்டு இப்பாடலமைந்திருத்தல் உய்த்துணர்க.

கச. களமகள் - இல்லாள். கெடி - ஈண்டு வியப்புணர்த்தியது.

கரு. சினவரன் - அருகன். ஊதியம் -பயன். அதனை-அவ்வூதியத்தை. ஆதன் - மூடன்.

கசு. கேத்திரம் - க்ஷேத்திரம். "நன்னிலத் திட்ட வித்தி னயம்வர விளைந்து செல்வம் - பின்னலம் பெருக வீனும் பெறலருங் கொடையும்'

எத்தருந் தவத்தின் மிக்க வெல்லையில் குணத்தி னூர்க்குப்
பாத்திர தான மீந்தாற் பயனுமற் றதனை யன்றே. (கசு)

ஒக்கத்தான் மதிய முட்டு முறுதவ னகரி முன்னே
யாக்கையா லழகி தாயோர் பொன்மயி லாடக் கண்டு
சோக்கையைப் பற்ற லோடுந் தொட்டவன் காய நூக்கிக்
காக்கையாப் பறந்தே போடக் கவர்ந்தங்கை சோர்ந்து விட்டான். ()

வேறு.

நல்ல சூழ்ச்சியி லாநரி யெய்திய
அல்லல் கேட்டு மறஞ்செய்கி லாதவர்

என இவ்வாசிரியரே கூறுதல் காண்க (சிந்தா - முத்தி). பாத்ரதானம் நால்வகைத்தானங்களிலொன்று;—அஃதாவது, தபோதனர்க்கு நவபுண்யக் கிரமத்தால் கிரவத்யாகாரத்தினைத் தான், பவித்ரமாகிய சாஸ்திரத்தினைத் தான், விசுத்தமாகிய ஔஷதத்தினைத்தான் தானம் பண்ணுதல். (ஸ்ரீபுராணம்) பயனும் அதனை அற்று - பயனும் அக்கேத்திரவிளைவின் அளவாம்.

கஎ. ஒக்கம் - உயர்ச்சி. "மதிய முட்டும் உறுதவம்" என்பது தவத்தின் பெருமையைக் காட்டும் ஒரு ஜைனவழக்கு. உறுதவன் நகரி - ஜினசைத்தியாலயம். சோக்கை விரித்தல். தொட்டவன் - கைப்பற்றிய அர்ச்சகன். தார்மிகனான சிராவகனொருவன் ஜினசைத்யாலயமொன்றுகட்டி ஜினபிம்பப் பிரதிஷ்டையும் செய்து நித்யபூஜாங்கத்துக்கு யோக்யமாகிய படித்தரம் செய்விக்காது இறந்து போய்த் தேவலோகத்திற் பிறந்ததாகவும், அங்கே அவன் அவதிஜ்ஞானத்தாலே பூர்வபவங்களையறிந்து கோயிலுக்குப் படித்தரம் செய்யாததை உணர்ந்து, தானே பொன்மயில் ரூபமாகத் தான் கட்டிய ஜினாலயத்தை யடைந்து, சுவாமிக்கும் அர்ச்சகனுக்கும் யோக்யமாக நித்யக்கட்டளைக்கு இரண்டுபொன்னிறகு போகட்டுவந்ததாகவும், அவற்றால் அந்தஅர்ச்சகன் ஜீவித்துக்கொண்டு சுவாமி பூஜாகார்யங்களைச்செய்து வருகின்றவன் துராசையால் அந்தமயிலைப்பிடித்து விற்கலாமென்று அதனை நெருங்கித்தழுவப்போக, அஃது ஆகாசத்தில் அவனுடன் எழும்பிக் காக்கைவடிவாய்ப் பறந்து போக, அவ்வர்ச்சகன் பூமியில் விழுந்து மாண்டுவிட்டதாகவும் புண்யாசிரவகதையில் கதைகாணப்படுமென்பர். "கவுத்தன்கை சோர்ந்து விட்டான்" எனவும் ஒரு பிரதியிற் காண்டலால், இவன் பெயர் 'கவுத்தன்' போலும். நூக்குதல் - தள்ளல்.

கஅ. பின்வரும் எய்திய, செய்கிய என்னெச்சம். இட்டிகை - செங்கல். புல்லிதாக் கொண்ட - அற்பமென்று நினைத்துக் கைப்பற்றிய. இது

செல்ல லெய்திய செம்பொனி னிட்டிகை
புல்லி தாக்கொண்ட வாணிகன் போல்வரே. (கரு)

மெய்ப்பொரு டேறலன் பற்றுள மேபுரிந்
திப்பை யாக்கையிற் றேர்ச்சியில் வாணிகன்
கப்பி யாப்பிறந் தானெனுங் கட்டுரை
ஒப்ப நாலுணர்ந் தார்சொலக் கேட்டுமால். (கசு)

லோலுபன் என்னும் பிட்டுவாணிகன் கதை கூறியவாறு; அஃதாவது:— "ஒரு நாள் தன் நகராதிபதியாகிய ஜயசேனமகாராஜன் ஒரு ஜினபவனங் கல்பிப்பான்வேண்டி இஷ்டகைகளைப் பரிஜனங்களால் அழைப்பிக்கின்ற பொழுது, பரிஜனங்களுள் ஒருவனுக்கு லோலுபன் ஆகாரங்கொடுத்துச் சில இஷ்டகைகளைப் பிரயோஜனத்தால் வாங்கிவைக்கின்ற பொழுது, ஒரு இஷ்டகையதனுள் சுவர்ணசகலம் (துண்டம்) காணப்பட்டது. அதுகண்டு சந்துஷ்டனாகி முன் தந்த பரிஜனத்துக்கு பகுவிதசம்மானதானங்களினால் அவ்வவ்இஷ்டகைகளை ப்ரச்சந்நமாக அழைப்பித்துவாங்கித் தன் கிருகத்தில் நிக்ஷேபிக்கின்ற இவன், ஒருநாள் கிராமாந்தரத்துத் தன் புத்திரியினைக் காண்பான்வேண்டிப் போகின்றவன் தன் புத்திரனை நோக்கி, 'புத்திரனே! ஆகாராதிதானத்தினால் இஷ்டகாஸங்கிரகணம் பண்ணுவாயாக' என்று சொல்லிப்போகி மீண்டுவந்து, புத்திரன் உபேக்ஷையால் இஷ்டாசங்கிரகணம் பண்ணுவது கண்டு கோபித்துப் புத்திரன் மஸ்தகத்தினையும் போன தன் கால்களையும் அடித்தனன். எதத்விருத்தாந்தத்தினைக் கேட்ட நரபதி யாஞ்ஞையால் பரிஜனங்கள் சித்ரதண்டம் பண்ண மரணமடைந்து இந்தக் கிரியாயினன்" எனக்காண்க. இச்சரிதம் ஸ்ரீபுராணம் விருஷப தீர்த்தகா புராணத்துக் கண்டது.

கசு. பற்றுள்ளம் - இவறுமெண்ணம். இப் பை யாக்கை - இந்தக் கூடாகிய உடல். யாக்கையிற் றேர்ச்சி யின்மை - அதனிழிவு நிலையாமை களை அறியாமை. கப்பி - குரங்கு: கபி: என்னுமாரியச் சிதைவு. நாகதத்தன் என்னும் வாணிகன்வரலாறு கூறியவாறு. அஃதாவது:— "தான்யபுரத்து குபோதத்த சிரேஷ்டியினுக்கும் சுதத்தை என்னும் பாரியைக்கும் நாகதத் தன் (என்பான்) புத்திரன். இவன் அப்ரத்தியாக்யான மாயாகஷாய நிவ் ரோதயத்தால் தகர்மருப்போடொத்த மாயையினில் மனோவாக்காயங்க ளால் அடக்கமின்றி வர்த்தித்தவில் ப்ரபத்ததிர்யகாஷ்யுத்தனாகி வர் த்திக்கின்றகாலத்து, தன் தங்கை கல்யாண விதியின் பொருட்டுத் தன் பிதாவினது கடையிலே தன்மாதா ஸாரரத்னங்களைத் தெரிந்து வாங்கு

நரியி னுருரை கேட்டபி னல்லராய்ப்
புரிவி னல்லறஞ் செய்வர்பொய் யாக்கொளீஇ
அரிவ ரம்மக னப்பொருள் வேட்கையாற்
றெரிவித் திட்டறஞ் செய்பொருள் செப்பினன். (உ0)

அஞ்சு மின்னதி லோபமில் லோர்களுஞ்
செஞ்சு டர்நெடு வேற்றிரி யோதனன்
பஞ்ச வர்க்குமன் பாகங் கொடாமலே
துஞ்சி னுலகினை தன்னெறி மென்பவே. (உக)

குட்ட நீர்த்துறைப் போம்வழிக் கூனியை
ஒட்ட லன்புன லுய்த்தவக் காருத்தன்
திட்டை வேண்டிய தேர்ச்சியில் வாணிகன்
பட்ட தெய்துவ பற்றுளத் தார்களே. (உஉ)

ின்ற விடத்து வஞ்சிக்கவிடம்பெருமையால் சங்கிலேசத்தோடு மரித்து இக்குரங்காயினன்" என்பது. கட்டுரை-வரலாறு. இச்சரிதமும் ஸ்ரீபுராணத்து மேற்குறித்தவிடத்திற் கண்டது.

உ0. நரியினுர் உரை - நரிவிருத்தம். புரிவின் - விருப்பத்துடன். பொய்யாக்கொளீஇ- (யாக்கை செல்வங்களை) அநித்தியமாகக் கருதி. கொளீஇ நல்லறஞ்செய்வர். அரிவானுகிய மகன். அரிவான் என்பானொருவன் தருமத்தைச்செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையால், முனிகளிடத்தே தர்மங்கேட்டு அதை அநுஷ்டித்தான் எனவும் இது கதாகோசம் என்னும் நூலிற் காணப்பட்டதெனவும் கூறுவர்.

உக. பொருள் வெளிப்படை. "அதிலோபமுள்ளோர்களும்' எனவும் பாடம்.

உஉ. காருத்தன் என்னும் வாணிகன் ஒருஸ்திரீயின் ஆபரணவாஞ்சையால் நடுக்குளத்தில் அவளைத்தள்ளி அவளாபரணத்தை கைக்கொள்ளப்போக அவன் இவனை இறுகத்தழுவிக்கொள்ளுதலால் தன்னுயிரைக் காப்பாற்றுதற்கு மேட்டுநிலம் காணப்பெறாது அமிழ்ந்து உயிர்விட்டான் என்பது ஜைனவரலாறு. காருத்தனுகிய வாணிகன் என இயைக்க. திட்டை-மேட்டுநிலம்.

நட்டவன் வந்து நல்லறங் காட்டவும்
ஒட்ட லன்னதி லோப முடைப்பெருஞ்
செட்டி யெய்திய தெய்துவ தேபொருட்
கிட்டி யம்மனத் தார்கிளர்ந் தென்பவே. (௨௩)

நாட்டி யாத்திரை செய்பவ னன்மணி
காட்டி வைத்தவன் போய்வந்து கண்ணுறச்

---

௨௩. நட்டவன் - சிநேகித்தவன். நல்லறம் - நீதிமுறை. ஒட்டலன்—சம்மதியாதவனான. இக்கதை, "தநதேவனால் நிக்ஷேபிக்கப்பட்ட தனம் என்கண்ணில்லையென்று கொடாத சிவதேவனுக்கு ஜிஹ்வோத்சாடனம் பண்ணுகின்றபடியும்" எனவரும் ஸ்ரீ புராணவரலாறு போலும். பொருள் கிளர்ந்து கிட்டிய மனத்தார் - பொருளிடத்து மிகுந்த பற்றுள்ளமுடையார். கிளர்ந்து எய்துவது எனவியைப்பினும் அமையும். மனத்தார் எய்துவது செட்டி எய்தியதே எனமுடிக்க.

௨௪. காட்டிவைத்தவன்- குறிப்பிட்டு நிக்ஷேபித்துச்சென்றவன். சாட்டியம் - ஸாக்ஷியம்; "அழிசாட்டியம்" என்பது உலகவழக்கு. சத்தியகோடன்-சத்தியகோஷன். இவன் கதை ஸ்ரீபுராணத்து விமலதீர்த்தகர தீர்த்தப் பிரவர்த்தராகிய மேருமந்தரகணதரர்களது சரிதத்துக்கண்டது; அது வருமாறு:—ஜம்பூத்வீப பாரதக்ஷேத்திர ஸிம்ஹபுரத்து ராஜா ஸிம்ஹஸேனன்: தேவி ராமதத்தை: இவன் மந்திரி சுருதிஸ்மிருதிபுராணாதி ஸர்வசாஸ்திர பாரங்கதனாகி ஸத்யவாதாதிசயத்தால் ஸத்தியகோஷன் என்னும் நாமத்தையுடையனாகிய ஸ்ரீபூதி என்பான். பத்மஷண்டபுரத்து சுதத்தசிரேஷ்டிக்கும் சுமித்ராதேவிக்கும் புத்திரன் பத்ரமித்ரன்; இவன் ரத்நத்வீபமடைந்து உபார்ஜித பகுவிதரத்நத்தனாகி, ஸிம்ஹபுரத்திலே வசிப்பான்வேண்டி வந்து ஸ்ரீபூதி சமீபமடைந்து ஸ்வவ்ருத்தாந்த நிவேதனபுரஸ்ஸரம் ப்ரமாணபூதனென நினைந்து, இவன்கையில் தனது ரத்னங்களை நிக்ஷேபித்துப்போகி, பத்மஷண்டத்து நின்றும் ஸ்வபந்து ஜனங்களைப் பேர்ந்து, ஸிம்ஹபுரம் புகுந்து சத்யகோஷனையடைந்து தனதுரத்னங்களை வேண்டிய பின், ஸத்யகோஷனும் 'அஸத்யம் சொல்லுகின்றாய்; யான் உன்னைக்கண்டறிவதில்லை' என்று சொல்லி லோபகாயாதிரேகத்தால் அத்யந்தாபந்ஹவம் பண்ணினன். அதுகேட்ட பத்ரமித்ரனும் அதிக கோபசோகத்தினால் 'அஹோ! ஸ்ரீபூதி, ராஜமந்த்ரி ஸத்யகோஷனென்றும் விப்ரோத்தமனென்றும் மந்த்ரி முக்யனென்றும் தர்மசாஸ்திரியென்றும் பரதிரவ்ய சுத்தனென்றும் நினைந்து அப்ரகாசமாக என்னால் ஸ்வஹஸ்தநிக்ஷிப்தமாகிய ரத்னகரண்டகத்தினைச் சௌர்யத்தினால் ஸ்வீகரித்து........தர்மசாஸ்திரப்ரோக்தமா

சாட்டி யஞ்சொன்ன சத்திய கோடனும்
ஈட்டி வைத்திழந் தான்பொரு ளென்பவே. (உச)

ஜிய நியாஸாபஹ்ரவ தோஷத்தையறிந்தும் திரவ்யலோபாதிரேகத்தால் அத்யந்தாபஹ்ரவம்பண்ணுகின்ற மந்திரியது அந்யாயமார்க்கத்தை ஸர்வஜனங்களும் அறிவீராகின்' என்று அநவரதம் ராஜத்வாரத்திலும் ஸபாஸ்தானங்களிலும் விருக்ஷாக்கிரங்களிலும்நின்று ஸர்வஜனங்களும் அறியக் கூப்பிடலுற்றனன். சத்யகோஷனும் ஸ்வதோஷப்ரச்சாதனார்த்தமாக, 'அகோ! பத்ரமித்ரன் சோரஜனங்களாலே அபஹ்ருத ஸர்வஸ்வரத்நரத்தனனுதலில் சோகத்தால் உன்மத்தனாகி அஸமஞ்ஜஸப் ப்ரலாபியாகி நின்றனன்' என்று சகலருமறிவித்து, ஆத்மசுத்யர்த்தமாக நரபதிசந்நிதானத்து தர்மாதிகாரப்ரோக்தமாகிய சபதத்தினையும் செய்தனன். ராமதத்தாமகாதேவி பத்ரமித்ரனது அநவரத ஆக்ரோசத்தைக் கேட்டு, 'பூர்வாபர விரோதமின்றியே ஏகப்ரகாரத்தால் ஆக்ரோசிக்கின்றஇவன் உன்மத்தனல்லன்போலும்; ஸத்யகோஷாபஹ்ரவத்தினை த்யூதவியாஜத்தாலே பரீக்ஷிப்பன்' என ஸிம்ஹஸேனமகாராஜாவுக்கு அறிவித்து, யஜ்ஞோபவீத நாமமுத்ரிகைகளையே பணிதபந்தமாகவிசைந்து ஸத்யகோஷனோடு த்யூதஞ்செய்து ஜயித்தபின், அவ்விரண்டினையும் வாங்கி ரகஸ்யமாக நிபுணமதியென்னும் தாசிகையுட் கொடுத்து, இவையே அபிஜ்ஞானமாக, பத்ரமித்ரநிக்ஷிப்த ரத்னகரண்டகத்தினைத் தருகவென்று ஸத்யகோஷன் ஆஜ்ஞாபித்தனனென்று தத் பாண்டாகாரிகனுக்குச் செல்லி அதனைவாங்கிக்கொண்டு வருவாயாக வென்று சொல்லிப்போகவிட்டழைப்பித்த பின், ராஜா, அநர்க்கியமாகிய ஸ்வரத்னங்களையும் அவற்றையுங்கலந்து ரத்னகரண்டகத்தினை பத்ரமித்ரனை அழைத்துக் கொடுப்ப, அவனும் அவற்றுள் ஸ்வரத்னங்களையே தெரிந்துகொண்டு சேஷரத்னங்களைக் கொடுத்தனன். ராஜாவும் அதுகண்டு சந்துஷ்டனாகி அதிகப் பிரஸாதஞ்செய்து, பத்ரமித்ரனுக்கு ஸத்யகோஷநாமஸஹித ச்ரேஷ்டிமுக்யபதங்கொடுத்து, ம்ருஷாவாதியும் மாயாவியுமாகிய ஸ்ரீபூதியினுக்கு தர்மாதிகார நிர்த்திஷ்டமாகிய தண்டங்களைச் செய்கவென்று நியோகித்து தர்மிஷ்டன் என்னும் ப்ராஹ்மணன்மிசை மந்த்ரிபதம் வைத்தனன். ஸ்ரீபூதியும் ஸர்வஸ்வஹரணமும் வஜ்ரமுஷ்டி என்னும் மகாமல்லரால் இடப்பட்ட சவட்டைமுப்பதும் கம்ஸபாத்ரத்திரயம்நிறைந்த கோமயபக்ஷணமுமாகிய தண்டத்திரயங்களை அனுபவித்து நரபதிமிசை பத்தவைரத்தனாகி ......ஆர்த்தத்தியானத்தோடு மரித்து ராஜபாண்டாகாரத்து அகந்தியனன் என்னும் சர்ப்பமாகிப் பிறந்தனன்." இவ்வாறாது தமிழ் மேருமந்தர புராணம் பத்ரமித்ரன் சருக்கத்தும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

விழுமின் பொற்கலம் பெற்றங்கொ ரேழைபோய்க்
கழுவு வான்புகக் கைத்தலத் தின்னிரா
தழுவ நீர்புகுந் தாழ்தலிற் கெட்டுயிர்
வழுவி ஞர்கதை வைகலுங் கேட்டுமால். (உரு)

சந்த மாயினுந் தன்பழப் பிண்டியைக்
கந்த மாய்ப்புளி நீரொடு காடியாய்ச்
சிந்தை யொன்றில னுண்ட சிரேட்டியும்
அந்த மில்பொருள் காத்தவ ஞயினுன். (உசா)

உரு. விழு மின் பொற்கலம் - விரும்பத்தகும் ஒளியுடைய பொற்பாத்திரம். அழுவம் - பரப்பு. உயிர்வழுவினர் - உயிர் விட்டவர். இக்கதை ஜீவசம்போதனே என்னும் ஜைனமதகிரந்தத்தே அடியில் வருமாறு காணப்படுகிறது:—"பொன்னின் பரிகலத்தைப் போய்விற்பக் கண்டொருவன் - தன்னே விலேயாடித் தான்விடவும்—பின்னே, விலேகொண் டவன் கழுவ வீழ்துரவி னுள்ளே - தலேகொண்டு போய்வீழ்ந்தான் ருழ்ந்து"—என்பது, கிருஷியாளன் மண்பணிசெய்யாநிற்ப, புராதனத்துக்கிடந்த பாசியேறிய பொன்னின்தளிகையைக் கண்டெடுத்து அதனே ஸ்வர்ணமாவதறியாதே ஒரு செட்டிக்குக்காட்ட, அவனும் பொன்னுவதறிந்து 'இதற்கு விலேயென்' என்று கேட்ப, அவனும் அதற்கு நாழிமிளகுவேணுமென்று சொல்ல, செட்டி ஒருகாலே விலேயறுத்தலாகாது என்றுகருதி ஆழாக்குக் கொள்ளீர் உரிகொள்ளீர் என்று விட்டுப்பற்றுவதென்றுகருதி அங்ஙனமேசெய்ய, அவனும் போய் மற்றொருசெட்டிவந்தானுக்குக் காட்ட, அவனும் பொற்கலமாவதறிந்து நாழிமிளகுங்கொடுத்துக் கொண்டு, சீக்கிரம்போய் அதனேப்பாசியறக் கழுவுவனென்று ஒருபழந் தூரவின் கரையிலிருந்து உரிஞ்சிக்கழுவாநிற்பக் கைநழுவிப்பாதாளத்திலே விழக்கண்டு ப்ரமைகொண்டு 'அதுகழுவாக்காலோ' என்று பிதற்றி மாணமெய்தினுன்; முன்னம் விலேயாடி விட்ட செட்டியும் அவனே யெங்கும் தேடிக்காணுமையால் 'அம்மிளகு கொடுத்தாலோ, அம்மிளகு கொடுத்தாலோ' என்று பிதற்றி மாணமெய்தினுன்" என்பது. இப்பாட்டில், நீர் புகுந்து ஆழ்தலினுலும், கெடவிட்டமையாலும் உயிர்வழுவினர் (இருவர்) கதை எனப் பொருள்கொள்க. கெட்டு - முன்னரே வாங்காது தவறவிட்டு.

உசா. சந்தம்மாயினும்-இயற்கை நலங்கெட்டிருப்பினும். தன் பழப்பிண்டியை-தன்னிடமுள்ள பழைய இலவமுண்மாவை; பிண்டி - மா. கந்தமாக-வாசமுடையதாக. சிந்தை ஒன்றிலன் - சிந்தையிலே இழிவுகருதானுய்.

பொன்னி னேறுடைச் செட்டியிற் போந்திருட்
கன்ன மிட்டவ னப்பொருள் கொண்டுபோய்த்
துன்னு தாபதன் றாங்குறி யிற்கிடந்
தின்ன லெய்தின னென்பதுங் கேட்டுமால். (உஎ)

நீடு நீணெறி செல்பவ னுடொறும்
பாடி கண்டங்கொர் பாசனத் தானிரை

"ஒருலோபியாகிய செட்டி இலவமுள்ளை மாவாகஇடித்துப்புளித்தகாடியிற் கூழாகக்காய்ச்சிக்குடித்து மிகுந்ததிரவியம் சம்பாதித்தானென்பதும், அந்தத் திரவியத்தினுடைய ஆர்த்தத்யானத்தால்மரித்துப் பாம்பாய்ப்பிறந்து அத னைக்காத்துக்கொண்டிருந்தா" னென்பதும் கதை. இது ஜீவசம்போதனையி ற்கண்டது.

உஎ. பொன்னின் ஏறு - செல்வத்தின்மிகுதி. கன்னமிட்டவனுய்த்துன் னியதாபதன் எனவும் தாபதன் இன்னலெய்தினன் எனவுமியையும். இவன் உறித்தாபதன் எனப்படுவான்; இவன்கதை சிராவகாசாரம் என்னும் நூலி ல்விசேடமாகக் காணப்படுமென்பர். இவன் ஆலமாமொன்றில் உறியைக் கட்டி அதிற்பகல்முழுதும் தங்கியிருந்து, இராவந்ததும் களவுசெய்பவனெ ன்பதும், இச்செய்தி அரசனுக்குத் தெரிந்து அத்தாபஸனை சிக்ஷிக்க அத ளுல் மரணமடைந்து நாகமடைந்தானென்பதும் கதை. "தனசிரி சத்தியன் தாபதன் காப்பான், இனைதாடி வெண்ணெய் உமை" என்னும் அருங்கலச் செப்பில் தாபதன் என்பவன் உறித்தாபதன் என உரைகூறப்படுதலோடு அவன் "அந்நியருடைமையைக் கன்னமிட்டுத்திருடுந்" தன்மைக்குக் கூறப் பட்டுமுள்ளான்.

உஅ. பாடி - ஆயர் ஊர். பாசனம் - பாத்திரம். தாடிவெண்ணெய்க்கா ரன் என்பவன், நாள்தோறும் பசுக்கூட்டத்தையுடைய ஆயர்பாடியிற் சென்று அவராற் பெற்றக்குடித்துவந்த மோரில் உண்டானவெண்ணெயை த்தாடியால் தோய்த்தெடுத்து ஒருசேர் நெய் திரட்டியதாகவும் அதை வைத்துப் பெருத்த வியாபாரம் செய்பலாமென்னும் எண்ணத்தால் வெகு வாரம்பபரிக்ரகத்தை மனதிலே நினைத்துக் கொண்டேயிறந்து நாகத்தை யடைந்தான் என்பதுங் கதை. மேற்பாடலுரையிற் காட்டிய அருங்கலச் செப்பில், தாடிவெண்ணெய்க்கார னென்பவன் "க்ஷேத்திர முதலான பொருளை வரைதலுக்கு" உதகரிக்கப்பட்டுள்ளான். அருங்கலச்செப்பிற்கு முதனூலும் ஸமந்தபத்ராசாரியால் இயற்றப்பட்டதுமான ரத்னகரண்டகம் என்னும் வடநூலில், "தனஶ்ரீ ஸத்ய கோஷௌச தாபஸா ரக்ஷகாவபி; உ

நாடி நாடொறு நெய்தனக் கீட்டிய
தாடி வெண்ணெய் தனதுரை கேட்டுமால். (உ அ)

அறத்தி னூற்பொருள் கேட்டது கொள்ளலன்
மறத்தி னூலர விந்தனு மாநிதித்
திறத்தி லொன்றில னூனுடை யுண்டியுண்
டிறப்ப வுந்நர கத்திடை யெய்தினன். (உ கூ)

பாக்யேயாஸ் ததாச்மசுரு நவநீதோ யதாக்ரமம்'' என்னும் சுலோகத்தில் இத் தாடிவெண்ணெய்க்காரன் "சுமசுருநவநீதன்'' என்று கூறப்படுவேன். (சுமசுரு - மயிர்.)

உகூ. பொருள் - உபதேசப் பொருள். மறம் - பாபகர்மங்கள். மாநிதித்திறத்தில் ஒன்றிலன் - வித்யாதரசம்பத்தை அநுபவித்தலிற் பொருந்தாதவனாய். ஊன் உடை உண்டி - மாமிசத்தோடுகூடிய ஆகாரம். இவ்வரவிந்தன் சரித்திரம் ஸ்ரீபுராணத்து வருவதடியில் வருமாறு:—"இந்த நகரத்து (அளகாபுரி) ராஜா அரவிந்தன் என்பான்: அவன் சிரகாலம் வித்யாதரவிபவங்களை அநுபவித்து பஹ்வாரம்பபரிக்ரஹ ரௌத்ரத்யானபாபபரிணாமத்தினால் சஞ்சிதமாகிய பாபகர்மங்களையும் நரகாயுஷ்ய பந்தத்தினையுமுடையனாகி, பிரத்யாஸந்நமரணசமயத்து தாகச்சுரவியாதிபீடிதனாகிய பொழுது பாபாதிரேகத்தால் அப்பியஸித்த வித்தைகளும் தனக்கு வசமாகாத பொழுது, ஜேஷ்டபுத்திரனாகிய அரிச்சந்திரனை அழைத்துச்சொல்லுவான்:— 'புத்திரனே! தாகச்சுரமகாஸந்தாபபீடிதமாகிய எனது ஸர்வாங்கங்களிலும் சீதோபசாரக்கிரியைகளால் விடப்பட்ட கல்லார அரிசந்தனாதிகளும் காிந்து சந்தாபத்தினைச் செய்கின்றன கண்டாய்: இனி இதற்குப் பிரதிக்கிரியையாவது—உத்தரகுருக்ஷேத்திரத்து சீதாநதி தீரோத்யானப் பிரதேசங்களில் என்னை உனது வித்தைகளால் உய்த்திடவே சீதாநதி சீதஜலபிந்துஸம்பர்க்க சீதளமாகிக் கல்பதருவனங்களிடை அசைகின்ற மந்தமாருதம் வந்துவீசிட எனது ஸர்வசந்தாபமும் உபசமித்திடும் போலும்' என்றனன். என, அவனும் அவ்வாறு செய்கவென்று தனது ஆகாசகாமினி வித்தைகளையேவ அவையும் இவனது புண்யபரிக்ஷயத்தால் அவ்வாறு செய்யாது வைமுக்யமடைந்த பின், அரிச்சந்திரனும் தாகச்சுரமகாவியாதி அசாத்தியமேபோலுமென நினைந்து சோகபீடிதனாகிச் செய்வதறியாதிருப்ப, ஒருநாள், பவநப்பிரதேசத்து பரஸ்பரகலகத்தினால் க்ஷதமாகிய கிருககோகிலங்களினின்றும் வீழ்கின்ற ரக்தபிந்துக்கள் அரவிந்தன் சரீரத்தின்மேல் வீழ்தலுமே, தத்பிரதேசம் பாபதோஷத்தால் தாகம் உபசமித்திட்டது.

மான வேன்மன்னன் மாதவத் தார்க்குண்டி
தான மீபுழிச் சத்திய பாமையும்
ஊன மின்மனத் தாளுடன் பட்டனள்
ஈன மில்குரு வத்திடை யெய்தினள். (௬௦)

கயக்கில் கற்புடைப் பார்ப்பனி போசனம்
வியக்கப் பட்டவள் வேதியற் கில்வழி
மயக்கின் மாதவத் தாற்குண்டி யீந்தவள்
இயக்கி யாயின ளென்பதுங் கேட்டிமால். (௬௧)

இடுதலுமே, பரமௌஷதம் இதுவேபோலும் எனக்கருதி அதுபொழுதே பெறப்பட்ட விபங்கஞானத்தாலே மிருககுலமொருவழி மிகவும் நின்றமை யறிந்து குருவிந்தனென்னும் கனிஷ்ட புத்திரனை நோக்கி, இந்த மிருககுலங்களால் எனக்கு ருதிரவாவி சம்பாதித்துத் தருகவென அவனும் பாபபீருவாகி அதுபொழுதே என்செய்யத்தகுவதென நினைந்துபோகி திவ்யஞானியாயினனொரு முனிவரனால் பிரத்தியாஸன்ன பிதுர் மரணத்தினையும் நரககதிப்பிராப்தியினையும் அறிந்து தத்காரியத்தில் உதாசீனனாகிலும் பிதிர்வசனம் அநுல்லங்கியமாதலில்,கிருத்திரும ரூபத்தால் நிறைந்ததொரு ருதிரவாவி சமைத்துக்காட்டினனாக, அவனும் அதனை மகாதனங்கண்ட தரித்திரன்போலக் கண்டு களிசிறந்து புகவீழ்ந்துமண்டி எங்கும் பரிப்ரமியாநின்று அதனை முகந்து பருகிக்கொப்புளிக்குமளவில் அது கிருத்ருமருதிரமாவதறிந்து குபிதனாகித் தனது மணிச்சுரிகையினை உருவிக்கொண்டு இம்ஸானந்த பரிணாமத்தாலே குருவிந்த குமாரனை வதிப்பானோடாநின்ற விடத்துத் தளர்ந்த வடியினனாகிவீழ்கின்றவிடத்துச் சுரிகைவாய் வீழ்ந்து பின்மூர்த்தியாகிப்போய் நரககதியினைப் பிராபித்தனன்" என்பது.

௬௦. மான வேல் மன்னன் - ஸ்ரீஷேண மகாராஜன். மானம்-பெருமை. சத்யபாமை - அம்மகாராஜனுல் கபிலன் என்னும் தாஸிபுத்திரனுக்கு விசாரணையின்றியே விவாகம் செய்விக்கப்பட்டவள். மாதவத்தார் - ஆதித்யகதிகள் அரிஞ்சயர் என்போர். உண்டிதானம் - மூவகைத்தானங்களில் ஒன்று. அஃதாவது -மஹாதபஸ்விக்கு விசுத்த ஆகாரத்தினைக்கொடுத்தல் (ஸ்ரீபுராணம்)என்பர். இச் சத்யபாமைகதை ஸ்ரீபுராணத்து சாந்திதீர்த்தகரர் மான்மியத்துக் கண்டது. குருவம் - உத்தரகுரு என்னும் போக பூமி.

௬௧. கயக்கு இல் கற்பு - வெறுத்தலில்லாத பாதிவ்ருத்யம். பார்ப்பனியாகிய வியக்கப்பட்டவள். வேதியற்கு - தன்கணவனாகிய பிராமணனு

சந்தனை யென்னு மாதர் சாரணர்க் கண்டு முன்றில்
வந்தனை செய்து பேணி வரகுநீர்ப் புற்கை யீந்தா
ளிந்திர ருவந்து நோக்கி யெல்லையில் செம்பொன் மாரி
அந்தரத் தமர ரார்ப்பச் சொரிந்துவந் தருச்சித் தாரே. (௬௨)

க்கு. பார்ப்பனி வேதியர்க்குப் போஜனமில்லாதவிடத்தும், மாதவத்தார்க்கு உண்டியீந்து இயக்கியாயினாள் என்க. பிராமணன் ஒருவனுடைய பத்தினியானவள், தன் புருஷனுக்காகாயமில்லா திருக்கவும், எதிர்கண்ட தபோதனரொருவரையுபசரித்து அவர்க்கு ஆகாரதானம் பண்ணினாளாக, அதுகண்டபுருஷனான பிராமணன் அவளை இம்சிக்க, அது பொறுக்காது, அவள் கிணற்றில்விழுந்து இறந்து, தானபுண்ணியத்தால் தர்மதேவிஎன்ற யக்ஷியாகிப் பிறந்தாள் என்பதுகதை. இது, தர்மதேவதைகதையிற் கண்டதென்பர்.

௬௨. சந்தனை - வந்தனை என்னுங் கன்னி. சாரணர் - ஸ்ரீவர்த்தமானஸ்வாமி. வரகுநீர்ப் புற்கை - வாரகாகாரத்தின் பரிணாமமாகிய சால்யர்நம். பின்னிரண்டடியும் சந்தனை பஞ்சாச்சரியத்தினைப் பெற்றமை கூறப்பட்டது. பஞ்சாச்சரியமாவன:—தேவர்களாற் பொழியப்பட்ட கனகவர்ஷமும் தேவதுந்துபியும் ஸுகந்தமந்தமாருதமும் தேவஸ்துதியும் புஷ்பவர்ஷமும் என இவை. ஈண்டு, 'செம்பொன்மாரி' எ - து கனகவர்ஷத்தை; 'அமரர் ஆர்ப்ப' எ - து 'தேவதுந்துபியையும் தேவஸ்துதியையும்; 'அருச்சித்தார்' எ - து புஷ்பவர்ஷத்தை; 'வந்து' என்பது மந்தமாருதத்தை; வந்தால் அருச்சித்தார் என்க. இனி இச்சந்தனைசரிதம் ஸ்ரீபுராணம் ஸ்ரீவர்த்தமானதீர்த்தகரபுராணத்து அடியில் வருமாறு காணப்படுகிறது.—சேடகமகாராஜன் புத்திரியாகிய சந்தனைஎன்னும் கன்னிகையினைப் பூர்வகிருத பாப பரிபாகத்தால் பந்துக்களிற் பிரிப்பித்து ஒரு வித்யாதரன் எடுத்துக் கொண்டு போகி ஸ்வபார்யைக்கு பீதனாகி ஓர் அடவியிலேபோகட்டுப்போக, ஒரு வியாதன் அவளைக்கொணர்ந்து விருஷபசேனனென்னும் வைசியனுக்கு திரவியலாபார்த்தமாகக் கொடுப்ப, புத்ரியாகி வர்த்தியாநிற்ப—இவன்பாரியை ஸுப்பிரபை என்பாள் ஸ்வபர்த்தாவினுக்கு சந்தனையுடன் ஸம்பர்க்க தோஷத்தினை சங்கித்து வாரகாகாரத்தினை சராவபாத்ரத்திலே போஜனம் பண்ணுவித்து, சரணங்களில் சிருங்கலாபந்தனமும் சிவாகண்டம் உடையாகவும் பண்ணுவித்துச் செல்லாநிற்பப், பகவான் (வர்த்தமானசுவாமி) மற்றொருநாள் வத்ஸவிஷயகௌசாம்பிநகரத்து சர்யாமார்க்கார்த்தம் எழுந்தருளுதலும், அதுகண்டு சந்தனை அதிகமெதிர்கொள்வனென நினைந்தபொழுது சிருங்கலாபந்தனமும் தானே கழன்றது; பூர்வவத்ஸுகந்த புஷ்பமால்யா

பற்றுள மென்றோர் பாவை பாவமும் பழியு மாக்கிச்
சிற்றுள மிலேச்சர் பொல்லா நாற்கதி நவையை நூக்கிச்
சொற்றுள வாய துன்பம் பயத்தலிற் றுறந்து போகிக்
கற்றறி வுடைய மாந்தர் கடிந்தன ரதனை யன்றே. (ருரு)

ஓங்கிய தவத்தின் மிக்க வுறுதவர்க் குறுதி நாடின்
ஈங்கிரண் டல்ல தில்லை யிசைகொடா நிற்ப மண்மேற்
பாங்கமை செல்வ ராகிப் பகுத்துண்டு வாழ்த லொன்றே
தாங்கிய தவத்தின் மிக்க தவநிலை நிற்ற லொன்றே. (ருச)

இல்லறத் தியல்பு குன்று வேந்துபூண் முலையி னார்தோள்
புல்லறப் புல்லி மண்பேற் பூவணை பொருந்த லொன்றே
நல்லறத் திறைவன் சொன்ன நாற்கதி நவையை நீக்கும்
தொல்லறத் துணிவி லாதார் துன்பத்தைத் துணிந்து நின்றார்.

லங்கிருதமாகிய சேசபாரமும் அழகுபெற்றது; சிவாகண்டமும் மஹாநர்க்கியமாகிய பட்டுவஸ்திரமாயிற்று; ஸர்வாங்கமும் ஸர்வாபரண பூஷிதமாயிற்று; வாகாகாரமாகிய புற்சையும் திவ்விய சால்யங்கமாயிற்று; சராவபாத்ரமும் ஸ்வர்ணபாஜனமாயிற்று: சந்தனை அதிகாநந்தத்தினோடுங்கூட நவபுண்யக்கிரமத்தால் எதிர்கொண்டு வாகாசாரபரிணாமமாகிய பவித்ர சால்யங்கத்தினை அமிர்தசெய்விப்ப பஞ்சாச்சரியத்தினையடைந்து ஸ்வபந்துக்களுடனே சேர்க்தனன்" என்பது.

ருரு. பற்றுளமாகிய ஒருபெண். சிற்றுளமிலேச்சர் - அற்பஎண்ணமுடைய சண்டாளர். மிலேச்சர்க்குரிய ஈாற்கதி என்க. நாற்கதி, தேவமானுஷ்ய திரியக்நாககதிகள். நூக்குதல் - அடைவித்தல்; "குரங்குகள் மலையைநூக்க" என்பது திருமாலை.

ருச. உறுதவர்க்கு - தபோதனர்களிடம்: வேற்றுமையக்கம். உறுதி - புருஷார்த்தம். ஈங்கு இரண்டு - இல்லறந்துறவறங்கள். கொடாநிற்ப - கொடுத்துநிற்பன. மண்மேல் பகுத்துண்டு வாழ்தலும் தவநிலைநிற்றலுமாகிய இரண்டல்லது இசைகொடாநிற்பன (பிற) இல்லை என இயையும். தாங்கியதவத்தின் - ஜன்மாந்தர புண்யத்தால். சிராவக யதிதர்மங்களிரண்டும் சுத்கதிபலித்தற்குரியன என்பது கருத்து.

ருரு. புல் அறப் புல்லுதல் - சிராவகதர்மத்துக் கிழுக்கின்றித் தினைத்தல். புன்மை - இழுக்கு. இறைவன் - அருகன். தர்மப்படி ஒழுகின் சிராவகநிலையே பாவத்தை நீக்கவல்லது என்பது கருத்து.

ஈகைநற் றான மீந்தா ரிணையிலாக் குருவின் மிக்க
போகத்தைக் கொடுத்துப்புத்தே ளுலகமுங்கொடுத்து மண்மே
லேகநல் லின்ப மாக்கி யிறைவனற் காட்சி யீயும்
மேகத்து மின்னே டொக்கும் விழுச்செல்வ மதிக்க வேண்டா.

பற்றுள மகல நீக்கிப் பாசிழைப் பரவை யல்குற்
பொற்றொடி மகளிர் தங்கள் புணர்முலைக் குவட்டின் வைகிச்
சுற்றத்தார் சுற்ற வாழ்த லன்றெனிற் றுறந்து போகி
நற்றவம் புரிகில் லாதார் நடலைநோய்க் கடலு ளாழ்ந்தார்.

கலையெலா நிறைத்த லொன்றே கதிர்நகைப் பவளச் செவ்வா
யலைகட லமிர்த னாரோ டகிற்புகை யளாய சேக்கை
முலையுற முயங்க லொன்றே முனிவனம் புகுத லொன்றே
புலைகொலை களவோ டொன்றிப் பொழுதவங் கழிப்ப ரன்றே.

இருந்தவர்க் கிசைவ தொன்றே கரப்பில தாக வீந்து
கருந்தடங் கண்ணி னார்தோட் கதிர்முலைக் காத்த லொன்றே
பொருந்திய சுற்ற மென்னு நிகளத்தைப் பரிந்து போகி
அருந்தவ முயற்சி யில்லா ராசையு ளழுந்து கின்றார். (௩௯)

உத்தம தான மீந்தே யொண்பொரு ளுவந்து நல்ல
உத்தமர்க் குவந்து முன்னே யுத்தம தான மீந்தே

---

௩௬. ஈகை - வறியராய் ஏற்றார்க்கு மாற்றாது உதவல். நற்றானம்;—சாஸ்திரதானம் அபயதானம் ஆகாரதானமென மூவகையாகவும், தயாதானம் பாத்திரதானம் சம்மானதானம் அந்வயதானமென நால்வகையாகவும் கூறுவர்; இவற்றின் விரிவு ஸ்ரீபுராணத்துக்கண்டது. நற்காட்சி - அநந்ததரிசனம். நடலை - துன்பம்.

௩௮. பிரமசரியநிலையினராய்ச் சாஸ்திரங்களைக்கற்றலும், இல்லாளோடுகூடி சிராவகதர்மங் கொண்டொழுகலும், யதிதர்மத்தாகலும் ஆகிய இவற்றில் ஒன்றுஞ் செய்யார் என்க. ஒன்றே என்பவை மூன்றும் ஈண்டு எதிர்மறுத்துநின்றன; பின்வருவனவுமன்ன. முனிவனம் - தபோவனம். புலை - புலாலுண்டல். அவம் - வீண்.

௩௯. இருந்தவர் - மிக்க தவமுடையார். இசைதல் - உபசரித்தல். கரப்பிலதாக - ஒளித்தலின்றி. நிகளம் - பாசம். பரிதல் - அறுத்தல்.

௪௰, (முதல்) உத்தமதானம் - உயர்ந்த ஆசனம், "ஒண்பொருள்" என்

உத்தம நெறிநின் றார்க்கு முவமையொன் றில்லை யாகும்
உத்தம குருவும் புத்தே ளுலகமு முடைய ரன்றே. (சo)

மறுவிலாக் குணத்தின் மிக்க மறுவறு தவத்தி னார்க்கு
மறுவறு தான மீந்தே மறுவிலாப் போக பூமி
மறுவிலாப் பயன்கொ டுத்து மறுவில ராவர் மாதோ
மறுவிலா மண்ணும் விண்ணு மறுவின்றி விளங்க வன்றே.

நடரிடைப் பட்ட நாளும் நாற்கதி நவையை நீக்கி
யிடரிடை யுய்த்த லின்றி நீண்மணத் தொகுப்பி னார்க்குஞ்
சுடர்கொள்பூம் பிண்டி நாதன் றொல்லறந் துணிந்து முன்னே
படர்கள்பூஞ் சிந்தை வைத்தார் பவக்கட லெல்லை காண்பார்.

உள்ளறப் பற்று நீக்கி யுத்தம தான மீந்தே
கள்ளவிழ் கோதை மாதர் கதிர்முலைக் கரத்த லொன்றே
புள்ளுறைந் தினிது நீண்ட தவவனம் புரிந்து போகி
எள்ளற நோற்றல் செய்யா ரிடும்பைநோய்க் கிரைக ளாவர்.

வேறு.

கோற லோம்புமின் கொன்றபி னூன்றடி
மேற லோம்புமின் மெய்ப்பொரு ளல்லன

றார், "பழியினீங்கினன்கிட்டியபசும்பொருள்" என்பதற்கு. "அறத்தினூற்றிய அரும்பெரும் பொருளைப் -புறத்துறை குற்றமூன் றறுத்தநற் றவர்க்கு,உள் ளமுவந் தீதல் உத்தம தானம்" என்பது திவாகரம். முன்னே - முதற்கண்.

சக. கொடுத்து - கொடுப்ப.

சஉ. நடரிடைப்பட்ட நாற்கதிநவையை நாளும்நீக்கி என இயைக்க. உய்த்தல் - செலுத்தல். நீண்மணத்தொகுப்பு - எங்குங்கமழுகின்ற வாச னைச் சேர்க்கை. ஆர்க்கும் - நிறைக்கும். ஆர்க்கும் பூ எனவும் சுடர்கொள் நாதன் எனவுமியையும். சுடர்கொள் - பிரபாவலய மூன்றினையுமுடைய. படர்கள் - தொண்டர்களாய். தொல்லறத்தைச் சிந்தைவைத்தார் என்க.

சங. உறைந்து - உறையப்பெற்று. புரிந்து - விரும்பி. எள் அற - இகழ்ச்சி நீங்க.

சச. ஓம்புதல் - பரிகரித்தல். ஊன்தடி - மாமிசத்தசை. மேறல் -

தேற லோம்புமின் றீயவை யாவையுங்
கூற லோம்புமின் நற்குண மல்லன. (சச)

விட்டு நீங்குமின் பற்றுள மின்மையாற்
கட்டு மெண்வினை காற்றனை கட்டலால்
ஒட்டி யின்னுயிர் கோறல் பிறர்மனை
விட்டு நீங்குமின் கற்றறிந் தீரெலாம். (சரு)

ஊக்கி யொன்பொரு ளெட்டுணைத் தாயினு
மாக்கி நல்லறஞ் செய்வர்பொய் யாக்கொளின்
நீக்கி நல்லற நிற்ப நிலாவிடிற்
றேக்கு மேற்றுணைச் செல்கதி யில்லையே. (சசு)

திருத்த மொன்றலிர் தேர்ச்சி யிலாநரி
விருத்தங் கேட்டலு மெய்யென வோர்ந்துள
வருத்த முற்றவர்க் கீந்தருள் செய்திரேல்
வருத்த மொன்றில செல்கதி மாடெலாம். (சஎ)

வரைத்த நாளன்றி வாழ்பவ ரின்மையால்
உரைத்த மாட்சி யிலாநரி யுற்றகோட்

மெல்லுதல்: தின்றல். 'மெய்ப்பொருளல்லெனில்' எனவும் பாடம். கூறல் கூறற்க: அல்லீற்று வியங்கோள். நற்குணமல்லன ஓம்புமின்.

சரு. இன்னுயிர் கோறல் காற்றனையாகக் கட்டலால் (அதிற்) பற்றுளமின்மையோடு விட்டு நீங்குமின்; பிறர்மனை (விழைதலை) விட்டு நீங்குமின் —எனஇயைக்க. கட்டும் எண்வினை - வகுப்பமைந்த எண்வினை; "கட்டமை நீதி" என்புழிப்போல (சிந்தா-குண. உககூ). எண்வினையாவன;—ஞானவாணீயம், தரிசனுவரணீயம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரம், அந்தாயம் என்பன.

சசு. சிராவக தர்மத்தினின்று சிறிதேனும் பொருளைத் தேடி நல்லதர் மஞ்செய்வர்; அன்றி யாக்கைசெல்வங்களின் நிலையாமைகருதின் பற்றற்று யதிதர்மத்தில் நிற்பர்; இவ்விரண்டனுளொன்றில் நில்லாவிடின் நற்கதியில்லை யென்க. தேக்குதல் - இன்பம் நிறைதல்.

சஎ. திருத்தம் - ஒழுக்கம். வருத்தம் ஒன்றில-துன்பங்கள் பொருந்தா.

சஅ. வரைத்த நாள் - விதிக்கப்பட்ட ஆயுள். கோள்திறத்தின்—குற்றப்பகுதியினின்று. ஒன்றிலன் - நல்வழியிற் பொருந்ாதவனாய். பின்னடியிர

டிறத்தி னென்றில னூனுடை யுண்டியுண்
டிறப்ப வந்நர கத்திடை பெய்தினன். (சஅ)

மற்றி மண்மிசைப் பற்றுளத் தாற்கிளை
யுற்ற மாந்த ருரைபல வுண்மையாற்
குற்ற மாய்க்கொண்டு லோபெனும் பாவியைக்
கற்ற மாந்தர் கடிந்தன ரென்பவே. (சகூ)

வேறு.

ஆக்குவ தேதெனி லறத்தை யாக்குவ
போக்குவ தேதெனில் வெகுளி போக்குவ
நோக்குவ தேதெனின் ஞான நோக்குவ
காக்குவ தேதெனில் விரதங் காப்பவே. (ரு0)

மாலு நான்முக னும்மதி சூடிய கண்ணுத றிண்டோண்மேற்
சேலை சூடிய சேகர வானவர் தானவ ரானும்
மேலை வல்வினை துகளற விளக்கிய விளங்கொளி மணிச்சோதிக்
கோல முக்குடை யுடையவர்க் கல்லதென் கைத்தலங் குவியாதே.

ண்டும் யசோதரன் என்பான் சரிதை கூறியவாறு. யசோதரன் அவந்திநாட்டு உஞ்சையினிநகரத்தரசன்; இவன் மாவினற் கோழியுருவனைந்து அதனைக் காளிக்குப்பலிகொடுத்ததனல் இவனும், இவனை இதுபுரிகவென்று தூண்டியதனல் இவன்தாய் சந்திரமதியுங் கொலையுண்டு, பின்னரும் பின்னரும் பல இழிபிறப்பெய்தி அப்பிறப்புக்கடோறுங் கொல்லப்பட்டிழன்றனர் என்பது கதை. இதன்விரிவு யசோதரகாவியத்துட் காண்க.

சகூ. கிளை - பந்துமித்திரர்; "கிளையுற்றமாந்தர்" என்னும் விசேடணம், அவர் தம்கிளையுடன் கெட்டமை குறிக்கும். உரை - சரித்திரம். உலோபு - உலோபம்; வடமொழியில் 'லுபு' என்பது பகுதி என்பர்: உலோபு என்பதனடியாக, பெரியாழ்வார் திருமொழியில், "எதுமுலோபாய் காணம்பீ" என வினைவிகற்பம் வருதலுங் காண்க. 'பண்புக்குப் பண்பில்லையேனும் தன்னையாக்கினனை இருமையுங் கெடுத்தற்கொடுமைபற்றி லோபத்தைப் பாவி என்றார்: கொடியானைப் பாவிஎன்னும் வழக்குண்மையான்."

ரு0. விரதம் - இல்லறத்தார்க்குரிய அணுகுணசிக்ஷாவிரதங்களும், துறவறத்தார்க்குரிய மகாவிருதமுமாம்; இவற்றின் விரிவு சைனநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

'மாலு நான்முகனும்'--இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இறுதியிற்காணப்படுகிறது. சேலை - வஸ்திரம். சேகரவானவர்; வானவசேகரர்:—தேவசிரேஷ்டர். என்றவாறு.

முற்றும்.

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-ரு] பிலவங்கஹூ ஐப்பசிமீ [பகுதி-கஉ.

பொய்யாமொழிப்புலவர்.

(முற்றொடர்ச்சி)

இனி, பொய்யாமொழியார் தம்முழுவாணாளையும் மதுரையிலே கழித்தாரென்று தோன்றவில்லை. இவர் எக்காரணத்தாலோ *பாண்டி நாடு நீங்கிச் சோணாடடைந்தனர். அங்கே அக்காலத்துத் தமிழரு மையறிந்த பெருங்கொடைவள்ளலாய் விளங்கியவனும் சிற்றாசூர் பேராசூர் தென்மாவை பூந்துருத்தி கொத்தமல்லி கண்டி குருகாவூர் என்னும் ஊர்களுக்குத்தலைவனுமான சீநக்கன் என்னும் சீமானைக்க ண்டார். கண்டபோது, புலவர் பெரிதும் பசியால் வாட்டமுற்றிருந்த மையால், சீநக்கன் முதலில் அவர்பசியாற்றிப் பின் அளவளாவக்க ருதி, அவர்க்குப் பிரியமாயிருந்த புளிஞ்சோற்றை யளித்து உபசரி த்தான். புலவர் அதனை உண்டு பசியாறி, அச்சோற்றின் சுவைக் குப் பெரிதுமகிழ்ந்து,

“அளிகொ ளுந்தொடை யன்னர சைக்குமன்
ஒளிகொள் சீநக்க னின்றுவந் திட்டசீர்ப்
புளியஞ் சோறுமென் புந்தியிற் செந்தமிழ்
தெளியும் போதெலாந் தித்தியா நிற்குமே.”

* “சுவடிறக்க” என்னுஞ் சடகோபரந்தாதிச் செய்யுளில் “சங்கக்குவ டிறக்குந்திய மாறப்பெயர்க்கோலையானை” எனக்கம்பர் கூறுதலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ குருபரம்பரைகளாலும், ஸ்ரீ சடகோபர்காலத்தில் மதுரைச் சங்கம் பங்கமுற்றதென்று காணப்படுதலால், ஏதோகாரணத்தால்,பொய்யா மொழியார்காலத்துச் சங்கம் கலைந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. அவ்வாறு கலைந்தமைபற்றிப் புலவர் பாண்டிநாட்டை நீங்கியிருக்கலாம்.

*

என, "செந்தமிழ்ச்சுவை தெளியும்போதெலாம் புளியஞ்சோற்றின் சுவை அதற்கேற்ற உவமானமாக ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது" என்னுங் கருத்துக்கொண்ட பாடலை அவன்முன்பு கூறினர்; இதனைச் சோழமண்டலசதக முடையாரும்,

"பொய்யா மொழியார் பசிதீரப் புளியஞ் சோறு புகழ்ந்தளித்த
செய்யா ரரசூர்ச் சீநக்கர் செய்த தெவருஞ் செய்தாரோ
மையா ருதவி பொறையுடைமை காணி யாளர் கடனன்றோ
மையார் புவியில் முதன்மை பெற்றோர் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே."

எனக் கூறுதல் காண்க. இதுமுதலாக, புலவரது அருமை பெருமைகள் பழகுந்தோறும் தன்னை அதிக வியப்புறுத்தினமையால், சீநக்கன் அவரை ஒரு கணத்தும் விட்டுப்பிரிய ஆற்றாதவனாய், அவரைத் தன் ஆருயிர்த்துணைவரெனமதித்து வேற்றுமையின்றிக் கலந்து களித்துவந்தான். இச்சீநக்கனைச் சோழனது மந்திரிகளில் ஒருவன் என்பர். இவ்வாறு ஒழுகுநாளில், இப்பிரபுமூலம் சோழவரசனையும் பார்க்க விரும்பினவராய், அவ்வாறே, அப்போது தஞ்சையிலிருந்து ஆட்சி புரிந்துவந்த சோழனிடம் சென்று அவனைக்கண்டு,

"இறையின் முறைகொணர்ந்து தெவ்வேந்த ரெல்லா
மிறையு முறைகழிக்க வொண்ணா—அறைகழற்காற்
போர்வேந்தர் போர்மாளப் போய்வா ளுறைகழித்த
தேர்வேந்தன் தஞ்சைத் தெரு."*

என, தாம் அவனகரிற்கண்ட சிறப்பைக் கூறினர். இப்பாடலைக் கேட்டும், மற்றும் புலவரருமைபெருமைகளை அறிந்தும் அரசன் புலவர்க்குப் பெருவரிசையளிக்க, அதனுடன் அரசூர் சென்று அங்கே சீநக்கனோடு முன்போலக் கலந்து வாழ்ந்துவந்தனர். இதனை,

"இறையின் முறையென் றுலகறியச் செப்பும் பொய்யா மொழிதமிழ்க்காத்
துறையி னனைக ராஜேந்திர சோழன் வரிசை தொகுத்தளித்தே
அறையும் பெருமைச் சீநக்க ரரசூர் முதலா வேழுரும்
மறுவி லாது விளங்கியது வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே."

---

* இப்பாட்டில் வருந் தஞ்சையை, மாறநாட்டுத் தஞ்சாக்கூர் என்று கருதுவாருமுளர்.

எனச் சோழமண்டலசதக முடையார் கூற்றால் உணர்க. பொய்யாமொழியாரை அபிமானித்த சோழன் இராஜேந்திரன் என்று அச்சதகமுடையார் கூறுதலால், அவர்க்கு அவ்விஷயம் ஏதோ ஓர் ஆதாரத்தின்மேலேயே தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்று கருத விடமுண்டாகிறது.*

இவ்வாறு, அரசூரில், சிநக்கவள்ளலுடன் புலவர் விளங்கிவரு நாளில், அடுத்த கண்டியூரிலிருந்த வண்ணாத்தியொருத்தி புலவர்க்குப் பெருமகிழ்ச்சி தரும்படி அவராடைகளை மாசுநீக்கி வெள்ளையாக்கிக்கொடுத்து உபசரித்தமைக்கு உவந்து,

"தூசுதூ சாக்குவார் பாவை சுடர்த்தொடிக்கை
யாசிலாக் கண்டியூ ராரணங்கு—வாசமலர்க்
கண்ணங்கை கொங்கைமுகங் காலுங் கடிக்கமலம்
கண்ணங்கை கொங்கைமுகங் கால்" †

என்று அவளைப் புகழ்ந்தனர். பின், குலோத்துங்கச்சாவகன் என்னும் புலையன் புலவர்க்குப் பெருங்கோபமுண்டாம்படியான கொடுமையொன்று செய்ய, அது பொறுக்காத புலவர்,

"கோதில் குலமங்கை குலோத்துங்கச் சாவகனென்
றோதினேன் றன்னை யொறுப்பதனுன்—மாது
துளையாத முத்து வடந்தூக்கி னாளாம்
விளையாடாச் செப்பிரண்டன் மேல்" ‡

---

* இவ்விராஜேந்திரப்பெயர், கி. பி. 1012-ல் பட்டம்பெற்ற, இராஜராஜன் புத்திரனுக்குமுந்திய சோழஅரசர் தரித்திருந்ததாகச் சாஸனங்களாற் றெரியவில்லை.

† வாசமலர்க்கண் நங்கை - இலக்குமி போன்றவள். நங்கையின் கண் அங்கை கொங்கை முகம் கால்—இவைகள் கடிக்கமலம் என்க. கொங்கை முகங்காலும் கடிக்கமலம் - தேனைத் தன்னிடத்திருந்து கக்குகின்ற வாசனை பொருந்திய தாமரை. கொங்கு - தேன்.

‡ குலோத்துங்கச்சாவகன் என்று கூறிய என்னை அவன் ஒறுத்தமையால், கோதில் குலமங்கையாகிய அவன்மாது கண்ணீர் பெருக்கினாள் என்க; என்னை ஒறுத்தலால் அவனுடல் வெடிக்க, அதனால் அவன் மனைவி கண்ணீர்வடித்தாள் என்பது குறிப்பு. துளையாத முத்துவடம்- கண்ணீர்த்துளிகள். விளையாடாச்செப்பு - தனங்கள்; வெளிப்படையணி.

என்று வசைபாட, அப்புலவனுடல் வெடித்ததென்பர்; தமிழ் நாவலர் சரிதையில் "புலையன் உடல் வெடிக்கப்பாடிய வெண்பா" என்ற தலைப்புடன்மட்டும் இப்பாடல் காணப்பட்டமையால், இதன் கதை செவ்வையாக விளங்கவில்லை.

இவ்வாறு புலவர் சிங்கவள்ளலுடன் தமிழகம் புகழுவாழ்ந்து வருநாளில், ஒரு நாளிரவிலே, சிங்கன் சயனிக்குங் கட்டிலிலே அவனும் பொய்யாமொழியாருமாகவிருந்து நெடுநேரம் அளவளாவிக்கொண்டிருக்கையில், நாழிகையானமையாற் புலவர் சிங்கனைப் போஜனத்துக்குப் போகுமாறு செய்து, அயர்ச்சிமிகுதியால் அக்கட்டிலிற்றானே ஓர்புறமாக நித்திரைபோயினர். சிங்கன் போசனமுடித்துக்கொண்டு நிலாமணிமேடையிற்சென்று சிறிதுநேரம் போக்கி மீளு முன்னே, அவன் மனைவியும், கட்டிலிற் படுத்துறங்குகின்றவரைத் தன் கணவனென்றெண்ணி, அதில் ஒரு பக்கத்திற் படுத்து நித்திரை போயினள். சிங்கன், கிரமப்படி, அங்கே படுக்கப்போக, கட்டிலிற் புலவருடன் தன் மனைவி படுத்திருத்தலைக்கண்டு, 'இஃது என் மனைவியின் அறியாமையால் நிகழ்ந்த செயலேயன் றிப் பிறிதன்று' என, புலவரது அருமை பெருமைகளையெல்லாம் நன்கறிந்தவனாதலின் அவர்பாற் குற்றத்தை நினையாதவனாய், இவ்வுண்மையைப் புலவர்க்குத் தெரிவிக்கவெண்ணி, புலவரைச் சிறிது விழிக்கும்படி தட்டி யெழுப்ப, அவர் விழித்தலும், 'சிறிது விலகுதிர்; ஓர் புறமாக யானும் படுப்பேன்' என்று கூறினன். புலவர் 'இங்கே படுத்தோமே' என்று கருதினவராய் அயலிற்பார்க்க, அரசன்மனைவி தம்முடன் நித்திரைபோகின்றமை யறிந்து, 'இஃதென் விளைந்தது' எனச் சரேலென்று விலகி நின்று திப்பிரமை கொண்டார். இவற்றைக்கண்ட சிங்கன் புன்முறுவல் கொண்டு 'புலவரே அஞ்சற்க; ஒன்றும் நிகழ்ந்திலது' என்னலும், இவ்விருவரது சம்பாஷணைகளால் சிங்கன்மனைவி நித்ராபங்கமுற்று விழித்துக்கொண்டு, தான் செய்ததவற்றையறிந்து வெட்கி அந்தப்புரநோக்கி ஓடினள். பொழுதுவிடியவும், இச்செய்தி சிலர்பலர்க்குத் தெரிந்து சிலநாளெல்லாம் எங்கும்பரவ, ஊர்முழுதும் புலவர்பேரிற் பேரபவாதத்தைச் சுமத்தியது. இவ்வாறு அநியாயச்சொற்பரவிப் புலவர்காதிலும் அஃதெட்ட, அப்போது,

"தேரையார் செங்கிளநீ ருண்ணார் பழிசுமப்பர்
நாரியார் தாமறிவர் நாமவரை நத்தாமை
கோரைவாய் பொன்சொரியுங் கொற்றவன் றன்கண்டி
யூரைவாய் மூட வுரையறிந்தோ மில்லையே." *

என, 'இளநீரை யுண்ணாமலே பழியடைந்த தேரைபோல, அரசன் மனைவியை விரும்பாதிருப்பவும் பழிசுமந்தேன்' எனப் பெரிதும் இரங்கிக் கூறினர். ஆயினும், சீநக்கவள்ளல் இவரொழுக்கவுயர்வுகளை நன்கறிந்தவனாதலால், முன்னினும் பதின்மடங்காக மதித்துத் தம்முயிர்த்துணைவராகக் கொண்டு புலவருடன் கலந்துகளித்துவந்தான். இவ்வாறு, ஒருயிரீருடற் கென்னும்படி அவ்விருவரும் நெடுநாள் வாழ்ந்துவருமிடையே, "உடனுயிர் நீங்குமுரிமைத்தாயது"† என்று முன்னோராற்புகழப்பட்ட உணர்ச்சியொத்த உத்தமநட்பு அவ்விருவர்க்குள்ளும் விளங்குகின்றமாட்சியைச் சோதிப்பவன்போல, யமனானவன், சீநக்கனதாருயிர்க் கிறுதிதேடவும், அப்பெருந்தகை உடனொத்த புலவர்பெருமானைத் தனியேவிட்டுத் தன்னுடலாமிரங்க வானுலகடைந்தான். இவ்வாறு தாம்வேறு அவன்வேறென்னாது அபிமானித்த பெருந்தகையும் தன்னுருயிராயிருந்தவனுமான பெருவள்ளல் சென்றதற்கு ஆற்றாதவராய், தம்வெற்றுடலைக் கொண்டு உலகில்வாழஒருப்படாது,சீநக்கனுக்கென்று மூட்டப்பட்ட பேரெரியில் அவனுடன் விழுந்துயிர்துறப்பதே உத்தமமென்று கருதி, அப்பிரபுவினுடல் அவ்வெரியில் வைக்கப்பட்டபோது அவனை நோக்கி, "என் ஆருயிரே! அன்றுகட்டிலில் யான் உன் மனைவியுடன் அறியாதுறங்கியபோது, என்னை "அங்கே சிறிது நகர், ஒருபுறம் யானும் படுப்பேன்' என்றாய்; அத்தகைய நீ, இன்று இவ்வெரியில் நின்னுடன் யானும் ஒருபுறம்படுக்கும்படி சிறிது விலகுதி' என்னும் கருத்தமைந்த—

---

* "தேரையார் செவ்விளநீர்" எனவும் பாடம்.

† "புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான், நட்பாங் கிழமை தரும்"—என்னுந் திருக்குறளுரை காண்க.

'அன்றுநீ செல்லக் கிடக்வென்றாய் ஆருயிர்விட்
டின்றுநீ வானுலக மேறினாய்—நன்றுநன்று
வானக்க பூண்மடவார் மாரனே கண்டியூர்ச
சிங்கா செல்லக் கிட."

என்னும் அருமைப்பாடலைக்கூறி அவனுடன் தீப்பாய்ந்து உயிர்நீத்தனர். 'உடனுயிர்நீங்கு முரிமைத்தாட' பெருநட்பு, முன்னர்க்கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார்க்குள்ளே இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டது,† இப்போது சிங்கன்பொய்யாமொழியாரிடத்தே நன்கு காணப்பட்டதென்று உலகம் புகழ்ந்து இரங்கியது. இவ்வாறு, பொய்யாமொழியார் தீப்புகுந்த அருஞ்செயலை, முன்னம் புலவர் மேற் சிங்கன்மனைவிசம்பந்தமாக அபவாதங்கூறிய ஊராரெல்லாம் கேள்வியுற்று, இப்பெருந்தகைபால் அபராதம் விளைத்த எமக்கு உய்வின்மையால் "யாமும் இறப்பதே கருமம்" என்று அவர்களிற் பலரும் தீப்பாய்ந்து குற்றநீங்கினர். இச்செய்தியை,

"புரைதி ராசைப் பதிபுகுந்து பொய்யாமொழியார் புகழ்தமிழ்க்கா
ஆரூர் முதலா எழுரு மழலிற் புகுந்த தரிதாமோ
தரைசூழ் மதிய மறுவாற்றுஞ் சான்றோ ரஃதாற் றாரெனுஞ்சொல்
வரையா துலகிற் பெற்றோரும் வளஞ்சேர் சோழமண்டலமே"

என்னுஞ் சோழமண்டல சதகச்செய்யுளாலும்,

"சிற்றாரூர் பேராரூர் தென்மாவை பூந்துருத்தி
கொத்தமலி கண்டி குருகாவூர்—இத்தனையும்
வாய்ப்பா யமர்ந்தருளு மன்னுகுடி யத்தனையும்
தீப்பாய்ந்த நல்ல திறம்.

என்னும் அதன் மேற்கோளாகிய பழையசெய்யுளாலும் அறிக.

---

* "அன்று நீ செல்லக் கட" எனவும், "சிங்கா செல்லக்கட" எனவும் பாடம்; அக்கட நீ செல் - அங்கே நீ விலகு. "அக்கட விராவணற் கமைந்த வாற்றலே" எனக் கம்பர் வாக்கிலும் 'அக்கட' என்னுந் திசைச்சொற் பயிறல்காண்க.

† "புணர்ச்சிபழகுதல்வேண்டா" என்னுந் திருக்குறட்குப் பரிமேலழகரெழுதிய விசேடவுரையிற் காண்க.

இவ்வளவே, பொய்யாமொழியார் வரலாறாகத் தெரிந்தவை. இச்சரிதங்களால், பொய்யாமொழியார் தெய்வப்புலமைவாய்ந்தபெரியாரிலொருவரென்பதும், சிவபிரானாலும் முருகவேளாலும் வலிந்தாட்கொண்டு பாடப்பெற்ற பேரடியாரென்பதும், தமிழ்வளர்ச்சிபுரிதற்காக அரும்பாடுபட்டவ ரென்பதும், தம்ஆப்தர்களிடத்தில் இவர்வைத்திருந்த பேரபிமான மளவற்றதென்பதும், மற்றும் இவரது உத்தமகுணவிசேடங்களும் நன்குவிளங்கும். இவர்க்கு வழங்கிய பொய்யாமொழிப்பெயர், இவரதுசத்தியவாக்கின் விசேடத்தால் எழுந்த சிறப்புப்பெயராக விருக்கலாம்; முன்னர்த் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்க்குப் "பொய்யில்புலவன்" *என வழங்கியமை காண்க. இப்பெருந்தகை விளங்கிக்கீர்த்திபடைத்தது, நம்தமிழகமெனின்,இதற்கு அதனிலும் சிறந்தபெருமையாதுளது? இனி, இப்புலவர்பெருமான் பாடியனவாக மேலேகுறித்த பாடல்களில்,"வாய்த்த வயிரபுரம்" என்பதும் "வாசமலர் மடந்தைபோல்வார்" என்பதும் "தேரையார் தெங்கிள நீர்" என்பதும் கம்பர் வரலாற்றுடனும், "கூத்தாண்முகத்திரண்டு" என்பது காளமேகப்புலவர் வரலாற்றுடனும் இக்காலத்தார் வழங்கினர். அன்றியும், "உமையாளு நீயுபொருங்கொப்பே" † என்னும் கம்பர்வாக்குப் பொய்யாமொழியாரதாக இப்போது காணப்படுகிறது. இப்பாடல்களிலே பாடபேதங்களும் நிரம்பவுண்டு. ஆயினும், இவை யெல்லாம், தமிழ்நாவலர்சரிதை, சோழமண்டலசதகம், பாண்டிமண்டலசதகமுதலிய, நமக்குச் சிலநூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்ட நூல்களில், அவ்வப்பாடல் எழுந்த சரித்திரக்குறிப்புடன், மாறுபாடின்றி ஒப்பவழங்கப்படுதலால், இக்காலத்தவர்வழக்கினும் முன்னோர்வழக்கே நாம் கொள்ளத்தக்கதென்பது ஐயமற விளங்கும்.

இனி, பொய்யாமொழியார் காலமின்னதென்பதை ஆராய்வோம். திருப்புகழில், அருணகிரிநாதர், இப்புலவர் பெருமானுக்கு முருகக்கடவுள் அநுக்கிரகித்த விஷயத்தைப்பலமுறை கூறுதல்

---

* மணிமேகலை, காதை-௨௨, அடி-௬௧.

† இது கம்பர்பாடியதென்பது செந்தமிழ் மூன்றாந்தொகுதி ௮௨-௮௬-ம் பக்கங்களிற் காண்க.

மேலே அறியப்பட்டமையால், அவ்வருணகிரியார்க்குப் பெரிதுமுற்பட்டவர் நம்புலவர்பெருமானென்பது விளங்கும். அருணகிரிநாதர் காலம் இற்றைக்கு 450-ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதென்பர். அன்றியும், நாற்கவிராச நம்பியென்பார் "சான்றோ ரிலக்கிய நோக்கி, அகப்பொருள் விளக்கமென் றதற்கொரு நாமம், புலப்படப் பொருள்விரித் திருளற வெழுதி" என்ற பாயிரப்படி, தாமே நூலுமுரையுமாகச் செய்த அகப்பொருள்விளக்கத்தே, பொய்யாமொழியாரது தஞ்சைவாணன்கோவையைப் பிரபலமாக எடுத்தாளுதலின், அந்நம்பியார்க்கும் இப்புலவர் முற்பட்டவரென்பது தெளிவாகும். * மேற்கூறியவாறு நம்பியாரே எழுதிய அகப்பொருளுரையில், தம்நூல் அரங்கேற்றப்பட்டது—"பாண்டியன்-குலசேகரன்காலம்" என்று அவரே கூறுதலாலும், அப்பாண்டியன் கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டில் †மதுரையாண்டவனென்பது மகாவமிசத்தும் பிறவற்றிலும் காணப்பட்டமையாலும்,நாற்கவிராசநம்பி இற்றைக்கு 800-வருஷங்கட்குமுன்னிருந்தவரென்பது துணியப்படும்.‡

இவ்வாறு, நாற்கவிராசநம்பி விளங்கிய 12-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவரென்று தெரிந்த பொய்யாமொழியார் எக்காலத்தில் விளங்கியவரென ஆராய்வோம். நச்சினார்க்கினியருரைப்பாயிரமாகக் கண்

---

* நம்பியார், தம்மகப்பொருளிலக்கணத்துக்குத் தஞ்சைவாணன் கோவையை இலக்கியமாகக் கொண்டாரென்பதை மாற்றி, பொய்யாமொழியார் தம் கோவையை நம்பியாரகப் பொருளிலக்கணத்துக் கொப்பவைத்துப் பாடினரென்பர் சிலர். நம்பிக்குமுற்பட்டவரென்று தெளியப்பட்ட பொய்யாமொழியார் வரலாற்றோடு இது மாறுபடுதலேயன்றி, "இலக்கியங்கண்டதற்கிலக்கணம்" என்னும் வழக்குக்கும் விரோதமாம். அன்றியும், பெரும்புலவராய் விளங்கிய பொய்யாமொழியார், பிற்காலத்தவராகிய ஜைனரொருவர் நூலைவைத்து இலக்கியமமைத்தாரென்றல், அவர் பெருமைக்கு ஏற்றமாகாமையுங் காண்க.

† இவனன்றி, தென்காசியில் ஜடிலவர்மன் குலசேகரனென்பவனுமொருவனுளன்; இவன் கி. பி. 1463-ல் பட்டந்தரித்தவன். (செந்தமிழ் தொகுதி - ௩, பக்-௧௪௩.) நம்பிகூறும் பாண்டியன் இவனல்லன்.

‡ சோழவமிசசரித்திரம்—பக் - ௬௧ (செந்தமிழ்த் தொகுதி-௫, பகுதி ௧௧.)

ட அகவலில், "வஞ்சிப் பொய்யா மொழிபுகழ்மையறு காட்சித், திருத்தகு முனிவன்" என்று கூறப்படுதலால், சிந்தாமணிசெய்த திருத்தக்கதேவர் காலத்தவர் பொய்யாமொழியென்பது தெளிவாகின்றது. திருத்தக்கதேவர் காலம் இற்றைக்கு ஆயிரவருஷங்கட்கு (கி. பி. 900)முன்பென்று ஸ்ரீமாந்-கோபிநாதராயரவர்கள் தக்கசாஸன ஆதாரங்கண்டு கருதுகின்றார்கள்.† ஆதலால், அக்காலத்தையே நம்புலவர் பெருமானுக்கும் கூறத் தடையில்லை. தமிழ்நாவலர் சரிதையில், பொய்யாமொழியார் பாடல்கள், கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் முதலியவர்க்குமுன்னும் ஔவையார்க்குப்பின்னும் வைத்துக்கூறப்படும் வரிசையும் ஈண்டுக்கவனிக்கத்தக்கது *. இனிச், சிலர்கருதுமாறு, பொய்யாமொழியார் இருவரென்று கருதற்கு ஆதாரமில்லாததோடு தமிழ்நாவலர்சரிதையில் ஒருவராகவே வைத்து எல்லாப்பாடலும் காணப்படுதலாலும் அது] பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. இம்முடிபுகளால், நம்புலவர்பெருந்தகை இற்றைக்கு ஆயிரம் வருஷங்கட்கு முன்விளங்கியவரென்றே கொள்ளலாம்.

பத்திராசிரியர்.

திருத்தம்:—சென்ற பகுதியில், பொய்யாமொழியார் வரலாறு ௨௦௭-ம் பக்கத்தே, "கோட்டாற் கொழும்" என்னும் வெண்பாவிலே, "காட்டானைத்" என்பதைக் "காட்டானை" எனவும்; ௨௧௧-ம் பக்கம், ௩-ம் வரியிலுள்ள பாடலில், "குழைக்காலரவிந்தம்" என்பதைக் "குழற்காலரவிந்தம்" எனவும்; நரிவிருத்த முகவுரை, ௩-ம் பக்கம், முதல்வரியில், "மூஷ்கதேசத்தில்" என்பதை, "மூஷ்கத்தில்" எனவும் திருத்திக்கொள்க.

---

† செந்தமிழ்த் தொகுதி-௫, பக்-௧௦௨.

* மகாமகோபாத்தியாயர்: ஸ்ரீ. வே. சாமிநாதையரவர்கள், தமிழ்நாவலர்சரிதையிற்கண்ட முறைவைப்புக் காலவொழுங்குப்படி அமைந்ததாகக் கருதியுள்ளார்கள். (சீகாளத்தியுலா. ஆசிரியர் வரலாறு பார்க்க).

*

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராண அரும்பதவிளக்கம்.

[பழையஏட்டினின்று எடுக்கப்பெற்றது.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

கண்ணப்பநாயனுர் புராணம்.

(௧0௪) சிவனைப்போய் அவர்தரிசித்தற்கு முன்னரே கிருபைக்கண்ணராகிய அவருடைய அருள்மிகுந்த திருவருணோக்கம்பொருந்தி, பொருந்திய பிறவியின் சார்புகழிய நீங்கிப் பொலிந்த சிவத்திறெளியிலே உவமையற்ற அன்பேயுருவமாயினர். சிவத்தினீழலன்பு - சிவத்தினீழலிலுள்ள அன்பு.

(௧0௫) மலைபெரு - மலையிற்றனேயெழுந்த.

(௧0௬) வடிவெலாம் நிறைந்தெழும் மயிர்க்கால்தோறும் புளகம் பொங்க. படி. - உவமை.

(௧0௮) மச்சு - அருசிதம்.

(௧௧0) உள்ளே நிறைந்து எழுந்ததேயாயினும் நீக்கமின்றி நிறையாவன்பால், இனிய செய்கைகள் இவைபோலுமென்று இதனையே உறுதியெனக்கொண்டு. எண்ணிய இவை பெயரெச்சமுடிபு.

(௧௧௧) கண்டேனுக்குப் பிரியவொண்ணுதென முடிக்க.

(௧௧௩) நிற்கவுங்கில்லேன் - நிற்கவுமாட்டேன். நிற்கவும்இல்லேன் எனப்பிரிக்க; குச்சாரியை. இனி இதைத் தனிமொழியெனக்கொண்டு, நிற்கவுங் கில்லேன் - நில்லேன் எனப்பொருள் கொண்டு, கில் எதிர்மறை யிடைநிலை யென்பாருமுளர். கில் ஆற்றற்பொருளாவதோர் விகுதியாவதன்றி எதிர்மறை யிடைநிலையாவ தியாண்டுமின்மையின் அது பொருந்தாமையுணர்க்க.

(ககச) பழைய பிறவழிகளிற் செல்லும் விருப்பம் நீங்கி அன்பானது கொண்டு செலுத்த.

(ககரு) கோட்டையுடைய பன்றியின் உறுப்புக்களையெல்லாம் உங்கள் குறிப்பின்படி பக்கத்தே பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

(கககூ) வங்கு - புற்று; மரப்பொந்துமாம். தேவருக்கோன் மைப்பட்டான். எனவே, கடவுள் வசப்பட்டான் என்பது கருத்தாயிற்று.

(ககஎ) எங்களுடைய முதன்மை பொருந்திய பெருந்தலைவனீயல்லையோவென்று கூற. இகரம் பெயர்விகுதி.

(ககஅ) சருகையும் இலையையும் நைத்தகல்லை இயையுமாறு கோலி மிக அக்கல்லை மீதிடுவாராயினர்.

(கஉ0) பள்ளித்தாமம் - பூ. இது சைவபரிபாஷை யென்பது மேலுங்காட்டப்பட்டது. துதையக்கொண்டார் - நெருங்கவைத்துக்கொண்டார்.

(கஉஉ) ஒருகையிலே தனுவைச் சரத்துடன்றாங்கி. இறைச்சியாகிய நைவேதனத்தை.

(கஉங) திருமுடிமீது சிவகோசரியார் சாத்தியமலரைக் காலிவிட்ட அழகிய செருப்பாற் கழித்து வாயிலுள்ள திருமஞ்சனநீரை பூர்வசன்மங்களில் அர்ச்சித்த அன்பை உமிழ்பவர்போல.

(கஉரு) அழலுறுபதத்திற்காய்ச்சி - அக்கினியில் மிக்க பொருந்திய பதத்தோடுகாய்ச்சி. பல்லால் மென்று. சால அழகிது - மிக நல்லது.

(கஉகூ) வேடர்மன்னனார் இன்னமும் வேண்டு மென்னும் எழுபெருங்காதலைக்கண்டு பலநெடியகரங்களைக்கூப்பிச் சூரியன் அத்தமயனகிரியில் மறைந்தான். திருக்காளத்திமலையின்கண் அந்நாயனாரை வணங்கினன் என வேறுமொருபொருடோன்றியவாறுகாண்க.

(கஉஎ) அந்தியாகியமாலை. உண்மைத்தன்மையின் வேறுப

டாத அன்பு. மெய்ப்பொருளாகிய கடவுளினின்றும் பொய்ப்பொருளைச் சிந்தியாத அன்பென்றுமாம். நின்று ஐந்தனுருபு.

(கஉஅ) எல்லாராலும் அநுட்டித்தற்கரிய.

(கஉகூ) கலை அவைகள் ஒக்கும். தலையுவா - முதன்மையான அமாவாசி.

(கநo) நெருங்கிய பலரத்தினங்கள் கான்ற பரந்த சுடர்ப் படலிகைகள் பொலிய, மரகதமும் ஒளியையுடைய நீலரத்தினங்களும் பிரகாசிக்கின்ற சோதியானது பொருகின்ற ஆதித்த சந்திரர் கட்கஞ்சிப்போன இரவிலுள்ள இருட்பக்கங்கடோறும் உள்ள எங்குமெங்கும் ஒதுங்கினாற்போன்றுளது.

(கநஉ) சிலம்புமோசை - ஒலிக்குமோசை. பேரோசையென்றுமாம்.

(கநங) ஏறுகால்-செங்குத்தானமலைகளினும் ஏறுகின்றகால். புனமான் - புல்வாய். ஏறுகாலென்பதற்கு உயர்ந்தகாலெனக்கூறுவாருமுளர். ஊறு செய் காலம் - கொல்லுங்காலம்.

(கநச) கூட்டமாய்த்தோன்றுமிருளைக் கெடுத்து உதயத்தைக் காட்டுஞ் சூரியன், உண்மையைக்காட்டும் அன்பையுடைய வில்லையுடைய திண்ணனர் தனியே வேட்டைக்குச் செல்லுங்காட்டில் மிருகங்களை வளைக்குமாறிட்ட கரியதிரையை யெடுத்துக் கையாற் காட்டுபவனைப்போலக் கிரணங்களைக்காட்டி எழும்போதில். எய்காடு - வினைத்தொகை. முட்பன்றியையுடைய காடென்பாருமுளர்.

(கநசு) செல்கின்றார் - வினையாலணையும் பெயர்.

(கநஎ) மேவரோவா - மிகவருந்தி. பாவத்துக்கஞ்சாத வேடவரோ இதனைச் செய்தார்.

(கநஅ) திருவலகு - கோயிற்றுடைப்பம்.

(கநகூ) சம்பவித்ததாய அநுசிதம் நீங்க. பவித்திரம்-சுத்தம். பெறுவனகொண்டு - உபகரணங்களுள் அக்காட்டின் கண்ணே அப்

பொழுது சம்பாதிக்கத்தக்க உபகரணங்களை மாத்திரம் சம்பாதித்துக்கொண்டு.

(௧௪௦) சிவனே ஒப்பற்ற பதியாமென்று பலதன்மையாற் றுணிந்த வேத இருக்குகளால்.

(இன்னும் வரும்.)

ஜி. சதாசிவம் பிள்ளை,
நாகை "நீலலோசனி"ப்பத்திராதிபர்.

பெண்கல்வி.

பெண்களும் புருடர்களைப்போற் கல்வியுடையவர்களாயிருக்க வேண்டுமென்பது தக்கதே. இதனுண்மையை யுணராதசிலர் பெண்பாலார் கற்கக்கூடாதென்பது நமது மதக்கோட்பாடென வீணெண்ணங்கொண்டிருக்கின்றனர். வைதிகர்கள் நாகரிகம் பெறாதவர்களென்றும், பெண்களை விலங்குகளாகவெண்ணி ஆடுமாடுகளைப் போல் அவரை நடத்துகின்றன ரென்றும், அவர்களே பெண்கல்வியைத் தடுக்கின்றன ரென்றும், அவ்வீணெண்ணக்காரர்களின் கொள்கை. அவர்கள் வைதிகர்மேற் கூறுகின்ற குறைகளுள் இதுவுமொன்று. வைதிகலௌகிககர்மங்கள் இருதிறத்தோர்க்கு மொத்தனவே; அவ்விரண்டுமுடலுமுயிரும் போன்றன. இந்த ஞாயத்தை அங்ஙனநிந்திப்பவர் அறியார்போலும். இஃதிருக்கட்டும்.

பெண்டுகளே உலகத்துக்கெல்லாங் காரணமானவர். அவராலேயே தருமமனைத்தும் நடந்தேறுகின்றது. புருடார்த்தங்கட்குமவரே காரணபூதராயுள்ளவர். கற்புடைய மங்கையர்க்குக் கடவுளுங் கட்டுப்படுகின்றார். ஆனதனாலேயே "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்-பெய்யெனப் பெய்யு மழை" என்று தெய்வப் புலவருந் திருவாய்மலர்ந்தனர். சுருதி ஸ்மிருதிபுராணேதிகாசங்

கள் காவியநாடகங்களாதியான நூல்களிலெல்லாம் பெண்களின்பெருமையைப் பெரிதுங்காணலாம். அன்பு பொறுமை தருமம் ஈகை இரக்கம் பரோபகாரம் சாதுரியம் கல்வி முதலான உயர்குணங்களெல்லாம் அவர்க்குண்டென்றே அவைகள் அறைகின்றன. அவர் அறிவானும் சிறந்தவரென்பதற் கையமின்று. அவர்கள் நன்மை தீமையிரண்டற்கு மேதுவாகின்றனர். இறந்த கணவனை மீட்டவரும் இருந்தகணவனை யிறக்கச்செய்தவரு முண்டு. இவற்றுக்கு முறையே சாவித்திரியும் கைகயியுமே காட்டாகின்றனர். இவையெல்லா முணர்ந்த வைதிகதர்மத்தில் ஊற்றமுள்ள பண்டிதர் ஒருபோதும் பெண்களைப் புறக்கணியார். எல்லாவைதிககர்மங்கட்கும் அங்கனைமார் அருகுறவேண்டுமென்பதை யார்தாமறியார்; முக்கியமாக இல்வாழ்வார்க்கவரின்றி எதுதானாகும்? நற்குண நற்செய்கைகளுள்ள நங்கையொருத்தி மனைவியாகவொருவற்குக் கிடைப்பளேல் அவனெல்லாச்செல்வமு மியைந்தவனெனலாம்; "இல்லதெனில்லவண் மாண்பானாலுள்ள,தெனில்லவண்மாணாக்கடை" என்பதனாலது விளங்கும் மகளிர் அறிவுமுதலியவைகளிற் சிறந்திருப்பினும் அவரெக்காலும் ஆண்மகன்காப்பிலேயே அமைந்திருக்கற்பாலர். தனித்திருக்கத்தக்கவரல்லர். இஃது எல்லா ஞாயங்களானும் விசதமாம். "மணப்பதன் முன்னும் பின்னு மீன்றவன் கணவன் மாட்டும், வணக்குறு முதுமை தன்னின் வளங்கெழு தனயன் மாட்டும், பணைத்தரவல்குன் மாதர்படிந்துநாள் கழிக்கற் பாலா, ரெனைப்படி யொழுகுந் தன்மை யின்றவர்க் கெத்தின் மாதோ' என்னும் விதிபின்படி யொழுகற்பாலரேயன்றி யதேச்சையாய் நடக்கும் சுதந்தரமவர்க்குக் கிடையாது. நமது சாத்திரமொன்றும் வீணானதன்று; எல்லாங்காரணகாரிய சம்பந்த முள்ளவைகளே. ஊன்றிப் பார்ப்பவர்க்குத்தா னது புலப்படும். புதுநாகரிகமுணராத (old fools) கிழமூடர்கள் இந்நிதியை இயம்பிக்கொண்டிருக்கின்றனரென்று சிலர் நிந்திக்கின்றனர். உலகெலாமொரு ஞாயத்திற்குட்பட்டு ஒழுகவேண்டுமென்பதெல்லோரு மொப்புக்கொள்ளத்தக்கதே. அனைவரும் அரசனாணைக்கடங்கி நடப்பதுபோல் அவ்வரசன் முதலிய யாவரும் கடவுளாணையாகிய முதனூன் முதலிய பல நூல்களுக்குமொருப்பட் டொழுகவேண்டுமன்றோ? "தேவ ரனையர் கயவ ரவருந்தா, மேவனசெய்தொழுகலான்" என்பதிலுள்ளபடி எல்

லோருந் தம்மை நியமிப்பாரின்றி ஞாயத்துள்ளடங்காது தமதிச்சைக்கேற்க வொழுகுவதுந் தகுமோ? காலத்திற்கேற்ப ஆசாரங்களையுந் திருத்தவேண்டுமெனச் சிலர் செப்புகின்றனர். எவ்வெச்சமயங்களில் எவ்வெவர்கள் என்னென்னசெய்தாலும், அவையாவும் பழையநூல்களின் கோட்பாட்டிற்கு முரணின்றி அவைகளையநுசரிக்கவேண்டும். யதேச்சையாய் அவனவன் மனம்போனபடி வழங்குவதெல்லா மொருநூலாகுமா?.

பிறந்தபின் ஐந்துவயதானதும் ஏ.பி.ஸி. 'படிக்கத்தொடங்கிப் பெரியபரீக்ஷையிற்றேறி உத்தியோகத்திலமர்ந்து அதிகாரத்தால்தனத்தைத்தேடிச் சுகசந்தோஷத்துடன் கஷ்டமென்பதின்னதெனத் தெரியாமலும், தாமறிந்துள்ள அந்நியதேசபாஷைக் குரியவரதுகொள்கையே மேலானதெனக் கருதி நம்பண்டிதர்களையும் நமதாசாரங்களையும் புறக்கணிக்கும் கேவலலௌகிகர்கள் அவற்றின் பெருமையை எவ்வண்ணமறிவார்கள்? ஆனால் இங்கிலீஷ்படித்தவெல்லோரும் இத்தகையாரென யானியம்பவில்லை. இங்ஙனம் வரவர அநேகர் நமது வர்ணாசிரம தர்மங்களின் பெருமையுணர்ந்து ஒழுக்கத்தின் வழுவாது நடக்கின்றனர். இதற்கெதிர்வழியா யென்னுடன் வாதாடிய சிலரைக்குறித்தன்றோ யான் இங்ஙனம் புகல்வது. இஃதிம்மட்டிலிருக்க. இனிப் பெண்களைப்பற்றிப் பேசுவோம்.

கடவுளின் சிருஷ்டியே பெண்டுகள் புருடர்களுக்கடங்கியொழுகத்தக்கதாயுளது. இயற்கையாகவே பெண்டுகளினும் புருடர்கள் உருவம், தைரியம், பலம், சௌரிய முதலியவற்,றிற் சிறந்துள்ளவர். இதுபொய்யன்று. இஃது எல்லோர்க்குங் கண்கூடாய் விளங்குவதே. இஃது அவரது அபலையென்னும் பெயராலேயே விசதமாம்; தமிழில் மெல்லியலென்பர். அநாதியாய் வளர்ந்தோங்கும் நமது தேசாசாரங்களிற் குறைகூறும் சிலபெரியமனிதர்கள் பெண்களும் புருடர்களைப்போல் அந்நிய பாஷைக்கண் ணிபுணராய்ப் பொருள்தேடுபவராய் நினைத்தபோது தமக்கிஷ்டமானவரைச் சுயம்வரமாக மணம்புரிந்து கொண்டு யதேச்சையாயொழுகவேண்டுமென்கின்றனர். இத்தேயத்திற்கு எவ்வளவோ தூரத்திலுள்ள ஐரோப்பாவிற் பெண்ணாய்ப்பிறந்து கிறிஸ்தவமதத்தில் வேரூன்றியிருந்த மகோபகாரியாகிய அனிபெஸ

ன்டு என்னும் பெண்மணிக்கு நமது வர்ணாசிரமதர்மத்திலுள்ள அன்பு அப்பெரிய மனிதர்கட்கில்லையே! அந்தஉத்தமி நமது தேய த்திற்கேற்ற பெண்கல்விவிடயமாகச் செய்துள்ள ஓர் உபந்நியாசத் தின் ஸாரத்தை இதனடியிற்காண்க.

"*இனிமேல் பெண்களின் வித்தியாப்பியாசத்தைப்பற்றி விசாரி ப்போம். இவர்களேயன்றோ, முன்னுக்கு விவாகஞ்செய்துகொண்டு மக்களைப்பெற்றுக் குடும்பயோகக்ஷேமத்திற்குங் காரணமாகின்றவர். இத்தேயத்தி லாதியிலிருந்து இங்ஙனம் இரண்டுமூன்றுதலைமுறை க்கு முன்வரைக்கும் ஆரியப்பெண்கல்வி விஷயத்திற் கொஞ்சமும் அநாதரமிருந்ததில்லை. அவர்கட்குத் தமது மதாசாரப்பயிற்சியுங் குறைவற்றிருந்தது. அன்றியும், சிறந்த இதிகாசங்களான ராமாய ண பாரதங்களையும், இன்னும் பலபுராணகதைகளையுந் தெரிந்திருந் தனர். சுயபாஷையிலுள்ள மதகிரந்தங்களையும் நன்கறிந்திருந்தன ரென்பது தெற்றெனத்தெரிகின்றது. பல்லாயிரம் பாக்களும் கீர்த் தனங்களும் தோத்திரங்களும் அவர்கட்கு வாய்ப்பாடமாயிருந்தன. ஆதலால் அவர்மக்களும் பக்திநிறைந்த மனையிலே பிறந்ததால் தூய் மை வாய்ந்த பாடல்களையும் கீர்த்தனங்களையுங் கேட்டு வளர்ந்துவந் தனர். மேலும் பெண்களுக்கு வீட்டுவேலையைச் செவ்வனேபோதி த்துவந்தனர். வீட்டுவேலையைப்பார்ப்பதிலும், தமது பாதுகாப்பி லுள்ளவரும் தொழில்செய்வோர் முதலானவரும் அவரவர் புரியுந் தொழிலின் சொரூபத்தைத் தெரிவிப்பதிலும் வல்லுநராயிருந்தனர். வைத்தியத்திலும் வன்மையுண்டு. தம்மக்களுக்குத்தாமே சிகிற்சை செய்து கொள்வது வழக்கம். அநேகர் தையற்றொழிலிலும் கான வித்தையிலும் கைதேர்ந்தனர். முக்கியமாய் அவரது கல்வி, உல கத்தோடொட்ட வொழுகற்கும் ஆரியகுடும்பங்களில் நடக்கத்தக்க வொழுக்கங்களை நிகழ்த்துதற்கும் வேண்டிய திறத்தை ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் உண்டாக்கத்தக்கதாயிருந்தது.

---

*இங்கிலீஷிலிருந்து கன்னடத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று மைசூர் ஓரியண்டல் புத்தகசாலையிலிருந்த இதை அதன் அத்யக்ஷர் கேட்டுக்கொண் டபடி யான் தமிழில் பெயர்த்தனன்.

இங்ஙனம் பழயகர்னாடகமென்று பரிகசிக்குங் கதியிலுள்ள அக்கல்விப்பயிற்சி அநேகமாய்க் குறைந்து விட்டது. இக்காலத்துள்ள வனிதையர், மிகுதியும்அசமர்த்தரும் அசக்தரும் அநேக சமயங்களில் அற்பபுத்திபாலபுத்தி யுள்ளவருமாயிருக்கின்றனர். ஆகையால் இன்பமாகியும் மேன்மையாகியும் ஆரியகுலத்திற்கியற்கையாகியுமுள்ள நன்னெறிக்கண்ணே தம்மக்களைச் செலுத்தத் தகாதவராயுமுள்ளார்.

ஆயினும், எல்லோருந் தெரிந்துள்ள இத்துர்த்தசையை யொழிக்க அங்கங்கே பெண்படிப்பென்று பேர்வைத்துச் சில முயற்சியுஞ் செய்கின்றனர். அது, மூன்றுபங்கு, மேனாட்டார் தமக்கின்றியமையாதென நினைத்திருக்கும் முறையைப் பின்பற்றுவதால், அது நமது தௌர்ப்பாக்கியத்தால் ஆரியகுலாங்கனைகட்கு உபகாரமின்றி அபகாரமாக முடிகின்றது. கல்வியாலாகும் பயனைக்கருதாமல் ஒரு தேயத்துக் குசிதமாயுள்ளமுறையை ஆசாரவியவகாரங்களில் வேறுபட்டுள்ள மற்றொரு தேயத்திலும் உபயோகிப்பது விவேக மற்ற கண்மூடித்தனமான காரியமன்றோ. தாந்தாமினி யிழைக்கற்பாலனவாகிய செயல்களை நிர்வகிக்கத்தக்க வன்மையை யளிக்கவேண்டுமென்பதே யன்றோ கல்விகற்பதன் முக்கியகருத்து. அத்தகைய வன்மையையுதவாதது கல்வியேயன்று; அதுகேவலம் புத்தகப்படிப்பேயாம்.

இங்கிலாந்து அமெரிக்கா ஆதியான வெண்முகத்தோர் வதியும் நாடுகளில் பெண்கட்குப் பெருங்கல்வி கற்பிப்ப தென்னையெனின், அங்குள்ள மங்கைமார் ஆடவருடன் கல்விப் பொறாமைகொண்டு நான்முன்னே நான்முன்னே யென்று போட்டியுடன் போராடிப் பெரியபரீக்ஷையிற் றேறிப் பலவேலைகளிலும் சர்க்காருத்தியோகத்திலும் அமர்ந்து ஜீவனஞ்செய்யவேண்டு மென்பதே யதன்கருத்து. அந்நாடுக ளிப்போதிருக்கு நிலைமையில் அங்குள்ள குலமாதரும் ஜீவிப்பதற்கு வீட்டைவிட்டு வெளியிற் செல்பவராகின்றனர். இதற்குப் பலகாரணங்களுண்டு. அங்குள்ள ஆண்மக்களில்அநேகர் அயற்றேயஞ்சென்று அங்ஙனே நிலைத்து விடுவதாலும் விதவாவிவாகம் அவர்க்கியற்கையிலுண்மையால் ஒருத்தி தன்கணவனிறக்கப்பலதாரம்

மணஞ்செய்துகொள்வதாலும் அங்குப்புருஷமரணம் அதிகமாகையாலும், இன்னும் இதரகாரணங்களாலும் வரனகப்படாமல் அநேகமங்கையர் கன்னியராகவே காலங்கழிக்கின்றனர். அன்றியும், ஒருவன் விவாகஞ்செய்துகொண்டதும் தன்தாய்தந்தையரைத் தணந்துதானுந்தன்தாரமுமாய் ஏகாந்தத்திற்சுகித்திருக்க வேறிடந்தேடிக்கொள்வது வழக்கம். ஆகையால் விவாகமில்லாத மெல்லியலார் பெற்றோரிறந்தபின் பிழைக்கவழிதேடப் புறம்பேபோகும்படி நேர்கின்றது. ஆகையாலேதான் அவர்கள் கல்வியாற்றேர்ச்சியடையும் புருடர்களுக்குச் சமமாகப் போராடவேண்டியிருப்பதால், அவர்க்காக ஏற்பட்டிருக்குமதைத் தாமும் பயில்வதவசியமாகின்றது. அங்ஙனம் பயிலாவிடின் இப்போராட்டத்தில் அவர்கட்குச் சகாயசம்பத்துங் குறைந்து இழிந்த ஜீவனத்தால் வருந்தநேர்கின்றது. இதனாலேதான் அந்நாடுகளிற் கீழ்வகுப்புமுதல் மேல்வகுப்புவரையுள்ள பாடசாலைகளிற் பெண்களும் புருடர்கட்கிளைக்காது மனவெழுச்சியோடு கற்கின்றனர். பின்பு பிழைப்புக்காகப் புருடருடன் போராடுவதுபோல முதலிற் படிப்புக்காகவும் போராடுகின்றனர். அத்தேயங்களிற் பல மடந்தையர் வைத்தியரும் உபாத்தியாயரும் எழுதுந்தொழிலினருமா யிருப்பதுண்டு. அமெரிக்காவில் இவர் வழக்குப்பிடித்து வாதாடுபவரும் ஆசாரியரா யுபதேசிப்பவருமா யுறைகின்றனர்.

இத்தேயத்திலோ, ஆரியகுலாசாரங்களை அழித்துக் குடும்பங்களைப்பிரித்து ஊணுடைகளைத்தேடிக் கொள்ளப் பெண்களை வீட்டைவிட்டோடத்துரத்திப் பிழைப்புக்காகப் புருடருடன் போராடுமாறுபுரியத்தக்க பலமான காரணங்களிருப்பதாகத் தோன்றவில்லையென்பதைச் சொல்லவேண்டியதே யில்லை. இங்கு ஆரியகுலப்பெண்களின் செய்கைகளெல்லாம், அவரவர் கிருக கிருத்தியத்திலேயே முடிந்துவிடுகின்றன. இவர்கள் கன்னிகையா யிருக்கும்போதே கல்யாணம் நடந்துவிடுகின்றது. இத்தேசாசாரரீதியாய் மாதர்களை இளம்பருவமுதல் முதுமைகாறும் காத்தற்குப் புருஷர் ஒவ்வொருவர் ஏற்பட்டுளர்.

இங்ஙனமிருக்க ஆரியகுலாங்கனைகட்குத் தமதுகுடும்பத்தைத் தகுந்தபடி நிர்வகிக்கும் வன்மையைத் தரற்பாலதாய கல்வியைக் கற்

பிக்கும் காலங்களையெல்லாம் அவர்க்குப் பலபடியாலும் பழிக்கத்தக்க தாயும் மேனாட்டுமின்னனையார்க்கே ஏற்றதாயுமிருக்கிற வித்தையினாலே வீணாய்க்கழித்து விடுவதாலென்னபயன்? இவர்கள்கல்விச்சாலையிற்கற்குங் காலம் கொஞ்சமாகையால் அதனைக் கூடியமட்டில் மிகப் பயன்படுமாறுபயோகித்துக் கொள்வதுதான் தரம். இவர் பெரியமேனாட்டுச் சண்டைநிகழ்ந்த காலங்களைத் தெரிந்துகொள்வதாலும் லத்தின்பாஷையைப் படிப்பதாலும் பயனென்ன? இவர் இங்கிலீஷ்படித்துப் பட்டப்பரீக்ஷையிற் றேறுவதெதற்கு? அந்நாட்டுப்பெண்கட்கு நம் பரதகண்டத்தின் செய்திகளை விவரமாகப் போதிக்கின்றனரா? அஃதில்லையே! அங்ஙனமிருக்க, இவ்வாரியப் பெண்கட்கேன் இங்கிலாந்தின் சொரூபத்தை இயம்பவேண்டும்? அது பயனற்றதென்பதே அதனைவிடுவதற்குப் போதுமான காரணமன்றோ.

இவர்கட்குத் தேசபாஷையையோதுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் நன்றாய்ப் பயிற்றவேண்டும். ராமாயணமகாபாரதாதி புராதனகதைகளையும், சாகுந்தலாதி நாடகங்களையும் இன்னும் மனோக்ரமாயுள்ள வடமொழிக் கிரந்தங்களையும் மொழிபெயர்த்து அவற்றையே கற்கும்படி யேற்படுத்தவேண்டும். பாடஞ்சொல்லுகையில் இத்தேசத்துப்பேர்பெற்றகவிகளின் சரித்திரம் அவராலிழைக்கப்பெற்ற கிரந்தவிசாரம் பூகோளசாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளிலுள்ள சுலபமான விடயங்களைப்போதிக்கவேண்டும். இவையெல்லா மினிநடத்தற்காய படிப்பிற்குப் பீடிகையாயிருக்கவேண்டும். குடும்ப காரியங்களுக்கனுகூலமாயுள்ள கணிதப்பயிற்சி இன்றியமையாதது. ஆரோக்கியமான தினகர்மவிதியும் முக்கியமானதே.

(இன்னும் வரும்.)

இங்ஙனம்.

கோ. வ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியன்,

தமிழ்ப்பண்டிதன், மைசூர்.

நல்லொழுக்கம்.

[இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்ப்பு.]

(முற்றொடர்ச்சி.)

"நான் துணிந்துசொல்லக்கூடியது என்னெனின், சோம்பலுள்ள புருஷன் அல்லது ஸ்திரீ, தம் இச்சைப்படி எவ்வளவு உயர் நிலைமையுடையராயிருப்பினும்; அவ்வளவிற்கு ஐசுவரியவந்தரும், சிநேகவாஞ்சையரும், அதிர்ஷ்டவந்தரும், சந்தோஷ சீலருமாக ஆகார். அவர்கள் மனம்விரும்பி இச்சிக்கிறபடி திருப்தியாகச் செழிப்புடனும், சௌக்கியத்துடனும் சகலபொருள்களையும் உடைத்தாயிருக்கட்டும்; அந்த ஸ்திரீயாவது புருஷனாவது சோம்பலடைந்திருக்கிறவரையில், அவர்களுக்குச் சந்தோஷமும் கிடையாது; ஒருபோதும் சரீர சௌக்கியமும் மனோசுகமும் கிடையா; ஆனால் என்றும் இளைத்தும், பிடையுற்றும், கோபமுற்றும், அருவருப்புற்றும், அழுதுகொண்டும், பெருமூச்செறிந்தும், துன்புற்றும், சந்தேகித்தும் உலகத்தின் ஒவ்வொருபொருளின்கண்ணும் எரிச்சலுற்றும், தாங்கள் ஒழிந்து மாண்டுபோவதை விரும்பியும் அல்லது ஏதாவது மூடத்தனமான மனப்பைத்தியத்திற் பற்றுண்டும் இருக்கின்றனர்."

பர்ட்டன் என்பவர் இதேவிஷயமாக இன்னும் விசேஷமாகச் சொல்லுகிறதாவது:—அவருடைய புஸ்தகத்தின் சாரமும் கருத்தும் அர்த்தகர்ப்பமுமான முடிவுவாக்கியத்தில் அமைந்திருப்பது வருமாறு:—"உன் சொந்த க்ஷேமத்தையும் உன் சரீரசுகத்தையும் மனோசுகத்தையும் இதிலும் ஏனையதுக்கத்திலும் ஒப்புவிக்கிறபடியால், தனித்திருத்தலுக்கும் சோம்பலுக்கும் இடங்கொடாதே என்னும் இச்சிறியவிதியை முடிவான சாரமாக அநுஷ்டிப்பாயாக "தனிமையாயிராதே. சோம்பலாய் இராதே.''

ஆகிலும் சோம்பேறிகள் முற்றும் சோம்பேறிகளல்லர். சரீரமானது வேலைசெய்யச்சோம்பினபோதிலும் மூளை சும்மாவிருக்கமாட்டாது. அது நல்லபயிரை விளைவியாவிட்டாலும், சோம்பேறிகளிடம் அவர்களது ஜீவகாலமுழுதிலும் காணக்கூடிய தீய முட்செடி

களையாவது வளர்த்துக்கொண்டிருக்கக் காணலாம். சோம்பலின் அதிதெய்வமாகிய பிசாசுகள் இருட்டிற்கிளம்பித் தாங்கள் பிடித்த ஏழையை என்றும் முகத்தில் உற்றுப்பார்த்து இம்சை செய்துகொண்டிருக்கின்றன.

"கடவுளர் நீதியுள்ளவர், நம்முடைய இன்பமான பாபங்களினின்றே, நம்மைத் தண்டிக்கக் கருவியுண்டாக்குகின்றனர்" நம்முடைய அந்தக்கரண தத்வங்கள் பிரவர்த்தித்து உபயோகமான காரியங்களிற் றலைப்பட்டாலன்றித் திமிர்கொண்டிருப்பதில் உண்மையான ஆநந்தம் காண்பதருமை. ஓர் மனிதனை இளைக்கச்செய்வது சோம்பலேயன்றி முயற்சியன்று. முயற்சிதான் உயிர்நிலையும் சௌக்கியமும் இன்பமுமாயிருக்கின்றது. வேலை செய்வதால் நம்முடைய பலங்கள் இளைத்துப்போகலாம். ஆனால் சோம்பலால் அவை முற்றும் பயனற்றனவாகின்றன. ஆகையால் ஓர் புத்திசாலியான வைத்தியன் வேலை செய்வதையே, மிகவும் அருமையான சுகசாதன ஔஷதமாக மதிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. "வேலைசெய்யாத நேரத்தைப்போல் தீமை விளைப்பது வேறொன்றுமின்று," என 'டாக்டர் மார்ஷல் ஹால்' சொன்னார். 'மேயன்லின்'—ஓர்பெரியகுருக்கள்-வழக்கப்படி' சொன்னதாவது—"மனிதரின் இருதயமானது ஓர்திரிகைக்குச் சமானமாகின்றது. அதில் கோதுமையை இட்டால், அதை மாவாகத் திரிக்கின்றது. கோதுமையை இடாவிடின் அது திரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது. அதனால் அது தான்றானே தேய்ந்துபோகின்றது.' என்பதாம்.

சோம்பேறிக்குப் போதுமான முகாந்தரம் வழக்கமாய் உண்டு. சோம்பேறி தான் வேலைசெய்ய மனமில்லாதவனாயினும், பெரும்பாலும் கள்ளநியாயம் பேசுவதிற் சுருசுருப்பாய் இருப்பான்; அதாவது "அடா, அந்த வழியில் சிங்கம் இருக்கின்றது." அல்லது "அந்த மலை ஏற முடியாது" அல்லது "முயற்சி செய்வதில் பயனின்று" "நான் பிரயாசையெடுத்துத் தவறியிருக்கிறேன்." "என்னாற் செய்ய முடியவில்லை" என்று சொல்வான். அவ்விதமுகாந்தரம் சொல்லுகிறவனுடைய கள்ள நியாயங்களைப்பற்றி, ஸர்சாமுவேல் ரோமில்லி,

ஒருகால் ஒரு வாலிபனுக்கு எழுதியது வருமாறு:— "உன்னுடைய சோம்பலுக்காகவும் வீண்காலக்ஷேபத்திற்காகவும் உன்னை உள்ளபடியே கண்டித்தேன் அதற்கு சமாதானமாக நீ கொண்டுவருகிற விநோதமான நியாயங்கள் உனக்கு வழக்கமாய் ஏற்பட்ட முயற்சியின்மை காரணமாக உண்டாயிருக்கக் கூடுமேயன்றிப் பிறிதன்று என நான் உள்ளவாறே நினைக்கிறேன். உனது கொள்கையின் சுருக்கமாவது; ஒவ்வொருவனும் தன்னாற் கூடிய நன்மை அனைத்தையும் செய்கிறான். ஒரு குறிப்பிட்ட மனிதன் நன்மைசெய்யவில்லை யானால், அவன் செய்யத்தகுதியிலனென்பதற்கு அதுவே சாக்ஷியாகின்றது என்பதுபோலும். உனக்கு எழுதத் தெரியாமலிருப்பதானது, உனக்கு எழுதச் சக்தியில்லையென்பதை விளக்குகின்றது என்பதுபோலும். உனக்கு இஷ்டமின்மையானது, உனக்குச்சாமர்த்திய மின்மையை விளக்குகின்றது என்பதுபோலும். இஃது என்ன ஆச்சரியமான ஏற்பாடு! இந்தக் கொள்கையை உலகமுழுதும் ஒப்பிக்கொள்ளும்விஷயத்தில் அ! ஆ!! என்ன நல்லபயன் உண்டாயிருக்கலாம்.!"

ஒன்றைச் சம்பாதித்தற்குச் சிரமப்படாமல், அதை அடைய விரும்புவதானது பலவீனத்திற்கு அறிகுறியென்றும், நாம் பெற யோக்யமானதை எல்லாம், பிரதிப்பிரயோஜனம் செய்தே பெறுதலைவிரும்புவது அநுபவசித்தமான பலத்திற்கு முதன்மையான இரகசியப்பொருள் என்றும் உள்ளவாறே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. விட்டாற்றியுங்கூட, உழைத்ததாலுண்டாயினன்றி அநுபவித்துக் கொள்ளக்கூடாது. அது வேலைசெய்ததாற் கிடைத்திராத பக்ஷத்தில், அதற்குப் பிரதிப்பிரயோஜனம் கொடுபடாததாகவே யிருக்கின்றது.

இளைப்பாறுதலை நாம் அடையும்படிக்கு முன்னும் பின்னும் வேலையிருக்க வேண்டும். ஆனால் வேலையின்றி இளைப்பாறுதலானது மட்டுக்குமிஞ்சியுண்ட ஆகாரத்தைப்போன்ற பயனை அளிக்கக்கூடியதேயாம். செய்வதற்கு யாதொரு வேலையில்லாத அல்லது வேலையிருந்தும் அதைச்செய்ய விருப்பமில்லாத சோம்பேறியான செல்வனுக்கும் அத்தகைய சோம்பேறியான ஏழைக்கும் இச்சென்மமா

னது ஒன்றுபோலவே வெறுப்புள்ளதாயிருக்க வேண்டுவது அவசியம்; பிரான்சு தேசத்தில் 'போர்ஜெஸ்' பட்டணத்தின் சிறைச்சாலையில் எட்டாவதுமுறை சிறைப்பட்ட மனப்பிடிவாதங்கொண்ட ஒரு பிச்சைக்காரனுடைய வலதுபுயத்தில், பச்சைகுத்தப்பட்ட வார்த்தைகள் சகலமான சோம்பேறிகளுக்கும் உபதேசமாக அனுஷ்டிக்கப்படல் வேண்டும். அவை வருமாறு:—"சென்றகாலமானது என்னை வஞ்சித்து விட்டது. நிகழ்காலமானது என்னை ஹிம்சை பண்ணுகிறது. எதிர்காலமானது என்னைப் பயமுறுத்துகின்றது" என்பதாம்.

முயற்சியின் கடமையானது ஜனசங்கத்தின் சகலவகுப்பினர்க்கும் சகலநிலையிலுள்ளவருக்கும் உபயோகப்படுகின்றது. ஐசுவரியவான்களும் ஏழைகளும் அவரவருக்குரிய நிலைமைக்குத் தக்கபடி எல்லாரும் வேலைசெய்ய வேண்டியிருக்கிறது. குடிப்பிறப்பாலும் கல்வியாலும் பிரபுவானவன் இவ்வுலகச் செல்வத்தில் எவ்வளவு செழிப்புடையனாயினும், பொதுஜனநன்மைவிஷயத்தில் தான் முயற்சிக்கவேண்டிய பாகத்தைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருப்பதை உணராமல் தீராது. அவன் தன்னைமேன்மைப்படுத்துகிற ஜனசங்கத்திற்குத் தக்கபிரதிபலனைத், தான் செய்யாமல், மற்றவர்களுடைய உழைப்பால், தான் உண்டு உடுத்து ரக்ஷிக்கப்படுவதில் திருப்தியடையக்கூடாது. யோக்கியமும் கௌரவஎண்ணமுமுள்ள மனிதன் ஓர்விருந்தில் வந்திருந்து உண்டு அனுபவித்து, அதற்குநேரிட்ட செலவில் தன் பாகத்தைக் கொடாமற்போக நினைத்தலே அவனுக்குத் துன்பமாக நிகழும். சோம்பேறியாகி உபயோகமற்றிருப்பதானது கண்யமாவது பாத்தியதையாவது அன்று; அற்பசுபாவத்தையுடையோர் சாப்பிடுவதில் மாத்திரம் திருப்தியடைந்திருந்த போதிலும், நிதானமான பேறும், ஆண்மைபொருந்திய அவாவும், யோக்கியமான நோக்கமும் உடையவர்கள் அந்நிலைமையை உண்மையுள்ள கண்யதைக்கும் மெய்ம்மையான புகழுக்கும் தகாததாக உணர்வர்.

இப்பொழுது 'டெர்பி' க்குப் பிரபுவாய் ஸ்ளாஸ்கௌவிலிருந்த 'லார்ட் ஸேன்டிலி' என்பவர் கூறுமாறு;— ஓர் வேலையில் அம

ராத மனுஷன், எக்காலத்தேனும் எவ்வளவு இனிமையும் பூஜ்யதையுமுடையனு யிருந்தாலும், இருக்கக்கூடியவனுயினும், உள்ளவாறே சந்தோஷமுள்ளவ னென்று நான் நம்பவில்லே. வேலேயே நம்முடைய ஜீவனுயிருப்பதால் நீ செய்யக்கூடியதை எனக்குக் காட்டு; நீ இன்னுனென்பதை உனக்கு நான் காட்டுவேன்' ஒருவன் வேலேசெய்ய இச்சிப்பதானது கேவலம் இழிவும் துன்மார்க்கமுமான இச்சைகளேத் தடுப்பதற்குச் சிறந்த கருவியாக நான் பேசியிருக்கிறேன். அது, போக்குப்படிவிட்ட சுவாபிமானத்தினின்றும் எழுகிற அற்பஇச்சைகளேயும் கோபங்களேயும் இரட்சிக்கிறதற்குச் சிறந்தகருவி என்று சொல்லவும் செய்வேன். மனிதர்கள் தாங்கள் ஓர் உலகத்தை உண்டாக்கியதாகப் பாவித்து அதில் தங்கிக்கொண்டு துன்பத்திலும் தொந்தரவிலும் இருந்து விடுபட்டிருக்கக் கூடுமென்று இதன் முன் எண்ணியிருந்திருக்கின்றனர். அனேக முறை இது சோதிக்கப்பட்டு எப்பொழுதும் ஒரே சித்தாந்தமாக முடிவுற்றது. நீங்கள் கவலேயிலும் உழைப்பிலும் நின்று தப்ப முடியாது. அது மனிதஜன்மத்திற்கு விதியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. துன்பத்தை எதிர்ப்பதற்கு ஒதுங்குகிறவர்கள், துன்பம் தங்களுக்கு வருவதைக் காணுகின்றனர். சோம்பேறிகள் உலகத்தில் தாங்கள் செய்யவேண்டிய வேலேயின் பாகத்தைக் குறைப்பதற்கு உபாயஞ் செய்யலாம். ஆனுல் பிரகிருதியானது அந்த வேலேக்குள்ள வாசனேயைச் சராசரிசெய்து, அந்தச்சொற்பமும் அவன்விஷயத்தில் அதிகமாயும் கடினமாயுமிருக்கும்படி உபாயஞ் செய்கின்றது. தன்னேமட்டும் இன்பப்படுத்திக்கொள்ளுகிறவன் வெகுசீக்கிரம் அல்லது தாமதமாய்ப், பெரும்பாலும் தாமசத்தைவிட அதிசீக்கிரமாய்த், தனக்கு மிகக்கடினமான எஜமானே உடையனுயிருக்கக் காண்கிறுன். பொறுப்பினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ளுகிற மிக்க துர்ப்பலத்திற்குத் தக்க தண்டனேயானது உரிமைப்படுகின்றது. பெரிய காரியங்களே நீக்கினவிடத்து அற்பக்காரியங்களே பெரியனவாகப் பாவிக்கப்படுகின்றன உலகத்தின் யதார்த்தமானவேலேயிற் சிறிது பயனுடனும் சௌக்கியத்துடனும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கத்தக்க மனசினுடைய வருத்தங்கள், பிரவிர்த்தியிற்புகாத மூளேகளிற் பல்கிப் பெருகாநின்ற அற்பமும் அபாவமுமான கவலேகளிற்பட்டுப் பெரும்பாலும் வியர்த்தமாகின்றன

மிகத்தாழ்மையாய் எண்ணத்தக்கதாகிய ஒருவனுடைய சொந்த இன்பநுகர்ச்சிக்குங்கூட, இடையறாது பயனுள்ள தொழில் அவசியமாகின்றது. வேலை செய்யாதவன் வேலையின் பயனை அனுபவிக்கமாட்டான். "நம்முடைய நேரத்தை முயற்சியில் செலவிட்டால், நாம் அமர்ந்து தூங்குகிறோம். ஜாக்கிராவஸ்தையில் சந்தோஷமாயிருக்கிறோம். இளைப்பாறுநேரமானது கல்வியாற்கிடைத்து கடமையைச் செலுத்தியதால் எய்தியபோதிலும், அதனை அனுபவித்தற்கு உழைப்பின் சிறிது உணர்ச்சி அவசியமாகின்றது." என்று ஸர் வால்ட்டர் ஸ்காட் 'என்பவர் சொன்னார்.

அதிக வேலையால் இறக்கிற மனிதர்களும் உளர். ஆனால் பின்னும் அனேகர், சுயநயம்பாராட்டல், கட்டுப்பாடின்மை, சோம்பலாகிய இவற்றால் இறக்கின்றனர். அதிக வேலையால் முறிவடைவது, சாதாரணமாய்த் தங்கள் ஜீவனகாரியங்களை ஒழுங்குபடுத்தாத குறைவினாலும், சரீரசுகத்திற்குவேண்டிய சாதாரணவிதிகளை அசட்டைசெய்வதாலுமேயாம். மேற்கூறிய கிளாஸ்கௌ—மாணாக்கர்களுக்கு, லார்ட் 'ஸ்டேன்லி' என்பவர் செய்த பிரசங்கத்தில், ஸ்திரமாயும் ஒழுங்காயும் நடத்தப்பட்ட கடினமான வேலையானது எப்பொழுதாவது யாருக்காவது தீங்கு செய்ததா? என்பதில் தமக்குச் சந்தேகம் உண்டென்று அவர் சொன்னது பெரும்பாலும் சரியாயிருக்கலாம்.

தவிரவும், வெகு வருஷங்கள்ஜீவிப்பது நீண்டஆயுள் காலத்திற்கு இலட்சணமாகாது. ஒரு மனிதனுடைய ஆயுட்காலமானது அதிலே தான்செய்கிறதும் உணருகிறதுமானவற்றால் நிதானிக்கப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் எவ்வளவிற்கு உபயோகமான காரியத்தைச்செய்து ஆலோசிக்கவும் உணரவும் செய்கின்றனனோ,அவ்வளவிற்கு அதிகமாய் அவன் உள்ளபடி வாழ்ந்தவனாகின்றான். சோம்பலுற்ற உபயோகமற்ற மனிதன் எவ்வளவு நீண்டகாலம் இருந்தபோதிலும் கேவலம் பயனற்றுத் தின்றுவளருவோனாகின்றனன்.

பூர்வத்திலிருந்த கிறிஸ்துமதபோதகர்கள் உழைப்பின் விஷயத்தைத் தங்கள் திதர்சனத்தால் மேன்மைப்படுத்தினர். "வேலைசெய்ய மனமில்லாதவன் சாப்பிடவும்கூடாது" என்று 'ஸெண்ட் பால்' என்

பவர் சொன்னர். அவர் தன் கையால் பிரயாசைப்பட்டு, எவருக்கும் பாரமாயில்லாமல் தன்னை மகிமைப்படுத்திக் கொண்டனர். 'ஸெண்ட் பேர்னிபேஸ்' என்பவர் 'பிரிட்டனில்' இறங்கினபொழுது ஒரு கையில் வேத புஸ்தகமும் மற்றொருகையில் தச்சுக்கோலும் கொண்டுவந்தார். இங்கிலாந்திலிருந்து பிற்பாடு கட்டுமானக் கருவிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஜெர்மனி தேசத்திற்குப் போனர். அநேக வேலைகளுக்கு மத்தியில் லூதரும்கூடத் தோட்டவேலை கட்டுமான வேலை உதவுவேலை கெடிகாரவேலைகளால் தம் ஆகாரத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு ஜாக்கிரதையாய் வேலைசெய்தனர்.

நெப்போலியன், சிறந்த கைத்தொழில் வேலையைப்போய்ப் பார்க்கும்போது, அவ்வேலைக்காரனுக்கு மிக்கமரியாதை செய்து, தான் அவனைவிட்டு வரும்போது, தாழ்ந்து குனிந்து அவனுக்கு வணக்கம் செய்வது அவருடைய இலட்சணமாயிருந்தது. ஒரு நாள் 'ஸெண்ட் ஹெலினவில்' 'மிஸ்ட்டிரஸ் பால்கோம்பி'யுடன் உலாவிக்கொண்டிருந்தபொழுது, சில வேலைக்காரர்கள் ஒரு சுமையை எடுத்துக்கொண்டு நெடுக வந்தனர். அந்தச் சீமாட்டி கோபத்தொனியுடன் அவர்களை வழியைவிட்டுப்போக உத்தரவு செய்தாள். அதின்பேரில் நெப்போலியன் குறுக்கிட்டு "அம்மா! அந்தச் சுமைக்கு மரியாதை செய்" என்றனர். மிகவும் தாழ்ந்த கூலியாளனுடைய அற்பவேலையும்கூட ஜனசங்கத்தின் பொதுநன்மைக்கு உபயோகப்படுகின்றது. "வேலைசெய்யாத ஓர்புருஷனவது சோம்பலுள்ள ஓர் ஸ்திரியாவது இருந்தால், இராஜ்ஜியத்தில் யாராவது ஒருவர், குளிரால் அல்லது பசியால் வருத்தமடையவேண்டும் என்று ஒரு சின சக்கரவர்த்தி புத்திசாலித்தனமாகச் செப்பினர்" என்று சொன்னர்.

இடைவறுமல் பயனுறுதொழிலைப்புரிதலானது புருஷர்களுடைய இன்பத்திற்கும் நன்மைக்கும் உரியதுபோன்று, ஸ்திரீகளுக்கும் இன்றியமையாததாம். அஃதின்றி, ஸ்திரீகள் தலைவலியும், நரம்புவலியும்கொண்டு சோம்பலான எய்ப்பும் பயனின்மையுமான ஸ்திதியில் அமிழத் தகுதியுடையவராகின்றனர். 'கெரோலயன் பெர்த்தஸ்' என்பவள், கலியாணமாயின தன் குமாரத்தியாகிய 'லூயிஸா' என்பவளுக்கு அத்தகையசோம்பலுக்கு இடந்தராது ஜாக்கிரதைப்

படும்படி, முன்காப்பாக, எச்சரித்தனள். அவள் சொன்னது வருமாறு:—"என் குழந்தைகள் அரைநாள் விடுதலைநிமித்தம், வெளியேறியிருக்கும்பொழுது, நான்தானே பகற்காலத்தில் ஆந்தையைப்போல், மூடமும் மந்தமும் எய்தப்பெற்றவளாகச் சிலவேளை உணருகிறேன். ஆனால் ஒருவரும் இதற்கு இடம் கொடுக்கலாகாது. இது ஏறக்குறைய எல்லா இளபனைவிகளுக்கும் நேரிடுகின்றது. சிரத்தையுடனும் ஜாக்கிரதையுடனும் அமர்வுற்ற வேலைதான் சிறந்த சுகப்பேறுகின்றது. ஆகையால் விடாமல் ஜாக்கிரதையுடன் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்யுங்கள். ஏனெனில் உங்கள் பிதாமஹர் சிறியோர்க்கும் பெரியோர்க்கும் சோம்பலானது பிசாசின் கண்ணியாயிருக்கின்றதென்கிறார். அவர் சொல்வது வாஸ்தவமாயிருக்கிறது."

இவ்வாறு இடையறாது புரியும் பயனுறுதொழிலானது சரீரத்திற்கு மட்டுமன்று: மனதிற்கும் சௌக்கியமளிப்பதாம். சோம்பேறியானவன் தன் ஆயுளில் சோம்பலாகவே நாட்கழித்து, தன்னுடைய நல்ல பிரகிருதியை,சன்மார்க்கம் ஆன்மஞானம் சம்பந்தப்பட்ட அளவில் முற்றும் ஒழிந்துபோகவிடானெனினும், ஆழ்ந்த நித்திரையில் தூங்கவிடுகின்றனன். ஆனால் முயற்சியுடையோன் தன் ஆதீனத்தில் அணுகுகிறவர்களுக்கெல்லாம் சுறுசுறுப்பிற்கும் இன்பபோகத்திற்கும் மூலமாகின்றனன். சோம்பலைவிட ஏதேனும் சாதாரணமான கூலிவேலையானது மிகவும் நல்லது. அதிபால்யத்திலே கடனுக்கனுப்பப்பட்டு எஜமானனால் வேலையிற் பிரியாது வைக்கப்பட்ட 'ஸர்பிரான்ஸிஸ்டிரேக்' என்பவரைப்பற்றி "அவரது இளமையிலுள்ள வருத்தமும் பொறுமையும் அவருடைய ஆன்மாவின் பொருத்துக்களை இணைத்து, அவற்றை உறுதியும் கட்டியுமாகச் செய்தன" என்று 'புல்லர்' என்பவர் கூறுகின்றனர். இடையறாமுயற்சியை இன்றியமையாது வேண்டத்தக்க தினசரிதமான ஒழுங்குற்ற கைத்தொழில்வேலையில் அமர்ந்திருப்பது மிகவும் பயனுள்ளதென்று தான் நினைத்ததாக 'ஸ்ச்சில்லென்' என்பவர் சொல்லுவது வழக்கம்.

முயற்சி, பயனுறு தொழில் எனப்படும் வேலையானது இன்பத்திற்குரிய மகத்தான அந்தரங்ககாரணங்களில் ஒன்றெனப் பிரான்சு, சித்திரக்காரராகிய கிரூஸின் வாக்கியவுண்மைக்கு ஆதிக்கனைக்கான

சாக்ஷியங்கள் இருக்கின்றன. 'காசுபன்' என்பவரைச் சிலநாளைக்கு முழுதும் வேலையின்றியிருக்கும்படி அவருடைய சிநேகிதர்கள் ஒரு காலத்தில் வேண்டிக்கொண்டனர். ஆனால் அதற்கு அவர் ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்யாமலிருப்பதைவிட ஒன்றைச்செய்துகொண்டு வியாதியைப் பொறுத்துக்கொள்வது மிக எளிதென்று சொல்லித் தன் வேலைக்குத் திரும்பிவிட்டனர்.

(இன்னும் வரும்)

துன்பின் மூலம்.

"துன்பே நிறையுமிம் மன்பே ருலகு" என்றவண்ணம், மனிதன் பிறந்தது முதல் இறப்பதுவரையுள்ள பருவங்களிலெல்லாம் துன்பமே நிறைந்துள்ளதென்பதற்கு நாம் இலக்கியங்கள் காட்டுவதும்கையாம். அதுபற்றிப் பெரியோர்கள் முறையிட்டிருப்பனவும், நாம் கண்டு மனுபவித்தும்வருவனவும் அநந்தமாகும். துன்பமேலிட்ட இவ்வுலகில், நாமனுபவிக்கும் இன்பத்தினிலையை எண்ணின் அத்தியற்பமேயன்றே. வெவ்வராவின் வாயின்கட்பட்ட தவளை தன்னிலையறியாது தனதரும்பசியை மாற்ற வேறொன்றைப்பட்சித்துச் சுகிப்பதும் போலாம், இம்மண்ணுலகில் நாமனுபவிக்கு மின்பம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி வேறு அபிப்பிராய முள்ளவர் உண்டென்றாலும் துன்பமுண்டென்னும் அவரது சம்மதம் நாமீண்டெடுத்துரைக்கப்புகுந்த விடயத்திற்குப் போதும். ஆகவே, இத்துன்பத்தின் மூலமென்ன? அது கடவுளாலாக்கப் பட்டதோ? மனிதனால் வருவிக்கப் பட்டதோ? அல்லது, இயற்கையிலுண்டானதோ? என்பதை விசாரிப்போம்.

கருணாலயன், கருணாநிதி, அருட்சொரூபி என்னுந் திருநாமங்களைப் பெற்றகடவுள் இத்துன்பத்திற்குக் காரணமென்று சொல்பவர் ஆஸ்திகரிலிலர். எனினும், இப்பிரபஞ்சத் தோற்றத்தின்

முதற்காரணம் பிரமமென்றும், அஃதொன்றே அநாதி நித்தமென்றும் அஃதொழிந்த பற்றவையெல்லாம் அநித்த மென்றுஞ் சொல்கிற ஏகான்மவாதிகள் இத்துன்பத்திற்குக் காரணம் அப்பிரமந்தானென்று ஏற்படுத்தவேண்டியதுண்டு. பரமாத்மாவின் அம்சமான ஜீவாத்மா தன் அவித்தையினால் மாயாவசமாயிவ்வுலகின்கண் பிறந்து துன்புற்று வாழப் பக்குவமெய்தியபொழுது அவித்தை நீங்கி ஞான வெழுச்சியுண்டாங்கால், பரமாத்மாவோடு ஐக்கியப்படு மென்பதாகும் அவரது கொள்கை. சருவவல்லமையுள்ள பரமாத்மாவின் ஓர் அம்சத்திற்கு இவ்விதந் துன்பத்திலுட்பட என்னவிதி? அந்த அம்சத்தை அவித்தையணுகிய தெங்ஙனம்? இஃதொரு நாடகமோ? நாடகமென்னில், அதில் யாருக்கென்னபலன்? என்றறிவது ஆவசியகமல்லவோ. ஏகான்மவாதிகளும் அவரது இக்கொள்கையிற் சேர்ந்த வேதாந்திகளும் வாதிப்பது போல், இத்துன்பத்திற்கு நமதீசன் முதற்காரணமாயோ துணைக்காரணமாயோ விருப்பனென்று எம்போலிய சாமான்னிய புத்தியினர்க்குத் தோன்றவில்லை. இதற்குக் காரணம் வேறாயிருத்தல் வேண்டும்.

இத்துன்பம் மனிதனால் வருவிக்கப் பட்டதோ? நாமிப்பிறப்பில் அனுபவிக்குந் துன்பங்கள் மேலைப்பிறப்பிற் செய்த கருமத்தின் பயனென்று சொல்வாருண்டு. இதில் விரோத மொன்று மில்லை. ஆனால் முன் கருமசம்பாத்தியமில்லாத ஆதிபுருடன் அல்லது உயிர் துன்பமனுபவித்த தெங்ஙனம்? மறுபிறப் புண்மையிலே நம்பிக்கையில்லாத கிருஸ்துவருக்கும் மகமதியருக்கும் இத்தர்க்கம் பொருந்தும். தேவனால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஆதாமென்பவர் பாவஞ்செய்வானேன்? அவர் பரிசுத்தனாலாக்கப்பட்டவரன்றோ? நாதனது ஆக்ஞைக்கு விபரீதமாகத் தவிர்க்கப்பட்டகனியை அருந்துவரா? அவரும் சாத்தன (பாசம்)துவலையில் அகப்பட்டார்போலும்! பரிசுத்தனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதாமானவர் சாத்தனது வலையிலகப்பட்டாரெனவே, அவனது வலிபுமென்னும்? அநாதிநித்தமான கடவுளல்லாமல், அநாதிநித்தமான சாத்தன் (பாசம்)ஒன்றுண்டென்றும் அவன் அநாதியிலே ஜீவாத்மாக்களைப் பாதித்துவருதலுண்டென்றும் கிருஸ்துமதக் கொள்கைகளினின்றும் ஊகிக்கலாம். இவ்வு

லகில் அரிமான் (நயசக்தி) எபிலிஸ் (தீயசக்தி) எனவிரண்டு உண்டென்றும், அவைகள்முறையே உயிர்களைப் பகைப்படுத்துமென்றும், அவற்றில், எபிலிஸ்என்ற தீயசக்திமூலமாய்த் துன்பமுற்பத்தியாயினவென்றும் முகம்மதியசாஸ்திரங்களில் விவரிக்கக்காணலாம். மனிதன் சுயேச்சையால்அல்லாமல் மேற்கூறிய தீயசக்தியின் தூண்டுதலால் துன்பம் வருவித்தான் என்றலும், சருவவல்லமைபெற்ற கடவுள் தமது நற்செய்கைகளை நிர்மலமாக்கும்பொருட்டு இத்தீயசக்திகளைச் சிருட்டித்தாரென்றலும் நமதனுபவத்திற்கு வேறயிருத்தல்காண்க.

இனி, இத்துன்பம் சருவவல்லமையுள்ள கடவுளாலாக்கப்படாமலும் மனிதனால் வருவிக்கப்படாமலு மிருக்க, அஃது அநாதியே பதியைப்போல நித்தமாயிருத்தல்வேண்டும். அநாதியிலே இத்துன்பம் அல்லதுபாசம் மனிதரைப் பாதிக்கவும் அதன் வசத்ததாயிருக்கும் பசுக்களை மீட்டு நல்வழிப்படுத்தித் தன் வயப்படுத்தலல்லவோ பதியின் றொழிலாயிருத்தல் இயல்பு. பாசத்தோடு அதுவிதமாயிருக்கும் பசுக்களை (ஜீவாத்மாக்களை) பிறப்பிறப்புக்களால் கன்மந்துடைத்து ஞானமூட்டித் தன்வயப்படுத்தல் (மோக்கத்திலேய்துவித்தல்) தான் பதியினியல்பென்பது சாஸ்திரசம்பந்தமாயும் யுக்தானுசாரமாயு மிருக்கிறது. இயற்கையிலே பசுக்களைப் பாசமடுத்துள்ளதென்பதில் புதுமையென்ன? இயற்கையிலே செம்பிற்களிம்பு தோய்ந்திருப்பதும் அரிசியைப்பதர் மூடியிருப்பதும், இதற்கொருகரியாம். செம்பு புடம்போடக் களிம்புமாறிப் பிரகாசிப்பதும், நெல் இடிபட்டுப் பதர்மாறி அரிசியாவதும்போல, பாசத்தினிடைப்பட்டபசுக்கள் பிறப்பிறப்புக்களால் கன்மம் நீங்கி ஆக்கியோன்கருணையினுல் மோக்கத்திற்குரியதாகு மென்றதும் உண்மையாகும். இவ்வுண்மையறிந்தல்லவோ சித்தாந்தியார் பதி பசு பாசமூன்றும் அநாதிநித்தமென்றும், பாசமணுகாப்பதி அதன்வசத்தவானபசுக்களின்பேரில் கருணைபுரிந்து துன்பந்துடைத்து அவைகளை மீட்டுத் தன்வயத்ததாக்குதல் இயல்பென்றும் வற்புறுத்திக் கூறலாயினர்.

"நாயகம்"

சில குறிப்புக்கள்.

சுந்தரமூர்த்திஸ்வாமிகளும் சேரமான்பெருமாள் நாயனாரும் பாண்டிநாட்டிராஜதானியான மதுராபுரிக்குச் சென்றகாலத்து, பாண்டியன் மகளாரைவேட்ட சோழவரசனும் அவ்விடத்து அக்காலத்திருந்ததாகப் பெரியபுராணத்தே அடியிற் காட்டியிருக்கும் செய்யுளில் கூறப்படுகின்றது:—

“தென்னவர்கோன் மகளாரைத் திருவேட்டு முன்னரே
தொன்மதுரை நகரின்க ணினிதிருந்த சோழனார்
அன்னவர்க ளுடன்கூட வணையவவ ருங்கூடி
மன்னுதிரு வாலவாய் மணிக்கோயில் வந்தணைந்தார். *

இதனுட் குறிக்கப்பட்டுள்ள சோழவரசன் முதல்ஆதித்தனென்று தோன்றுகின்றது. ஏனெனில், சின்னமனூர்த் தாமிரசாஸனத்தில், பாண்டியவரசர்களது வமிசவிருக்ஷம் அடியில்வருமாறு காணப்படுகிறது. †

ஜயந்தவர்மன்.

|

அரிகேசரி, அசமசமன், அஸங்கியவிக்கிரமன், அகாலகாலன், மாறவர்ம்மன், பராங்குசன், சங்கரமங்கையில் நடந்தயுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றவன்.

|

ஜடிலவர்ம்மன், பராந்தகன் (I), நெடுஞ்சடையன்

|

ராஜசிம்மன் I.

|

வரகுணமஹாராஜன்

|

பரசக்கிரகோலாகலன், மாறவர்ம்மன், ஸ்ரீவல்லபன், ஏகவீரன், குன்னூர், செங்களம், விழிஞம் முதலிய யுத்தங்களில் ஜயமடைந்து, குடமூக்கில் கங்கர், பல்லவர், சோழர், கலிங்கர், மகதர் முதலியோரைத் தோல்வியுறச்செய்தவன்—மாயபாண்டியனையும் வென்றவன்.

|

வரகுணவர்மன்	பராந்தகன் (II), வீரநாராயணன், சடையமாறன், கரகிரியிற்செருச்செய்தோன், பெண்ணாகடமழித்தோன், உக்கிரனைப்பிடித்தோன், இவன் மனைவிவானவன் மஹாதேவி.

|

இராஜசிம்மன் II, அபிமானமேருமாறவர்ம்மன், ராஜசிகாமணி, மந்தரகௌரவன், சோழனைத்தோற்கடித்தவன்.

---

* பெரியபுராணம், கழறிற்றறிவார் நாயனார் புராணம். பா. ௯௧.

† Ep. An. Rep. for 1907.

மேற்காணும் வம்சவிருக்ஷத்தில், பராந்தகபாண்டியன் (I)ஆகிய ஜடிலவர்ம்மன் காலம் கி. பி. 770-ஆகிறது.‡ இவன் மகனாகிய இராஜசிம்மன் (I) காலத்துச்சோழவரசர்கள் விஜயாலயனும் முதலாதித்தனுமாவார்கள். இவர்கள் காலத்தேதான் சுந்தரமூர்த்திகளிருந்தது. ஆதலால் முதல் ஆதித்தனுக்கு இராஜசிம்மன் சகோதரியை கொடுத்துக்கலியாணமாயிருக்கவேண்டும். இதற்கேற்ப ஆதித்தன் மகன்பெயரும் பராந்தகனென்று இருத்தலால், இவனுக்கு இவன் மாதாமகன்பெயர்வைத்திருக்கலாமென்று ஊகிக்க இடமுண்டாவதோடுகூட, இவ்வூகம் மேற்சொன்ன சமாசாரங்களோடு ஒத்திருத்தலையும் காணலாம்.

பிறகு சோழபராந்தகன் தன்மகளை ஸ்ரீவல்லபன் ஏகவீரனுக்குக் கலியாணஞ் செய்து கொடுத்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், சோழ பராந்தகன் இருபெயர்களாகிய பராந்தகன் வீரநாராயணனென்பவைகளை ஸ்ரீவல்லபன் ஏகவீரன்மகன் தரித்திருக்கிறான்; ஆயின் பராந்தகன் (I) காலத்து பாண்டியன் ஒரு ராஜசிம்மனென்று தெரியவருகிறது. ஆதலால் முதல் ராஜசிம்மன் பெயரனாகிய ஸ்ரீவல்லபனுக்கு ராஜசிம்மனென்ற பெயர் இருந்திருக்கலாமென்று ஊகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இவனைப் பராந்தகன் (1) ஜயித்துப் பிறகு தன் மகளை மணம் புரிவித்து இவனுக்கு இவன் இராஜ்ஜியத்தையும் திரும்பக்கொடுத்து, தன்னுள்ளரசாளும்படி செய்திருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது.*

இப்பொழுது பாண்டியசோழவமிசங்களினுறவுமுறை அடுத்த பக்கத்தில் காட்டியிருக்கும் மாதிரியாகவேண்டும்.

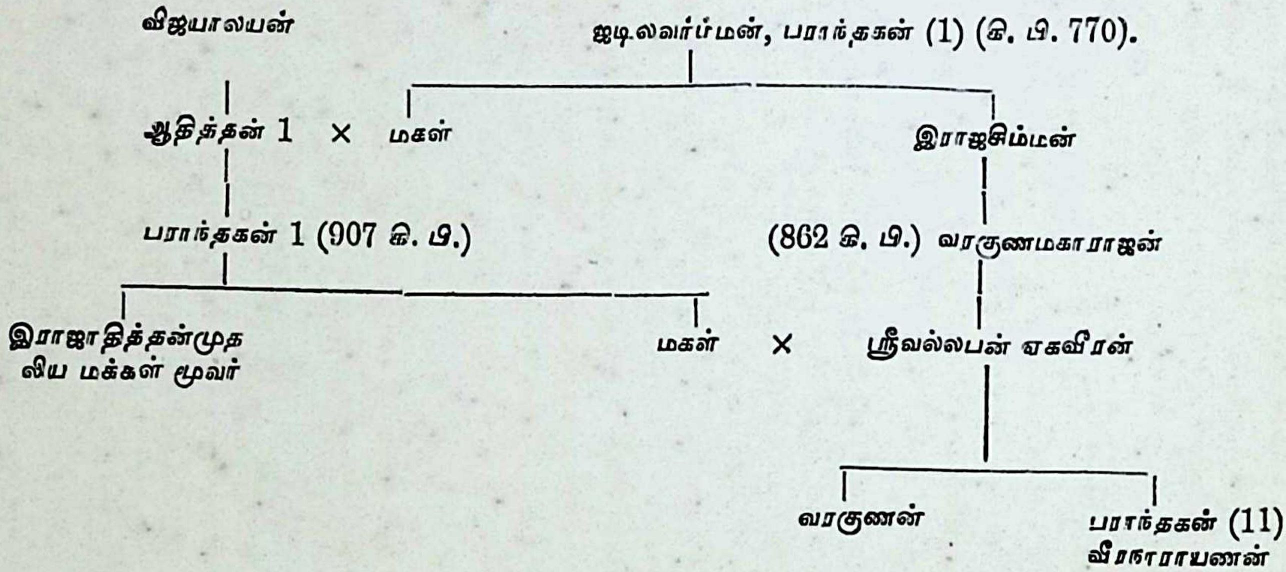
து. அ. கோபிநாத ராவ்.

[இவ்விஷயம், சோழவமிச சரித்திரம், ௩-ம் அதிகாரத்தின் முதற்கண்வைத்துப் படித்தற்குரியது.]

---

‡ செந்தமிழ்த் தொகுதி-௪, பக்கம்-௩௩௪.

* இராஜராஜன் (I) விமலாதித்தனுக்குப் பெண் கொடுத்து ராச்சியமளித்ததை இவன் அரசாட்சியின்கீழ்க் காண்க.

விஜயாலயன்
ஜடிலவர்ம்மன், பராந்தகன் (1) (கி. பி. 770).
ஆதித்தன் 1
×
மகள்
இராஜசிம்மன்
பராந்தகன் 1 (907 கி. பி.)
(862 கி. பி.) வரகுணமகாராஜன்
இராஜாதித்தன்முத
லிய மக்கள் மூவர்
மகள்
×
ஸ்ரீவல்லபன் ஏகவீரன்
வரகுணன்
பராந்தகன் (11)
வீரநாராயணன்

உ

திருவாலவாயுடையார் கோயில்

திருப்பணிவிவரம்.*

க. சுவாமியினுடைய அட்டகஜவிமானந் தேவேந்திரன் பிரதிட்டை.

உ. சுவாமிகோவில் அர்த்தமண்டபம் மணிமண்டபம் மகாமண்டபம் ஆறுகாற்பிடம் சன்னிதிக்கோபுரம் மூலப்பிராகாரத்திருமதில் குழப்பத்தியும் நாயகர்கோவிலும் சூரியாதி சண்டேசுவரதேவதை கோவிலும், அம்மன்விமானம் அர்த்தமண்டபம் முன்மண்டபம் மூலப்பிராகாரத்திருமதிலும் கோட்டையகழும் கோட்டைக்குவெளியில் கீழைத்திக்கில் ஐயனார்கோவிலும் தெற்குத்திக்கில் சத்தமாதாக்கள் கோயிலும் விநாயகர் கோயிலும், மேற்குத்திக்கில் ருத்திரன் கோயிலும் வடதிக்கில் எண்டோள்காளிகோவிலும்--குலசேகரபாண்டியன் பிரதிட்டை செய்தது.

ங. சித்தர்கோவில் விக்கிரமபாண்டியன்பிரதிட்டைசெய்தது. சுவாமிகோவிலிரண்டாம் பிராகாரத்திருமதிலும் ஒன்பதுநிலைப்பெரிய கோபுரமும் அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகாரத்திருமதிலும் சன்னிதி மண்டபமும் சுந்தரபாண்டியன்செய்வித்தது.—சாலிவாகன† சகாப்தம் நாசO.

ச. அம்மன்சன்னிதி மூன்றுநிலைக்கோபுரம்- ஆனந்தத்தாண்டவநம்பி செய்வித்தது.—சகாப்தம்-நாருO.

---

* இவ்விவரம், முன் வெளியிட்ட "மதுரை வரலாறு" "மதுரை ஸ்தானிகர் வரலாறு" என்னும் பிரதியுடன் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஏட்டிலுள்ளவாறே இங்கே பதிப்பிக்கப்பட்டுளது. இவ்விவரத்தால் இன்னார் இன்ன காலத்தில் இன்னதிருப்பணி செய்தாரென்பது நன்கு தெரியவரும்.

† சாலிவாகன சகாப்தம், ரசழும் பிலவங்க வருஷத்துக்கு, நஅஉக (1829) ஆகும்.

௫. மாடவீதியாகிய ஆடிவீதிப்பெரியதிருமதில்—திருநோக்க மூகியார் செய்வித்தது—சாலிவாகன சகாப்தம்-௯௫0௬.

௬. ஆடிவீதிமேற்கு ஒன்பதுநிலைப் பெரியகோபுரம்-பராக்கிரமபாண்டியன் செய்வித்தது, சகாப்தம்-௯௨௪௫.

௭. சுவாமிசன்னிதி அஞ்சுநிலைக்கோபுரம் செய்தது, வசுவப்பன்—-சகாப்தம்-௯௨௬௪.

ஷை கோவிலிரண்டாம்பிராகார மேல்புறம், ஐந்துநிலைக்கோபுரஞ்செய்தது—மல்லப்பன்—சக-௯௨௬௬.

௮. அம்மன்கோவில் முதற்பிராகாரச்சுற்றுமண்டபமும் பள்ளியறையும் ஆறுகாற்பீடமும் நாயகர்சன்னிதி மண்டபமும், செய்வித்தது—மாவலி-சக-௯௩௭௪.

௯. மண்டபநாயகமும் சின்னீசுரமும் செய்வித்தது—சின்னப்பன்—சக-௯௪௪௮.

௧0. சுவாமிகோவில் இரண்டாம்பிராகாரத்தெற்கு ஐந்துநிலைக்கோபுரம்—செவ்வந்திமூர்த்திசெய்வித்தது, சகாப்தம்-௯௪௮௧.

௧௧. ஷை பிராகார வடக்கு ஐந்துநிலைக்கோபுரம்—செவ்வந்திவேலன் செய்வித்தது, சக-௯௪௮௨.

௧௨. ஆடிவீதித்தெற்குஒன்பதுநிலைக்கோபுரம்—சிராமலைச்செவ்வந்திசெய்வித்தது, சக-௯௪00.

௧௩. சுவாமிசன்னிதியில் துவாரபாலகர்மண்டபம் பொற்றாமரை வடபுறமண்டபம்—பெருமாள்செய்வித்தது-சக-௯௪௮௪.

௧௪. அம்மன்சன்னிதி சங்கிலிமண்டபம்—திருவம்பலச்செட்டி. செய்வித்தது—சக-௯௪௮௪.

௧௫. சுவாமிகோவில் முதற்பிராகாரக் கீழ்புறந் தென்புறம் மண்டபம்-சக-௯௪௮௫.

௧௬. அம்மன்கோவிலிரண்டாம் பிராகாரக்கீழ்புற மண்டபம் பொற்றாமரை மேல்புறமண்டபம்—செட்டியப்பன் செய்தது-சக-௯௪௮௫.

௧௭. வன்னியடிச்சபை—செல்லப்பெண்-சக-௬௪அ௫.

௧௮. சங்கிலிமண்டபத்துக்குத் தெற்குமண்டபம்—திம்மப்பநாயக்கன் செய்வித்தது—சக-௬௪அ௬.

௧௯. செவந்திபுரம்—செவ்வந்திசெய்தது. சக-௬௪அ௬.

௨0. சுவாமிகோவில் முதற்பிராகார மேல்புறமண்டபம் அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகாரத் தென்புறமண்டபம், சக-௬௪அ௭.

௨௧. சுவாமிகோவில் முதற்பிராகார வடபுறமண்டபம்—பட்டுத் திருமலைநாயக்கன், சக-௬௪௯௧.

௨௨. அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகார மேல்புறவடபுற மண்டபம்...வீரகிருஷ்ணன் செய்வித்தது, சக-௬௪௯௧.

௨௩. அறுபத்துமூவர் கோவில்மண்டபம்—நயினாமுதலி செய்தது, சக-௬௪௯௧.

௨௪. சன்னிதி யெழுநிலைக்கோபுரம்—காளத்திமுதலி செய்தது சக-௬௪௯௨.

௨௫. அம்மன்கோவிலிரண்டாம்பிராகார மேற்குஐந்துநிலைக்கோபுரம்—வீரத்தும்மசி செய்வித்தது, சக-௬௪௯௨.

௨௬. சுவாமிசன்னிதானத் துவஜஸ்தம்பமண்டபம் இரண்டாம் பிராகாரச்சுற்றுமண்டபம் சம்பந்தர்கோவில் மண்டபம் ஆயிரக்கால் மண்டபம், ஆடிவீதி வடக்கு ஒன்பதுநிலைக்கோபுரம், மடைப்பள்ளி செய்வித்தது—கிருஷ்ணவீரப்பநாயக்கர் சகாப்தம்-௬௪௯௪.

௨௭. பொற்றாமரைக் கீழ்புறமண்டபமும், திருமதிற்படியும், குப்பையாண்டிசெய்வித்தது, சகாப்தம் ௬௪௯௫.

௨௮. செவந்திபுரச்சுற்றுத்திருமதில் சன்னிதிமண்டபம் யொ... னை......மண்டபம்—சின்னச்செவந்திசெய்தது, சகாப்தம்-௬௪௯௬.

௨௯. பொற்றாமரைத் தென்புறமண்டபம்,படியும்,திருமதிலும், விசுவநாதபிரதிட்டையும்—அப்பன்பிள்ளைசெய்வித்தது, சக-௬௫00.

௩0. சொக்கநாதர்மண்டபம்—வீரப்பன்-வீரய்யன், சக-௬௫00.

௩௧. சுவாமிகோவி லிரண்டாம்பிராகார நிருதிமூலை மண்டபம், விருப்பணன், சக-௧௫௪௦.

௩௨. வீரவசந்தராயமண்டபம்—முத்துவீரப்பநாயக்கர் செய்வித்தது, சக-௧௫௫௩.

௩௩. அம்மன்சன்னிதி, முதலிப்பிள்ளைமண்டபம்—கடந்தைமுதலி, சக-௧௫௩௫.

௩௪. மீனாக்ஷிநாயக்கர் மண்டபம், ச...மு...கட்சி சக-௧௬௩௦.

௩௫. கலியாணமண்டபம்—விஜயரங்கச்சொக்கநாத நாயக்கர், சக-௧௬௩௩.

௩௬. பேச்சக்கால்மண்டபம் - பிட்டுச்சொக்குப்பண்டாரம்-சக-௧௫௮௦.

௩௭. ஆடிவீதி நிருதிமூலை மண்டபம்—தும்மச்சிநாயக்கர், சக-௧௬௮௦.

௩௮. ஆடிவீதி அக்கினிமூலைமண்டபம்-ஆறுத்தாமுதலி செய்வித்தது-சகாப்தம் ௧௬௮௨.

௩௯. ஆடிவீதி ஈசானமூலை தட்டுச்சுற்றுமண்டபம்—வேங்கடேசுவரமுதலி—சக-௧௬௯௪.

௪௦. சேர்வைகாரர் மண்டபம்—மருதப்பசேர்வைகாரர்-சக-...

பத்திராசிரியர்.

தஞ்சைவாணன்கோவையுரை.

பொய்யாமொழிப்புலவர் இயற்றிய தஞ்சைவாணன் கோவைக்குக் குன்றத்தூர் அஷ்டாவதானம் சொக்கப்பநாவலரியற்றிய உரை இற்றைக்குப் பதினொன்கு வருஷங்கட்கு முன்னே சென்னையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் பலரும் தெரிந்தது. இவ்வாணன் கோவையுரையை, சங்கத்துள்ள ஏடொன்றுடன் வைத்து ஆராய்ந்து வரும்போது, பலவிடங்களில் மாறுபாடுகளும் அச்சுப்பிழைகளும் காணப்பட்டன. நாவலருரையுடன் அந்நூலைப்படிக்க விரும்பும் மாணாக்கர்க்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமாம்படி, அவ்வச்சுப்பிரதியிற்கண்ட பொருட்பிழைகளாயுள்ள விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டி, அச்சுப்பிழைகளாய் அளவிறந்து கிடப்பனவற்றிற்கு ஒரு திருத்தவிளக்கமும் குறிக்க நினைந்து, இவ்வாராய்ச்சி யெழுதத்துணிந்தேன்.

ஷை கோவை ரு-ம் பக்கத்து கச-ம் வரியில், "இனிப்பொய்யுங் களவும் இரண்டு மென்பதாதலாற், களவினும் நன்குதரு களவுண்டு" எனவருவதிலே, "இரண்டும்" என்பது "இரண்டுமொக்கும்" எனக் காணப்படுகின்றது. "இரண்டுமென்பதாதலால்" எனின், பொருள் புலப்படுவது அரிதாதலின், பின்னையதே பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

கஎ-ம் பக்கத்து ௩-ம் வரியில், "வழுதியர் நாமம் வளர்க்கின்ற வாணன்" என்னும் பாடலில் வரும் "இயலார் செய்" என்பதன் விசேடவுரையிலே, "ஆர்-நிறைய; அர் என்னுஞ்சொல் விகாரத்தால் ஆர் என நின்றது" எனப்பதிக்கப்பட்டுளது; ஏட்டுப்பிரதியிலே, "ஆர வென்னுஞ் சொல் ஆர் எனநின்றது" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னதற்குப் பொருளின்மையும் பின்னையதே பொருந்துதலுங் காண்க.

க௩-ம் பக்கத்து க௩-ம் வரியில், "செழுந்திங்களுங்கள், முருந்தொன்றுகோப முகங்கண்டு நாணி முயன்மறுத்திர், மருந்தொன்று நாடியன்றோ வடமேரு வலங்கொள்வதே" என்பதன் விசேடவுரை

யிலே, "இதனுள் இல்லது மருந்தொன்று நாடுதல்; வடமேருவலங் கொள்வது" எனப்பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாக்கியப்படி நோக்குமிடத்து, சந்திரன் வடமேரு வலங்கொள்வதும் "இல்லதின்" பாற்பட்டுப் பிறழும். இனி, ஏட்டுப்பிரதியிலே, "இதனுள் இல்லது மருந்தொன்றுநாடுதல்; உள்ளது வடமேருவலங்கொள்வது" எனக் காணப்படுதலால், இதுவே ஏற்றதாமாறு கண்டுகொள்க.

உக-ம் பக்கம் உரு-ம் வரியில், "திருமாளிகையும்" என்பது, 'திருமாளிகையினும்' எனக்காணப்படுகின்றது; இதுவே மூலபாடத்திற்குப் பொருந்துதல் கண்டுகொள்க.

ரு0-ம் பக்கம், க0-ம் வரியில் "எம்பெருமான் இவ்வாறு கூறியும் ஆற்றாளாய் இன்னதனால்" எனக்காணப்படுவது, ஏட்டுப்பிரதியில், "எம்பெருமான் இவ்வாறுகூறியும் ஆற்றாளாயினனதனால்" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னதற்குப் பொருட்பொருத்த மின்மையால், பின்னையதே பொருத்தமாம்.

ருங-ம் பக்கம், உ0-ம் வரியில், 'இயலாகிய புயலே' என்பது, 'கருமையாகிய புயலே' எனக்காணப்படுகிறது. இதுவே மூலத்திற்குப் பொருத்தமாதல் கண்டுகொள்க.

ருகூ-ம் பக்கத்து எ-ம் வரியில், "புகழ் - ஆகுபெயர்" எனப் பதிக்கப்பட்டுள்ளது; ஏட்டில், "கழல் - ஆகுபெயர்" எனக்காணப்படுகிறது; "புகழ்" என்னுஞ்சொல்லே பாட்டில் இன்மையும், அதில் வரும் "கழல்" என்பதற்குக் 'கழற்சிக்காய்' என ஆகுபெயர்ப் பொருள் கூறப்படுதலுங் கண்டுகொள்க.

கூ0-ம் பக்கம் ச-ம் வரியிலுள்ள பாடலில், "பங்கமேந்துகுழாம் தன்னூடுசெல்லுஞ் சலஞ்சலம்" என்பது, "சங்கமேய்ந்துகுழாம் தன்னூடு செல்லும் சலஞ்சலம்" எனக்காணப்படுகிறது. "சங்கக் கூட்டத்துள்ளே பொருந்திச் செல்லாநிற்கும் சலஞ்சலம்" எனப் பதவுரையும், 'குழாந்தன்னூடேய்ந்து செல்லுமெனமாறுக' "என விசேடவுரையு முன்மையால் அச்சுப்பிரதிப்பாடம்தவறுதல்காண்க.

கூங-ம் பக்கம் ச-ம் வரியில் "தலைவி சுனையாடிப் போந்தே னென்பதனால் வந்தது" என்பது, "தலைவி சுனையாடிப் போந்தேன்

அதனுல் வந்தது” எனப்பொருத்தமான பாடம் காணப்படுதலால் இவ்வாறே திருத்திக்கொள்க.

எடு-ம் பாடலான 'எண்ணத்தெளிதல்' என்னுந்துறையை "இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தல்' என்னும் பகுதியிற் சேர்த்து அச்சிடப்பட்டுளது. அது, "பெற்ற வாயில்பெற் றிரவுவலி யுறுத்தோன், கன்னியுந் தழைபு மேந்தி நண்ணி, ஊர்பெயர் கெடுதிபோ டொழிந்தவும் வினவுழி, யாரே யிவர்மனத் தெண்ணம் யாதெனத், தேர்தனு மெண்ணந் தெளிதலு மெனவாங், கோரிரண் டாகுங் குறையுற வுணர்தல்" என்னும் அகப்பொருட் சூத்திரத்தால், குறையுறவுணர்தற் பகுதிக்கே யுரித்தாதலின், இப்பாடலை அப்பகுதியில் வைத்தலே பொருத்தமுடைத்தாதல் காண்க. இங்ஙனம் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

அங-ம் பக்கம், சு-ம் வரியில் "முறைமையன்று" என்பது "முறைமையள்' எனக்காணப்படுகிறது. இதுவே மூலபாடத்திற்குப் பொருத்தமாதல் காண்க.

அசு-ம் பக்கம், உசு-ம் வரியில் "பூளையெனும்பு" என்பது "பூளை எனும்பு""எனக்காணப்படுகிறது; மடலூருவோன்" பூளையெனும்' பணிதல் யாண்டுங் காணப்படாமையாலும், சOங-ம் கவியில், "வெண்பூளை முகிழெருக்கோடு" எனக் கூறப்படுதலானும், முன்னது அபத்தமாதல்காண்க.

சுங-ம் பக்கம் ஙஉ-ம் வரியில், "குறிப்பான் மருளெனத்தோன்றி" என்பது, "குறிப்பான் மருளெனத் தோன்றி" எனக்காணப்படுதலின், இதுவே பொருட்பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

கூச-ம் பக்கம் கஅ-ம் வரியில் "குரும்பை கொங்கை;—பனைக்குப் பண்புத்தொகை; பெண்ணுக்கு உவமைத்தொகை. உண்சண் பனைக்கு உறுகள்; பெண்ணுக்கு மையுண்டகண்" என்பது, "குரும்பைக்கொங்கை—பனைக்குப் பண்புத்தொகை; பெண்ணுக்கு உவமைத்தொகை. உண்கட்—பனைக்குக் கள்; பெண்ணுக்குக் கண்" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னது பொருந்தாமையும், பின்னது பொருந்துதலும் நோக்கிக்கொள்க.

௬௮-ம் பக்கம், ௬-ம் வரியில், "வாடல்-ஆவலித்து; வியங்கோள்" என்பது, "வாடல் - அல்லீற்று வியங்கோள்" எனக்காணப்படுகிறது. முன்னதற்குப் பொருளேயின்மையால், இதுவே பொருந்துதல் காண்க.

௧௧௫ - ம் கவியில், "தஞ்சை வாணன்வெற்பா, கவி தெங்கு மாவுங் கமுகும் பலாவுங் கதலிகளும்" என்னும் இப்பாகத்திற்கு உரை காணப்படவில்லை; ஏட்டுப்பிரதியில் "தஞ்சை வாணன்வெற்பா! இலாங்கலி தென்னை மா பாக்கு பலா வாழை ஆகிய மரங்கள்" என உரை காணப்படுகின்றது. இது வேண்டப்படுவதேயாம்.

(தொடரும்.)

சுந்தரேசுவர ஐயர்.
செந்தமிழ்க் கலாசாலை உபாத்தியாயர்,
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்.

சாதுரிய வசனங்கள்.

௧. திருவாவடுதுறையாதீனம் பண்டாரசந்நிதிகளான ஸ்ரீசுப்பிரமணியதேசிகஸ்வாமிகளை, கல்போது ஜமீந்தார் முத்துக்குமாரசுவாமிப்பாண்டியன் அவர்கள், தம்குமாரருடன் தரிசனஞ் செய்து திரும்பும்போது, பண்டாரசந்நிதிகள் அவர்குமாரர்க்குப் பீதாம்பரமொன்று அளித்துபசரிக்குங்காலையில், "உமக்கு ஆசைப்பட்டுக்கொடுக்கின்றோம்" என்றுகூறி அருளினார்கள். உடனே ஜமீந்தாரவர்கள் "உத்தரவாசைப்பட்டுத்தான் பெற்றுக்கொள்கிறது" என்றனராம். [ஆசைப்பட்டு என்பது பீதாம்பரம், விருப்புடன் என்றபொருள்களும்; உத்தவாசைப்பட்டென்பது வடதிசைப்பட்டு, ஆஞ்ஞையை விரும்பி என்றபொருள்களும் பயத்தல் காண்க.]

௨. கல்போது ஜமீனில், வித்துவானயிருந்த பிச்சுவையரவர்ள் ஏழுமடையென்னும் ஊருக்குப்போய் அங்குள்ள பிரபுஒருவரைக் காணவேண்டி அவர் வீடுநோக்கிச் சென்றனர். அப்போது எதிர்ப்பட்ட அவ்வூரார்சிலர் 'தாங்கள் எந்தஊர்' என்று ஐயரவர்களைக் கேட்க, 'கல்போது' என்று கூறினர். கூறலும் "கல் போதானல் இலேசாகத் தூக்கியெறியலாமோ" என்று அவர்கள்கூறிப் பரிகசிக்கத் தொடங்க, ஐயர், அவர்களைநோக்கி 'அப்படி இலேசாகத் தூக்கமுடியாது; ஏழுமடையர்கள் கூடினல் ஒருகால் தூக்கலாம்'' என்றனராம். [கல்போது என்பது கல்லானது பூ எனவும்; ஏழுமடையர் என்பது, ஊரையும் ஏழு மடையர் எனவும் பயத்தல் காண்க.]

௩. சின்னிகுளம் அன்னயமலைரெட்டியாரைக் காணவேண்டிச் சென்ற புலவரொருவர், அவரைக் கருவைநல்லூரிற் சந்தித்து, அவருடன் பேசிக்கொண்டே கோயிலுக்குச் சுவாமிதரிசனத்துக்குப் போம்போது, "இந்தவூர்ச்சாமி களவாண்டவரோ" என்று புலவர் ரெட்டியாரை வினவினர். உடனே ரெட்டியார் "ஆம்; அதனலேதான் அவர் மறைவாயிருக்கின்றனர்" என்றனராம். [களவு அந்தத் தலத்திலுள்ள களாவிருக்ஷம்; அதனடியிலேதான் சிவலிங்கப்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது. மறைவாய்—வேதத்துள்ளே.]

௪. போடிநாயக்கனூர் ஜமீந்தாரவர்களைக் காணவேண்டிச் சில வித்துவான்கள் அவ்வூரையடைந்து அரமனைசென்று ஜமீந்தாரவர்கட்குத் தங்கள் வரவைச் சொல்லியனுப்பி உத்தரவுபெற்று உள்ளே சென்றனர். அவர்கள் வந்ததும், ஜமீந்தார் அவர்களை நோக்கி, "வாருங்கள் கவிக்கூட்டங்களே" என்று கவர்பொருள்படக் கூற, உடனே, அவ்வித்துவான்களில் ஒருவரான திருமலைக்கொழுந்துக் கவிராயர், பிரபுவை நோக்கி, "தாங்கள் தருப்போலிருத்தலால் இங்கே தானே கவிகளெல்லாம் வரவேண்டும்" என்று கூறினராம்.

௫. திருவாவடுதுறை யாதின மகாவித்வான் மீனட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், சீகாழிக் கோவைபாடி ஆலயத்திலரங்கேற்றும்போது, அங்கு வந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியவர்களான தேசிகமூர்த்திகள்(அபிஷேகக்குருக்கள்) சிலர்முடிவில் "திருச்சிற்றம்பலக்கோவையே கோவை; மற்றக் கோவையெல்லாம் கள்ளிமேற்

படருங் கோவை" என்று கூறினர். உடனே பிள்ளையவர்கள் "கல்லால விருக்ஷத்தினடியில், சனகாதியர்க்கு உபதேசித்தருளிய ஆசாரியரே ஆசாரியர்; மற்றையாசாரி யெல்லாம் தட்டாசாரி கொல்லாசாரி கன்னுசாரி தச்சாசாரி என்று கூறி, அவர் வாயை அடக்கினார்களாம்.

கூ. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிற் பொன்னுசெட்டியார் என்னும் புலவர், ஒருகிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது, தம்முடைய சிநேகிதர் சங்கரன்பிள்ளை என்பவரைக் காணவேண்டி அவர்வீட்டுக்குச் சென்றனர். அப்போது, அந்தப்பிள்ளை, சிற்றுண்டிசெய்யுநிமித்தம், ஒரு சட்டியிலே மாவறுத்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்நிலையில் வந்த செட்டியார் அவரைக்கண்டு,"என்ன சங்கரன்பிள்ளை; சட்டியிலே மாவறுக்கிறீர்" என்றார்; அதற்கு அவர் "சங்கரன்பிள்ளை சட்டியிலே மாவறுத்தல் சகஜந்தானே" என்று அழகாகக்கூறினராம். [சங்கரன் பிள்ளை சுப்பிரமணியர்; சட்டி - சஷ்டிதிதி. மா அறுத்தல்- சூரனுன மாமரத்தை வெட்டுதல்]

எ. கல்போது ஜமீனில் தட்டார்குலத்தாராகிய பெரியதம்பியாசாரி என்னும் புலவர் அவ்வூரில் பரிவாரக்குலத்தினராகிய ஒரு பெரிய குடித்தனக்காரருடன் மாடியில்நின்று பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, அரமனைக் குதிரையொன்றை அதனிராவுத்தன் நடைப்பழக்கத்திற்கு வேகமாகநடத்திவருதலைக்கண்ட குடித்தனக்காரர், ஆசாரியைநோக்கி "குதிரை தட்டான்பறப்பது போல வருவது பாரும் "என்றனர். உடனே, ஆசாரி "ஆம்! பரிவாரவேகம் அப்படித்தான் இருக்கும்" என்றனராம். ["பரிவாரவேகம்" என்பது பரிவருகிற வேகம் என்னும் பொருளும், தட்டான் பறப்பது எனத்தங்குலத்தைச் சுட்டியதற் கெதிராக, பரிவாரவேகம் என அக்குடித்தனக்காரர் குலத்தைச் சுட்டியதும் காண்க. பரிவாரக்குலம், மறவர் குடியில் கீழானவகுப்பென்பர். வார என்பது வருகிற என்பதன் மரூஉ; அருணகிரியார் திருப்புகழில், "மாயாவாடை" என்னும் பாடலிலே "வாரபேர் பொருள் கண்டுவிரும்பிகள்" என வருதல் காண்க.]

அ. ஷை புலவர் அடுத்தகிராமத்திலிருந்த தம்சிநேகராகிய ஒரு சானுரைக்கண்டு, அளவளாவிவரும்போது, ஆசாரி, "தங்கட்கு இந்தவருஷத்தில் என்னவிளையும்" என்றுசாவினர். சானுர் "தட்

டான்பயிர்கள்தான் கொஞ்சம் விளையும்" என்றுகூற, அதற்கு ஆசாரி "ஆம்! அது ஒருசான் கும்பிக்குப் போதும்" என்றனராம்.

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்.

புத்தகக் குறிப்பு.

ஸ்ரீமத்: கம்பராமாயணம் (கிஷ்கிந்தாகாண்டம் உரை) கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடர் அருளிய இராமாயணங்கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற்கு, ஓர் உரை, சஞ்சிகை ரூபமாக இப்போது வெளிவருஞ்செய்தி தெரிந்து மகிழ்வடைகின்றோம். எமது பார்வைக்குக் கிடைத்தவை முதலிரண்டு சஞ்சிகைகளாம். முன்னர்ச் சிற்சில காண்டங்கட்கு உரை வெளிவந்திருப்பதைக் கண்ணுற்ற தமிழ் மக்கள், இதுகாறும் முழுது முரையிடப்பெறாத பகுதிக்கு, யாவரும் படித்து மகிழ்தற்குரியதோர் வியாக்கியானம் வெளிவரத்தொடங்கியிருத்தலால், அதன் வருகையை விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளத் தவறார் என்பது திண்ணம். இதனுரையாசிரியர், யாழ்ப்பாணத்துச் சாவகச்சேரி ஸ்ரீமத்-நா. பொன்னம்பலப்பிள்ளை என்பவர்கள். இவர்கள், கல்வியிற் பெரிய கவிச்சக்ரவர்த்தியின் அரும்பெருங்கருத்துக்கள் கொண்ட பாடல்களை, இயன்றவரை நன்கு விளக்கிச்செல்வதோடு, இலக்கணக் குறிப்பு முதலிய விசேடங்களையும் விடாதெழுதிவருகின்றார்கள். கம்பநாடரது வாக்கிலும் போக்கிலும் நன்குபழகி, அவற்றைப் பிரவசனஞ் செய்யுஞ் சக்தி பெரிதும் வாய்ந்துவிளங்கிய காலஞ்சென்ற வித்துவசிரோமணி-பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கராக இவ்வுரையாசிரியர் அமைந்திருத்தலும் அவர்கள் உரை விசேடமுடைத்து என்பதைக் குறிக்கும். ஆயினும், இங்கே எம்முள்ளக் கிடக்கையொன்றைக் குறித்தல் ஆவசியகமாகின்றது. அஃதாவது—சங்கபுத்தகசாலை முதலிய பலவிடங்களிலுமுள்ள இராமாயணப் பழம்பிரதிகளை இந்நாளச்சுப்பிரதிகளுடன் வைத்தொப்பிடுங்கால் எத்தனையோ அருமையான பாடபேதங்களும் புதிய பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. பிள்ளையவர்கள் அப்பரிசோதனையையுஞ் செய்து பாடங்களைச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு, தங்களுரையை முடிக்கக்கூடுமாயின், அவர்கள் முயற்சி இன்னும் பெரிய உபகாரமாகிப் பரிமளிக்கும் என்பதே. ஆயினும், உரையில்லாத பகுதிக்கு உரையிட்டு, யாவரும் கம்பராமாயணத்தைப் படித்து மகிழும்படி செய்யும் உபகாரம் நம்மவராற் போற்றத்தக்கதே. இவ்வுரை, மாதமொரு சஞ்சிகையாக, ௧௧-சஞ்சிகையில் முடிந்துவிடக்கூடுமென்று தெரிகின்றது. நூன் முழுதுக்கும் முன்பணமனுப்புவோர்க்கு ரூ. 3. சதம் 25. ஆக விலைச் சௌகரியஞ்செய்யப்பட்டுளது. விலாசம் "ஸ்ரீமத்-நா. பொன்னம்பலப்பிள்ளையவர்கள், சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம்" என்பது.

சபக்தியுடன் நடந்துவந்தனர். ஆயினும் வேற்றுமையேயின்றி இந்நிலவுலகத்திலே எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாக ஐக்கியமனத்துடனிருப்பதரிது. "மதிரையும் ஈழமும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள்" என்று இடம்பமாய்ப் பட்டந்தரித்ததினாலேயே சிற்றரசர்கள் பயந்துவிட மாட்டார்கள். மகதையாகிய நடுநாட்டதிபதியான, ஆர்க்கனூருடையான் பொன்பரப்பினான் மகதைப்பெருமாளான * இராஜராஜவாணகோவரையனும், குலோத்துங்கவாண கோவரையனும், இராஜராஜக் காடவராயனும் குலோத்துங்கசோழன் சார்வபௌமத்தை எதிர்த்து, வெளிப்படையாய்ப் பகைமைபாராட்டத் தலைப்பட்டனர். அக்காலத்து, சோழ சைந்நியங்களுக்கு மகாசாமந்தனாயிருந்த கிளியூர் மலையமான் பெரியுடையானான இராஜராஜ சேதியராயன் தூண்டுதலினால், பாண்டிநாடுகொண்டானான சம்புவராயன், செங்கேணி அத்திமல்லன் வீராண்டானான எதிரிலிசோழசம்புவராயன், அத்திமல்லன் பல்லவாண்டானான குலோத்துங்கசோழ சம்புவராயன், கிளியூர் மலையமான் ஆகாரசூரனான இராஜகம்பீரச் சேதியராயன், குந்தன் நம்பூரனான இராஜராஜநீலகங்கரையன், அம்மையப்பன் மருந்தனான இராசஇராசமூவேந்தரையன், பாவந்தீத்தானான இராஜேந்திர சோழ சம்புவராயனான கரிகாலசோழ ஆடையூர் நாடாள்வான், சோமன் திருவண்ணாமலையுடையானான குலோத்துங்க சோழ பிருதிகங்கன், சோழன் வரந்தருவானான சோளேந்திரசிங்க பிருதிகங்கன் என்னும் இவ்வொன்பது சிற்றரசர்களும் கி. பி. 1178 ல் ஓர் நிபந்தஞ் செய்துகொண்டார்கள். அதன்படி, மேற்கூறிய பகைமை பாராட்டும் சிற்றரசர் மூவரும் இராஜதுரோகிகளாய் விட்டபடியால், அவர்களோடு தாங்கள் எப்பொருட்டும் சேர்வதில்லையென்றும், அவர்களோடு எழுத்து முதலியன எழுதப் பெறுதென்றும், எக்காலத்தும் சோழசக்கரவர்த்திக்கும் அவன் மகாசாமந்தனுக்கும் கீழ்ப்படியக் கடமைப்பட்டவராவார்கள் என்றும் ஓர் பிரமாணம் செய்துகொண்டார்கள். † இவையெல்லாம் சோழராச்சியத்தின் தௌர்ப்பல்லியத்தை யறிவிக்கும் நிமித்தங்களென்பதற்கு ஐயமேயில்லை. இவ்வரசன்காலத்து,

* செந்தமிழ்த் தொகுதி-3 பக்கம். 423.

† Ep. An. Rep. for 1902-93. No. 536 of 1902.

*

இவன் 24-ம் ஆண்டில் ஒரு க்ஷாமம் வந்ததென்றும் அப்போது "காசுக்கு உழக்கரிசிவிற்"றதென்றும் திருவண்ணாமலையில் ஒரு சாஸனம் சொல்லுகிறது.*

பதினைந்தாம் அதிகாரம்.

குலோத்துங்கனுக்குப்பின் இவன் மகன் மூன்றும் இராஜராஜன் சோழசக்கரவர்த்தியானான். இவன்காலத்தே சோழராச்சியம் வெகு பரந்ததாயிருந்தபோதிலும், சிற்றரசர்கள் பிராபல்லிய மதிகரித்தது. இவர்களுள் சிலரது பலத்தாலும் உதவியாலுமே அரசன் தன்னாட்டை யிழக்காமலிருக்கக் கூடிற்று.

இராஜராஜன் முடிசூடியயாண்டிலேயே பாண்டிய ராச்சியத்தில் முதல் மாறவர்ம்மன் சுந்தரபாண்டியன் பட்டந்தரித்தான் (கி. பி 1216). இவ்வரசன் பெருத்தபலசாலி. சோழ இராச்சியத்தின் பலவீனத்தை அறிந்து அதை ஜயிக்க எத்தனித்தான். இச்சுந்தர பாண்டியன் சாஸனங்கள் சோணாட்டில் திருக்காட்டுப்பள்ளி, † ஸ்ரீ ரங்கம்‡ முதலியவிடங்களில் காணப்படுவதினாலும், இவன்மெய்க்கீர்த்தி "சோணாடு வழங்கிய சுந்தரபாண்டியன்" என்று வர்ணித்தலாலும், சோணாடு இவன் கையிலகப்பட்டு, பின் ஏதோ காரணத்தால் சோழ சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்பது விளங்கும். அஃதெவ்வாறு நேர்ந்ததென்பதைக் கீழே கவனிப்போம்.

மாறவர்ம்மன் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தியில், "...பொன்னிசூழ்நாட்டுப் புலியாணைபோயகல, கன்னிசூழ் நாட்டிற் கயலாணை கைவளர, வெஞ்சினவிவுளியும் வேழமும் பரப்பித், தஞ்சையுமுறந்தையுஞ் செந்தழல் கொளுத்திக், காவியுநீலமும் நின்றுகவினிழப்ப, ஆவியுமாறு மணிநீர் நலனழித்துக், கூடமு மாமதிளுங் கோபுரமு மாடரங்கும், மாடமு மாளிகையும் மண்டபமும் பலஇடித்து; தொழுதுவந்தடையாநிருபர் தம்தோகைய, ரழுத கண்ணீ ராறு பரப்பிக், கழுதைகொண்டுழுது கவடிவிச்சுச்செம்பியனைச், சினம்பிரியப்பொருது சுரம்போக வோட்டி, பைம்பொன்மணி முடிபறித்துப் பாண

* Ep. An. Rep. for 1902-3. No. 506 of 1902.

† Ep. An. Rep. No. 52 of 1897.

‡ Ibid. No. 133 of 1894.

னுக்குக்குடுத்தருளி, பாடருஞ்சிறப்பிற் பருதிவான்றேயு, மாடகப் புரிசையாயிரத்தளியில், சோரவளவன் அபிஷேகமண்டபத்து வீரா பிஷேகம் பண்ணி,......கூராழியுஞ்செய்யதோளுமே கொண்டுபோய், ஐயப்படாத அருமறைதே ரந்தணர்வாழ், தெய்வப்புலியூர் திருவெல் லையுட்புக்குப், பொன்னம்பலம் பொலிய நின்றாடுவார் பூவையுடன், மன்னுந்திருமேனிகண்டுமனங்களித்து,...சோதிமண்டபத் திருந்து, சோலைமலிபுனற் சோனாடுதானிழந்த, தார்மாலைமுடியுந்தரவருகவெ ன்றழைப்ப, வானநிலைகுலையவாளரிக்கப்புறத்துப், போனவளவனு ரிமையுடன்புகுந்து, பெற்றபுதல்வனைநின் பேறென்றுமுன்காட்டி, வெற்றியரியணைக்கீழ் வீழ்ந்துதொழுதிரப்பக், கானேடிமுன்னிகழ் ந்த வெம்மையெலாங்கையகல, தானோதகம் பண்ணி,...இது பிடிபா டாகவெனப், பொங்குதிரை ஞாலத்துப் பூபாலர் தொழுவிளங்குஞ், செங்கயல்கொண்டுன் திருமுகமும்பண்டிழந்த, சோள பதியென்னு நாமமுந் தொன்னகரு, மீள வழங்கி விடைகொடுத் தருளி;...முன்ன நமக்கு முடிவழங்கு சேவடிக்கீழ், இன்னம் வழிபடுவோ மென்னுது பின்னொருநாள்,காவ லனது புனநா டெனுங்களியா,லேவலெதிர்செல் லாதிறைமறுத்தசென்னிவிடு, தூசியும்பேரணியும் ஒக்கச்சுருண்டொ துங்கி,வாசியும்வாரணமும் தேருமடற்கருவக்,கூலனும் வெட்டுண்ண ......கொடிகொண்ட நெற்றி நிறைத்தகோபுரஞ்சூழ், முடிகொண்ட சோழபுரமண்டபத்துப் புகுந்து திசைதொறும்.....சயத்தம்பநாட் டிய...... ஸ்ரீகோமாறவர்ம்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ சோனாடு கொண்டு, முடிகொண்டசோழபுரத்து வீராபிஷேகம் பண்ணி அருளிய ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டியதேவர்'' என்று சோனாடுகொ ண்ட காரணம், வகை முதலானவைகளை விஸ்தாரமாகக் கூறுகிறது. இஃது இப்படியிருக்க.

இதுசாறுமில்லாச் "சோளராச்சிய ஸ்தாபனுசாரியன்'' என் னும் பட்டப்பெயரைப் போசள நாரசிம்மதேவன் (II) தரிப்பதை அவன் சாஸனங்களிற் காண்கிறோம்.* ஆதலால் இவன், இராஜரா ஜன் நாட்டைப் பாண்டியனிடமிருந்து திரும்பஅடைவதில், ஏதோ

---

* Fleet's Dynasties of the Kanarese Districts. p. 507. Ep. Carn Vol IV. No. 98 and Vol. VI. Kd. 12 a.

உதவிபுரிந்திருக்க வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. இவன் ஏன் அவ்வுதவிசெய்யவேண்டும்? ஏனென்றால் இராஜராஜனுக்கு இவன்பெண் கொடுத்த மாமனாதல் வேண்டும். இராஜராஜன் மகன், வீரநரசிம்மன் மகனாகிய வீரசோமீசுவரனை மாமன் என்றழைத்தலாலும்,* இச் சோமீசுவரன் உறையூருக்கு வடக்கே 10-மைலிலுள்ள கண்ணனூரைத் தனக்கிருப்பிடமாகக்கொண்டு அதிற் கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டி, சோழனை ஆதரவுசெய்வதுபோலக் காவிரி வடகரை நாட்டை யாண்டுவந்ததினாலும் இந்த பாந்தவியம் வெளிப்படுகிறது.

மேற்சொன்னபடி, பாண்டியனால் இராஜராஜன் நாடிழக்கநேர்ந்தது கி. பி. 1222-க்கு முந்தியதாகவேண்டும். கி. பி. 1222-ல் போசளவீரநாரசிம்மன் தென்னரங்கத்தை நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்றானென்று ஒருசாஸனம் கூறுகிறது.† இதற்குப் பிறகு கி. பி. 1224-ல் வீரநாரசிம்மன் "மகாராஜ்ஜிய நிர்மூலம்" செய்ததாலும், "சோள ராஜ்ஜியஸ்தாபனாசாரியன்" என்று பட்டம்பெறுவதாலும், இவன் பாண்டியர்களிடமிருந்து சோணாடு திரும்ப வாங்கிக் கொடுத்தது கி. பி. 1222-1224 க்குள்ளாக வேண்டும். ‡

தன்னிராச்சியத்தை படைந்து கி. பி. 1232 - வரை நிச்சிந்தையாய் இராஜராஜன் அரசாண்டுவந்தான். இவ்வாறு நிகழுநாளில், வெகு பலசாலியாகித் தன்புகழை நாளடைவிலேயே நிலைநிறுத்தி வந்த பல்லவ வமிசத்தானாகிய "அவனியாளப்பிறந்தான்" கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்பவன் முரணைத்தலைப்பட்டான். "திரிபுவனச்சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜராஜதேவர்க்கு யாண்டு 15 - வதின் எதிராமாண்டு (-16 வது) பிரதாப சக்கரவர்த்தி ஹொய்சள ஸ்ரீவீரநாரசிங்கதேவன், சோழசக்கரவர்த்தியைக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் சேந்தமங்கலத்தே பிடித்துக்கொண்டு இருந்து, தன் படையைவிட்டு ராஜ்யத்தை அழித்து, தேவாலயங்களும் விஷ்ணு ஸ்தானங்களும் அழிகையாலே, இப்படிதேவன் கேட்டருளி, "சோழமண்டல பிரதிஷ்டாசா

* "மாமசோமீசுவர பிரதிகூல காலதண்ட"
† Ep. Carn. Vol. VI. Cm. 56.
‡ Fleet's Dyn. Kan. Dist. p. 507.

ரியன்'' என்னும் கீர்த்தி நிலைநிறுத்தியல்லது இக்காளம் ஊதுவதில்லை என்று, தொரசமுத்திரத்தினின்றும் படைஎடுத்துவந்து, மகாராஜ்யநிர்மூலமாடி, இவனையும் இவன் பெண்டுபண்டாரமும் கைக்கொண்டுபோச்சூரிலேவிட்டுக் கோப்பெருஞ்சிங்கன் தேசமுமழித்துச் சோழசக்கரவர்த்தியையும் எழுந்தருளுவித்துக் கொடுவென்று தேவன் திருவுள்ளமாய் ஏவ,விடைகொண்டு எழுந்தவூஹி ஸ்ரீ மனுமஹாபிரதானி, பரமவிஶ்வாஸி, தண்டினகோபன், ஜகதொப்பகண்டன் அய்யனதண்ணுக்கனும், சமுத்திரகொப்பய தண்ணுக்கனும், கோப்பெருஞ்சிங்கனிருந்த எள்ளேரியும், கல்லியூர் மூலையும், சோழகோனிருந்த தொழுதகை யூரும் மழித்து, வேந்தன் முதலிகளில் வீரகங்கநாடாழ்வான்,சீனத்தரையன், ஈழத்துப்பராக்கிரமபாஹு உள்ளிட்ட முதலி 4-பேரையும்...கொன்று, இவர்கள் குதிரையும் கைக்கொண்டு, கொள்ளிச்சோழகோன் குதிரைகளையும் கைக்கொண்டு, பொன்னம்பலதேவனையும் கும்பிட்டு எடுத்துவந்து, தொண்டமானல்லூர் உள்ளிட்ட தமக்கூர்களும் அழித்து,, அழி...காடும் வெட்டிவித்து, திருப்பாதிரிப்புலியூரிலே விட்டிருந்து; திருவதிகை, திருவக்களா உள்ளிட்ட ஊர்களுமழித்து; வாரணவாசி ஆற்றுக்குத் தெற்கு சேந்தமங்கலத்துக்கும் கிழக்கு கடலிலே அழிவூர்களும் குடிகால்களும் சுட்டும், அழித்தும், பெண்டுகளைப் பிடித்தும், கொள்ளைகொண்டும், சேந்தமங்கலத்திலே எடுத்துவிடப்போகிற அளவிலே, கோப்பெருஞ்சிங்கன் குலைந்து, சோழசக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவிக்கக்கடவதாக தேவனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவர் விட்டு நமக்கும் ஆள்வரக்காட்டுகையாலே, சோழசக்கரவர்த்தியை எழுந்தருளுவித்துக்கொடுபோந்து ராஜ்யத்தே புகவிட்டது''.* என்று அக்காலத்து நடந்த சமாசாரங்களை விஸ்தாரமாகத் திருவேந்திபுரத்துத் தேவநாயகப்பெருமாள் கோயில் பிராகாரத்து மேலைச்சுவரில் எழுதியிருக்கிறது.

இவ்விரண்டாம் உற்பாதத்தினின்றும் தப்பி மறுபடியும் இராஜ்ஜியம் பெற்று கி. பி. 1246-வரையில் ராஜராஜன் அரசாண்டான்.

---

* Ep. Ind. Vol, VII. pp. 167-8. & Ep. Carn Vol. XII. Tumkur District, No 45. Gubbi Taluk.

பதினாறும் அதிகாரம்.

மூன்றும் இராஜராஜன் விண்ணாட்டுக்கேகலும், இவன் மகனாகிய மூன்றும் இராஜேந்திரன் கி. பி. 1246-ல் அரசனானான்: இவன் தன்மாமனாகிய வீரசோமீசுவரனைத் தன் காலில் வீரக்கழலைப்பூட்டும்படியான தாழ்ந்தஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்ததாகவும், கேரளபாண்டியசக்கரவர்த்திகளையும் வென்றதாகவும் இடம்பம் பேசிக்கொள்வதினின்றும், இவன் தன் மாமன்முதலியவரோடும் விரோதித்துக்கொண்டானென்பது நிச்சயமாகப்புலப்படும்: இவன் விஷய மிப்படியிருக்க.

கி. பி. 1251-ல் பட்டந்தரித்த ஜடாவர்ம்மன் சுந்தரபாண்டியன் மகாராஜாதிராஜன் என்னும் சார்வபௌமப்பட்டந்தரித்து, தன்னைச், சோழவமிசமென்னும் மலைக்குத் தானோர் இடியேறு என்றும், கன்னடக வரசனாகிய வீரசோமேசுவரனைத் துரத்தியடித்தவ னென்றும் காடகதேசாதிபதியாகிய கஜபதிக்கு ஓர் குளிர்காய்ச்சல்போன்றவனென்றும், விஜயகண்டகோபாலன் என்னும் காட்டுக்குத் தீயென்றும், காஞ்சிபுரத்ததிபதியாகிய கணபதியாகிய மானுக்கு ஓர் புலியென்றும் புகழ்ந்துகொள்ளுகிறான். இதற்கேற்ப இவன் சாஸனங்கள் இவன் இராஜ்ஜிய வருஷத்து 11-வது யாண்டு முதல் சோணாட்டைச் சேர்ந்த திருவையாறு,* திருமழபாடி,† திருவானைக்கா,‡ ஸ்ரீரங்கம்,§ திருக்கழுக்குன்றம்¶ முதலிய பலவிடங்களிலும், வடக்கே நெல்லூரிலும்|| காணப்படுகிறபடியால், இவன் சோணாட்டைஜயித்திருத்தல் திண்ணம்.

அல்லியும், இராஜேந்திரன் சாஸனங்களும் இதுகாறும் தஞ்சாவூர் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாக்களைத் தவிரக் காணப்படாமையால், இவன்நாடு மிகவும் குறுகிப்போய்விட்டது என்பதும் தோன்றும். இவன் காலத்தோடு சோழவம்சப் பிராஜாபத்தியம் போய்விட்டது. இவன் 22-வருடங்களுக்கு மேலரசாண்டவன்.

---

* Ep. An. Rep. for 1893-4. No 254 of1894.

† Ibid for 1894-5. No 90 of 1895.

‡ Ep. Ind. Vol. VI. p. 307.

§ Ibid for 1892. No 60 of 1892.

¶ Ibid for 93-94. No. 186 of 1894.

|| Ibid for 1894-95 No 196 of 1894

இவன் பின்னும் சிற்சில சோழர்களுமிருந்திருக்கிறார்கள். சக வருஷம் 1236 (கி. பி. 1314)-ல் வீரசோழன் என்பவன் மகனாகிய வீரசம்பன் என்பவன் ஒருவன் சிற்றரசனாகி ஆண்டுவந்தானென்று திருவல்லத்துச் சாஸனம் * ஒன்றால் வெளியாகிறது. இச்சக வருஷத்துக்கும் இராஜேந்திரனுடைய கடைசிக்காலத்துக்கும் இடையே உத்தேசம் 60-வருஷங்களேயிருத்தலால் இச்சாஸனத்துக்கூறியிருக்கும் வீரசோழன் இராஜேந்திரனுக்குப் பின் சோழப்பட்டந்தரித்த சிற்றரசனா யாண்டிருக்கலாம்.

பதினேழாம் அதிகாரம்

இராஜாங்க முறைமை.

இராச்சியத்தில் அரசனே முதன்மையான பதவியுடையவன். இராஜரீகத்தைத் தன்னிஷ்டம்போல இவன்நடத்தலாமாயினும், இவன் பலருடன் மந்திராலோசனை செய்தே காரியங்களை நடத்துவது வழக்கமாயிருந்தது. "உடன் கூட்டத்து அதிகாரிகள்" † என்று ஆங்காங்கு வருவதைக்கொண்டும், இவர்கள் பெயர் "அதிகாரிக்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுப் பனையூர்நாட்டு ஜயங்கொண்ட சோழநல்லூருடையான் உதையதிவாகரன் கூத்தாடுவானான வீரராஜேந்திரமழவராயர்' ‡ என்பதுபோலப் பெருமைபெற்ற பெயர்களாயிருத்தல்கொண்டும், இவர்கள் அரசனுடைய மந்திராலோசனை சபையாராகவேண்டுமென்று ஊகிக்கப்படுகிறது.

அரசன் திருவாய்மொழிந்தருளிய உத்திரவுகளைக்கேட்டு எழுதப் பல உத்தியோகஸ்தர்கள் உண்டு. அவர்கட்கு திருமந்திர ஓலையெழுதுவார்¶ என்று பெயர்; இவர்களுக்குத் தலைமையான அதிகாரி திருமந்திரவோலை நாயகன்§ மென்னப்படுவான். இவ்வதிகாரி

* Ep. Ind. Vol. III. pp. 70-71
† S. I. I. Vol III. p. 35
‡ Ibid.
¶ Ibid.
§ Ibid.

இன்னின்ன காலத்து இவ்விவ்விஷயங்கள் செய்யவேண்டுமென்று ஞாபித்தல் வழக்கம்; "நம் ஓலைநாயம் நமக்குச் சொல்ல" என்று சாஸனங்களில் காணலாம். சில உத்திரவுகள், அரசன் இன்ன காரியம் செய்யாநிற்குஞ் சமயத்தில் பிறந்தனவென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும்: உதாரணம்:—"கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துக் கோயிலினுள்ளால் திருமஞ்சனசாலையில் எழுந்தருளியிருந்து உதகம்பண்ணியருளாநிற்க," * "ஸ்ரீராஜராஜதேவர் தஞ்சாவூர்ப் பெரிய செண்டுவாயில்ச் சித்திரகூடத்துத் தெற்கில் கல்லூரியில் எழுந்தருளி," † "காஞ்சிபுரத்துக்கோயிலினுள்ளால்சுட்டத்து வெள்மேலே மண்டபம் ராஜேந்திரசோழனில் சொட்டையில் எழுந்தருளியிருந்து," ‡ "புரசைநாட்டுச் சிவபுரத்துப் பகலிருக்கையில் திருவமுது செய்தருளாயிருந்து" § என்பன. மேற்கூறியபடி பிறக்கும் உத்திரவுகளை அவரவர்கட்கு அனுப்பிக்கும் அதிகாரிக்கு "விடையில்அதிகாரி" ¶ என்று பெயர். இவன் ஆங்காங்கிருந்து வரும் ஆவலாதிகள் விஷயமான கடிதங்களைப் பார்வையிட்டு விடையெழுதும் வேலையுமுடையவனாயிருக்க வேண்டும்; இவ்வாறு அனுப்பப்பட்ட உத்திரவுகளைப்பெற்ற ஊரார் சிரமேல் தாங்கிச்சென்று, ஊர்ப்பொதுமண்டபத்தே கூட்டங்குறைவறக்கூடியிருந்து வாசித்து, உத்தரோத்தரம் பயன்படும் உத்திரவாயிருப்பின் தம்மூர்த் தேவாலயத்தின்சுவரில் கல்வெட்டுவிப்பார்கள்.

இராஜ்ஜியம் பல மண்டலங்களாயும்; மண்டலங்கள் கோட்டங்களாயும், கோட்டங்கள் கூறுகளாயும், கூறுகள் நாடுகள் வளநாடுகளாயும் வகுக்கப்பட்டிருந்தது. நாடுகளும் வளநாடுகளும் பல நகரங்களும் கிராமங்களுமுடையவாயிருந்தன. அவற்றுட் பெரிய நகரங்கள் தனியூர் என்றும், மற்றவை ஊர்களென்றும், பற்றுகள் குறைப்பற்றுகள் என்றும் பெயர்படும்.

---

* S. I. I. Vol III. p. 35.

† Ibid. p. 14.

‡ Ibid. 135.

§ Ibid. p. 161.

¶ Ibid. p. 36.

இ - ள். நாந் துதிக்கும்வகை எப்படி? ஆயிரநாவினை விகுர்வணையாற் பெற்றும் இந்திரர்கள் தாங்கள் புகழ்கின்றவிதத்தை யறியாமல் மனமயங் கப்பட்ட குளிர்ச்சியாகிய தாமரைப்பூப்போன்ற பொலிவினையுடைய பாதங் கள் பாதங்கள்; அழகிய தாமரையாகிய யானையையுடையவன், நிறைவான வேதங்களைத் தந்த நிருமலனுடைய சிவந்த வாசனைபொருந்திய தாமரைப் பூப்போன்ற பாதங்களை வணங்குமடியாருடைய பாதங்களைத் துதித்து அவ் வடியாருக்கடியாருடைய பதங்களைத் துதித்துச் செல்லுவோம், மனமே!

வி - ரை. இதனால் வழிபடுமுபாயங் கூறப்பட்டது. பரவுந்திறம் —எழுவாய் ; என்கொல்—பயனிலை; நாம்--எழுவாய்; சேறும்—பயனிலை.

பதினாறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

நெஞ்சத் தருளுடை யவர்கட் கணுகுத
லெளிதா யருவினை யவர்கட்கு
நினைவிற் குறுகலு மரிதா யொளியொடு
நீளா வடைபவர் மீளாதோர்
தஞ்சத் தொடுபகை பசிநோய் மறலிகள்
சாரா திறுதியில் பேரின்பந்
தள்ளா வெள்ளமொ டெல்லா வுலகமும்
விழையத் திகழ்தரு தனிநாடா
வஞ்சத் தினினழல் வேதத் தினினிகன்
மானக் கமடன்*முன் னெறியுங்கார்
மலையைச் சொரிதரு கனலைப் பொழிதரு
மழையைக் கொலைதரு படையைப்பா
ரஞ்சத் தெறுமிடி யுருமைத் திருமல
ராகக் கொண்டருள் பெரியோனே
யலரே கொண்டுநின் னடியே தொழுமெனை
யருளா தொழுகுத லமையாதே.

இ - ள். மனத்திலே சிவகாருண்ய முடையவர்களுக்குச் சேருதல் எளிமையுடையதாய், அரிதான தீவினையை யுடையவர்களுக்கு எண்ணத்தி

---

* "அறனிலடல்கெழு கமடனக்ரம சண்டத்துட் குறக்கனன்றெறி, யனலமடுபடை யசனிவெற்பெனு மென்பத்மத் துணர்க்கமர்ந்தன" என் றூர் முன்னும் (௩ ச).

ஹுத் சேருதலும் அருமையுடையதாய், முச்சோதியுடன் சென்று சேருமவர் மீளப்படாமலும், எளிமையுடனே வெறுப்பும் பசியும் வியாதியும் காலன் முதலானவர்களும் சேரப்படாமலும், முடிவில்லாத அநந்த சுகமாகிய நீக்கப்படாதசமுத்திரத்துடன் உலகமெல்லாம் விரும்ப விளங்குகின்ற ஒப்பற்ற முத்தி நாட்டையுடையவனே! கபடத்தினுலும் கோபிக்கின்றவைராக்கினுலும் பகைகொள்ளும் வலியையுடைய கமடனுனவன் எதிரினின்று எடுத்தெறிந்த மேகஞ்சூழ்ந்த வெற்பையும் சொரிந்தநெருப்பையும் பொழிந்த [illegible] ஆயுதங்களையும் பூமியிலுள்ளார் நடுங்கக் கொல்லுகின்ற இடியேற்றையும் அழகிய பூவினங்களாக ஏற்றுக்கொண்ட மேலானவனே! மலர்களையே கைக்கொண்டு உன்னுடைய பாதங்களையே வணங்குகின்ற என்னை இரட்சியாமற் போகுதல் உனது தலைமைக்கேலாது;

வி - ரை. இதனுல் தனது குறை கூறப்பட்டது. ஒழுகுதல்—எழுவாய்; அமையாது—பயனிலை. (௰௧)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

மைச்சந்த மாமுகில்கா ளுலகளந்த முகில்வண்ணன் மருவு நீல
வுச்சந்த மலைகுறுகி வலங்கொண்டு பணிந்துநீ ரும்பர் நாடு
நீச்சந்தம் வினைகெடவா டியதீர்த்த நெடுவாரி முகந்து போந்தென்
மெய்ச்சந்த மழியவரு நோய்தீர வினையேன்மேல் வீசு வீரே.

உ - ள். கருத்த அழகையுடைய பெருமை பொருந்திய மேகங்களே! உலகத்தைப் பாமாறுவாலளந்த மேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய நேமிநாதசுவாமி பொருந்திய நீலநிறமான ஊர்ச்சயந்தகிரியை யடைந்து வலஞ்செய்து வணங்கி, நீங்கள் தேவர்களும் உலகத்தாரும் தினந்தோறும் தங்களுடைய தீவினைகள் நீங்கக் குளிக்கின்ற சுத்தமாகிய மிகுந்த சமுத்திரத்தில் மொண்டுகொண்டு வந்து எனது மெய்யழகு கெடவருகின்ற வியாதியானதுநீங்கத் , தீவினையுடையேனுகிய வென்மீது, அந்த நீரைப்பொழியுங்கள்; எ - று.

வி - ரை. இதனுல் அடியவருடைய பெருமை கூறப்பட்டது. நீர் - எழுவாய்; நீரை - செயப்படுபொருள்; வீசுவீர் - பயனிலை. (௰௨)

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

வீசுடல மெறிதிரையின் மேவுகடன் மருவுபுனை
வேகனினை வனமுடைய வீழவுட னெறியுமழு

வாசையவிர் பொறியரவி னுவிசெல வதிருமிடி
யாறுதரு நயமயல்க ளாயவிருள் பருகுசுடர்
மாசிலருன் முனிவர்மன வாவிநடு வலருமலர்
வானவர சர்கண்முடியின் மாமகுட சிகையின்மணி
யேசரிய சிவகதியி லேறுபவர் குறுகுநெறி
யேடவிழு நளினமிசை யேகுமவ ரடியிணையே.

இ-ள். வினையைக்கொடுக்கின்ற தேகமாகிய அடிக்கின்ற அலையினுலேபொருந்திய பிறவிக்கடலுக்குப்பொருந்திய தெப்பமாம், வெப்பத்தையுடைய தீவினைக்காடு முழுவதும் அழிய ஒரு தன்மையாக வெட்டுகின்ற கோடாலியாம், இச்சையாகிய விளங்குகின்ற புள்ளிகளுடைய பாம்பினுடைய உயிரானதுநீங்க முழங்குகின்ற இடியாம், ஆறுவகைப்பட்ட ஏகாந்த வாதமென்னும் மயக்கங்களான இருட்டைப் போக்குகின்ற சூரியனும், குற்றமில்லாத சீவகாருண்ணியத்தையுடைய முனிவர்களுடைய மனமாகிய தடாகத்தினது மத்தியில் மலர்கின்ற பூவாம், இந்திருடைய சிரத்திற் றரிக்கும் பெருமை பொருந்திய கிரீடத்தினுடைய உச்சியிலிருக்கின்ற இரத்தினமாம், இகழ்வில்லாத முத்தியில் சேருகின்றவர்கள் அடைகின்ற வழியாம், இதழ் விரிகின்ற தாமரைப்பூமேல் நடக்கின்றவராகிய அருகருடைய இரண்டு பாதங்களும்; எ-று.

வி-ரை. இதனுல் அருகனது பாதத்தை நினைத்தவர்க்கு வரும் பயன் கூறப்பட்டது. அடியிணை - எழுவாய்; புணை மழு முதலியன, தனித்தனி பயனிலை. (௩௩)

ஆசிரிய விருத்தம்.

இணைவள ரிளமுலை வெற்பாலே யிடைதளர் பவர்பவ ளத்தூடே
யெழுதரு நகைபெறி லத்தாலே யெழுபுவி யொடுநிலை பெற்றார்போல்
லணைவுறு மகிழ்வொடு பித்தேறு வயர்பவ ரிறைமையை மெச்சாதே
யகல்வன கதிகள்பெ றிற்பேரா வகதியை யெணியது நச்சேனீள்
பணைதிசை முழுதுநெ ருக்காநேர் படரொளி புலகுற விப்பாலோர்
பனிபடு கடலையொ துக்காவூர் பணிகில மிடைதர முற்றுவார்
பிணையல்கள் சொரிவிரை மட்டாலேழ் பெருநிலநணை தரமுட்டாதோர்
பெருகிய செயலையின் மெய்ப்பாலோர் பிறவிக ளறவயர் புத்
[தேளே.

இ—ள்:—இரண்டு மொத்துப்பூரிக்கின்ற இளமைபொருந்திய தனங்களாகிய மலைகளாலே இடையானது வருந்துமாதர்களுடைய பவளமாகிய வாயினின்று உண்டாகாநின்ற சிரிப்பைத் தாங்கள்பெற்றால் அந்தச்சிரிப்பினாலே எழிலுடனே பேரின்ப நிலையையும் அடைந்தவரைப்போல, பொருந்திய மகிழ்ச்சியுடன் பித்தேறி மயங்குபவருடைய சுவாமித்துவத்தைப் புகழாமல்நீங்குவனவாகிய மார்க்கங்களை யான்பெற்றால் எக்காலு நீங்கப்படாத முத்தியை எத்தன்மையதென்று விரும்பேன்; நீண்ட கிளைகள் எட்டுத் திக்கையும் நெருக்கி நேரேபடர்ந்துபோய் சோதிடலோகத்தை அடைய, கீழ்ப்பாலானவேரானது குளிர்ச்சிபொருந்திய சமுத்திரத்தை வடக்கிரைகின்ற பவணருலகத்தைச்சேர, சூழ்பவருடைய மாலைகள் பொழிகின்ற வாசனைபொருந்திய தேனினால், எழுவகைப்பட்ட பெருமையையுடைய பிராகாரங்கள் * நனைய, முட்டுப்படாமல்வளர்ந்த அசோக நிழலில் உண்மைத்தன்மையோருடைய பிறப்புக்கள் நீங்க அமர்ந்த கடவுளே! எ—று.

வி—ரை:—இதனால் மித்தியாதெய்வங்கள் பழிக்கப்பட்டன. ஒரொன்ற விரண்டும் அசை. யான்—எழுவாய்; அகதியை—செயப்படுபொருள்; நச்சேன்—பயனிலை. (௬௪)

சித்து. ஆசிரியவிருத்தம்.

புத்தே ளுலகைப் பொன்னுலக மாக்கி வடகற் குன்றினையும்
  பொற்குன் றாகப் பேதித்துப் போந்தோம் பூலோ கத்தினுக்கும்
வைத்தோங் குளிகை யதுநினக்கு வகுத்தோம் வறியோ மின்பாலே
  வந்தோம் வருக நன்பாலுஞ் சோறு மெனவே மயங்கியிடுஞ்
சித்தோ நஞ்சித் துலகனைத்துஞ் சேவித் தேவ றனைச்செய்யத்
  தேவா திபனாய் மூவாது செம்பொற் புரிசை நடுவிருக்கு
மத்தா வுனக்குக் குளிர்பிண்டி யம்மா னுணை தருகின்றோ
  மருந்து மருந்த மூன்றவையு மகத்தே காட்டித் தருவோமே.

இ—ள்:—தேவருலகைப் பொன்னுலகமாகச்செய்து வடக்கிருக்குங் கன்மலையையும் பொன்மலையாகப் பேதப்படுத்தி வந்தோம்; மண்ணுலகத்திற்கும் வைத்திருக்கின்றோம் இரசகுளிகையை; அக்காரியத்தை யுனக்குச் சொன்னோம்; வறுமையையுடையோம்; அப்பா! உன்னிடத்தில் மனங்கொண்டு வந்தோம்; உண்டாகுக நல்லபாலுஞ்சோறுமென்று மயக்கமடையும்

* பிராகாரங்கள் ஏழாவன:—மானஸ்தம்பம், ஜலகாதிகை, புஷ்வபனம், சைத்திய விருக்ஷம், துவஜபூமி, சித்தார்த்தவிருக்ஷம், ஸ்தூபஹர்மாவலி என்பன.

சித்தர்யாம். நமது சித்துவித்தையை, உலகனைத்தும் வணங்கி எவலைப்பண்ணத் தேவர்களுக்கு தனுகிக்கெடாமல் செம்பொன்னுலாகிய மும்மதிலினுடைய மத்தியில் வீற்றிருக்கின்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய அசோகினுடைய அருகனுடைய ஆணைப்படி நினக்குக் கொடுக்கின்றோம்; நீ புசி; இரத்தினத்திரயமாகிய மும்மருந்துகளையும் உன்மனத்திலேதானே நாங்கள் காட்டிக்கொடுப்போம்; எ—று.

வி—ரை:—இதனால் சித்து வித்தையாற் பயனின்றென்பது கூறப்பட்டது. யாங்கள்—எழுவாய்; மருந்தவையும்—செயப்படுபொருள்; காட்டித்தருவோம்—பயனிலை. (௫௫)

அறுசீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

தருமத் திகிரிப் படையிற் புவனத் திரயந் தனையாள்வாய்
கருமக் கடலைச் சுவறக் கடையுங் கடவுட் கணநாதா
வொருமைப் படவுற் றுனபொற் கமலச் சரணத் துளம்வைக்கும்
பெருமைத் திருவைத் தரின்மற் றடிமைத் திறனிற் பிழையேனே.

இ-ள். தருமமாகிய சக்கராயுதத்தினால் மூன்றுலகத்தையும் ஆள்பவனே! வினையாகிய சமுத்திரத்தை வற்றக்கடைகின்ற முனிகணங்களுக்கு நாயகனே! ஒன்றுபடப் பொருந்தி உன்னுடைய பொன்னுலாகிய தாமரைப்பூப்போன்ற பாதங்களில் மனத்தை இருத்தும்படியான பெருமையுடைய செல்வத்தைக் கொடுத்தால், அடிமைசெய்யும் முயற்சியினின்றும் நான் தப்பிப்போகேன்; எ-று.

வி-ரை. இதனால் அருகனுடைய அருள் பெற்றவருக்குக் குறைவின்றென்பது கூறப்பட்டது. நான் - எழுவாய்; பிழையேன் - பயனிலை. (௫௬)

எண்சீர்க்கழிநெடில்விருத்தம்.

பிழைபிறங்க நீண்டநசை பெருகவந்து வாழ்ந்தவர்கள்
பிறகுநின்று வான்கவிகள் பிணையுமைந்தர் போன்றுமத
மழைசொரிந்து காய்ந்தகரி வரதுரங்க மேந்துபிடி
மணிதயங்கு பூண்டுகில்கள் வருகவென்று வேண்டலிலன்
விழைவமைந்த பூந்தொடையன் மிஞிறுபொங்க வார்ந்துதிசை
வெறிபரந்து தேன்றுவலை விரவுதென்றல் சூழ்ந்துவெயில்
குழைவடங்க ஞான்றுபுடை யிருள்செறிந்து தூங்குகுளி [னே.
ரெழில்கொள்பிண்டி வேந்தநினை யெனகுணங்கள் வேண்டுவ

இ - ள். குற்றங்கள்விளங்க மிகுந்த ஆசையானதுவளரப்பொருளை நாடிவந்து, வாழ்வடைந்தவர்களுடைய பின்னே நின்று மேலான பாட்டுக்களைப் பிணைக்கின்ற புலவர்களைப்போல, மதமாகிய மழையைப்பொழிந்து கோபிக்கும் யானைகளும், சிரேட்டமான குதிரைகளும், தரிக்கப்பட்ட ஒரு பிடிகொண்ட இரத்தினங்கள் விளங்குகின்ற ஆபரணங்களும், வத்திரங்களும் உண்டாகுகவென்று விரும்புதல் ஒருகாலத்திலுஞ் செய்கின்றிலேன்; கண்டோருக்கு விருப்பத்தைக்கொடுக்கும் பூமாலைகளிலே வண்டுகள் மிகவும் பொருந்தப்பட்டு, திக்குகளிலே வாசனைபரவப்பட்டு, தேனினுடைய துளிகள் கலந்த தென்றற்காற்றுச் சூழப்பட்டு, சூரியனொளிபோன்ற தளிர்களும் மணிமாலைகளும் தொங்கப்பட்டு, பக்கங்களில் இருளானது நெருங்கப்பட்டுக் குளிர்ச்சிதங்கிய அழகைக்கொண்ட அசோகமரத்துக்கு நாதனே! உன்னிடத்தில் எனக்குரிய வெண்குணங்களையே விரும்புதல் செய்கின்றேன்; எ - று.

வி - ரை. இதனால் இகத்திலுண்டாஞ் சுகத்தில் வெறுப்பும், பரத்திலுண்டாஞ் சுகத்தில் விருப்புங் கூறுதல்போல, நித்தியமும் அநித்தியமுங் கூறப்பட்டன. யான்வேண்டல் - எழுவாய்; இலேன் - பயனிலை; யான்-எழுவாய்; குணங்களை - செயப்படுபொருள்; வேண்டுவன் - பயனிலை. அமைத்தவென்பது அமைந்தவென மெலித்தல் விகாரம். (௬௭)

ஆசிரியந்துறை.

வேண்டுதல் வேண்டாமை யில்லாத வீரனடி
பூண்டு கிடந்தாற் புறத்திறுத்த வெங்கூற்றம் போகும் போலும்
பூண்டு கிடந்தாற் புறத்திறுத்த பின்னரும்
மீண்டது போகுமெனில் வீரனடி பேணாது விடுவ தென்னே.

இ - ள். விருப்பமும் வெறுப்பும் இயல்பாகவே யில்லாத அநந்தவீரியனாகிய அருகனுடைய பாதங்களை மனத்திற்கொண்டு திரிகரணங்களையுமடக்கி யிருந்தால் பக்கத்தில்வந்த வெப்பமான வினையாகிய கூற்றானது போகுமோ? அப்படியடக்கியிருந்தால், பக்கத்தில்வந்தபின்பும் தானேதிரும்பி அந்த வினைக்கூற்றம் போகுமேயானால், அருகனுடைய பாதங்களை ஆதரியாமல் நீக்குவது என்னகாரணம்? எ - று.

வி - ரை. இதனாலெதிரேவந்து வினைத்துன்பங்களை நீக்குபவனே சுவாமி யென்று மித்தியா திருஷ்டிகளுடைய பேதைமை பழிக்கப்பட்டது. விடுவது - எழுவாய்; என் - பயனிலை. திரிகரணங்களாவன:—மனோவந்தக்கரணம், வாக்கந்தக்கரணம், காயவந்தக்கரணம். (௬௮)

கட்டளைக்கலித்துறை.

விடுவது வெவ்வினை விட்டாற் பெறுவது வீடுவந்து
படுவது பேரின்ப வெள்ளமென் றுலென்றன் பாவிநெஞ்சங்
கெடுவது தான்றனக் காவதென் ணுதுகெட் டேன்பரமன்
வடுவதில் லாநெறிச் செல்லா தொதுங்கு மனையகத்தே.

இ - ள். நம்மைவிட்டுப்போவது வெப்பம்பொருந்திய நல்வினை தீவினைகளிரண்டும்; அவ்வினைகள் நம்மைவிட்டால் நாம் பெற்றுக்கொள்வது முத்தியாம்; அதனல் வந்துண்டாவது பெரியவின்பமாகிய சமுத்திரமென்று சாதுக்களாற் சொல்லப்பட்டால், என்னுடையபாவியாகிய மனமானது தான் கெட்டுப்போவதும் தனக்காவதும் நினையாமல், ஐயோ! அருகபரமனுடைய குற்றமில்லாத மார்க்கத்தில் நடவாமல், நடக்கின்றது இல்லறத்திலே; எ - று.

வி - ரை. இதனல் நெஞ்சைப்பழித்தல்போல மித்தியாமார்க்கம் பழிக்கப்பட்டது. நெஞ்சம் - எழுவாய், ஒதுங்கும் - பயனிலை. (௫௧)

குறம். ஆசிரிய விருத்தம்.

மனைக்கு விளக்க மிகப்பெரி தின்னும் வருந்தல் பெருந்திருவே
வந்தொரு துன்ப மகன்ற தினித்துயர் வாரல நெஞ்சினுளே
நினைக்கிற தொன்றுள தத்திசை சொல்லுவ னித்திசை மேலதுகாண்
நிச்சய மேயது கூடு மனங்கனை நீறு படுத்திகல்கூர்
வினைப்பகை செற்றுடன் முற்றுமுணர்ந்தற வாணையு லோகமெலாம்
விளங்க வளங்கெழு பூமிசை வந்தவ னென்பெறு வெற்பினில்
இனக்குறமக்களுரைப்பனபொய்யலபொய்ப்பனபுன்சமயத் [வாழ்
தேதிலர் தம்மொழி யிட்டு வினுவி டெனைத்து முரைத்திடவே.

இ—ள்: இவ்வீட்டிற்கு விருத்தியுண்டாகும், மிகவுமதிகமாக; மேலும் நீ வருந்தல்; பெருமையையுடைய இலக்குமியே! முன்னொருதுன்பம் வந்து நீங்கிற்று; இனிமேற்றுன்பங்கள் ஒருகாலும் வாா; உன் மனத்திலே எண்ணுகிறது ஒன்றுண்டு, நினைக்கின்ற திசையைச் சொல்லுகின்றேன், இப்பூமியின் கண்ணதே நன்முகவறி, உண்மையாகவே அந்தநினைவு கைகூடும்; மன்மதனை நீறுசெய்து வலிமிகுந்த வினையாகிய சத்துருவைச் செயித்து ஒருதன்மையாக முழுவதும் அறிந்து தருமமாகிய ஆக்கினை உலகமெல்லாம் பிரகாசிக்க, வளப்பமானது பொருந்திய தாமரைப்பூமேல் வந்தவனுகி

ய, அருகனுடைய எண்ணிக்கைபெற்ற மலைகளில் வாழ்கின்ற கூட்டத்தையுடைய குறப்பெண்கள் சொல்லுவன பொய்ப்பனவல்ல; பொய்படுவனவாம், அற்பமாகிய சமயத்திலிருக்கும் அந்நியருடைய வசனங்கள்; சங்கையிட்டுக் கேள், எத்தன்மைப்பட்டவைகளையும் நான் சொல்ல; எ—று.

வி—ரை. இதனால் மித்தியா மார்க்கம் பழிக்கப்பட்டது. நீ—எழுவாய்; வினவிடு—பயனிலை. (௯0)

அறுசீர்க்கழிநெடில் விருத்தம்.

உரந்திகழும் வில்லவன்றன் சிலையையிறுத் துயர்ஞான மகளை வேட்டு
வரந்திகழும் புகழ்ச்சோதி வளநாடு கைப்படுத்த வரதர் கண்டீர்
பரந்திலுஞ்சுடர்மௌலிப்பல்லவரும் பண்ணவரும் விண்ணுடாளும்
புரந்தரருந் தொழவுறையும் பொன்னெயில்விட் டென்னிதயநண்ணி
[னாரே.

உ—ள். வலியானது விளங்குகின்ற கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனது தனுவை ஒடித்து, உயர்ந்த ஞானமாகிய கன்னிகையைக் கல்யாணம் பண்ணி, மேன்மையானது விளங்குகின்ற கீர்த்தியையுடைய சோதிமயமான வளப்பத்தையுடைய முத்திநாட்டைக் கைப்படுத்தின மேலானவர், பரவி நடக்கின்ற பிரகாசம் பொருந்திய கிரீடங்களையுடைய பலதேவர்களும் கற்பங்களை ஆளுகின்ற இந்திரர்களும் வணங்க வீற்றிருக்கும் பொன்னாலாகிய மும்மதில் சூழ்ந்த சமவசரணத்தை* விட்டு என்னுடைய மனத்தைப்பொருந்தினவர்; எ—று.

வி—ரை. இதனா லருகனுடைய பெருமைகூறப்பட்டது. நண்ணினார்-எழுவாய்; வரதர்—பயனிலை. (௯0க)

காப்பியக் கலித்துறை.

நண்போ டன்பு நல்லருள் பேணி யுயிர்க்கெல்லாங்
கண்போல் வாழீர் கைதவ மொன்றும் விடுகல்லீர்
வண்போ தேறும் வாமனை நாளும் பணியீரிப்
புண்பே ரென்றுங் காப்பது நன்றோ புலவீரே.

* சமவசரணம்:—பூமிக்கு ஐயாயிரம் வில்லுயரத்திற்கு மேலே பன்னிரண்டு யோசனை அளவுள்ளதாய்ச் சௌதருமேந்திரனால் நிருமிக்கப்பட்ட திருவாலயம். இதற்குப் பூமியிலிருந்து இருபதினாயிரம் படிகளுள்ளன என்பர். இவ்வாலயத்தின் விரிவு ஸ்ரீபுராணம் முதலிய நூல்களில் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.